

ZOË FERRARIS

În căutarea lui Nouf

Un mystery în care,
odată cu taina unei morți,
ni se descoperă taina unei lumi.

ZOË FERRARIS

În căutarea lui Nouf

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FERRARIS, ZOË
În căutarea lui Nouf / Zoe Ferraris; trad.: Diana Gierling. –
București: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-87-5

I. Gierling, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ZOE FERRARIS
Finding Nouf

Traducere din limba engleză
DIANA GIERLING

2010

ISBN 978-606-8251-87-5

Căsnicia este făptuirea mea și exercițiul meu spiritual.
Cel care dă uitării această făptuire și acest exercițiu
își întoarce fața dinspre mine.

Profetul Muhammad

1

Inainte ca soarele să apună în acea seară, Nayir își umplu bidonul, își strânse un covoraș pentru rugăciuni sub braț și urcă pe duna orientată spre sud din apropierea taberei. În urma lui auzi izbucnind râsete zgomotoase dintr-unul din corturi și își imagină că oamenii săi jucau cărți, probabil *tarneeb*, și treceau *siddiqi*[1] de jur împrejur. Anii de călătorie prin deșert îl învățaseră că era imposibil să îi împiedici pe oameni să facă ce doreau. Nu exista nici o lege aici, și, dacă bărbații voiau alcool, beau. Pe Nayir îl dezgusta faptul că aveau să se trezească vineri dimineața, în ziua sfântă, cu trupurile putrezite de tărie. Dar nu spuse nimic. După zece zile de căutare fără succes, nu avea chef de pedepse.

Escaladă duna în pas ușor, oprindu-se doar atunci când ajunse în vârf. De aici avea o perspectivă vastă asupra văii deșertului, bine delimitată și plată, înconjurată de dune joase care se vălureau în culoarea aurie a apusului de soare. Dar privirea îi fu atrasă de pata din peisaj: cinci; șase vulturi se agitau deasupra stârvului unui șacal. Era motivul pentru care se opriseră aici – încă o îndrumare falsă.

Cu două zile în urmă renunțaseră să cutreiere deșertul și începuseră să urmărească vulturii, dar fiecare ceată de păsări aducea doar priveliștea unui șacal mort sau a unei gazele

[1] Băutură saudită fabricată clandestin, extrem de puternică, având o concentrație de alcool de până la 90% și periclitând adesea sănătatea consumatorilor (n.red.)

moarte. Era o ușurare, bineînțeles, dar totodată o dezamăgire. El încă își îngăduia să spere că aveau să o găsească.

Scoțându-și compasul din buzunar, găsi direcția Meccăi și își îndreptă covorașul pentru rugăciuni într-acolo. Deschise bidonul și adulmecă preventiv. Apa mirosea a tinichea. Luă o înghițitură, apoi îngenunche iute în nisip pentru a-și efectua spălările rituale. Își frecă brațele, gâtul și mâinile, și, când termină, înșurubă strâns capacul bidonului, savurând scurta răcoare a apei pe piele.

Stând în picioare în dreptul covorașului, începu să se roage, dar gândurile sale se tot întorceau la Nouf. Din cuviință, încerca să nu își imagineze fața sau corpul ei, dar, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai vie. O vedea cu ochii minții mergând prin deșert, înclinându-se în vânt, cu mantia neagră biciuindu-i gleznele arse de soare. „Allah, iartă-mă pentru că mi-am imaginat gleznele ei“, își zise. Apoi: „Cel puțin, cred astfel că încă este în viață“.

Când nu se ruga, își imagina alte lucruri despre ea. O vedea îngenunchind și îndesându-și nisip în gură, luându-l drept apă. O vedea întinsă pe spate, pe când metalul unui telefon celular îi lăsa o arsură în palmă. Vedea șacalii sfâșiindu-i trupul. În timpul rugăciunilor încerca să învingă aceste temeri și să și-o imagineze ținând încă piept. În seara asta, mintea lui se lupta mai îndârjit decât oricând să dea viață unui lucru ce părea fără speranță.

Odată terminate rugăciunile, se simți mai obosit decât înainte. Rulă covorașul și se așeză pe nisip chiar pe culmea dealului, uitându-se la dunele care înconjurau valea. Vântul mângâia chipul deșertului, răscolind fire de nisip care să îi etaleze eleganța, în timp ce pământul năpârlea scuturându-și trupul și părea să își ia cumva zborul. Corpurile dunelor se schimbau la nesfârșit odată cu vânturile. Se ridicau în piscuri sau lunecau precum cărările șerpilor. Beduinii îl învățaseră să interpreteze formele dunelor pentru a determina posibilitatea unei furtuni de nisip sau direcția vânturilor din ziua următoare. Unii beduini credeau că formele posedau și semnificații

profetice. În acel moment, terenul din fața lui alcătuia o serie de semicercuri, semiluni grațioase care se rostogoleau spre orizont. Semicercurile însemnau o schimbare în atmosferă.

Gândurile i se îndreptară spre fotografia din buzunarul său. Controlând să vadă dacă nu urca nimeni coasta în urma lui, scoase fotografia și își permise rarul răsfăț de a studia chipul unei femei.

Nouf ash-Shrawi era în centrul cadrului, zâmbind fericită în timp ce tăia o felie de tort la petrecerea de ziua de naștere a surorii ei mai mici. Avea un nas lung, ochi negri și un zâmbet splendid; era greu de imaginat că, la doar patru săptămâni după ce fusese făcută fotografia, ea fugise în deșert, pur și simplu – lăsând totul în urmă: un logodnic, o viață luxoasă și o familie mare, fericită. O părăsise chiar și pe sora de cinci ani care-i stătea alături în fotografie, ridicând privirea înspre ea cu o adorație sfâșietoare. „De ce"? se întreba el. Nouf avea doar șaisprezece ani. Avea o întreagă viață în față.

Și unde se dusese?

Când sunase Othman și îi spusese despre dispariția surorii lui, păruse mai vlăguit decât îl auzise Nayir vreodată. „Mi-aș da sângele – îngăimase – dacă asta ar ajuta să o găsesc." În lunga tăcere care urmase, Nayir știa că el plângea; auzise înăbușirea din vocea lui. Othman nu mai ceruse niciodată nimic. Iar Nayir promisese că avea să ajute.

Timp de mulți ani îi dusese pe bărbații din neamul Shrawi în deșert. De fapt, dusese nenumărate familii precum Shrawii, și toți erau la fel: bogați și infatuați, încercând cu disperare să demonstreze că nu își pierduseră dreptul de beduini câștigat prin naștere, deși pentru majoritatea dintre ei puțurile întunecate de petrol ale țării vor fi întotdeauna mai fascinante decât nisipurile ei. Dar Othman era altfel. El era unul dintre puținii bărbați care iubeau deșertul la fel de mult ca Nayir și care aveau înțelepciunea să savureze aventurile sale. Nu încăleca o cămilă până când nu îi spunea cineva cum să se dea jos. Nu se ardea la soare. Nu se rătăcea. Uniți printr-o dragoste comună

pentru deșert, între el și Nayir se înfiripase o ușoară amiciție, care se adâncise pe parcursul anilor.

La telefon, Othman fusese atât de buimăcit, încât povestea ieșise în fragmente neclare. Sora lui dispăruse. Fugise. Poate fusese răpită. Din cauza bogăției lor, era posibil să urmărească cineva obținerea de bani pentru răscumpărare dar răpirile erau rare, și nu exista încă nici un semnal că s-ar cere răscumpărare. Trecuse doar o zi, dar păruse foarte lungă. Nayir trebuise să facă cercetări pentru a obține datele de care avea nevoie. Nimeni nu știa exact când plecase; doar observaseră că lipsea, după-amiaza târziu. Fusese văzută dimineața, când îi spusese mamei ei că mergea la mall să schimbe o pereche de pantofi. Dar spre seară familia descoperise că dispăruseră și alte lucruri: o camionetă, noua mantie neagră pe care o păstra pentru luna de miere. Când își dăduseră seama că lipsea o cămilă din grajduri, concluzionaseră că fugise în deșert.

Dispariția ei luase pe toată lumea prin surprindere.

- Era fericită, spusese Othman. Urma să se căsătorească.

- Poate a cuprins-o frica? întrebase Nayir cu blândețe.

- Nu, își dorea căsătoria asta.

Dacă mai existau detalii legate de poveste, Othman nu le împărtășea.

Nayir petrecuse următoarea zi făcând pregătiri. Refuzase plata generoasă oferită de familie, luând doar ce îi era strict necesar. Închiriase cincizeci și două de cămile, îi contactase pe toți bărbații deșertului pe care îi cunoștea, sunase chiar și la Serviciile Speciale ale Ministerului de Interne, interesându-se dacă nu o puteau urmări prin satelit militar, dar sistemele lor optice aeriene erau rezervate pentru alte chestiuni. Totuși, reușise să alcătuiască o echipă de căutare-și-salvare, implicând câteva zeci de bărbați și o unitate de beduini angajați cu ziua care nu voiseră nici măcar să se uite la fotografia lui Nouf, pretinzând că nu aveau nevoie, că exista un singur gen de femeie pentru care a se vedea rătăcită în cel mai mare deșert din lume era un fel de ameliorare a vieții ei de zi cu zi. Bărbații dezvoltaseră o teorie cum că Nouf fugise cu un iubit american ca să

scape de căsătoria aranjată. Era greu de spus de ce credeau toți în varianta asta. Existaseră câteva cazuri de fete saudite bogate care se îndrăgostiseră de bărbați americani, și acestea erau suficient de șocante pentru a dăinui în memoria colectivă. Dar nu era atât de frecvent cum presupuneau oamenii, și, după câte știa Nayir, nici o fată saudită nu fugise vreodată în *deșert*.

Cei din neamul Shrawi îl rugaseră pe Nayir să își concentreze căutarea într-o anumită zonă a deșertului, în preajma orașului As Sulayyil. Instalaseră alte echipe de căutare la nord și la nord-vest, și una la sud-vest. El ar fi vrut mai multă libertate de mișcare, pentru a își întinde operațiunile după cum considera, dar, astfel stând lucrurile, era împresurat de străini care rareori se deranjau să comunice cu el. Așa că el ignorase regulile. După două zile, le ordonase oamenilor lui să își urmeze instinctele, chiar dacă asta îi ducea în teritorii învecinate. Dacă Nouf încă era în viață, șansele ei de supraviețuire se reduceau cu fiecare oră. Asta nu era momentul pentru a fi formal, ca și cum căutarea ar fi o masă de nuntă și oaspeții ar trebui să fie așezați în perfectă ordine pe pernele lor.

De altfel, echipa lui era cea mai mare și, deși el nu făcea des operațiuni de căutare-și-salvare, cunoștea deșertul mai bine decât majoritatea. Practic, în deșert trăise din copilărie până la vârsta maturității. Unchiul său Samir îl crescuse, iar Samir avea prieteni străini: cărturari, oameni de știință, bărbați care veneau să studieze Marea Roșie, păsările și peștii, sau modul de viață beduin. Nayir își petrecea verile dăltuind pământul în săpături arheologice pentru europeni bogați care căutau mormântul lui Avraam sau rămășițele aurului pe care îl scoseseră evreii din Egipt. Petrecea iernile ținându-se de cocoașele din spate ale cămilelor, străbătând nisipurile în zăngănit de cutii și de bidoane de tinichea. Devenise arcaș, vânător cu șoimi, un fel de artist al supraviețuirii care știa să își găsească drumul spre casă din locuri îndepărtate, având nevoie doar de un batic, de apă și de cer. Nu era beduin după sânge, dar se simțea beduin.

Nu eșuase niciodată în găsirea unui călător pierdut. Dacă Nouf fugise, el trebuia să presupună că nu voia să fie găsită. Timp de zece zile colindaseră dunele în mașini Range Rover, pe cămile, survolând cu avioane și cu elicoptere, și frecvent se găseau unii pe alții, ceea ce stârnea ceva ușurare, fiind atât de greu să descoperi orice vietate în toată acea întindere de nisip. Dar nu o găsiseră pe Nouf, și, în cele din urmă, în rapoartele pe care i le aduceau lui Nayir oamenii începuseră să sugereze teorii alternative, în care ea fie luase un autobuz de noapte spre Muscat, fie se îmbarcase într-un avion spre Amman.

Nayir blestema în sinea lui situația. Poate că ea petrecuse o noapte în sălbăticie, hotărâse că era prea incomod, prea murdar, și mersese mai departe. Totuși, el se temea că fata rămăsese și că acum era prea târziu. Se dovedeau suficiente două zile ca un bărbat să moară în deșert. Pentru o tânără dintr-o familie bogată, o fată care probabil nu părăsise niciodată confortul unei camere cu aer condiționat, era de-ajuns și mai puțin timp.

Apusul soarelui inundă peisajul cu o lumină caldă, portocalie. Un siroco aspru tulbura aerul; stârnea un dor acut, care mergea dincolo de îngrijorarea pentru Nouf. În ultimul timp, Nayir fusese năpădit de gânduri despre ce lipsea în viața sa. În chip irațional, simțea că nu o pierduse doar pe Nouf, ci posibilitatea de a găsi vreo femeie. Închizând ochii, îl întrebă din nou pe Allah: „Care e planul Tău cu mine? Am încredere în planul Tău, dar sunt nerăbdător. Te rog, dezvăluie-Ți proiectul!"

În urma lui se auzi un strigăt. Îndesând iute fotografia în buzunar, Nayir se ridică și îl văzu pe unul dintre oamenii săi la poalele dealului, arătând spre o pereche de faruri ce luceau în depărtare. Își luă covorașul și bidonul și o porni în grabă în josul dunei. Venea cineva, și o presimțire teribilă îi spunea că era o veste proastă. Merse de-a lungul poalelor dunei și așteptă Range Roverul care intra în tabără. Acesta opri lângă cel mai mare cort.

Nayir nu îl recunoscu pe tânărul de la volan. Arăta ca un beduin, cu trăsăturile ascuțite și pielea închisă la culoare. Purta

o jachetă de pilot din piele peste roba albă prăfuită și, când coborî din mașină, îl privi pe Nayir cu luare aminte.

Nayir îi ură bun venit oaspetelui și îi întinse mâna. Știa că era prea masiv și impozant pentru a face pe cineva să se simtă în largul lui, dar încercă. Fâstâcit, băiatul se prezentă drept Ibrahim Suleiman, un fiu al unuia dintre servitorii Shrawilor. Bărbații se strânseră în jur, așteptând vestea, dar Ibrahim păstră tăcerea și Nayir își dădu seama că voia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Îl conduse pe băiat în cort, rugându-se ca bărbații să nu fi băut, totuși. Nu exista mod mai rău de a te face de rușine, decât să poftești un om într-un cort care mirosea a alcool. Dar ușile cortului erau deschise și vântul sufla înăuntru, odată cu o pală generoasă de nisip.

Ajunși în interior, Nayir aprinse o lampă, îi oferi oaspetelui o pernă de stat jos și începu să pregătească ceai. Se abținu de la a pune întrebări, dar se grăbi cu ceaiul pentru că era nerăbdător să audă vestea. Când fu gata, Nayir se așeză cu picioarele încrucișate sub el lângă oaspetele său și așteptă ca acesta să bea primul.

Odată ce fu turnată a doua porție de ceai, Ibrahim se aplecă în față și își puse ceașca pe genunchi.

– Au găsit-o, zise, cu privirea coborâtă.

– Într-adevăr?

Tensiunea se scurse din Nayir atât de brusc, încât resimți durere.

– Unde? întrebă el.

– Cam la doi kilometri la sud de tabăra Shrawilor. Era într-o vale seacă.

– Au avut oameni acolo o săptămână. Sunt siguri că e ea?

– Da.

– Cine a găsit-o?

– Nu suntem siguri. Cineva care nu lucra pentru familie. Niște călători.

– De unde știi asta?

– Vărul lui Tahsin, Majid, a venit în tabăra noastră şi ne-a transmis vestea. Vorbise cu medicul legist. Ibrahim mai luă o înghițitură de ceai. Spunea că acei călători au dus-o înapoi la Jeddah. Era deja moartă.

– Moartă?

– Da. Ibrahim se lăsă pe spate. Călătorii au dus-o la institutul de medicină legală din Jeddah. N-aveau habar cine era.

Se sfârşise. Nayir se gândi la oamenii săi de afară, se întrebă dacă aveau să simtă uşurare sau dezamăgire. Probabil că uşurare. Nu era sigur ce să le spună despre fată. Era ciudat că tocmai echipa de căutare a familiei fusese staționată lângă valea seacă. Un grup de veri și de servitori trebuie să fi fost chiar în preajma ei, și totuși nu putuseră să dea de fată. Nu-i văzuseră nici pe cei care călătoriseră prin zonă. Călătorii trebuie să fi dus trupul în oraş înainte ca Shrawii să-și fi dat măcar seama că traversaseră valea. Toate acestea îl tulburau pe Nayir, dar se impunea să verifice informația; nu era tocmai demnă de încredere.

Cum a aflat familia despre asta? întrebă.

– Cineva de la institutul de medicină legală cunoaște familia și i-a sunat să le comunice vestea cea rea.

Nayir dădu din cap în semn că pricepuse, încă simțindu-se amorțit. Ceainicul era gol. Se ridică încet și se duse la sobiță. Mai turnă apă în ceainic și aprinse chibritul cu o smucire stângace, arzându-și vârful degetului mare. Durerea acută aprinse o scânteie înlăuntrul lui, o mânie teribilă, fulgerătoare. Impulsul de a o găsi era încă puternic. „Iartă-mă pentru mândria mea, rosti în sinea sa. Ar trebui să mă gândesc la familie acum." Dar nu putea.

Se întoarse și se așeză.

– Știi cum a murit?

Nu. În ochii băiatului se citea o acceptare tristă a situației. Hipertermie, mă gândesc.

– E un mod cumplit de a muri, spuse Nayir. Nu pot să nu mă gândesc că am fi putut face ceva.

Mă îndoiesc.

– De ce? întrebă Nayir. Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

Beduinul îl privi în adâncul ochilor.

– Același lucru care i se întâmplă oricărei fete, cred.

– Adică ce? întrebă Nayir.

„Dragoste? Sex? Ce știi tu despre asta?“ gândi.

Figura lui Ibrahim îi spunea că greșise întrebând; băiatul roși. Nayir voia să știe mai multe, să-i smulgă răspunsurile, dar știa totodată că, dacă moartea lui Nouf survenise din cauza dragostei sau a sexului, atunci orice răspuns sincer ar fi fost și mai nepotrivit. Smerit, așteptă o dezvoltare a subiectului, dar Ibrahim se limită să soarbă din ceai, ferm în tăcerea sa.

2

Umedă și soioasă, Aleea Rawashin nici c-ar fi putut semăna mai puțin cu o haltă spre paradis, un terminal pentru trupuri în drumul lor spre Allah. Totuși, clădirea institutului de medicină legală se afla acolo, ascunsă între două clădiri urâte de birouri și arătând oarecum ca o rudă a amândurora. Partea superioară a structurii din anii șaptezeci era cenușie și pătrățoasă, cu ieșituri rotunde de beton care ecranau parțial o coloană de ferestre fumurii. Bare de fier traversau fațada în lung și-n lat. Efectul semăna cu priveliștea unor coji de ouă sparte într-o colivie. Parterul era fără ferestre, o simplă placă de beton, întreruptă doar de o pereche de uși de metal și de un panou pentru codul de siguranță. Nayir încercase deja ușile, vorbise cu un paznic mai în vârstă și fusese îndrumat spre o scară din partea laterală a clădirii.

În chip total nepotrivit, partea exterioară a demisolului aducea cu o reclamă pentru Societatea de Restaurare a Vechiului Jeddah. Urmărea lungimea clădirii și conținea câteva din faimoasele ferestre boltite datorită cărora era numită strada. *Rawashin*-ul avea lucrătură zăbrelită de tec și părțile superioare arcuite, puțin adâncite. Vopseaua care se cojea se răsucea în fâșii de pe zidurile de piatră de sub ferestre. La capătul de jos al scărilor, o ușă singuratică de lemn era proptită deschisă, dezvăluind pliuri de întunecime înăuntru.

Zăbovind la baza treptelor, Nayir își adună gândurile mestecând un *miswak*[1] iute și scuipând fibrele pe jos. Își spuse că

---

[1] Rămurică a unui copac din specia *Salvadora persica*, folosită de musulmani pentru a-și curăța dinții (n.red.)

trebuia să intre – nu avea de ales. Soarele dogorea și el transpira dureros, de parcă prin pori îi ieșeau cuie. Vizita aceasta nu era doar o favoare făcută neamului Shrawi, cum își spusese tot drumul încoace – era, își dădea seama acum, o tulburare a intimității. Inăuntru se afla cadavrul lui Nouf, și era sarcina lui să o ducă acasă.

Petrecuse toată noaptea în deșert, luptându-se cu eșecul suferit. În timp ce trupul său căuta somnul atât de necesar, mintea sa se frământa cu înverșunare pe tema miilor de decizii pe care le-ar fi putut lua, de comenzi pe care le-ar fi putut da, de intuiții pe care le-ar fi putut urma și care i-ar fi salvat poate viața fetei. Adormise în cele din urmă în jurul orei cinci, pentru a se trezi brusc după un ceas, descoperind că frustrarea i se dizolvase în compasiune și în vinovăție. Acum nu mai putea face nimic pentru Nouf, dar, oricât de greu de crezut ar fi fost ca el să mai fie de ajutor familiei, se simțea obligat să încerce.

Își petrecuse rugăciunile de dimineață meditând. Shrawii erau prea decenți, prea retrași pentru a aprecia o prezentare de condoleanțe. Trebuia să fie ceva util și discret. În timp ce își împachetase echipamentul, își încărcase jeepul și mersese înapoi în oraș, își scormonise mintea în căutarea gestului perfect, dar epuizarea ultimelor săptămâni își lua birul. Doar când se ivise Jeddahul, energia sa începuse să revină și, odată cu ea, îi venise o idee. Trupul lui Nouf putea fi încă la medicul legist. Fiii din neamul Shrawi tocmai se vor fi întors și ei din deșert; aveau să fie năuciți și epuizați. Probabil că aveau să trimită servitori după trup, sau poate pe cineva de la moschee. Cât de degradant să te gândești la parada de mâini venetice și de ochi străini care trecuseră deja peste cadavrul ei... Oare nu ar prefera familia să aibă pe cineva apropiat lor, care să se ocupe de călătoria finală a lui Nouf spre casă?

Îl sunase din jeep pe Othman și bălmăjise o întrebare: „Ai avea nevoie de... ar fi în regulă... mă gândeam că aș putea ajuta, dacă mai e încă la medicul legist...?“

– Iți mulțumesc foarte mult, rostise Othman încet. Ar fi un ajutor enorm.

Uşurarea din vocea lui îl îndemnase pe Nayir:

– Spune-mi numai ce să fac.

Acum, uitându-se fix la structura complicată în zăbrele a ferestrei boltite, cu trupul obosit, dar mintea devenind în mod pervers tot mai ascuțită pe măsură ce treceau minutele, Nayir înfruntă motivele mai puțin plăcute pentru care venise. Curiozitate morbidă. Nevoia unui sentiment de încheiere. Dorința de a se dovedi capabil de *ceva*. Egoismul acestui ultim motiv îl apăsa cel mai tare.

„Așteaptă familia."

Aruncându-și *miswak*-ul mestecat în șanț, o porni solemn și pătrunse în clădire, dar găsi un nou șir de trepte. Le coborî cu ambele palme apăsate cu hotărâre de perete. După albul nuclear al zilei, întunericul era brusc și total.

Odată ce ochii i se acomodară, văzu un paznic citind la biroul lui de la recepție. Imaginea uniformei cafenii simple și figura ursuză a purtătorului ei îl tulburară. Aceasta era adevărata securitate a clădirii. Era interzis prin lege să tai și să scormonești un corp uman mort, și, în timp ce guvernul accepta discret autopsiile, întotdeauna aveau să se găsească indivizi caracterizați de inițiativă virtuoasă care să vâneze comportamente nemusulmane.

Văzându-l pe Nayir, paznicul miji ochii. Nayir se apropie de birou și se uită în spatele agentului de securitate, de-a lungul unui coridor lung, luminat slab cu tuburi fluorescente.

– Am venit să ridic un cadavru.

Căută în buzunar după autorizația oficială pe care o primise de la unul dintre servitorii Shrawilor în după-amiaza aceea. O înmână paznicului.

Acesta studie hârtia cu atenție, o împături și o returnă.

– E în capătul coridorului, spuse.

– În care...?

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană și arătă în spatele său spre singurul coridor la vedere. Nayir dădu din cap în semn de încuviințare. Incercă să se relaxeze. Își șterse transpirația de pe grumaz și se îndreptă spre două uși batante aflate la capătul

coridorului. Când le deschise, mirosul îl izbi în plin: amoniac, moarte, sânge și încă ceva la fel de scârbos. Forțându-se să înghită nodul ce i se pusese în gât, avu impresia că simțea gustul sulfului de la pucioasa pe care beduinii o folosesc uneori pentru a purifica sufletele care plecau. „Nu, se gândi, asta e-n imaginația mea." Încăperea era sterilă și luminoasă. În centru stătea un medic examinator, aplecat peste un cadavru de pe masă. Era un bărbat înalt și slab, cu o hălăciugă de păr cărunt de o nuanță puțin mai închisă decât halatul lui de laborator. Își ridică privirea.

– *Salaam aleikum.*

– *W'aleikum as-salaam.*

Nayir avea o senzație de amețeală și încercă să nu se uite la cadavru. Își întoarse privirea spre vitrinele încărcate de manuale, de pachete cu tifon, de recipiente goale de sticlă.

– Pot să vă ajut? întrebă examinatorul.

– Înțeleg că o aveți pe fata care...

– Sunteți din familie?

– Nu, nu sunt. Nu.

În chip irațional, Nayir se simțea ca un pervers. Avu impulsul de a lămuri că se afla aici din datorie, nu din plăcere. Aerul era fierbinte și închis; simțea mirosul cadavrului și îi făcea greață. I se împăienjeneau ochii. Trase adânc aer în piept și se răsuci pe călcâie, trezindu-se însă în fața unui halat mânjit de sânge, atârnat pe perete.

– Atunci nu aveți voie aici, spuse examinatorul.

– Am permisiunea de a vedea cadavrul. Trebuie să văd... adică, trebuie să îl ridic. Își trecu o mână peste față. Am venit să ridic cadavrul.

Examinatorul aruncă scalpelul într-o tăviță argintată și se uită iritat la Nayir.

– Nu am terminat. Va trebui să așteptați.

Nayir era oarecum ușurat.

– Înainte de a o lua, aș vrea să mă asigur că e într-adevăr ea.

– Ea este. Observând ezitarea lui Nayir, examinatorul ocoli masa, ajungând în dreptul interlocutorului său. Arătați-mi

actele pe care le aveți. Nouf ash-Shrawi, da? Luă actele de la Nayir și le citi cu atenție. Da, ea este.

Făcu semn spre masa din spatele său.

Nayir ezită, stânjenit de următoarea sa remarcă.

– Aș dori să îi văd fața.

Examinatorul se uită lung la el, și Nayir își dădu seama că sărise calul, că examinatorul îl socotea acum un pervers, chiar dacă avea actele potrivite.

– Doar pentru că e o chestiune de principiu, preciză Nayir.

– A fost deja identificată.

Nayir citi ce scria pe ecusonul bărbatului: „Abdullah Maamoon, medic examinator". Se găsea pe punctul de a răspunde, când se deschise ușa în spatele lor și intră o femeie. Vor fi fost, desigur, femei examinator pentru a se ocupa de cadavre de femei, dar a vedea una în carne și oase reprezenta un șoc. Purta un halat alb de laborator și un *hijab,* un batic negru, peste păr. Pentru că fața îi era descoperită, el își feri ochii, roșind concomitent. Nesigur unde să își fixeze privirea, o lăsă să cadă pe ecusonul de plastic ce atârna la gâtul ei: „Katya Hijazi, tehnician laborant". Fu surprins să-i vadă prenumele pe ecuson ar fi trebuit să fie la fel de secret ca și părul ei sau forma corpului –, iar asta o făcea să pară sfidătoare.

Îngrijorat că bărbatul mai vârstnic ar putea crede că el se holba la pieptul ei, Nayir își lăsă privirea în podea, zărind două picioare frumoase, ascunse în sandale de un albastru aprins. Roși din nou și se întoarse dinspre ea, încercând să nu se răsucească de tot, doar suficient pentru a arăta că nu voia să se uite la ea.

Umerii femeii se pleoștiră ușor, ceea ce părea să indice că observase disconfortul lui Nayir și era dezamăgită de asta. Băgând mâna în buzunar, scoase o *burqa,* o atârnă peste față și prinse scaiul în spatele capului. Mulțumit de inițiativa femeii, dar încă stânjenit de prezența ei în încăpere, Nayir o privea cu coada ochiului. Odată ce *burqa* fu pusă și era îngăduit să se uite la ea, îndrăzni să arunce o privire, dar o tăietură în *burqa* expunea

ochii femeii și ea se uita țintă la el. El își întoarse grăbit privirea, stingherit de îndrăzneala ei.

Salaam aleikum, doctor Maamoon, zise ea, apropiindu-se de examinator. Vocea îi suna provocator. Nu i-ați dat domnului Sharqi bătăi de cap, nu-i așa?

Nayir spera să nu se vadă confuzia sa. De unde știa numele lui? Și ce fel de femeie folosea numele unui străin cu atâta încredere? Paznicul de acolo trebuia să îi fi spus. Dar de ce?

Examinatorul păru iritat de îndrăzneala ei și bombăni ceva neinteligibil. Probabil era vreo angajată nouă, încă nedeprinsă cu felul cuviincios de a se comporta în prezența unui vârstnic tradiționalist.

Este bine, zise femeia, pentru că a venit să ridice cadavrul.

Maamoon îi aruncă lui Nayir o privire suspicioasă.

Cel puțin așa susține.

Domnișoara Hijazi se întoarse spre Nayir. Stătea chiar lângă el, un pic mai aproape decât era adecvat, se gândi el.

Cum aveți de gând să o transportați? întrebă ea.

El ezită, nedorind să vorbească direct cu femeia. Își îndreptă privirea în jos și îi zări mâna. Purta o verighetă, sau poate un inel de logodnă; nu știa. Faptul că avea un soț făcea prezența ei aici puțin mai ușor de acceptat – dar numai puțin.

Nayir vorbi cu examinatorul.

– Am un jeep parcat afară, dar aș dori să identific cadavrul înainte de a pleca.

– În regulă, răspunse domnișoara Hijazi.

Nayir se gândi că era neobrăzat din partea ei să vorbească atunci când nu i te adresai, dar atitudinea ei de seriozitate și profesionalism îl surprinse. Femeile, chiar și cele progresiste, de obicei îl considerau un fel de animal, din pricina trupului său înalt și masiv, a vocii groase și aspre. Dar această femeie, deși pășea cu băgare de seamă în jurul lui, părea în largul ei.

– Am identificat-o deja, să știți.

Nayir simți un gol în stomac. Ea părea hotărâtă să înceapă o conversație cu el, dar Nayir stătea cu ochii pironiți la

Maamoon, dorindu-și ca bătrânul să îi vorbească. Acesta însă se mulțumea să stea locului, privindu-l suspicios.

– Vreau să văd și eu trupul, spuse Nayir, gândindu-se: „În momentul ăsta, de fapt îmi doresc să plec".

– Este pe masă. Puteți arunca o privire.

Domnișoara Hijazi îl conduse la masa de metal pe care era întins trupul lui Nouf și trase cearșaful de pe fața ei. Când Nayir coborî privirea, simți încă un val de amețeală, dar își aminti să respire adânc. Inițial, nu văzu nici o asemănare cu Nouf, dar, studiind contururile feței, începu să distingă similarități – gura mică, atentă, pomeții înalți ai celor din neamul Shrawi.

– Cred că e ea.

Tuși atunci când îl învălui mirosul. Sărmana fată... Jumătate de față îi era aproape carbonizată de la soare, și cealaltă jumătate era înfiorător de cenușie. Probabil că zăcuse pe o parte zile întregi; arsurile erau extrem de severe. Partea cenușie era însă împroșcată cu noroi uscat.

– Mulțumesc, zise, făcând un pas în spate.

Domnișoara Hijazi inspectă capul lui Nouf. Nayir observă ceva lipicios în părul ei, chiar deasupra urechii stângi. Se întoarse spre Maamoon și întrebă:

– E sânge?

Maamoon se limită să ridice din umeri, în timp ce domnișoara Hijazi continua să inspecteze rana.

– Da, răspunse femeia în cele din urmă. E o contuzie. Se pare că a lovit-o cineva destul de violent. Și mai e ceva... Cu o pensetă, extrase o mică așchie din rană și o ridică în lumină. Pare o așchie de lemn.

Nayir simți o agitație ciudată. Nu își luă privirea de la medicul examinator.

– Rana aceasta a fost cauza morții?

– Nu, spuse Maamoon. S-a înecat.

Urmă un moment de tăcere, dar Maamoon, cu ochii strălucind de încântare profesională, arătă spre o radiografie expusă pe un panou luminos de pe perete care înfățișa toracele lui

Nouf. Nayir studie radiografia, nefiind sigur ce să priceapă din asta.

– S-a înecat?

– Întocmai. Un caz clasic. Spumă în gură. Plămânii și stomacul erau plini de apă.

Simplitatea „înecului" deschidea o multitudine de perspective. Când o femeie se îneacă în cel mai mare deșert din lume, trebuia să existe o explicație cu totul remarcabilă.

– Dacă s-a înecat, spuse Nayir, atunci cum explicați rana de la cap?

Examinatorul se burzului, deranjat de întrebare.

– Trebuie să se fi izbit de ceva.

– În timp ce se îneca?

– Da, *în timp ce se îneca!*

Pe durata acestui schimb de replici, domnișoara Hijazi continua să studieze scalpul lui Nouf. Nayir băgă de seamă că mâinile femeii șovăiau. Îndrăzni o privire spre ochii ei și văzu o încruntare.

– Dacă rana asta provine de la înec, spuse femeia în cele din urmă, atunci trebuie să mai fie și alte plăgi similare pe trupul ei.

Nayir se minună de acea cutezanță și se întreba cum de accepta examinatorul așa ceva. Aruncă din nou o privire spre ecusonul ei, observând de data aceasta că era tehnician laborant, nu medic examinator. În ce consta diferența, mai exact?

– A plouat acum o săptămână, nu-i așa? întrebă Maamoon.

– Aproape cu două săptămâni în urmă, răspunse Nayir. A plouat în ziua în care a dispărut. De cât timp e moartă?

– E greu de spus.

Nayir simțea căutătura insistentă a femeii asupra sa, dar el își păstră privirea ațintită la Maamoon.

– Se poate determina dacă lovitura la cap a avut loc când era încă în viață?

– Da, zise femeia.

Nayir așteptă amănunte, însă ea nu le oferi. Se așternu iarăși tăcerea, răstimp în care domnișoara Hijazi îndepărtă

încet cearşaful de pe brațele lui Nouf. Când își întoarse atenția spre o serie de vânătăi de pe mâinile și încheieturile mâinilor lui Nouf, Nayir își permise să se uite. Ea curăță una din leziuni.

– Pare a fi nisip, spuse femeia. Mai este ceva și sub unghii, niște țesut, piele, cred. Seamănă cu niște răni defensive.

– Nu, nu, nu, cloncăni Maamoon, împingând-o la o parte și arătând spre una din încheieturile lui Nouf. Semnele alea sunt de la frâiele unei cămile. Nu vedeți modelul?

Nayir studie rănile mai îndeaproape. Nu erau uniforme și Nouf avea zgârieturi și pe vârful degetelor.

– Mie îmi par răni defensive.

Maamoon adoptă o postură rigidă.

– Am spus că sunt de la curelele de piele!

Domnișoara Hijazi puse un tampon într-un tub de sticlă, pe care îl așeză atent pe tăblia unui dulap scund. Întorcându-se la cadavru, ezită o clipă, apoi înălță cu grijă marginea cearșafului gri care acoperea picioarele lui Nouf. Îl ținu ridicat și cercetă trupul vreme îndelungată. Nayir îi urmări ochii mișcându-se la fel de atent și de riguros ca și mâinile ei, și observă cu surprindere că ea era impresionată de moartea aceasta. În privirea ei se citea o tristețe care vorbea despre o pierdere personală, și Nayir se întrebă dacă nu cumva cunoştea familia și dacă nu cumva ea era cea care îi informase.

În cele din urmă femeia coborî cearșaful. Atunci când vorbi, vocea îi era întrebătoare, șovăielnică, în contrast acut cu cuvintele ei.

– Nu văd nici o evidență că ar fi atins o cămilă. Nici un fir de păr pe corp, nici o rosătură pe coapse.

Maamoon încercă să o întrerupă, dar ea continuă.

– Nu am multă experiență în a estima momentul morții, dar aș zice că a decedat de cel puțin o săptămână.

– Bineînțeles! se repezi Maamoon. Ținând cont de cât de des plouă în deșert, aș spune că a murit atunci când a plouat. Iată ce s-a întâmplat. Văile seci s-au umplut; ea traversa deșertul printr-una din acele văi când a început să plouă. A încercat

să înoate, dar a luat-o o viitură bruscă. S-a lovit la cap; s-a rănit la încheieturi. *Yanni*, s-a înecat.

Nayir îl privi pe examinator.

– Dar avea o cămilă.

– Și ce? strigă bătrânul. Cămilele nu știu să înoate!

Lucru total neadevărat. Gorilele erau singurele animale incapabile de a înota. Cămilele, în ciuda contactului rar cu apa, se întâmpla să exceleze în acest sport. Nayir se convinsese personal de asta în Dubai, la Centrul de Reabilitare a Dromaderilor, unde terapeuții își încurajau pacienții să intre în bazine pentru a vindeca oase rupte și a calma dureri de încheieturi cu artrită. Odată ajunse în apă, cămilele se zbenguiau precum copiii și chiar se supărau când se termina ședința. „De ce, păreau să întrebe animalele, a meșterit Allah corpurile noastre în așa fel încât să trăiască fără apă?"

– Cămilele înoată, zise Nayir. Și cămila i-ar fi salvat viața.

Cotrobăi în buzunar după încă un *miswak* și îl băgă în gură, întâmpinând cu bucurie gustul condimentat care îndepărta puțin din izul de moarte. Mestecând, dădu ocol mesei. Mâna dreaptă a lui Nouf ieșea de sub cearșaf. Încheietura era împroșcată cu noroi maroniu. Părea a fi fost copt de căldură în pielea ei.

– Ce e ăsta? întrebă el.

– Pare a fi noroi, spuse domnișoara Hijazi.

Răzui mostre de crustă într-un recipient.

Maamoon îi smulse recipientul din mână.

– S-a *înecat*, prieteni! Domnule Sharqi, sunteți convins că e ea?

Nayir se opri din mestecat.

– Da, ea este. Dar treaba cu cămila e ciudată.

Maamoon ridică din umeri.

– Poate că s-au despărțit, să zicem, înainte de a intra în valea seacă?

– Nimeni nu pierde o cămilă în deșert. Asta-i sinucidere curată!

– Eu n-am sugerat sinuciderea! schelălăi bătrânul.

– Nici eu, zise Nayir.

Examinatorul își îngustă ochii.

– Nici să nu spuneți asta. E ridicol! Credeți că a fost ucisă?

Nayir ridică din sprâncene.

– Cum? Adică... *cum?* întrebă Maamoon, înecându-se cu saliva și tușind. Cineva ar trebui să aștepte situația specială ca femeia aceasta să se găsească într-o vale seacă, singură, în mijlocul deșertului, fără cămilă, în plus ar trebui să plouă și ar trebui totodată să se producă o viitură neașteptată, exact în același timp. După care, ucigașul acesta, care e, în numele lui Allah, un om foarte răbdător, ar trebui să găsească o metodă de a o îneca în șuvoi, fără să se înece și el. Cine și-ar da atâta osteneală? De ce să nu o înjunghie pur și simplu și gata povestea?

Nu răspunse nimeni. Nayir trase cu ochiul spre domnișoara Hijazi și găsi o privire impenetrabilă. Examinatorul avea dreptate: crima prin înecare părea exagerată. Oare găsise Nouf o sursă de apă și murise în disperarea ei de a lua o gură? Poate că intrase într-o vale seacă inundată. Ploaia fusese puternică, și el își aminti că se arătase recunoscător în acel moment, gândindu-se că i-ar putea oferi fetei o șansă de supraviețuire.

– Mai este ceva? zise scurt bătrânul, privindu-l dușmănos pe Nayir.

– Mă întrebam doar dacă restul e în regulă, răspunse. Cu trupul, adică... era *în regulă?*

Maamoon făcu o grimasă. Nayir își dădu seama că examinatorul se simțea profund apăsat de întrebarea lui. Îi dădea o stranie senzație de putere, chiar dacă era doar rezultatul autorității conferite de către familie.

– Știu ce vreți să spuneți, zise bătrânul, și nu am ajuns până acolo. Deși nu este de fapt specialist examinator, domnișoara Hijazi – îi pronunță numele pe un ton depreciativ – e aici ca să facă o investigație cu ultrasunete.

Brusc, trase cearșaful la o parte, dezvăluind întreg trupul fetei. Nayir se albi și coborî ochii, dar asta nu îl împiedică să zărească totul – șoldurile, picioarele, pubisul. Căutând cu disperare ceva pe care să își ațintească privirea, zări un tub de gel,

o seringă şi un instrument de metal care semăna periculos de mult cu un falus.

– Mulţumesc, zise repezit. Cred că am să aştept afară.

Se întoarse spre uşă, dar fu nevoit să se oprească locului. Încăperea se învârtea cu el. Trase o gură de aer şi se îndoi de şale, prinzându-şi cu mâinile genunchii, cu tâmplele zvâcnindu-i. Îşi simţea inima ca o piatră scuturată violent într-o cutie. Îşi imagină acel unic abis dintre picioarele fetei, dar acel moment se îmbină în mod ciudat cu următorul, în care se pomeni întins pe podea, cu capul izbind cimentul.

– Domnule Sharqi! Maamoon era în genunchi lângă el, ţinându-i la nări o sticluţă de camfor. Domnule Sharqi, Allah să vă păzească, sunteţi un om onest!

– Apă, murmură Nayir.

– Vă aduc!

Clătinând din cap, Maamoon se ridică şi părăsi încăperea.

Nayir se forţă să se ridice, ezitând când era în picioare pentru a se asigura că nu avea să leşine din nou.

Domnişoara Hijazi părea afectată.

– Îmi pare rău, domnule Sharqi!

El era prea stânjenit pentru a răspunde, dar femeia avu cel puţin decenţa de a-şi vedea de treaba ei. Luă o trusă de amprentare dintr-un dulap şi, trăgând un scaun lângă masa de metal, se aşeză şi începu să ia amprentele lui Nouf.

O lungă tăcere se scurse şi el se uită spre Nouf, sau ceea ce fusese Nouf. Corpul era acum în siguranţă, sub cearşaf, dar el încă resimţea greaţa şi fu nevoit să îşi întoarcă privirea.

– De ce trebuie să faceţi o investigaţie cu ultrasunete? întrebă, ferindu-şi ochii de faţa domnişoarei Hijazi.

– Poate c-ar fi mai bine să staţi jos, îi sugeră ea.

El era prea surprins de îndrăzneala ei pentru a răspunde.

– Sunteţi aici ca să ridicaţi un cadavru, continuă femeia, aşa că, ridicaţi cadavrul şi daţi uitării restul. Cazul este închis: au decis că a fost o moarte accidentală. Aşa cum a spus Maamoon, eu nu sunt de fapt medic examinator. Adevărata examinatoare e în concediu de maternitate. Eu mă aflu aici doar

pentru că nu au putut găsi un înlocuitor și au nevoie de o femeie care să supravegheze lucrul. Dar, pentru că ăsta este un caz important, l-au adus pe Maamoon din Riyadh, și el a decis că moartea a fost cauzată de înec. Așa că, înec să fie. Nu trebuie puse întrebări. Chestiunea e încheiată.

Sarcasmul din vocea ei îl surprinse.

– Credeți că e o mușamalizare? o întrebă.

Ea înălță din umeri.

Dacă era adevărat, atunci familia trebuia să fie responsabilă. Ei erau singurii oameni suficient de influenți. Își putea imagina câteva motive pentru care neamul Shrawi să vrea să ascundă adevărul, iar cel mai important dintre toate se găsea chiar în fața sa.

Ezită înainte de a întreba.

Nu era virgină?

Domnișoara Hijazi termină cu amprentele și strânse trusa. Se ridică și duse echipamentul la dulap. Nayir rămase în așteptare, sperând că ea avea să îi ofere un răspuns, dar, când se întoarse în direcția lui, el se uită repede în altă parte. Își dorea să o poată convinge să aibă încredere în el, dar ea avea dreptate arătându-se reticentă. Era un străin, pe deasupra și bărbat. Inciudat, acceptă decența tăcerii ei, deși părea revoltată.

Nayir se uită la ceas. Era trei și cincisprezece minute. Nouf trebuia pusă în pământ până la apusul soarelui. Avea mai puțin de o oră la dispoziție pentru a duce cadavrul la proprietatea Shrawi; familia urma să aibă nevoie de încă o oră pentru a-l pregăti pentru înmormântare.

Maamoon intră agitat, aducând un pahar cu apă. Avea gust de săpun, dar Nayir nu se plânse. Bătrânul îl bătu pe spate, apoi îi aruncă o privire încruntată și compătimitoare.

Nu e așa de rău când sunt vii, să știi... nu te lăsa descurajat.

„Cea mai bună dintre femei, spune Profetul, este cea care e plăcută vederii, care execută îndrumările tale atunci când i-o ceri.“ Fraza îi trecu prin minte în timp ce își scotea jeepul din spațiul de încărcare/descărcare din spatele clădirii și o lua

la stânga, pătrunzând în trafic. Deși Profetul avea dreptate, se părea că exista și un fel de a fi cinstit fără a fi supus. Tăcerea domnișoarei Hijazi de la sfârșitul vizitei nu-i dădea pace.

Se gândi la comportamentul ei de mai devreme, pe care îl considera în continuare neobrăzat, deși se întreba dacă nu cumva și acela era în spiritul protejării lui Nouf. Domnișoara Hijazi se contrazisese cu Maamoon în privința modului în care murise Nouf, a cămilei sale, a cauzei rănii de la cap. Nayir nu își dădea seama dacă îndrăzneala ei apăra interesele lui Nouf, dacă era generată de egocentrism profesional sau dacă pur și simplu era felul ei de a fi. Instinctul îi spunea că era vorba despre prima variantă, și că păzea secrete de dragul lui Nouf.

În orice caz, avea dreptate în legătură cu un lucru. Răni defensive, traumă la cap, înec, lipsa cămilei – toate adunate sunau ciudat. Chestiunea cu cămila era tulburătoare în mod deosebit, pentru că pe lume exista cel puțin o certitudine: nimeni nu pierdea o cămilă în deșert.

3

Conducând spre sud de-a lungul străzii din dreptul plajei, Nayir urmări cum zgârie-norii orașului și scarificarea urbană învălmășită făceau loc unei întinderi leneșe de deșert. Pe stânga, căsuțe mici punctau câmpuri care zăceau aride în soarele după-amiezii; pe dreapta, marea fremăta ca un batic albastru de satin în vânt. Neluându-și privirea de la peisaj, spera să uite că în spate era trupul lui Nouf. Dar nu putea să îl ignore. Conducea încet, lua curbele cu grijă și respecta toate semafoarele, în ciuda absenței traficului, pentru că, deși nu putea fi posibil să tulbure morții, ar fi fost cu siguranță groaznic să îi tulbure pe cei vii, vătămând cadavrul unei fiice îndrăgite.

Părăsi autostrada și întoarse pe o șosea de acces care urma linia țărmului spre sud. Aici, lângă plajă, se ridica o magnifică moschee singuratică, cu domul de un alb pur și cu minaretul subțire. Șoseaua se transformă într-un drum privat marcat de o tăbliță din lemn cu „TRECEREA INTERZISĂ", și conduse până când ajunse la porțile unui turn, două santinele albe de beton cu un gard de fier între ele. O cameră video veche, stricată, atârna strâmb de una din porți.

Nayir trase de câteva ori adânc aer în piept și încercă să se concentreze. Un pod de doi kilometri se întindea în fața lui. Era îngust – de-abia suficient de lat pentru o camionetă – și, de pe linia țărmului, părea a fi făcut din cauciuc. Poate era doar fierbințeala aerului de vină, dar macadamul se unduia ca un montagne russe. Balustrada din zale de lanț nu îi oferea consolare – în unele locuri fusese ruptă, ca și cum o mașină ar fi

zburat prin ea. Acesta era singurul drum de acces pentru automobile spre proprietate. De-a lungul anilor, trecuse podul respectiv de sute de ori, dar încă îl făcea să se simtă neliniștit.

Înaintă încet, cu ochii fixați la drum, trăgând repetat aer în piept până când restabili un ritm. Încerca să își înfrâneze imaginile care-l asaltau în mod obișnuit - explozia unui cauciuc, trecerea violentă prin gard, căderea în marea întunecoasă – și curând insula Shrawilor crescu în dimensiuni. Ridicând privirea, văzu contururile delicate ale palatului cel alb, așezat printre stâncile crestate.

Ajuns pe insulă, urmă aleea cu pietriş care ducea spre o mică intrare de serviciu rar folosită, aflată pe partea vestică a proprietății. Doi bărbați așteptau acolo. Scoaseră trupul lui Nouf din jeepul său, îi mulțumiră scurt și îi spuseră să ocolească până în partea din față. Urmărind cum dispărea trupul pe poartă, Nayir avu o stranie senzație de pierdere.

Se gândi să îl sune pe Othman pentru a îl anunța că trupul ajunsese, dar ezită, întrebându-se ce ştia deja familia despre cauza morții ei. Îi trecu prin minte că s-ar putea să-l roage să explice ce aflase la institutul de medicină legală. Examinatorul spusese că cineva din familie identificase deja corpul și venise să ia lucrurile lui Nouf, dar acela putea să fi fost un servitor sau o escortă, nu cineva care să stăruie asupra informațiilor precise. Nayir nu prea știa ce să le spună. I-ar fi putut lămuri că Nouf murise într-o inundație, dar era circumspect în a le sugera că fusese ucisă, ca nu cumva să fi fost ei responsabili de mușamalizare, în caz că se petrecuse așa ceva. Uitându-se la clădire, se simți dezorientat. Nu o studiase niciodată din acea perspectivă până atunci; pereții exteriori erau de același alb strălucitor, dar ferestrele erau mai mici, obloanele lor, de un negru compact, total diferite de obloanele de lemn minuțios lucrat din partea din față a casei, prin care era posibil să zărești anumite lucruri dacă te uitai cu atenție. „Aceasta, se gândi, trebuie să fie partea de casă dedicată femeilor."

Urcă în jeep și lăsă în urmă poarta de serviciu. Îi trecu prin minte că Nouf trebuia să fi condus în josul străduței aceleia.

Othman spunea că furase o camionetă Toyota veche din parcarea din fața casei, deși Nayir trebuia să își imagineze singur restul. Erau o mulțime de mașini în parcare, pe care familia le deținea, dar le folosea rar. Ar fi fost nevoie de zile întregi ca să observe cineva absența unei singure camionete. Toate cheile mașinilor erau atârnate pe un panou în vestiarul de lângă ușa din față. Erau meticulos etichetate. Nayir le lua adeseori personal atunci când pregătea camionetele pentru călătoriile bărbaților în deșert. Profitând de lipsa de supraveghere, Nouf ar fi putut fura cheile din vestiar, furișându-se afară și luând camioneta. De acolo, trebuia să conducă de-a lungul drumului de acces, pe lângă mica intrare de serviciu, spre poarta din spate, una mare, de lemn care stătea de obicei deschisă. Era puțin probabil să fi fost observată pe străduță. Era mărginită de garduri vii și de copaci. Casa era așezată atât de sus deasupra, fiind înconjurată de pante atât de abrupte, încât în cea mai mare parte a timpului străduța era greu de văzut chiar și de pe terase. Grajdurile se găseau imediat după poarta din spate. Își imagină că ea condusese direct până la ușa grajdului, luase cămila din boxa ei și o încurajase o forțase? să urce în spatele camionetei. Cum se întâmplase asta era un mister pentru el. Odată ce terminase, trebuia să fi condus înapoi de-a lungul căii de serviciu și pe lângă parcarea din față, de unde ar fi putut ajunge pe pod cu foarte puține șanse de a fi văzută. Nu era un plan de evadare lipsit de pericol, dar plecase în momentul în care majoritatea bărbaților se găseau la lucru. Femeile se aventurau rareori să iasă, așa că probabil că nu observaseră nimic. Doar servitorii ar fi putut să o vadă, însă Othman îi spusese deja că nu o zărise nimeni.

Nayir trase în parcarea acoperită cu marmură de lângă intrarea din față a proprietății. O multitudine de automobile urbane, de Cadillacuri și de mașini de teren Range Rover populau parcarea, obligându-l să facă un arc de cerc înspre pod pentru a găsi un loc liber. Nu îl deranja să parcheze atât de departe de clădire erau mai puține șanse ca oamenii să observe jeepul său urât și mâncat de rugină dar, pe când

traversa parcarea, cu pantofii clămpănind zgomotos, începu să își dorească să fi fost un loc lângă ușă. Aerul ardea, și în costumul său era chinuitor. Se întreba pentru a mia oară cât va fi plătit oare familia pentru a construi o parcare placată cu marmură șlefuită. Strălucirea era atât de puternică, încât Nayir, care se mândrea cu faptul că nu avea niciodată nevoie de ochelari de soare, se văzu obligat să își umbrească ochii cu mâna pentru a-i proteja.

Mama lui Othman, Nusra, îl întâmpină la ușă. Ca multe femei mai în vârstă, renunțase la vălul pentru față și purta un batic negru simplu pentru acoperit părul – al ei fiind prins atât de strâns, încât arăta ca o bonetă. Fața ei adânc brăzdată nu prezenta nici o amenințare pentru bărbați străini, cu siguranță nu exista vreun motiv pentru temeri de ordin erotic, totuși fiii ei se plângeau, făcând caz de indecența de a se expune în public. Nayir suspecta că protestele lor nu erau legate de decență; el credea că ei se simțeau respinși de ochii ei.

Orbind în mod inexplicabil în chinurile nașterii primului ei copil, Nusra refuza să poarte ochelari de soare. Îi plăcea să simtă lumina pe față și susținea că aceasta putea ilumina întunericul din capul ei. Într-o bună zi, spunea ea, vederea avea să îi revină la fel de brusc cum dispăruse cu treizeci și trei de ani în urmă, și, în acea binecuvântată zi, cum avea ea să observe schimbarea miraculoasă, dacă ochii îi erau ascunși?

Când se deschise ușa, Nayir își întoarse privirea din respect, dar și pentru că imaginea acelor ochi satinați, mărginiți de albastru îi dădeau fiori pe șira spinării. Era surprins că tocmai ea deschidea ușa. Ar fi trebuit să fie înconjurată de femei dispuse să ofere consolare, suferind pe culmile unei deznădejdi tăcute.

– Nayir! exclamă cu voce gâjâită. (Cum de știa? Fapt e că știa întotdeauna.) *Ahlan wa'Sahlan.* Intră, te rog!

El trecu pragul uriaș și se dezmetici.

– Multe binecuvântări să fie asupra dumneavoastră, Um Tahsin. Regret profund pierderea suferită.

– Mulțumesc. Femeia bâjbâi după mâna lui, o luă în a ei și îi mângâie palma, degetele sale aspre și uscate prinzându-i

pielea. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Plecarea ta în căutarea lui Nouf ne-a adus speranță când nu aveam deloc.

– A fost o onoare.

– Intră, te rog! Îl conduse pe Nayir de-a lungul holului, cu pași încrezători ca ai unui copil. Știu întotdeauna când ești tu pentru că aerul din casă devine mai proaspăt, mai fericit, spuse femeia. Și simt mirosul deșertului pe pielea ta.

– Cum miroase? întrebă el.

– Ca lumina soarelui. Femeia deschise o ușă și îi făcu semn să intre în camera de zi. Și a praf, adăugă ea.

El se uită împrejur. Mulțimea dinăuntru se împrăștia și nu îl vedea pe Othman printre oameni. Mici grupuri de veri și de unchi, majoritatea purtând baticuri și *thobe,* veșminte lungi, albe, se îndreptau spre terasa care înconjura casa, adresându-se șoptit unul altuia, cu fețe grave și pline de respect. Nayir se așteptase întru câtva să îi găsească pe frați stând în tăcere, cu chipurile scăldate în lacrimi, dar era o dovadă de naivitate din partea lui. Bineînțeles că nu aveau să își arate sentimentele.

– Ceremonia va începe în curând, îi spuse Nusra. Până atunci, odihnește-te!

Nayir se întoarse cu intenția să îi mulțumească, dar ea se furișase afară.

Femeile din neamul Shrawi spălaseră corpul lui Nouf și îl înfășuraseră în *kafan,* giulgiul ceremonial pe care îl purtase la *hajj*[1], vara trecută. Pânza albă, lungă și neîntreruptă de cusături sau de cute, înfășura trupul suplu în trei fâșii strânse. Femeile așezaseră trupul pe o placă de lemn în curtea interioară a moscheii familiei, cea mai curată încăpere de pe insulă.

Capul lui Nouf era îndreptat către Mecca grație calculelor exacte ale sistemului GPS pe care constructorii îl folosiseră pentru a ridica moscheea. Întreaga încăpere ieșea în exteriorul casei într-un bizar unghi nord-estic, dar constructorii

---

[1] Pelerinajul anual la Mecca, pe care fiecare musulman trebuie să îl efectueze cel puțin o dată în viață. (n.red.)

promiseseră că locașul era în aliniere perfectă cu Kaaba[1] din Moscheea Sfântă, de la mai bine de o sută de kilometri depărtare.

Latura dreaptă a încăperii era cea mai apropiată de Jeddah, de munți și de deșertul de dincolo de ei. Aici stătea Nayir, așteptând să înceapă rugăciunile. Chiar în fața lui, frații Shrawi formau un grup demn. Nayir era singura persoană prezentă din afara familiei – cel puțin, dintre bărbați – și această cinste îl încânta poate în prea mare măsură într-o ocazie atât de tristă. În spatele lor, femeile stăteau strânse laolaltă. Cu coada ochiului, Nayir observă că unele nu erau complet învăluite – li se vedeau ochii –, așa că el își păstră privirea ațintită spre bărbați.

Dintr-odată, imamul își duse mâinile la urechi și invocă unul dintre cele nouăzeci și nouă de nume ale lui Allah: Al-Haseeb, Socotitorul. Când începură rugăciunile lui, toți credincioșii își puseră palmele pe abdomen, dreapta peste stânga, și începură să șoptească propriile versiuni ale rugăciunii. Pe măsură ce se înainta în rugăciune, tonalitatea devenea din ce în ce mai înaltă și vocile femeilor creșteau în putere, unele rupându-se chiar de frazele tradiționale pentru a rosti rugăminți spontane. Nayir distinse în acea larmă glasul Nusrei, rostind repetat: „Oh, Allah, fă-mi sfârșitul vieții cel mai bun lucru al vieții mele, și cea mai bună dintre faptele mele, sfârșitul lor, și cea mai bună dintre zilele mele, ziua în care am să Te întâlnesc". Vocea ei era atât de puternică, încât unii bărbați tăcură. Reverbera prin spațiul deschis al lăcașului de cult și învingea zvonul valurilor care se izbeau mai jos de stânci.

Când încheie, strigă un ultim lucru, vocea ridicându-se spre înalt ca un vânt răzvrătit. „Totul a fost săvârșit potrivit intențiilor. Omul primește doar ceea ce intenționează."

Nu era clar de ce rostise respectiva frază; cu siguranță că Nusra nu și-ar trimite niciodată fiica la porțile paradisului cu un gând atât de cinic precum acela. Trebuia să se fi referit la altcineva. Neputând să se întoarcă să se uite la fața ei fără să se umilească, Nayir se limită să facă supoziții despre

---

[1] Construcție în formă de cub căreia îi dau ocol pelerinii la Mecca. (n.red.)

intenția femeii, studiind fețele fiilor ei, care stăteau în apropiere într-un rând sobru. Chiar și văzute din profil, sugerau aceeași supărare care îl izbise pe Nayir în vocea mamei lor, iar în acea clipă își dădu seama că familia trebuia să știe că cineva o ucisese pe Nouf și că ucigașul era încă în libertate.

Othman îi surprinse privirea, și Nayir se întoarse grăbit la rugăciunile sale. Când se terminară, urmă procesiunea înspre cimitir. Nouf era prima Shrawi care urma să fie depusă în pământ pe acea insulă din Marea Roșie, dar familia construise un cimitir întins, îngrădit de un zid de piatră neagră. Un strat gros de rumeguș de cedru acoperea pământul, cu excepția locului în care groparii săpaseră mormântul ei.

După ce groparii așezară trupul în groapă și se cățărară înapoi spre a se alătura celor vii, familia se alinie pentru a-și lua rămas-bun. De pe dosul palmei, fiecare persoană arunca puțin nisip pe trupul lui Nouf, care era complet înfășurat în *kafan*. Un coșciug însemna vanitate.

Dintr-un vas alb de ceramică, Nayir scoase o linguriță de nisip și îl întinse pe dosul palmei. Era nisip foarte fin, de o nuanță mai deschisă decât pielea sa. Probabil că groparii îl aduseseră de pe plajă. Atingerea nisipului îi readuse amintiri despre deșert, când încă mai credea că Nouf era în viață, când își imagina că poate fata se ascundea.

Ajuns la buza mormântului, observă ceva ciudat. Nisipul nu ascunsese vederii poziția corpului. Ea era înfășurată complet in *kafan,* dar o ușoară indoitură a genunchilor indica spre ce direcție era întoarsă cu fața. Își aruncă nisipul în groapă si scotoci în buzunar după compas. O privire rapidă îi confirmă că avea dreptate: spatele lui Nouf era îndreptat spre Mecca. Nu picioarele, ci *spatele.* Murmură o binecuvântare și se întoarse dinspre mormânt.

Imaginea îl răscolise. Dacă ceea ce suspecta era adevărat, de ce nu îi spusese domnișoara Hijazi?

O familie îngroapă o femeie cu spatele spre Mecca doar atunci când poartă un copil în pântec, un copil a cărui față, la moarte, trebuie să fie întoarsă în direcția Sfintei Moschei.

4

Nayir intră în camera de zi a bărbaților și rămase o vreme cu fața spre curte. O rețea de paravane de mahon sculptate de mână ornamentau încăperea, și prin împletitura lor geometrică răzbătea sunetul unor fântâni care clipoceau. În centrul fiecărui paravan se găsea o expresie religioasă, sculptată în forma unui șoim rotindu-se în înalt. Literele și diacriticele se înfășurau unele în jurul celorlalte ca aripile și penele, ca norii și soarele. Pentru majoritatea bărbaților care intrau în cameră, imaginea de pe paravan era pur și simplu un șoim, dar un ochi răbdător, căutător, găsea fraza pe care Nayir o descifrase cu mult timp în urmă: „Oricui plătește impozitul pe averea sa i se va îndepărta răul".

Era o referire la afacerea neamului Shrawi, Prima Cooperativă Musulmană Internațională, o rețea de organizații caritabile al căror venit provenea din străvechiul principiu al *zakat*-ului, al pomenii religioase. Arabii saudiți donau 2,5 la sută din toate câștigurile lunare, o practică impusă de lege. În fiecare an, cam 10 miliarde de dolari treceau de la bogați la săraci. Erau bani pentru musulmani nevoiași, nu pentru spitale, moschei sau școli religioase, și astfel, după lege, cooperativa putea accepta donații doar pentru săraci.

Și le accepta. Neamul Shrawi căpăta aproape un sfert din banii lichizi și din bunurile donate de cetățenii Jeddahului. De-a lungul anilor, cooperativa Shrawi devenise atât de renumită, iar familia, atât de respectată, încât donatorii începuseră să

îi cadorisească bănesc pe Shrawii înșiși, ceea ce le dădea posibilitatea unui trai îmbelșugat.

Dar, în onoarea strămoșilor lor beduini, mobilierul lor era simplu și elegant. Exceptând un glob de cristal care atârna din tavan, camerele de zi în care primeau oaspeți nu aveau nimic din decorul tipic ostentativ al celor bogați. Covoarele erau netede și albe, canapelele, uzate bine. Chiar și serviciul pentru apă era simplu: căni albe de ceramică, o tavă de bambus. „Dumnezeu Însuși e plin de grație spune Profetul – și eleganța Îl încântă."

Fiii din neamul Shrawi trăiau după acest cod, pe care tatăl lor îl aplica neînduplecat. Abu Tahsin era un beduin care crescuse în deșert, unde un om păstra doar ceea ce putea duce cu sine. El considera că nimic material nu merita să fie posedat. „Nu-l poți lua cu tine când mori, spunea capul familiei. Ține minte asta! Nici un bagaj pe ultimul drum." Era vestit pentru că dădea lucruri de pomană, nu doar bani, ci și mașini, ambarcațiuni și cai pursânge. Și fiii își dădeau bunurile de pomană, așa că familia era de fapt un canal prin care curgeau comori uriașe, dar niciodată nu se depozitau.

„Și ăsta, se gândi Nayir, e motivul pentru care îi suport."

Auzi vânzoleală în hol. Se deschise ușa și frații Shrawi intrară în cameră însoțiți de alți doi bărbați, pe care Nayir îi recunoscu vag drept veri. Frații îl salutară cu îmbrățișări și cu câte un sărut pe fiecare obraz. Dacă ar fi fost orb, i-ar fi putut identifica după apa de colonie preferată Tahsin se dădea cu Gucci, Fahad, cu Giorgio Armani. Dar, când îl sărută pe obraz pe Othman, simți un iz de mosc care sugera transpirația somnului.

Fratele cel mai mare, Tahsin, îi prezentă pe veri, dintre care unul strânse mâna lui Nayir cu o smucitură și spuse:

- Tu ești beduinul de care tot aud!

Nayir nu e beduin, zise în treacăt Othman.

– Oh... atunci, ce ești? întrebă vărul, tonul său sugerând existența unei rase noi, fantastice, încă mai caraghioase și mai înapoiate decât beduinii.

– Palestinian, spuse Othman, luându-i-o înainte lui Nayir.

– Aha, palestinian.

Vărul se trânti pe o canapea și se uită spre Nayir, care stătea stânjenit în mijlocul camerei. Nu era nimic caraghios la un palestinian. Toți ochii îi studiau costumația cam nepotrivită, și Nayir se întrebă pentru a mia oară ce îi făcea oare pe oameni să se holbeze la el. Poate era de vină statura lui, care, asociată cu un fel de a fi riguros, îl făcea să pară neprietenos. Fie asta, fie arăta ca un neghiob, un bărbat tern, fără nici o savoare, care petrecuse prea mult timp în căldura năucitoare.

– Mă bucur să te văd, Nayir! Te rog, ia loc!

Tahsin își întinse brațul într-un arc generos, își adună roba în pumn și se instală pe o canapea. Își împreună palmele îngrijite în poală, cu o mână pregătită să se joace cu uriașul inel de pe degetul mic.

– Ti-am oferi ceva, dar...

Nayir ridică o mână. Era o stângăcie să oferi binevoitorilor mâncare înainte să se scurgă trei zile de la funeralii. Othman îi făcu semn să se așeze pe una dintre pernele albe de burete care înțesau laturile camerei, și Nayir acceptă ușurat.

Îndrăzni o privire spre Othman. Era singurul frate care purta pantaloni – ceilalți purtau robe –, dar nu arăta deloc mai formal; avea cămașa șifonată și o mânecă era suflecată. De obicei, își dădea toată silința să arate și să se comporte ca frații săi. Era un fiu adoptat, având poate tendința să demonstreze că aparținea familiei, sau cel puțin să împiedice pe oricine să remarce deosebirea. Era mai înalt decât ceilalți, mai slab totodată, și ochii lui mari, cenușii erau cu certitudine o raritate printre Shrawii cei cu ochi căprui. Dar comportamentul lui în camera de zi era al unui Shrawi impecabil – rece, rezervat, pios, tăcut.

Odată cu servirea apei, Nayir simți coborând în încăpere întristarea etichetei. Își cunoștea locul aici. Era ghidul din deșert, străinul a cărui prezență impunea povara de *noblesse oblige* asupra fiilor familiei. Nayir aruncă o privire spre Othman, singurul său aliat. Acesta arăta foarte palid și obosit, dar întâlni ochii lui Nayir cu o căutătură ce părea a spune: „Avem multe de discutat“.

Nayir avea să-i pună o mulțime de întrebări, dar nu voia să i le adreseze de față cu ceilalți. Se întreba în mod special ce avea să se întâmple cu nunta lui Othman. Ar fi trebuit să se căsătorească luna următoare. Se hotărâseră să amâne?

Politicos, Nayir întrebă de tatăl lui Othman, Abu Tahsin, care fusese supus unei operații la inimă cu o săptămână înainte – unii spuneau că era din cauza fugii fiicei sale , și fu informat politicos că avea să vină acasă săptămâna următoare, cu voia lui Allah.

Infarctul lui Abu Tahsin luase pe toată lumea prin surprindere. De când îl cunoștea Nayir, păruse înzestrat cu sănătatea unui bărbat în floarea vârstei. Lucra neostenit pentru instituțiile sale filantropice și în timpul liber participa la curse de cămile, de motociclete și de ATV-uri. Interesul lui pentru fiii săi nu slăbea niciodată, și îi lua cu el oriunde mergea. Ajunși la vârsta bărbăției, ei cunoșteau bine lumea în care se găseau și se simțeau la fel de în largul lor în palatele din Riyadh ca și pe fundul mării, în costum de scafandru. Datorită lui Abu Tahsin făcea familia de două ori pe an excursii în deșert.

Tahsin se întoarse spre Nayir.

– Frate, mulțumesc că ai venit! Ceea ce ai făcut pentru Nouf ne îndatorează. Sper că ne vei da ocazia să întoarcem favoarea într-o zi.

Nayir își drese glasul.

– Fie ca acea zi să nu vină niciodată.

– Intr-adevăr, spuse Tahsin.

Ori de câte ori Nayir stătea cu frații, Tahsin întreținea discuția. Era cel mai mare, și poate obișnuit să își asume răspunderi, dar la înfățișare și la felul de a fi trecea drept un bărbat ciudat de sfios. Nu se uita niciodată în ochii lui Nayir, ci privea în jos. Vorbea clar, dar încet, și figura lui îi amintea lui Nayir de o ciută, o pradă a fiarelor sălbatice, cu o gură delicată, nedeprinsă cu răul, cu ochii distanțați pentru a se păzi de pericole. Nayir oscila între a considera că Tahsin era umil și a crede că totul era prefăcătorie, pentru că, atunci când Tahsin voia un anumit rezultat, îl obținea.

Regret rezultatul căutării mele, zise Nayir.

Tahsin plescăi din limbă, dar Nayir continuă.

Sperasem să o găsesc.

Suntem convinși de bunele tale intenții, replică Tahsin.

Nayir își cântări următoarele cuvinte cu grijă.

Sperasem totodată să vă satisfac curiozitatea în privința motivului plecării ei.

Aruncă o privire spre cei prezenți și observă că fețele lor erau măști impenetrabile. Doar pe chipul lui Othman se vedea jenă, dar el se feri să întâlnească privirea lui Nayir.

– Nu vom înțelege niciodată de ce a fugit, zise Tahsin, instalându-și corpul masiv mai adânc în faldurile pernei. O fată ca sora mea, atât de naivă și de imaculată, atât de neatinsă de relele lumii... Știi faptul că nu am văzut-o niciodată plângând? Sau încruntându-se? Sau cel puțin făcând botic de nemulțumire? Nouf a mea era fericirea absolută în trupul unei fete, la fel de virtuoasă ca mama ei, *ism'allah!* Nu poate fi adevărat. Nici măcar acum, cu trupul ei drept dovadă.

Da, interveni Fahad, cu vocea gâtuită și timidă.

Toată lumea se întoarse spre el, surprinsă că vorbise.

Ne-am gândit că fusese răpită. Ne-am gândit că nu ar pleca niciodată singură. Dar apoi a devenit evident, când am descoperit cămila... lipsă. Fugise.

Nu a existat niciodată vreun indiciu, continuă Tahsin. Vreo pasiune a mânat-o, dar eu nu-mi aduc aminte de nici o dovadă de pasiune la sora mea. Nici una!

– Nici una mărturisită, cel puțin, spuse Othman cu jumătate de gură.

În încăpere se aşternu o tăcere apăsătoare. Nimeni nu se uita la Othman, și frații păreau să se fi retras înlăuntrul lor.

Nayir înclina să subscrie părerii lui Othman. Bineînțeles că Nouf avea pasiuni; doar că ei nu știau care erau. El nu empatiza deloc cu frații care aveau o imagine vagă, superficială despre surorile lor. Femeile aveau propriile griji, nu încăpea îndoială. Trăiau în alt fel, în alte părți ale casei. El își imagina că viețile lor nu se intersectau mai deloc, exceptând momentele

meselor, ale vacanțelor, ale excursiilor. Dar nu exista vreo interdicție legată de vorbitul cu o soră. O soră, așa își imagina el, trebuia să fie cea mai mângâietoare dintre femei o persoană accesibilă de sex feminin cu care puteai vorbi deschis, care îți putea explica aspecte sensibile, pe care altele ar fi șovăit să ți le împărtășească. Nayir nu avea frați sau surori, dar tânjise toată viața după o soră. Să ai șapte, neștiind totodată nimic despre ele, i se părea de neînchipuit. Oare frații își ignorau pur și simplu surorile? Imposibil. Unul dintre ei trebuia să fi vorbit *vreodată* cu Nouf. Probabil manifestaseră cel puțin un interes trecător pentru școlarizarea, hobby-urile ei, pentru gustul ei în materie de pantofi.

Îi privi pe rând. Tahsin avea o soție și nouă copii, iar responsabilitățile sale de lucru erau enorme: el era probabil prea ocupat, sau se prefăcea a fi. Farah lucra de asemenea tot timpul. El cu soția sa aveau trei fete mici, dar ei nu mai locuiau pe insulă, aveau o casă în oraș și probabil că nu o vedeau pe Nouf foarte des. Doar Othman va fi văzut-o cu regularitate. El încă locuia acasă. Dar la telefon nu fusese capabil să îi spună nimic lui Nayir. Poate din pricina stării de șoc.

Nu era un lucru bizar ca frații să se arate atât de rezervați fie își păstrau sentimentele ascunse, fie le împărtășeau doar între ei – și, în orice altă situație, Nayir nu ar fi acordat nici o importanță acestui aspect. Dar, pe măsură ce treceau minutele, întrebările îi încolțeau cu forță în minte. Dacă Nouf păruse atât de fericită acasă, nu era mai probabil să fi fost răpită? Răpitorul ar fi putut fura cămila ca să dea impresia că fata fugise. Vorbise ea oare vreodată despre plecare? Dacă nu cu frații ei, atunci cu surorile sau cu vreo prietenă? Și, cel mai important, știau despre sarcină înainte ca ea să fugă? Nayir nu putu să găsească o cale pentru a-și exprima îngrijorările; nu se putu gândi nici măcar la un subiect pentru o discuție de complezență. Îi studie pe fiecare dintre ei în speranța că aveau să vorbească, dar tăcerea lor era apăsătoare și onestă. Nu era treaba lui să forțeze lucrurile. Oare avea să pună vreunul dintre ei dificila întrebare legată de ce se întâmplase cu Nouf?

Avea oare să își asume careva responsabilitatea, dacă nu pentru moartea, atunci cel puțin pentru împrejurările care duseseră la ea?

Intră un servitor cu o narghilea aprinsă și așeză vasul lângă Tahsin, pe podea. Cu o cârpă de la brâu, servitorul șterse vârful narghilelei și i-l înmână lui Tahsin, care îl acceptă cu severitate. Servitorul se înclină și plecă.

Tahsin își duse muștiucul narghilelei la gură. Toată lumea îl fixa cu privirea, așteptând prima inhalare. Nayir se pomeni tânjind după bolborositul mângâietor al apei din vas, după scăpăratul fin al cărbunelui aprinzând tutunul, după orice zgomot care să rupă tăcerea. Tahsin inhală în sfârșit adânc, și pentru o clipă păru că răsuflarea sa prelungă, slobozind fumul aromat, se contopea cu răsuflările de ușurare ale celorlalți.

Încet, narghileaua făcu turul încăperii. Unul din veri lăudă tutunul și întrebă de unde provenea, ceea ce porni o conversație ușoară. Nayir își dădu seama că frații terminaseră de vorbit despre Nouf. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Dezamăgirea căutării lui eșuate încă îl tulbura. De ce nu trimisese o echipă să controleze tabăra familiei, ca să se asigure că știau ce făceau? Accidentală sau nu, moartea fetei ar fi putut fi preîntâmpinată. Simțea hotărârea de a descoperi ce se întâmplase cu ea. „Allah, sunt un indiscret? Oare fac asta ca să îmi satisfac propria curiozitate revoltătoare?" Nu, se gândi. Era ceea ce se cuvenea făcut, și el simțea cumva că îi datora asta lui Othman.

Pe de altă parte, ca să rezolve o astfel de problemă, însemna să afle tot ce se putea despre Nouf, lucru aproape imposibil. Doar surorile ei știau foarte multe amănunte, dar lui nu avea să i se permită să discute cu ele, nici să pună întrebări personale. Nu o întâlnise niciodată pe cea mai mare, dar le văzuse pe alte câteva pe când erau încă prea mici ca să aibă obligația portului de văluri. Într-un rând, cu ani în urmă, când venise în casă pentru a pregăti bărbații pentru o călătorie în deșert, fetele îl întâmpinaseră cu o stânjeneală tăcută. Fuseseră un grup manierat și, în absența trăsăturilor notabile

de personalitate, avusese dificultăți în a le deosebi. Poate că o întâlnise chiar și pe Nouf atunci. Dar singura pe care și-o amintea era copilașul pe care îl ținuse el în brațe. Pentru un scurt moment chinuit, acea mică făptură îl izbise cu un sentiment al propriei sale puteri teribile. Ea începuse să plângă și el o dăduse repede înapoi.

Probabil existau o mulțime de asemenea cazuri oficiale, se gândi. Cazuri în care un bărbat trebuie să înțeleagă viața unei femei – să cunoască detaliile ultimelor câteva zile, săptămâni, luni; să știe unde își petrecea timpul, și de ce, și cu cine; să îi cunoască dorințele, secretele. Dar dezamăgirea însărcinării era probabil cruntă: femeile, atât de obișnuite cu discreția, își luau misterele cu ele în mormânt.

Othman îi surprinse privirea.

– Facem o plimbare? îl întrebă.

Aceasta era manevra lor tipică: își luau politicos rămas-bun pentru a vorbi între patru ochi. Recunoscător, Nayir încuviință dând din cap; se ridicară și ieșiră pe terasă.

O balustradă dădea un ocol sinuos casei. Începea să se lase amurgul, învăluind cerul într-un trandafiriu cețos. Nayir îl urmă pe Othman de-a lungul terasei șerpuite. Într-un final, aceasta se transformă într-o scară de pământ, cu câte un perete negru de fiecare parte. Coborâră, parcă la nesfârșit, până când auziră grohăitul slab al animalelor care se pregăteau de culcare.

5

La capătul treptelor intrară într-o curte, și Nayir își dădu seama că mai fusese acolo, de multe ori chiar, dar ajunsese întotdeauna pe o altă cale. Recunoscu frunzarul scund de smochini care se găsea lângă grajdurile de piatră. În stânga lui era intrarea cea mai neprotocolară a proprietății, poarta din spate pe care probabil o folosise Nouf. Era un cadru uriaș de lemn, prin care puteau trece două camioane fără să se atingă. Poarta servea drept zonă de descărcare pentru alimentele și bunurile familiei. Era de asemenea locul în care Nayir și oamenii săi veneau să încarce cămilele și diferite echipamente pe care le luau bărbații Shrawi cu ei în deșert.

Dar Othman îl conduse pe Nayir spre dreapta, pătrunzând, printr-o poartă de fier, într-o grădină înconjurată de gard viu. O potecă presărată cu prundiș se răsucea printre tufe și copaci, și ei merseră de-a lungul ei, încetinindu-și pașii.

– Tot nu îmi vine să cred că se întâmplă asta, zise Othman.

– Îmi pare rău...

– Știu că ai făcut tot ce ai putut, îl întrerupse celălalt, apoi adăugă: Și mulțumesc că ai adus-o pe Nouf acasă.

– Nici o problemă, zise Nayir, observând încordarea de pe fața lui Othman.

Ajunseră în dreptul unei bănci de piatră de lângă o fântână seacă, dar continuară să meargă.

– Examinatorul nu a eliberat nici un înscris, spuse Nayir. Presupun că te-a sunat.

– Da.

Nayir se gândi la ce se petrecuse în sala morgii din institutul de medicină legală, nesigur dacă să îi mărturisească lui Othman că văzuse cadavrul și că aflase despre modul în care murise. Decise să aștepte ca prietenul său să vorbească; părea să aibă ceva de zis.

Continuară să străbată grădina, schimbând câteva cuvinte atunci când tăcerea devenea stânjenitoare.

- Am vorbit cu medicul examinator chiar înainte de slujbă, spuse Othman pe neașteptate. Am fost surprins să aud că s-a înecat.

Nayir dădu din cap în semn de confirmare.

După cum vedea el lucrurile, Nouf trebuie să fi fost prinsă într-o vale seacă. Viiturile survin într-un interval foarte scurt. Poate fi greu să ieși la timp.

Ai mai auzit să se fi întâmplat așa ceva?

- Da, dar e rar.

- Mie mi se pare că ar fi trebuit să sesizeze pericolul.

E posibil să fi fost inconștientă, spuse Nayir, poate din cauza căldurii. Apropo, ați mai găsit cămila?

Da. E aici, zise Othman. Deși se pare că nu-i merge bine.

– Ce i s-a întâmplat?

Nu știu. Aproape că a rănit pe unul dintre lucrătorii din grajd, așa că au închis-o într-o boxă întunecată. E singurul lucru care o ține calmă.

Unde au găsit-o?

Una din echipele de căutare a descoperit-o nu departe de locul unde a fost găsit cadavrul, cred. Va trebui să te uiți pe hartă.

Trecură pe lângă o altă fântână secată; vederea ei le distrase atenția, și conversația amenința să se încheie.

Deci ai acceptat că moartea ei a fost accidentală? întrebă Nayir, sperând să adopte un ton cât mai firesc.

Răspunsul veni după o ușoară ezitare.

- Păi, crima pare improbabilă.

Nayir decise să insiste.

– Examinatorul a pomenit că Nouf avea răni defensive la încheieturi și o lovitură la cap?

Othman nu răspunse.

– Rănile de pe încheieturi ar fi putut proveni de la frâiele cămilei, continuă Nayir, dar unuia dintre examinatori nu i s-au părut îndeajuns de uniforme. Erau vânătăi și zgârieturi, aproape ca și cum cineva ar fi înșfăcat-o și ea s-ar fi apărat.

– Ar fi putut fi răni accidentale, spuse Othman într-un târziu. Dar, dacă nu erau... nu știu. Poate că cineva a prins-o cu forța, dar s-o înece? Nu cred că se putea face asta fără să se înece și atacatorul.

Avea dreptate: rănile defensive nu însemnau crimă. Dar puteau însemna viol sau răpire. Nayir vru să spună asta, însă simțea că mersese deja suficient de departe și nu mai îndrăzni.

– Dar așa este, recunoscu Othman dintr-odată, nu sunt sigur că moartea ei a fost accidentală. Adevărul e că frații mei i-au rugat pe cei de la institutul de medicină legală să o clasifice astfel, pentru liniștea familiei.

Nayir se opri locului.

– Au plătit o mușamalizare a cazului?

– Tahsin a plătit. Othman păru încurcat pentru o clipă, apoi continuă: Nu are încredere în poliție. În plus, am considerat cu toții că mamei i-ar fi mai ușor dacă nu ar trebui să explice situația rudelor. E oricum destul de greu pentru ea, cu tata bolnav.

– Înțeleg, zise Nayir, dar mușamalizarea face ca familia ta să pară suspectă.

– Știu. Însă am pe cineva la laboratorul institutului care culege dovezile necesare. Ea are să trateze cazul ca și cum ar fi o investigație în desfășurare.

Nayir simți o combinație ciudată de ușurare și de stânjeneală – ușurare datorită interesului familiei în descoperirea adevărului, chiar dacă se făcea într-un mod ilegal, și stânjeneală din cauza pronumelui „ea".

– E cumva... domnișoara Hijazi? întrebă.

– Da, spuse Othman. Ai întâlnit-o?

Preț de o clipă năucitoare, Nayir nu putu să înțeleagă de ce domnișoara Hijazi nu îi spusese despre legătura ei cu familia. El suspectase asta, desigur, dar își aminti că păruse tulburată de mușamalizare – la care, după câte se părea, ea era părtașă.

– Era acolo, zise. De unde o știi?

– E logodnica mea.

N-ar fi putut exista un lucru mai surprinzător pe care să-l spună Othman. Nunta fusese pomenită de multe ori în conversații trecute. Nayir știa, de exemplu, că numele de familie al miresei era Hijazi, dar existau o mulțime de Hijazi, și Othman nu îi spusese niciodată în prezența lui pe numele mic, referindu-se mereu la ea cu formularea „logodnica mea". Știa de asemenea că Othman se întâlnea cu ea în taină; ea venea cu o escortă. Mama fetei murise și Um Tahsin își asumase un rol matern față de ea, ajutând la organizarea detaliilor pentru nuntă, cum ar fi rochia și inelele. Dar Nayir nu avusese îndrăzneala să cerceteze mai departe. Nu știa din ce fel de familie provenea sau ce fel de personalitate avea, și cu certitudine nu știa cum arăta. Presupusese pur și simplu că era drăguță și cuviincioasă, o fată dintr-o familie bogată. Nu bănuise că ar putea avea vreo slujbă, în nici un caz una în care să intre în contact cu bărbați.

– Oh, ei bine... îngăimă, simțindu-se tulburat. Iartă-mă, nu făcusem legătura. E o verișoară de-a ta?

– Nu, nu e din familie. Othman părea jenat. Ne-am cunoscut printr-un prieten. Nu ți-a spus cine e?

Nayir clătină din cap. Era probabil corect din partea ei să își păstreze ascunsă identitatea, dar el nu putu să nu se simtă jenat. Se întreba cât de bine o cunoștea Othman cu adevărat. Cu certitudine că va fi observat îndrăzneala ei. Sau era mai puțin îndrăzneață față de el? Fusese prea înfiptă pentru gustul lui Nayir, și nu și-l putea imagina nici pe Othman tolerând genul acela de comportament. Era curios să afle gândurile prietenului său, dar nu putu găsi un mod delicat de a aborda subiectul respectiv.

– Te surprinde atât de tare? întrebă Othman.

– Nu, nu. Doar că... nu mi-ai spus că lucrează la institutul de medicină legală.

Othman roși de-a dreptul.

– Păi, nu am crezut că era necesar.

Nayir se întoarse dinspre el, prefăcându-se a nu fi observat reacția lui Othman, dar era intrigat de rușinea arătată. „Probabil c-o iubește cu adevărat, se gândi, dacă acceptă ca ea să aibă o slujbă."

– Felicitări, zise Nayir în cele din urmă, dându-și seama că ar fi trebuit să spună asta mai devreme.

Othman chicoti.

– Vorbesc serios.

– Te rog să încerci!

Othman zâmbea. Porni mai departe, iar Nayir îl urmă.

– Deci să înțeleg că urmărești cazul ăsta pe cont propriu? întrebă Nayir, abătând atenția de la domnișoara Hijazi.

– Da. Othman încetă să zâmbească. De fapt, speram că ne vei ajuta. Am angajat un investigator particular, și vrea să vadă unde a fost descoperită. Avem o hartă, dar mă gândeam să te rog dacă nu-l poți ajuta să găsească locul.

Nayir simți un nou val de consternare. Un investigator particular? Familia ar fi trebuit să îl solicite întâi pe el: doar știau cât de bine cunoștea deșertul. „Dar asta este trufie, își spuse. Iartă-mi trufia!"

– Bineînțeles că am să ajut!

– Îți mulțumesc.

– Investigatorul particular... asta a fost tot ideea fratelui tău?

– Nu, a fost ideea mea. Familia mea nu s-a hotărât dacă moartea ei a fost accidentală sau nu. Othman clătină din cap. Cred că nu ne dorim decât răspunsuri.

Nayir sesiză un moment oportun.

– Dar tu? Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Othman se opri din mers. Oftă adânc și își încrucișă brațele la piept.

– De când am descoperit că a dispărut, am simțit că cineva a luat-o. Am vorbit cu escorta ei, Muhammad, dar el a

spus că Nouf îl sunase în dimineața aceea și îi zisese că nu avea nevoie de el în ziua respectivă, așa că ieșise în oraș cu soția lui. În același timp, Nouf i-a spus mamei că mergea la mall să schimbe pantofii de nuntă.

— Dar cum a reușit să plece fără escortă? întrebă Nayir. Adică, mă întreb doar de ce nu a observat nimeni că Muhammad nu era aici în ziua aia.

— Ei bine, mama nu o urmărește de fiecare dată când pleacă de acasă. În general, Nouf se întâlnea cu Muhammad în spate, lângă grajduri. Ea mergea mai mereu singură la grajduri, de obicei dimineața. Îi plăcea să petreacă timp cu cămilele. Când era gata de plecare, îl suna și el venea cu mașina, ocolind casa până la poarta din spate, și o lua de acolo.

Nayir dădu din cap în semn că pricepuse.

— Deci se poate să fi plecat cu mult înainte să se fi gândit cineva că părăsise casa.

— Da. Nouf i-a spus mamei că avea să fie la grajduri în dimineața respectivă și că se întâlnea cu Muhammad în jurul prânzului. Așa că ar fi putut pleca imediat după ce a vorbit cu mama.

— A observat-o vreunul dintre servitorii care își făceau de lucru pe la grajduri?

Othman clătină din cap.

— N-au văzut nimic.

— Cine a descoperit că lipsea?

— Mama. O aștepta pe Nouf înapoi în jurul orei cinci, și, când nu a apărut, mama l-a sunat pe Muhammad. El i-a spus ce vorbise cu Nouf la telefon în dimineața aceea. Numaidecât, în casă a izbucnit zarva. Fratele meu s-a dus jos să controleze grajdurile; i-am luat la întrebări pe toți servitorii; mama i-a trimis să caute schi-jetul ei. Uneori Nouf pleca singură să facă o tură pe apă în jurul insulei, dar vehiculul ei era tot în doc. Nici unul dintre servitori nu auzise sau văzuse ceva neobișnuit.

Nayir aflase unele dintre aceste detalii, dar voia să le audă din nou.

— Nu a lăsat vreun bilet?

– Nu.

– Și nu ai nici o idee unde putea să fi vrut să meargă?

– Nici una. Sincer, petrecea multă vreme la cumpărături. Se pregătea pentru nunta ei. De-asta n-am putut crede că ar fi fugit din proprie inițiativă.

Nayir dădu din cap în semn că pricepea.

– Deci era normal ca mama ta să creadă că Nouf avea să petreacă cinci sau șase ore la mall.

– Da, desigur. Îți trebuie o oră doar ca să ajungi de aici în centru, și asta când circulația e bună.

Nayir încuviință gânditor.

– Crede-mă, spuse Othman, era dornică să se mărite. Nu cred că și-ar fi periclitat viitorul.

Închise ochii și pentru o clipă păru copleșit de epuizare. Își frecă fruntea, lăsându-și apoi palmele să îi alunece pe față. Nayir așteptă ca el să continue.

– Chiar dacă ar fi nutrit dorința secretă de a evada din viața asta, pur și simplu e lipsit de noimă. Ea nu era o fire atât de amăgitoare.

– Nu-mi pot imagina vreo persoană care să vrea să evadeze din viața asta, zise Nayir făcând semn spre casă. Trebuie să fi trăit foarte confortabil aici.

Zgomotul îndepărtat al unui motor le întrerupse conversația. Semăna cu sunetul unei bărci cu motor.

– Inițial, când a dispărut, spuse Othman, Tahsin a crezut că se temea de perspectiva căsătoriei. Că își schimbase atitudinea. Desigur, căsătoria e de natură să intimideze o fată de șaisprezece ani, dar noi toți aveam impresia că și-o dorea foarte mult și că nu și-ar fi stricat planurile. Pe de altă parte, de ce să vrea cineva să o răpească și apoi să nu ceară răscumpărare? Nimic nu are noimă.

Vuietul motorului deveni mai puternic și apoi încetă brusc. Nayir se uita în pământ, dus de gânduri. Era cu certitudine o situație derutantă, dar în minte îi tot reveneau imaginea vânătăilor de pe încheieturile mâinilor lui Nouf și faptul că își pierduse cămila.

Celularul lui Othman prinse să sune dogit. Se scuză grăbit, răspunse la telefon și se îndepărtă, oprindu-se lângă o tufă de gard viu, de unde nu putea fi auzit. Nayir bănuia că era domnișoara Hijazi și se simți puțin vinovat. Faptul că o întâlnise fără ca Othman să fie de față îi dădea acum senzația unei trădări. Îi trecu prin minte că domnișoara Hijazi era în casă chiar în acel moment. O invidie ciudată îl săgetă atunci când se gândi la camera de zi a femeilor și la posibilitatea lui Othman de a pătrunde în acea încăpere, chiar dacă era doar prin intermediul telefonului. Ce îi spunea oare? Îi spunea ce discutau femeile? Discutau oare despre Nouf, așa cum o făcuseră Nayir și frații, sau încercau să evite subiectul de teamă să nu o supere pe Um Tahsin?

Gândurile sale reveniră la chestiunea îndrăznelii ei, și se întrebă dacă să îi spună lui Othman că logodnica sa fusese atât de înfiptă cu un alt bărbat. Othman se uită în direcția lui cu o privire pe care o consideră curioasă și, cu o senzație de jenă, Nayir se întoarse cu spatele. „Nu, se gândi, mai bine nu tulbura apele."

Lângă el, o poartă de fier dădea într-o potecă scurtă, ducând până pe o terasă cu vedere spre mare. Intrigat că auzea iar vuietul motorului, se strecură pe poartă, merse până la terasă și se opri la marginea balustradei. Era o priveliște care îți tăia respirația. Marea se întindea spre orizont, oscilând între cobaltul zilei și roșul slab al amurgului. Cei din neamul Shrawi erau norocoși să dețină o asemenea proprietate, departe de zgomotul și de praful orașului și ale suburbiilor sale în plină dezvoltare. Jeddahul creștea rapid, extinzându-se în lung și în lat pe coastă și croindu-și drum până în deșert pentru a adăposti populația sa de două milioane de suflete. Într-o bună zi avea să devină o suburbie a Meccăi, aflată la nouăzeci de kilometri spre est. Știa că familia Shrawi se săturase să trăiască într-o metropolă de proporții atât de monstruoase. Insula lor era un paradis, suficient de aproape pentru a face parte din viața de oraș, dar îndeajuns de îndepărtat pentru a da un sentiment de intimitate și de calm. Familia regală deținea multe

din insulele locuibile de pe lângă coasta Jeddahului; restul erau desemnate rezervații naturale pentru specii rare de păsări. Insula aceasta aparținuse cândva fratelui regelui, dar, într-un act notabil de generozitate, prințul moștenitor i-o dăruise lui Abu Tahsin din motive pe care nu le dezvăluia nimeni.

Zgomotul motorului deveni mai puternic, și Nayir se uită în jos. Un perete abrupt, stâncos cobora până la plajă și, când ochii îi zăriră țărmul, Nayir identifică sursa de zgomot. O femeie conducea un schi-jet galben strălucitor. Purta robă neagră, dar se părea că baticul îi fusese smuls de curent de pe cap și acum îi fâlfâia în jurul gâtului. O coadă lungă, împletită îi atârna pe spate.

Probabil era o Shrawi. Nu existau alte insule în apropiere, și cu certitudine nici o femeie nu ar fi mers singură cu un schi-jet atât de departe de uscat fără văl. Era greu de crezut că neamul Shrawi le-ar fi îngăduit fetelor să dea ture pe apă în jurul proprietății, mai ales în seara funeraliilor, dar cine altcineva putea fi? Nici un servitor nu își putea permite un schi-jet și, oricum, Nayir se îndoia că angajații și-ar fi lăsat femeile să se expună la lucru.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că nu se uita nimeni, apoi reveni cu ochii la femeie, cu un interes lipsit de precauție. Ea se ținea aproape de mal, și vuietul puternic al motorului reverbera din stânci în timp ce se îndrepta în arc de cerc spre docul sudic. Chiar și de la distanță, el observa înclinarea controlată a corpului ei, în timp ce gonea prin apă, spintecând valurile și învolburând spumă în urma ei. Își imagina că și Nouf mersese așa, iar dacă acum avea în față pe una din surorile sau verișoarele ei, salturile supărate peste valuri erau o expresie potrivită a mâhnirii.

- Ce...?

Othman apăruse în spatele lui, uitându-se lung la femeia de pe schi-jet. Părea îngrozit.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Nayir.

Othman continuă să se uite concentrat, nemișcat, până când femeia se întoarse spre insulă, expunându-și chipul.

Încet, o mână i se îndreptă spre piept. Cealaltă mână ținea strâns balustrada. Se ghemui în față, închizând ochii și respirând cu inhalările adânci, stăruitoare ale cuiva care încearcă să-și prevină un leșin.

Nayir se uita fix la el.

– *Bismıllah ar-Rahman ar-Raheem*, șopti, invocând numele Domnului.

Othman inspiră adânc, iar aerul păru să tremure în pieptul lui. Nayir se întoarse dinspre el, simțind că privirea sa era o invadare a intimității. Urmări schi-jetul cotind spre nord și dispărând sub stâncile proeminente.

Câteva clipe mai târziu, Othman puse ambele palme pe balustradă și se împinse în sus. Pielea lui avea culoarea pastei de susan.

– Mi s-a părut că era Nouf, spuse. Brațele îi tremurau. Acela era schi-jetul ei... dar era doar Ab... una din celelalte surori ale mele.

Nayir privi în jos; motorul era acum un bâzâit îndepărtat.

Brațele lui Othman căzură pe lângă corp.

– N-ar trebui să fie afară.

– Poate e tulburată.

Nayir se uită insistent la prietenul său. Culoarea îi revenea încet în obraji.

– Oamenii fac lucruri ciudate când sunt îndurerați.

– Știu, murmură Othman. Dar are să o supere pe mama.

– Merge des cu schi-jetul sora ta?

– Da. Nu...

Othman se uită la ceas. Gestul părea mai degrabă un tic nervos, decât o dorință autentică de a afla ora.

– De când a dispărut Nouf, continuă el, Tahsin nu vrea să le lase pe fete să meargă nicăieri, și asta include mersul pe apă. Dacă mă scuzi, aș face bine să mă duc să îndrept situația.

– Desigur, du-te! Găsesc singur drumul îna...

Othman se întoarse pe călcâie înainte ca propoziția să fie încheiată și se grăbi spre poartă.

Nayir părăsi alcovul și merse de-a lungul potecii cu prundiș, întrebându-se ce se întâmplase mai exact. Să leșini aproape la vederea unui duh părea ceva normal. Dar, în micul episod care tocmai se desfășurase, imaginea de groază absolută așternută pe chipul lui Othman atunci când o văzuse apropiindu-se pe sora lui produsese o impresie ciudat de disonantă. Nu era atât groaza, cât afundarea bruscă într-o realitate suspendată, care pentru Othman nu era deloc naturală.

„Am spus-o eu însumi, se gândi Nayir cu mâhnire. Oamenii fac lucruri ciudate în îndurerarea lor."

Nayir ajunse în curtea casei exact în momentul în care se aprindeau luminile exterioare. Îngrijitorul cămilelor, Amad, stătea la ușa grajdului, fixându-l pe Nayir cu o privire mioapă.

Nayir se apropie.

– Acum te recunosc, zise Amad, înaintând și împiedicându-se de o cărămidă spartă aflată pe jos. O azvârli cu piciorul într-o parte. Ești ghidul din deșert. A trecut ceva vreme.

– Da, sunt Nayir ash-Sharqi. Îi întinse mâna. Mă bucur să te revăd!

Părea a-și aminti că bărbatul era născut în deșert. Recunoștea ceva beduin la el, deși nu era sigur ce anume. Tăietura fermă a mandibulei, ținuta rigidă, o anumită modulație a vorbirii. Sau poate era din pricina clipitului neîncetat al bărbatului.

– Ai să duci familia în curând din nou în pustietate? Cămilele duc dorul deșertului, să știi.

– Și eu îi duc dorul, zise Nayir.

Se întorsese în oraș abia în dimineața aceea, dar călătoria în deșert nu îl restabilise câtuși de puțin. Toată acea căutare inutilă îl obosise, iar asta și lovitura morții lui Nouf îi adunaseră un nod strâns în stomac – resimțea supărare pe familie pentru că era atât de secretoasă și pe sine pentru că nu o găsise. O însemnată parte a sufletului său își dorea să poată merge seara înapoi în deșert, pentru a petrece câteva zile de destindere fără să îl deranjeze cineva. Dar avea să își țină promisiunea față de Othman, așteptând să sune investigatorul particular.

Stăteau dinaintea unei uși largi de lemn care ducea în grajduri.

– Cum se simte cămila pe care au găsit-o în deșert? întrebă Nayir. Am auzit că avea ceva probleme.

Amad șovăi. Nayir își dădu seama că ridicase o problemă stânjenitoare.

– N-are nici o problemă, zise îngrijitorul. E bine. Cine ți-a spus asta?

– Am înțeles probabil eu greșit.

Nayir băgă mâna în buzunar, căutând un *miswak*. Amir privea chiorâș, urmărindu-i mișcările. Era surprinzător că bătrânul nu purta ochelari.

– E îngrozitor ce s-a întâmplat cu fata, spuse apoi Nayir.

– Da, îmi pare rău de pierderea lor.

Nayir era frapat de reținerea bruscă a bărbatului. Își puse *miswak*-ul în gură și aruncă o nouă privire asupra curții.

– Fata Shrawi care a dispărut... ea petrecea multă vreme cu cămilele, zise.

Amad se uita la el – cu suspiciune, i se păru.

– Îi plăceau animalele. Venea aici foarte des, de obicei cu escorta ei. Sau însoțită de fratele ei. Toate fetele coboară să viziteze cămilele, dar ea venea în mod special.

Amad se uită vag înspre poartă.

– Totuși, e ciudat, nu-i așa? spuse Nayir. Nu-mi pot imagina cum a reușit să facă o cămilă să urce într-o... ce era, camionetă? Pare o treabă dificilă pentru o fată așa de tânără.

– Ei bine, nu începe să cercetezi prea atent acum. Amad scuipă pe jos și ridică privirea înspre casă. Dacă mă întrebi pe mine, ăsta este unul din lucrurile alea pe care e mai bine să le lași în întuneric.

– De ce zici asta?

– Am învățat un lucru aici: când intri în casa orbilor, închizi ochii. Acum, dacă mă ierți, trebuie să descarc ultimul transport de hrană.

Nayir îl urmări pe Amad intrând în grajd atingând cu o mână zidul și cu cealaltă bâjbâind agitat.

Trebuie să repar lumina asta, bombăni, în timp ce îl înghițea întunericul.

Având bizara senzație că era privit, Nayir se uită înspre poarta grădinii, dar Othman nu revenise. Din spate auzi un hârșâit și se întoarse, văzând o femeie care ieșea cu pași mari din grajd. Avea o conformație solidă, cam la fel de lată în umeri și-n șolduri precum Nayir, și mișcările ei aveau încrederea pe care el o recunoștea la oamenii care petreceau timp în deșert. Era cu certitudine fiica îngrijitorului.

Când îl văzu, ea își ridică o mână spre fața neacoperită. O șuviță neagră de păr îi căzu peste obraz. Nayir nu putu să nu observe vânătaia enormă aflată deasupra ochiului stâng, înainte ca ea să se furișeze printr-o intrare tăiată în zidul de piatră din dreapta lui și să dispară.

Poate că cineva o lovise ca să fure cămila, dar cine ar ataca-o pe fată, când tatăl ar fi fost mult mai ușor de abordat, după cât era de bătrân și pe jumătate orb? Poate fusese o necesitate. Poate că fiica dăduse peste Nouf sau peste răpitorul ei. Se întreba, neliniștit, dacă Othman știa ceva despre asta și, dacă da, de ce nu pomenise nimic. Nayir își dorea să existe o cale de a putea vorbi cu fata.

Cămila, însă, nu era ceva interzis. Aruncând o ultimă privire spre poarta grădinii, Nayir se furișă după ușa grajdului și așteptă ca Amad să plece. Rezemate de clădire erau vreo șase scânduri lungi și o mână de țevi de plumb. Scândurile erau mai ușoare decât păreau; ar fi fost lesne pentru Nouf, sau pentru altcineva, să le folosească drept rampă pentru a convinge cămila să urce în spatele camionetei. Nayir ridică o țeavă. Era suficient de grea pentru a lăsa inconștient pe cineva. Cercetă fiecare țeavă, dar nici una nu avea urme de sânge. De asemenea, nici una nu părea să fi fost curățată recent. Erau acoperite cu mii de așchii mici, moi, de la rumegușul de cedru care era împrăștiat pe jos, exact ca așchia pe care o găsise domnișoara Hijazi în rana de la cap a lui Nouf.

Îl auzi pe Amad bodogănind înăuntru. Câteva clipe mai târziu, îngrijitorul ieși strigând numele fiicei sale și pornind-o

în direcția în care plecase ea. Luând o mână de zahăr dintr-un sac de lângă ușă, Nayir se strecură în grajd.

Interiorul era întunecat precum faldurile acoperământului unei femei. Își scoase din buzunar micuța lanternă pe care o purta mereu asupra sa și o aprinse în palmă, în caz că se găsea prea aproape de animale. Nu voia să le sperie. Mirosul de bălegar îi stătea în gât.

Când ochii i se obișnuiră, ridică lanterna, se apropie de prima boxă și se uită atent înăuntru. O cămilă dormea pe burtă. Nayir se dădu înapoi și acționă instinctul, spunându-i să vorbească blând cu animalele; nu erau treze, dar aveau să îl audă oricum și se impunea să știe că le era prieten, nu dușman. Șopti în timp ce se strecura de-a lungul culoarului. Trecu pe lângă boxe aflate de ambele părți, majoritatea încuiate, unele cu semne de viață. Aruncând o privire în fiecare, vedea animalul ținut prizonier acolo dormind, și se furișa la următoarea. Căuta cămila care nu dormea, cămila care era prea neliniștită pentru a se odihni. Pășea cu grijă prin grajd, deranjat pentru prima dată de faptul că neamul Shrawi ținea atât de multe cămile pe o insulă inutilă în mijlocul mării.

În cele din urmă o găsi. Cămila era albă, cu blana îngălbenită de lumina lanternei. Nayir se trase dinspre ușa boxei, murmurând un descântec blând pentru animalul dinăuntru. Păru să îi trebuiască foarte multă vreme cămilei, poate zece minute întregi, pentru a se ridica în picioare cu un foșnet de paie și un geamăt, suflând încă o boare de bălegar în direcția lui. El continuă să-i șoptească până când auzi animalul înghiontind ușa boxei. Nayir se opri din șoptit. Cămila înghionti din nou.

Cu imensă grijă, ridică zăvorul și lăsă ușa să se deschidă. Nu își luă privirea din pământ și murmură lucruri încurajatoare până când cămila scutură din cap cu un nechezat delicat, indicând că Nayir se putea apropia.

El se uită la ea și văzu o femelă elegantă, stând în picioare, cu genunchii apropiați, pe un mănunchi de paie. Gene groase

îi accentuau ochii mari, căprui, și ea părea să îl privească insistent, cu un amestec de sfială și de curiozitate.

– *Salaam aleikum,* zise el.

Ea își frecă botul de brațul lui. Îngrijitorul avea dreptate: asta nu era o cămilă traumatizată; așa că, cine îi povestise lui Othman altceva? Nayir nu credea că el ar minți în legătură cu cămila; părea mai degrabă exagerarea firească a zvonului.

Deschise palma, dezvăluind bucăți de zahăr în penumbra luminii lanternei sale. Ea își trase botul înapoi și scoase un nou sforăit delicat. Când el ridică zahărul la gura ei, îl hăpăi mai iute decât văzuse el vreodată o cămilă mâncând, și, când termină, îl lăsă să îi mângâie umerii acolo unde nervii și articulațiile se îmbinau într-un nod sub piele. Era încordată – nu atât de încordată pe cât se aștepta el, dar făcuse ceva mișcare în ultimul timp, încă o dovadă că nu fusese ținută în cușcă. In cele din urmă, stând suficient de aproape de ea pentru a o inspecta, trecu peste fiecare centimetru de blană cu lanterna, căutând semne de vătămări sau de abuz. Nu găsi nimic. Era mulțumită și în formă, ca și când tocmai ar fi câștigat o competiție de alergări, în afara unei ușoare precauții care fusese lesne potolită de câteva cuvinte blânde.

O bătu cu palma, mângâind-o pe grumaz, pe umăr și pe piciorul stâng din față, până jos, unde degetele sale întâlniră ceva ciudat. Se simțea ca și cum s-ar fi uscat gelatină în blana ei, dar o privire mai atentă dezvălui că nu lipsa de țesălat cauzase semnele. Își îndreptă lanterna spre zona aceea și, dând la o parte firele mai lungi de păr, găsi un loc în care blana era mai scurtă decât în rest. Era o serie de dungi – cinci, mai exact, fiecare nefiind mai lungă decât degetul lui mare. Arătau ca niște arsuri.

Dar ce însemnau cinci dungi pe piciorul unei cămile? Se gândi o clipă, apoi răspunsul îi veni în minte. După ce culcă animalul pe așternutul de paie și îi ură noapte bună, se furișă afară, spre curtea pustie, descumpănit de descoperirea sa.

6

Katya Hijazi stătea pe bancheta din spate a Toyotei în timp ce șoferul ei, Ahmad, conducea pe străzile întunecate. Se oprea complet la fiecare răspântie, sorbea cafea din cana lui albă preferată, verifica străzile laterale (care erau întotdeauna goale) și pornea înainte, mulțumit să călătorească asemenea unui melc. La o intersecție, coborî geamul din dreptul lui pentru a lăsa să intre aerul rece, și, pe furiș, întredeschise și Katya geamul din spate, doar atât cât să dezvăluie un petic al cerului de noapte.

Era întotdeauna un hazard să o pornești în lume, dar, în acea dimineață în mod deosebit, ea se găsea într-o stare vigilentă, de așteptare misterioasă. În seara precedentă îl sunase pe Ahmad să îl întrebe dacă o putea lua înainte de a se crăpa de ziuă. Nu spusese motivul, iar Ahmad, ca de obicei, nu o chestionase.

Dar tatăl ei o făcuse. Ea se deșteptase într-o casă liniștită și reușise să iasă în vârful picioarelor fără să îl trezească pe Abu, dar, îndată ce mașina ajunsese la colțul străzii, sunase celularul și ea petrecuse cinci minute explicându-i tatălui său că trebuia să fie devreme la serviciu, că avea să fie plătită pentru orele suplimentare și că șefa ei nu își va face un obicei din a avea asemenea pretenții inumane asupra timpului ei. Minciună peste minciună, dar Abu tot avea să își facă griji. Neliniștea lui, oricât de îndepărtată, domina acum atmosfera din mașină și îi făcea vina și mai împovărătoare.

Ea nu voia ca el să știe cât de mult lucra la cazul lui Nouf. El o susținea în acea căutare a adevărului despre moartea lui

Nouf, dar ea nu voia să fie nevoită să explice că avea de gând să se furișeze în laborator și să ascundă lucruri de șefa și de colegele ei. Lui Abu nu i-ar plăcea – atât pentru că nu agrea ideea ca fiica lui să încalce regulile, cât și pentru că nu era de acord cu felul în care examinatorul închisese cazul lui Nouf fără să se uite cu atenție la date. Cu siguranță că el ar fi avut ceva negativ de spus și, cu cât adresa mai puține critici față de slujba ei, cu atât era mai bine.

Ea ascunsese în geantă probele biologice prelevate de la Nouf și voia să le proceseze, ceea ce putea face doar când nu se afla nimeni altcineva în laborator. Dar nu fusese niciodată atât de devreme la serviciu și nu era sigură dacă intrarea pentru femei în clădire avea să fie măcar deschisă, sau dacă paznicul avea să o lase să treacă. Avea probele de țesut de sub unghiile lui Nouf, așchiile de lemn din rana de la cap, noroiul de la încheietura mâinii și câteva urme de nămol uscat de pe piele și din păr. Avea de asemenea o probă de sânge de la făt. Procesarea pe ascuns a tuturor acestora avea să necesite câteva zile. Partea de laborator dedicată femeilor nu se deschidea înainte de opt, dar îi putea oferi suficient timp pentru a pregăti probele.

Dacă șefa ei descoperea că urmărea probe de la un caz care fusese închis, avea să își piardă slujba. Nu conta că familia solicitase să fie închis cazul și că ea lucra de fapt pentru familie, la cererea lui Othman. Erau prea multe probleme implicate de situația asta. Putea oare să recunoască medicul examinator că fusese mituit? Putea Tahsin să recunoască faptul că îl plătise? Putea familia să recunoască faptul că angajaseră o femeie? Nici nu încăpea discuție de așa ceva.

Ahmad se târa înainte, cu farurile Toyotei luminând slab drumul. Când părăsiră orașul vechi, străzile deveniră mai late și păreau mai goale, clădirile, mai noi și mai puțin prietenoase. Imaginea mângâietoare a obloanelor de lemn de la ferestre și ușile ornamentate minuțios făceau loc grotescului grilajelor de fier ruginite și aparatelor de aer condiționat învechite care atârnau la geamuri ca niște dinți deformați și cariați de pe

care picura saliva. Existau aici lămpi stradale, dar împrăştiau o lumină cenuşie, firavă.

– E totul în regulă? întrebă Ahmad.

– Da, Ahmad. Mulțumesc.

Dintr-odată, coti spre stânga şi intrară pe ceea ce părea o stradă a femeilor. Toate vitrinele prezentau parfumuri şi uleiuri dulci, veşminte *abaaya*[1], bijuterii şi bibelouri. Luminile umpleau vitrinele, dar, pe când Toyota se strecura pe lângă ele, pâlpâiau stingându-se ici-colo, în pregătire pentru rugăciunile de dimineață. Singura mişcare în afara lor venea de la nişte siluete negre care treceau grăbit dintr-o parte în alta a străzii. De obicei bărbații populau trotuarele acestea, dar aşa de devreme dimineața erau femei, discrete şi vigilente ca nişte căprioare, prinzând ocazia de a hoinări ferite de orice primejdie. Un bărbat ar fi fost o pată în acel peisaj, cu roba sa strălucind mai albă decât luna, izgonind siluetele întunecate ale nopții.

Ahmad se opri la o întretăiere de străzi. Katya îl rugă să străbată încet intersecția şi apoi să aştepte. De-a lungul străzii perpendiculare observă o spumă de lumină palidă, ridicându-se precum un val la orizont. O urmări, aşteptând strălucirea transparentă şi fantomatică ce avea să marcheze ivirea oficială a zorilor. Datorită astronomiei pe care o învățase în facultate, ştia că totul în univers avea o oarecare relevanță în calcularea orelor de rugăciune. Acel calcul reprezenta o problemă monumentală. Pentru asemenea lucruri trebuia să înțelegi latitudini, declinuri ale soarelui, azimuturi, ore solare aparente şi ecuații ale timpului. Armate de bărbați îşi petreceau viața observând cerul, doar pentru a calcula şi a prezice momentul exact al zorilor şi numărul exact de minute şi de secunde care aveau să se scurgă între auroră şi răsăritul soarelui, pentru că în acele minute se efectuau rugăciunile Fajr. Ea îşi ținea respirația, uitându-se fix la orizont, curioasă să vadă dacă chemarea muezinului avea să coincidă cu revărsatul zorilor.

[1] Acoperământ al femeilor musulmane, asemănător unei mantii tradițional negre care acoperă întreg corpul, lăsând la vedere doar capul, mâinile şi labele picioarelor (n.red.)

Într-adevăr, licărirea îndepărtată de lumină apăru exact când primul *„Allahu akbar"* răsună dinspre crainicii moscheii din apropiere. „Dumnezeu e mare." Simultaneitatea evenimentelor o făcu să se înfioare.

Apoi, mai puțin fericită, se gândi că, în timp ce acele armate de bărbați își întorseseră privirile spre înalturi, măretul cer era vizibil vreodată pentru ea doar de pe acoperișul casei sale sau prin fanta unui geam de mașină deschis.

Ahmad traversă intersecția, trase la bordura trotuarului și își luă covorașul de rugăciuni de pe scaunul de lângă el. Ieși și își întinse covorașul pe caldarâm, gata de a-și începe rugăciunile. Katya îl urmărea, simțindu-se jenată. Nu încetase să se gândească la Nouf toată noaptea, și acum, ca și pâlpâitul strălucirii vitrinelor, simțea cum iluminarea convingerii se stingea în ea. Cu o zi în urmă avusese certitudinea că Nouf fusese ucisă, dar dacă zgârieturile de pe brațe și rana de la cap se produseseră în timpul înecului? Sau fuseseră cauzate de un accident? Katya se simțise totodată sigură că înțelegea familia. Voiau să conducă o investigație discretă; ea respecta nevoia lor de intimitate. Dar dacă ascundeau ceva?

Poate că nu i-ar fi spus nimic despre mușamalizare, dacă ea nu l-ar fi sunat pe Othman ca să îl avertizeze că examinatorul făcuse o treabă de proastă calitate. Othman îi ceruse iute ajutorul. Ea fusese de acord, bineînțeles, dar, din punct de vedere tehnic, era prea târziu pentru a culege probe corpul lui Nouf era trimis deja acasă. Pe furiș, Katya păstrase niște probe prelevate la examinare, dar Othman nu știa că ea avea să facă asta. El nu știa nici măcar că intervenea în locul examinatoarei obișnuite. Oare el presupunea pur și simplu că ea era omnipotentă la locul de muncă?

Detesta să aibă asemenea gânduri. Inevitabil, o făceau să se întrebe dacă proceda cum se cuvine, căsătorindu-se cu un bărbat pe care îl alesese singură. Un bărbat care nu îi plăcea tatălui ei.

Katya își ridică privirea și văzu două tinere aflate pe punctul de a ieși dintr-un magazin din apropiere. Văzându-l pe Ahmad pe trotuar, se opriră și se retraseră dinspre ușa de

sticlă a magazinului, temându-se poate că el era unul dintre acei bărbați care, dacă vedeau o femeie după ce își efectuaseră spălările rituale, trebuiau să le facă din nou. Katya ar fi vrut să le spună că pe Ahmad nu îl deranja dacă ele treceau pe lângă el și că oricum el era cel mai orb bărbat de pe planetă – avea talentul special de a fi în stare să se uite la o femeie și să nu îi vadă deloc fața. Dar nu le putu face semn femeilor; acum se găseau în spatele unei perdele, și geamurile întunecate erau impenetrabile de afară. Așa că îl urmări pe Ahmad rugându-se, îl urmări întorcându-și capul și șoptind *tasleem*[1]-ul său, „Pacea fie asupra ta și îndurarea lui Dumnezeu“, în timp ce ea admira seninătatea care se strecura pe fața lui.

Era aceeași privire de bunătate, de calm și de siguranță care îl făcea pe tatăl ei să aibă încredere în el. Cei doi bărbați fuseseră prieteni în copilărie în Liban și emigraseră în Arabia Saudită pe când aveau amândoi douăzeci și unu de ani. Soția lui Ahmad, de mult răposată, dar odinioară o frumoasă rusoaică emigrantă, era cea după care fusese numită Katya. Ea nu o cunoscuse niciodată, dar exista o fotografie de-a sa în torpedou, o veche poză la minut făcută în munții Siriei. Zăpada de pe pălăria ei, fularul pufos din jurul gâtului erau accesoriile perfecte pentru o femeie palidă, blondă, glacială. Katya nu și-o putea imagina în nici un alt decor, și se părea că nici Ahmad. El începea fiecare poveste despre ea cu: „Îmi amintesc de vacanța pe care am făcut-o în Siria. Cât de mult iubea frigul...“ Din când în când, Katya își amintea că soția lui Ahmad trăise și în Jeddah. Murise aici de cancer, în vara lui 1968.

Dar, în timp ce Abu avansase spre o carieră de chimist de succes, Ahmad se mulțumise cu o slujbă de șofer de taxi și, în cele din urmă, de escortă a unei femei, susținând că profesia aleasă de el, cu toate că nu achita întotdeauna facturile, cel puțin îi dădea satisfacția de a proteja tinere virgine de bărbați vicleni, inclusiv de poliția religioasă. A fi cu Ahmad semăna puțin cu a fi în prezența unei versiuni atenuate a tatălui ei, cineva care era preocupat de siguranța ei, dar a cărui grijă era

[1] Formulare arabă de întâmpinare, de recunoaștere și de acceptare (n.red.)

lipsită de presiunea neliniștii parentale. În cea mai mare parte a timpului o trata ca și cum ar fi fost din familia regală, dar, cu toată manifestarea servituții și a amabilității lui, Katya știa că, în mica ei lume, Ahmad era rege. Dacă nu ar fi fost el, ea nu ar fi fost deloc în stare să circule. Existau taxiuri pentru femei, cu șoferi emigranți drăguți, dar tatăl ei nu ar fi permis asta niciodată.

În josul străzii, ea văzu bărbați ieșind din casele lor, răspunzând chemării la rugăciune. Era timpul să ridice geamul. Întorcându-se, își înălță privirea pentru o ultimă dată spre cerul înroșit, nădăjduind la o urmă a înfiorării care o izbise mai devreme, dar tot ce simți fu vină. Vină pentru că îl mințise pe Abu, pentru că nu își făcuse rugăciunea Fajr, pentru că îi ceruse lui Ahmad să vină la lucru înainte ca lumina să atingă cerul. Vină pentru că se îndoia de Othman. Exista un singur lucru pentru care era hotărâtă să nu se simtă vinovată: munca ei la cazul lui Nouf.

Mama ei obișnuia mereu să spună că *salat* era un verb generos. Insemna a se ruga, a binecuvânta, a cinsti, a preamări, dar sensul său fundamental era „a se întoarce spre". Așa că, atunci când nu putea să se roage – din cauza vreunei boli sau a menstruației –, era totuși obligată să își întoarcă gândurile spre Allah. Și oare nu era ceea ce făcea acum o întoarcere a gândurilor ei spre misterele creației lui? Mai ales întrucât aveau legătură cu orele de rugăciune și cu Nouf? Allah, cel puțin, îi stătea alături și o susținea, pentru că în Coran scria: „Dacă ar fi doar greutatea unui bob de muștar, și ar fi ascuns într-o stâncă, sau oriunde în ceruri sau pe pământ, Allah îl va pune în lumină: pentru că Allah înțelege cele mai subtile mistere, și le cunoaște bine".

Totuși, știa că era o înșelăciune. Își sărise rugăciunile.

Ahmad își rulă covorașul și scutură murdăria de pe franjuri. Se urcă în mașină și rămaseră în așteptarea încheierii rugăciunilor. În josul străzii, bărbații se îmbulzeau într-o moschee. Unii se rugau pe trotuar, în fața magazinelor lor. Ahmad își luă cana și își continuă sorbitul cafelei. Ea îi urmărea chipul dătător de încredere în oglinda retrovizoare, dorindu-și să îi

poată mărturisi toate îndoielile legate de Othman și de familia lui. Dar, în mod inevitabil, el i-ar fi povestit tatălui ei, și Katya nu voia ca Abu să știe că exista vreo îndoială în mintea ei. Așteptară până când se terminară rugăciunile, puhoiul de bărbați retrăgându-se din moschee.

Ahmad porni mașina și coti la următorul colț. În fiecare zi o lua pe alt traseu spre laborator ca să îi arate ceva nou. Deși era un număr finit de drumuri pentru a ajunge la lucru, străzile se schimbau atât de repede, încât fiecare călătorie părea cea dintâi. Cu mai puțin de două săptămâni înainte, merseseră pe strada asta, cea cu palmieri, atât din plastic, cât și adevărați, cei autentici sporovăind unii cu ceilalți peste capetele celor artificiali, mai mici. Fremătase de lucrători în construcții, majoritatea yemeniți și asiatici. O betonieră își amesteca zgomotos încărcătura lângă o parcelă goală de teren, și de partea cealaltă a străzii o bilă de demolat punea la pământ o clădire veche de apartamente. Acum nu mai rămăseseră decât o gaură căscată în pământ și un tambur uriaș cu cabluri electrice înfășurate în jurul lui. Muncitorii stropiseră solul cu petrol ca să împiedice nisipul să se înstăpânească peste stradă.

Zece minute mai târziu, Ahmad trase lângă o ușă mică de fier care arăta ca o veche intrare de serviciu, dar era de fapt intrarea femeilor în clădirea institutului de medicină legală. Ea îi mulțumi, verifică dacă *burqa* îi era bine legată și ieși repede din mașină. Uitându-se împrejur doar cât să se convingă că parcarea era goală, coborî scările spre intrare și își trecu cardul de identitate prin aparat. Licări un beculeț verde și ușa se deschise. Ea scoase un oftat de ușurare.

Nu exista nici un paznic – sau poate că dormea pe undeva – și ea trecu în vârful picioarelor pe lângă ghereta lui, pătrunzând într-un coridor luminat cu obișnuita fluorescență cenușie. Sandalele ei noi scârțâiau pe podea în timp ce alerga de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre ușa laboratorului. Înăuntru, aprinse luminile și se duse iute la locul ei principal de lucru, un mic birou alb din colț pe care îl păstra meticulos de curat. Își puse geanta pe birou și cotrobăi înăuntru după pungulețele care conțineau țesut și substanțe indicatoare și după

două flacoane mici cu probe de sânge de la fetus. Îndesă punguța cu probele de țesut în buzunarul fustei.

Mâinile îi tremurau când deschise în grabă sertarul biroului și puse celelalte lucruri înăuntru, vârându-le sub o grămadă ordonată de șervețele ca să nu se rostogolească. Își luase măsura de prevedere de a le inscripționa pe toate cu numere false de identificare și cu nume de la alte cazuri la care lucra. „At-Talib, Ibrahim". Un lucrător în construcții care fusese otrăvit. „Roderigo, Thelma". O fată în casă care murise de traumă craniană provocată cu un obiect contondent. Închise sertarul și îl încuie.

Fură necesare câteva minute pentru a pregăti proba de țesut de sub unghiile lui Nouf, dar, în chiar momentul în care strecura lamela sub microscop, se auzi un zgomot în spatele ei.

Sabaah al-khayr!

Era un simplu bună dimineața, dar șocul, intensitatea și asprimea vocii aproape că o făcură să țipe. Reuși să nu scape lamela cu proba din mână. Întorcându-se, o văzu pe colega ei Salwa.

Katya scoase un răspuns sugrumat:

– *Sabaah an-nur.*

„Lumina dimineții ție."

– Cine ești? întrebă Salwa.

Intensitatea sonoră a vocii femeii o făcea întotdeauna pe Katya să se simtă prinsă asupra faptului, chiar și atunci când nu era vinovată cu nimic.

Katya își dădu seama că nu își scosese *burqa*. O ridică acum, arătându-i Salwei fața.

Salwa se încruntă. Șefă autoproclamată a secției de femei a laboratorului, era o femeie scundă, voinică, rapidă, care umbla cu pași mari, cu creionul după ureche și cu *burqa* ridicată. Acoperământul stătea pe creștetul ei ca o coroană, și ea îl purta la fel de maiestuos. În situația rară în care un bărbat arunca o privire înăuntru din ușă, celelalte femei se grăbeau să își găsească *burqa* și să și-o prindă, șoptind scuze și acoperindu-și fețele cu teamă. Dar Salwa, a cărei *burqa* era mereu pregătită, se uita sfidător la intrus. Dacă stabilea că bărbatul era

cineva care i-ar putea raporta șefului ei, își scotea în silă creionul de după ureche și îl folosea pentru a rula *burqa* în jos, exact cum un mullah medieval desfășura un pergament pentru un rege analfabet.

Chiar și când *burqa* ei era coborâtă, nu era chip să stăvilească vocea puternică cu care Allah o binecuvântase. Era o voce care cutremura mesele și făcea să reverbereze paharele de laborator. Era în folosință constantă, forța sa răsunătoare fiind amplificată de liniile netede ale clădirii și de suprafețele plane. Odată, se suprapusese chiar și peste chemarea muezinului la rugăciune. În jumătate din ocazii, Katya suspecta că Salwa căpăta ce voia pentru că majoritatea oamenilor din jurul ei erau dornici să o determine să tacă.

– Ce faci aici așa de devreme? întrebă Salwa, apropiindu-se de Katya cu o expresie bănuitoare pe față. Dă-ți jos *abaaya.* Lasă-mă să-ți văd brațele și umerii.

Katya se simți cuprinsă de panică, în mod irațional.

– *Abaaya* mea?

– Da. Haide!

Ea își deschise fermoarul în partea din față a mantiei negre și se strecură afară din veșmânt, dezvăluind o cămașă albă cu gulerul răsfrânt și o fustă lungă, neagră. Salwa veni mai aproape, descheie manșetele Katyei și se folosi de creion pentru a-i ridica mânecile. Katya își dădu seama că se uita după vânătăi.

– Sunt în regulă, o asigură.

Salwa lăsă brațul jos și se uită în adâncul ochilor Katyei.

– Singurul motiv pentru care femeile vin aici așa devreme e ca să scape de soții sau de tații lor.

Katya își simți obrajii aprinzându-se. În ciuda preocupării afișate, Salwa reușise să o facă să se simtă ca o femeie abuzată.

– Nu mă lovește nimeni, spuse.

– Atunci, ce cauți aici?

Katya își rulă mânecile în jos și își puse *abaaya.*

– Nu am putut să dorm.

Salwa o cercetă cu o expresie satisfăcută, mai degrabă maternă decât dojenitoare.

– Aha. E legat de nunta ta care se apropie?

Katya avea suficientă minte să nu îi încredințeze informații personale. Acum că șefa lor, Adara, era în concediu de maternitate – pentru a doua oară în decurs de un an –, Salwa părea să considere că ea era permanent responsabilă. Lucra acolo de mai multă vreme decât oricare dintre celelalte femei, dar nu făcea nimic altceva decât să le terorizeze pe celelalte angajate. Adevărata ei putere consta în aceea că șeful departamentului, Abdul-Aziz, îi era cumnat. Și, pentru că era din familie, Salwa putea vorbi cu el personal, un avantaj de care nu se mai bucura vreo altă femeie de acolo. Dacă cineva își făcea bine treaba, Salwa primea laudele. Dacă dovedea neglijență, avea grijă ca altcineva să fie învinovățit. Cu Abdul-Aziz era slugarnică, alergând în biroul lui oricând suna, având grijă de trimiterea rufelor lui la curățătorie, de mesele lui de prânz, de orarul lui de ședințe și aducând cadouri pentru copiii lui cel puțin o dată pe săptămână, dar acea slugărnicie își avea reversul atunci când, întorcându-se în secția de femei a laboratorului, le supunea pe angajate cererilor ei tiranice. Izolate în aripa cea mai mică a clădirii, tehnicienele trăiau în atmosfera întunecată a toanelor ei. Frustrare. Amabilitate siropoasă. În secret, o numeau Fiica lui Saddam.

Dar acum Katya trebuia să spună ceva.

– Sunt agitată, recunoscu. Sincer, nu pot dormi. Cred că munca e acum cel mai bun remediu pentru mine.

Salwa își înfipse creionul înapoi după ureche și cugetă. Găsind scuza asta suficient de plauzibilă, dacă nu complet satisfăcătoare, se îndreptă de spate și spuse:

– Bun. Am o grămadă de lucruri de făcut pentru tine. Dar nu vei fi plătită pentru ore suplimentare, sper că înțelegi asta.

– Bineînțeles, zise Katya, stăpânindu-și indignarea.

De parcă s-ar fi așteptat la plată pentru ore suplimentare. Ca și cum banii erau singura ei grijă.

– La ce lucrezi acum? întrebă Salwa.

– Celule epiteliale de la cazul Roderigo.

Salwa aruncă o privire spre microscop de parcă ar fi fost un câine murdar.

– Bine, pune asta la o parte. Am alte două cazuri de prioritate maximă.

Katya dădu din cap în semn de încuviințare, se așeză la microscop, scoase lamela și o puse pe masă. Își blestemă ghinionul și se întrebă de ce venise Salwa atât de devreme la laborator. Că doar nu făcea vreodată vreo treabă singură. Poate că *ea* evita un bărbat abuziv. Sau, mai probabil, evita responsabilitățile de acasă – un bărbat infirm, trei copii mici, și, cel puțin conform spuselor Salwei, cea mai neglijentă menajeră indoneziană din lume. Poate că pentru ea serviciul chiar reprezenta o evadare.

Totuși, Katya nu putea să nu admire anumite calități ale Salwei. Era suficient de puternică pentru a cere măriri de salariu pentru femei. Când Abdul-Aziz lipsea și ea își putea impune punctul de vedere, le încredința celor pe care le supraveghea sarcini pentru bărbați. Ea o trimisese pe Katya să o înlocuiască pe Adara în cazul lui Nouf. Și Salwa fusese cea care, în spiritul întăririi prezenței femeilor la locul de muncă, o încurajase să nu își poarte *burqa*. „Bărbații nu te respectă dacă urmezi regulile tot timpul. Uneori trebuie să li te adresezi direct și să le arăți fața, chiar dacă mai târziu lași *burqa* jos."

Apoi Katya se întrebă ce ar fi făcut Salwa dacă *ar fi descoperit* vânătăi pe brațele ei. Ar fi concediat-o? Ar fi consolat-o? Ar fi trimis-o la o clinică? Cel mai probabil i-ar fi raportat lui Abdul-Aziz, și era greu de spus cum ar fi reacționat el. Bărbatul exista ca o autoritate rece și distantă ale cărei decizii profesionale – dacă îi aparțineau într-adevăr – o supărau uneori.

Salwa se întoarse și îi trânti două dosare voluminoase pe masă.

– Procesează-le cât mai curând posibil.

Înainte să apuce să răspundă Katya, se răsuci pe călcâie și plecă, bombănind ceva legat de faptul că trebuia să șteargă praful în biroul lui Abdul-Aziz înainte de venirea lui. Katya suspecta că voia să folosească automatul lui italian de făcut cafea și să se cocoațe pe scaunul lui de masaj de o mie de riali[1], de unde putea să urmărească știrile și să prindă poate o

[1] Rial – moneda oficială din Arabia Saudită (n.red.)

reluare a emisiunii lui Oprah înainte de începerea zilei de lucru. Katya și colega ei Maddawi aruncaseră o dată o privire în biroul lui.

Katya deschise dosarele și le inspectă conținutul. Se simți zdrobită sub povara lor. I-ar fi trebuit zile întregi să rezolve totul. Îl asigurase pe Othman că avea să facă tot posibilul. Nu îi spusese despre riscurile pe care le implica în privința slujbei sale; iar el nu întrebase. Dar aștepta răspunsuri. Familia aștepta răspunsuri. Și, chiar dacă n-ar fi fost făcută pe furiș, analiza ADN tot ar fi durat ceva vreme.

Se uită înspre ușă. Salwa nu părea să se întoarcă. Nu era nici o fereastră în încăpere, deci Katya nu putea să vadă când venea cineva, dar, din același motiv, nici ea nu putea fi văzută. Întorcându-se la masa de lucru, împinse dosarele la o parte, luă lamela cu proba lui Nouf și era pe punctul de a o poziționa sub microscop când se deschise ușa și Salwa intră din nou. Se învârti de colo, colo, fredonând pentru sine, apoi veni să se asigure că își făcea colega sa treaba.

Katya reuși să ascundă proba lui Nouf și se prefăcu adâncită în noile cazuri, dar, când își rulă scaunul înapoi la microscop și începu să pregătească o lamelă nouă, își ridică privirea spre ceas – 6.15 a.m. – și își dădu seama că avea să fie o zi foarte lungă.

7

Nayir mesteca un *miswak* și se uita prin binoclu peste întinderea vastă de deșert. Spre sud era o pătură mare de nisip, suficient de compactă pentru a se merge cu mașina peste ea, dar pe alocuri atât de aspră, încât se puteau sparge cauciucurile. La ceva distanță spre nord, înălțimile subalpine ale Hijazului pâlpâiau gălbui în lumina strălucitoare a dimineții.

Își coborî binoclul de la ochi. La doar un metru depărtare, blocând orizontul perfect al lumii naturale, stătea Suleiman Suhail, investigator particular și proprietar al Agenției de Detectivi Benson & Hedges. În ceasul pe care îl petrecuseră în mașină până aici, Nayir se așteptase ca el să își aprindă o țigară, dar se părea că nu era fumător. Arăta totuși ca unul, costeliv și uscat.

– Unde suntem? întrebă Suhail.

La începutul călătoriei, Suhail îi întinsese harta, zicând: „Ia harta asta beduină și spune-mi dacă o înțelegi". Nayir ar fi vrut să îi atragă atenția că expresia „hartă beduină" era contradictorie, că adevărații beduini nu foloseau, nici nu aveau nevoie de asemenea unelte, dar el știa la ce se referea Suhail. Era o hartă topografică a părții vestice a deșertului, cu nici un alt punct de orientare pentru cititorul întâmplător decât coasta Mării Roșii. Cineva scrisese în creion niște coordonate GPS pe margine și o notiță despre „cadavrul fetei", cu o dată și o oră. Nayir spera ca beduinii să fi scris notița, deși nu părea probabil ca ei să apeleze la coordonate GPS pentru a identifica un loc. Era la fel de probabil ca faptul că beduinii ar dețîne

o hartă atât de îngrijită. Arăta mai degrabă precum conținutul atlasului pe care Nayir îl văzuse în sacul de voiaj al lui Othman, când mergeau în deșert, un dosar plin cu genul de hărți serioase pe care le primea din când în când drept cadou de la cineva din Ministerul Petrolului sau de la un geolog de la compania petrolieră Aramco. Ceva ce alt bărbat ar fi înrămat și atârnat deasupra biroului, dar ce Othman, fiind Othman, voia să folosească efectiv. Nayir își imagina că Othman furnizase harta, creionând coordonatele atunci când beduinii arătaseră familiei unde găsiseră cadavrul. În mod curios, exista un mic simbol sugerând o platformă petrolieră. Nayir cunoștea partea asta a deșertului destul de bine – suficient de bine pentru a ști că nu era nici un șantier de foraj în împrejurimi –, dar poate că se ridicase o nouă stație de cercetare. Era necesar să sune la Aramco pentru a afla.

– Asta e locul pe care l-au marcat beduinii, răspunse Nayir, comparând coordonatele cu cele ale GPS-ului său.

Aruncă o privire spre vest și văzu camionul lui Mutlaq apropiindu-se, ridicând un nor gros de praf în urma sa. Mutlaq era cel mai bun dintre depistatorii beduini care asistaseră la căutarea lui Nouf. Venirea lui astăzi era o favoare, și, deși avea pe deplin încredere în el, Nayir era îngrijorat de întâlnirea dintre beduin și investigator. Mutlaq putea fi excentric, iar Suhail nu părea a fi genul de om care să aibă multă răbdare cu sau respect pentru un beduin.

– Păi credeam că a murit într-o vale seacă. Suhail se uita cu ochi mijiți prin ochelarii săi de soare. Unde e valea seacă?

În fața lor se întindea un șanț puțin adânc, o depresiune a terenului mergând de la nord la sud cât vedeau cu ochii. Nayir făcu semn în lungul șanțului.

– Toată chestia asta? strigă Suhail.

Nayir observă că avea cămașa leoarcă de transpirație.

– Vezi cumva locul unei crime? Suhail se forță să râdă și duse un deget la tâmplă. Ăștia sunt ochi de oraș și ei nu văd aici locul vreunei crime!

Își îngustă privirea, pentru a se apăra de soare, dar și de broboanele de transpirație care i se prelingeau de pe frunte. Nayir observă că fața îi era periculos de roșie. Probabil că nu părăsea niciodată tihna unui birou cu aer condiționat.

– Crezi că celularele funcționează aici în deșert? întrebă Suhail.

– Câteodată.

Suhail băgă mâna pe geamul jeepului și își scoase telefonul mobil. Nu avea semnal. Îl aruncă pe banchetă.

– Apropo, astea sunt lucrurile ei, spuse, luând o plasă neagră de plastic din spatele jeepului și aducându-i-o lui Nayir. Beduinii le-au găsit asupra cadavrului. Poate e vreun indiciu înăuntru.

Surprins că bărbații neamului Shrawi îi dăduseră investigatorului lucrurile lui Nouf, Nayir luă plasa. Ar fi fost încă și mai bine dacă ar fi putut vorbi cu oamenii care o găsiseră pe fată, dar, după spusele familiei, dispăruseră imediat ce lăsaseră cadavrul la medicul legist. Nayir își vârî nasul în pungă. Conținea o robă albă murdară – robă bărbătească. O scoase și o despături. O parte era înnegrită, probabil de la supraexpunerea la soare, și mirosea precum în sala de examinare de la morgă. Era o pată de sânge pe umărul stâng, probabil provenind de la Nouf. În plasă găsi și un ceas de mână îngust, din aur bătut cu diamante, și un singur pantof, de culoare roz aprins. Îl scoase din plasă. Avea un toc cui de cincisprezece centimetri. Deși era pătat de apă, nu lipsea nici o paietă de pe curea, iar talpa nu prezenta zgârieturi.

– Nu tocmai un pantof de umblat. Suhail zâmbi. Există un singur lucru pe care îl faci cu genul ăsta de pantof.

Nayir îi aruncă o privire.

– Scuze, zise Suhail, chicotind, dar a fost întotdeauna filosofia mea că morții nu ar trebui să se amestece prea mult în plăcerile celor vii. Nu mă înțelege greșit... cred că e îngrozitor că a murit. Spun doar că bocetele și țipetele nu impresionează capul tăiat.

Deranjat şi vag ofensat, Nayir decise să nu îl încurajeze. Aruncă o ultimă privire în plasă. Pe fund era o bucată de hârtie galbenă, mototolită. O scoase și încercă să o desfacă, dar, în acelaşi moment, realiză că îndoiturile erau făcute dinadins. Judecând după urmele pliurilor, trebuia să fie o pasăre – o barză, poate, cu picioarele acelea subțiri. Un obiect foarte bizar. Cum de supraviețuise inundației? Trebuia să îl fi ținut foarte aproape de piele – în pantof, poate, *adevărații* pantofi pe care îi purta, pentru că nimeni nu se aventurează în deșert fără o pereche de încălțări, fie și numai pentru a-și proteja picioarele de soare.

– Ai găsit ceva? întrebă Suhail.

– Nu.

Nayir duse plasa la jeep şi o vârî în sacul său de voiaj. Suhail nu păru deranjat că Nayir păstra lucrurile lui Nouf; studia figura celui din fața sa.

– Încetează să ai înfățișarea asta atât de gravă, spuse investigatorul. Chiar crezi că facem ceva greşit vorbind astfel despre fată? Insultăm onoarea familiei? Ei, haide! Nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa?

De fapt, arăta îngrijorat, dar Nayir își păstră o expresie cât mai neutră posibil.

– Iartă-mă, frate, continuă Suhail, parcă nevenindu-i a crede, nu mi-am dat seama cât ești de virtuos. Și eu sunt musulman, să ştii, dar în Siria nu practicăm forma asta strictă a Islamului. Noi suntem o adunătură mai fericită, aş zice.

– Eu sunt palestinian, spuse Nayir, de parcă asta ar fi explicat totul.

– Serios? Ei bine, mie îmi pari bedu.

– Nu sunt bedu.

Nayir se îndepărtă de jeep, încercând să scape de senzația de dezgust. În decursul carierei sale în deșert, lucrase cu multe triburi de beduini. Era imposibil să nu te bizui pe ei pentru sfaturi, indicații și, ocazional, pentru asistență în salvarea de vieți. Fusese o vreme în care faptul că era confundat cu un beduin îl încântase, și o perioadă de timp cultivase imaginea

unui om al deșertului aspru, lipsit de rafinament, care nu avea nici un interes pentru preocupările triviale ale vieții urbane. Purtase o pușcă pe umăr, un pumnal încovoiat la curea. Își înfășurase chiar *shumagh*[1]-ul într-un turban. Dar nu simțise niciodată că le-ar aparține. Beduinii erau ospitalieri, dar foarte atașați valorilor de trib exclusivist, și, cu toate că îi deschiseseră porțile căminului, îl consideraseră întotdeauna un oaspete. Îl duruse mai ales atunci când realizase că nu avea să i se permită niciodată să le cunoască fiicele, surorile sau soțiile. Și adevărul era că își petrecea partea cea mai însemnată a timpului în Jeddah, așa încât, cu cât era mai des confundat cu un beduin, cu atât mai des i se reamintea că nu era nici saudit. Replica era instantanee: „Trebuie să fii beduin". Asta însemna: „Nu poți fi saudit". Și oamenii aveau dreptate. Nu era saudit. Nu aparținea nimănui și nici unui loc, și, ca majoritatea palestinienilor, nu avea la drept vorbind o țară.

Camionul lui Mutlaq ajunse în dreptul lui cu un scrâșnet al cauciucurilor pe țărână și ridicând un nor de praf. Câteva momente mai târziu, bărbatul coborî, netezindu-și roba cu o lovitură severă a palmelor și azvârlindu-și nisipul din sandale. La vederea lui Nayir, ochii lui întunecați se luminară de încântare.

E prea mult praf pe aici!

Nayir zâmbi și își îmbrățișă prietenul. Mutlaq îl salută cu sărutul tradițional pe nas, singurul gest beduin pe care Nayir nu îndrăznise niciodată să îl imite. Mutlaq era impozant, înalt și lat în umeri. Mâinile lui erau pedante și sobre în deprinderile lor, și avea fața cea mai mândră pe care o văzuse Nayir vreodată. O menținea bine rasă și era atât de obsedat de ea, încât păstra o pensetă în mașină pentru a smulge firele rebele la semafoare (când se oprea la ele). Când Nayir îl întrebase de ce nu își lăsa barbă ca orice alt beduin, Mutlaq arătase spre oglindă și spusese: „E fața bunicului – Allah să-l binecuvânteze! Nu trebuie să fie acoperită".

---

[1] Acoperământ bărbătesc al capului, în lumea arabă (n.red.)

După ce terminară saluturile, Nayir se trase cu un pas în spate.

– Mulțumesc că ai venit, îi spuse.

– Nu e nici o problemă, frate!

– Conform hărții, au găsit-o aici. Arătă spre valea seacă din spatele lor. Dar nu am verificat cu adevărat. Și, oricum, nu știu cât de multe avem să găsim. Ploaia se poate să fi spălat totul.

– Da, dar mai mult ca sigur apa a străbătut valea seacă. Mutlaq întinse brațul spre nord. Doar pentru că a plouat acolo, nu înseamnă că nu vor fi urme aici.

Suhail se apropie de ei, și Mutlaq își încordă postura. Îl salută pe investigator cu un scuturat hotărât al mâinii și cu o privire cercetătoare intensă, care scrută fiecare rid și cută, fiecare picătură de transpirație vizibilă pe corpul lui. Nayir le făcu cunoștință celor doi bărbați, dar Mutlaq privea deja atent peste umărul investigatorului, la urmele pe care le lăsase în nisip. Suhail se întoarse încet și se uită în spatele său de parcă s-ar fi așteptat să întâlnească un râs.

– Ce face? întrebă Suhail atunci când Mutlaq se îndepărtă.

– Studiază urmele tale, spuse Nayir.

– Păi calcă peste ele!

– Nu contează. Le va ține minte.

– Mă depistează *pe mine?* întrebă Suhail.

– Imaginează-ți că ia amprente. În cazul în care urmele tale se amestecă printre altele, el va ști care sunt ale tale.

Nayir simțea dorința de a se lăuda. A fi vrut să îi spună că Mutlaq nu uita niciodată o urmă. Putea uita un nume sau detaliile întâlnirii lor, dar, dacă după cinci ani avea să dea peste urma lui Suhail pe o stradă prăfuită din Jeddah, avea să își amintească fața – și încălțămintea – care se potrivea.

Însă, optând să nu forțeze limitele credibilității, preferă să îi explice că Mutlaq era din tribul Murrah, un grup renumit pentru abilitățile de depistare a urmelor. Suhail părea să știe ce însemna să fii un Murrah. Ignoră orice altă explicație și se uită insistent la Mutlaq, cu un interes reînnoit.

Mutlaq terminase de examinat urmele lui Suhail și acum întreaga sa atenție era concentrată asupra văii seci.

– A găsit urmele fetei? întrebă Suhail.

– Nu încă, zise Mutlaq peste umăr. Dar am să știu când am să le văd.

Suhail își șterse fruntea de sudoare și îi aruncă lui Nayir o privire sceptică.

Mutlaq se întoarse cu fața spre ei.

– Sunt multe fete în deșert, dar pariez că numai una fugea speriată într-o pereche de pantofi de oraș.

– Bine, spuse Suhail după un moment de tăcere. Dar de unde știi când urmele aparțin unei fete? Poate că avea picioare de formă bărbătească.

Mutlaq rânji, dar nu răspunse. Se duse înapoi la camionul său și începu să cotrobăie prin bena acoperită. Nayir îl urmărea în expectativă. Știa că era posibil să identifici sexul unei urme, dar nu văzuse niciodată pe cineva făcând asta.

– Eu am văzut de toate, zise Mutlaq. Oameni încercând să-și mascheze urmele cu tot felul de trucuri. Femei purtând pantofi bărbătești, bărbați purtând pantofi de damă. Oameni folosind anvelope vechi și carton. Apelează la o mătură să-și înlăture urmele, uitând că și mătura are o urmă a ei. După o vreme, înveți să faci diferența între picior și încălțăminte. Iți poți schimba pantofii, dar nu poți schimba felul în care picioarele tale te poartă prin lume.

Nayir trebuia să admită că Mutlaq îl făcea să își dorească să fi fost beduin. Nu numai pentru a fi un depistator excelent, dar și pentru a cunoaște femeile suficient de bine ca să perceapă deosebirea lor față de bărbați din atingerea unei tălpi.

Desigur, dacă ar fi avut de ales, ar fi ales să fie un Murrah. Fiecare post de poliție și unitate antiteroristă din țară avea cel puțin un depistator care lucra în rândurile sale, și erau șanse ca acesta să fie un Murrah. Mutlaq lucrase cândva pentru poliția din Jeddah, dar plata fusese groaznică. Făcea mai mulți bani acum, deținând un magazin de încălțăminte în

centrul comercial din Corniche[1]. Dar îi plăcea să se întoarcă în deșert atunci când putea. Era un specialist în *firaasa,* străvechea abilitate de a identifica legături de sânge bazându-se pe studiul picioarelor. Cu ani în urmă, lui Nayir i se păruse un talent contestabil, dar Mutlaq îi dovedise că era întemeiat pe realitate. În timp ce lucrase pentru poliție, își folosise priceperea pentru a găsi hoți, teroriști și persoane dispărute, pentru a asista la dispute de moștenire, pentru a salva nevinovați de la acuzații de adulter. Odată, înapoiase chiar un măgar rătăcit posesorului său de drept. Uneori era greu de crezut ce lucruri putea face studiind pur și simplu dislocări în nisip, dar, se gândea Nayir, într-o țară atât de acoperită de praf, exista întotdeauna o urmă pe undeva.

Mutlaq luă din camion o mână de țăruși subțiri de lemn. Îndepărtându-se cu pași mari de vehiculele lor, bărbații se apropiară de marginea văii seci și Nayir zări ceva ciudat: culori, întâi trandafiriuri și violeturi estompate, apoi o pată de galben aprins. Ajungând la margine, zăriră un covor magnific de floră. Plantele brăzdau valea seacă în toate direcțiile, plesnind de nuanțe tinere, fertile de verde și înghesuindu-se una în cealaltă pentru un loc sub lumina soarelui. Intr-o săptămână sau două florile aveau să se deschidă, dar deja se vedeau azururile născânde de albăstrea, rosuri aprinse, rozuri și alburi sidefii, muguri minusculi și boboci de ciuline, frunze suculente și tulpini verzi spinoase. Nayir mai văzuse deșerturi înflorind, dar niciodată ceva atât de abundent ca acum.

– Uimitor, zise.

– Asta, spuse Mutlaq arătând înspre valea seacă, este urma ploii.

Cu băgare de seamă, beduinul coborî malul văii seci și începu să înainteze ușurel, iar Nayir îl urmă, lăsându-se pe vine pentru a privi mai îndeaproape. Găsi lăstari de limbamielului crescând lângă un covor violet de irişi sălbatici, și un

---

[1] Cartier din orașul Jeddah, paralel cu faleza, la ieșirea înspre deșert (n.red.)

fel ciudat de mentă pe care beduinii o foloseau pentru a trata dureri de burtă. Își aminti cu un amestec intens de plăcere și rușine de ocazia în care o tânără beduină și tatăl ei îl luaseră într-o excursie pentru a recolta plante medicinale. Fata, al cărei nume nu îl aflase niciodată, sporovăise liber cu el de după o *burqa*, ornamentată și mărginită de monede de aur. Când se aplecase să smulgă o tulpină de alior, *burqa* îi căzuse în față, și el îi zărise chipul. Se zgâise fără rușine, copleșit de inocența expresiei ei, o privire care părea să reflecte sentimentele lui pentru ea. Dar, observându-i privirea insistentă, fata se ridicase și se întorsese dinspre el. Îl ignorase tot restul excursiei.

Uitându-se acum la flori, uimirea îi fu temperată de amintirea lui Nouf. Apa de ploaie se dusese, dar moștenirea ei prospera în dezlănțuirea vieții vegetale. Era o mărturie, se gândi, a volumului de ploaie și a forței viiturii care o ucisese.

Malurile văii seci nu erau abrupte în nici o direcție, ceea ce însemna că, dacă Nouf văzuse apa venind, s-ar fi putut cățăra, ieșind din albia râului. Și mai mult ca probabil ar fi observat un șuvoi care se apropia. Trebuie să fi fost inconștientă când venise apa – profund inconștientă, pentru că mugetul torentului probabil zguduise pământul.

Nayir se uită la plante. Erau insuficient dezvoltate pentru a fi fost răsărite în urmă cu două săptămâni, astfel încât Nouf să le fi văzut de sus. Deci, ce anume o atrăsese în valea seacă?

Suhail urcă malul văii și se înapoie la jeep pentru a lua o gură de apă. Nayir îl urma pe Mutlaq de-a lungul albiei râului, pășind cu grijă, ferindu-se să calce florile, și oprindu-se din când în când ca să inspecteze o plantă stranie. Bărbații parcurseră astfel aproape jumătate de kilometru, Mutlaq rămânând la marginea văii seci pentru a căuta urme pe maluri și Nayir ținându-se spre interior pentru a nu îi sta beduinului în cale.

– Ceva interesant? întrebă Nayir.

– Urme de vulpi, câțiva șoareci. Nimic ieșit din comun. Dar ce e asta?

Se cățără pe mal și cercetă terenul în stânga și-n dreapta. Nayir ar fi vrut să îl urmeze, dar nu îndrăzni să se mişte de teamă să nu deranjeze nisipul. Mutlaq se întoarse la marginea văii seci.

– Au fost beduini aici. Un camion. Patru tineri. Nici o cămilă. Mutlaq scrută florile din valea seacă. Acolo, zise, arătând imediat în stânga picioarelor lui Nayir.

Nayir se uită în jur și nu văzu nimic altceva decât un mănunchi dens de verdeață. Mutlaq coborî și se lăsă pe vine lângă el, începând să dea tulpini la o parte, studiind pământul de sub ele.

– Aici au găsit-o, zise Mutlaq.

Se ridică și, folosind țărușii, contură o suprafață de mărimea unui corp.

Dar creşterea plantelor nu a deranjat suprafața? întrebă Nayir.

– Nu, nu. Asta a fost o adâncitură profundă. Vezi, a fost adusă aici de ploaie, și apoi, când ea a încetat să se miște, apa s-a afundat în pământ. Și așa și ea. Vino mai aproape.

Nayir se lăsă pe vine și observă că, într-adevăr, exista o adâncitură semnificativă în pământ.

– Ai dreptate.

– Amprentele în nisip umed fac cea mai ușoară citire. Uite aici, se văd până și degetele.

Avea dreptate: conturul mâinii era aproape perfect. Zăcuse pe o parte, și, când studiară locul unde fusese fața, văzură forma mandibulei. Pe Nayir îl trecu un fior. Dacă viitura fusese atât de puternică precum credea, Nouf trebuia să fi fost purtată de curent. Era posibil să se fi deplasat o distanță importantă înainte de a sfârși acolo.

– Poți spune câtă apă a fost? întrebă Nayir.

Mutlaq se gândi, apoi clătină din cap.

– Vrei să știi cât de departe s-a deplasat cu șuvoiul?

– Da.

– E greu de spus. Se ridică și privi în lungul văii seci. Ar depinde de volumul apei. Va trebui să urmăm valea seacă pentru a vedea cât de departe ar fi putut-o duce șuvoiul.

Marcară locul înfigând un țăruș pe mal și își continuară drumul în amonte. Suhail zăbovea în urmă și se tot împiedica în nisip. De două ori se opriră ca să se asigure că bea destulă apă, dar el insistă că era în regulă. În cele din urmă, Mutlaq îl trimise înapoi la jeep, și Suhail se duse bucuros, evident epuizat.

Merseră în susul văii seci, pășind încet timp de o oră. Judecând după starea nisipului de pe maluri, nu plouase efectiv în partea asta de deșert. Ajunseră la concluzia că putea fi un drum mult mai lung decât crezuseră, așa că hotărâră să se întoarcă la vehicule, ca să conducă mai departe, pe malul văii seci. Reveniră pe același traseu. Soarele ajungea la zenit și, în timp ce umbrele lor se retrăgeau în jurul picioarelor, pașii le deveneau tot mai înceți și mai grei în nisip. Mutlaq sublinie asta.

– Picioarele obosite, spuse, pot anunța ora din zi.

Nayir se întreba dacă aveau să fie în stare să citească și starea sufletească a lui Nouf după urmele pe care le lăsase.

Când ajunseră la jeep, fu surprins să îl găsească pe Suhail dormind. Întinse mâna pe geam și îi atinse fruntea. Investigatorul se trezi cu o smucitură și se holbă la el, neînțelegând ce se petrecea. Nayir își retrase mâna.

– Ai face bine să bei niște apă.

– Am băut deja.

Nayir își scuipă *miswak*-ul și merse în spate. O rafală bruscă de vânt îi suflă nisip în față. Își luă baticul și îl înfășură în jurul capului, trăgând capătul liber peste gură. După ce scoase carafa cu apă din spate, își reumplu bidonul, nescăpând din ochi valea seacă. Avea să fie o călătorie cu rafale, presupunea, dar aveau să conducă în amonte cât de departe puteau. Poate că ăsta era locul în care beduinii găsiseră cadavrul, dar nu era și cel în care murise. Acela era adevăratul loc al crimei.

Nayir urmărea camionul lui Mutlaq, întrebându-se cum putea vedea prietenul lui ceva prin tot praful ridicat împrejur.

Suhail își scosese capul pe geam, studiind cu râvnă nisipul după semne de ploaie recentă. Conduseră până când Nayir reperă salcâmi în depărtare. Aceștia erau retrași față de valea seacă, un semicerc de copaci împrejmuind un bolovan masiv.

Imaginea îi era familiară. Venise aici de curând cu Othman. Își amintea locul datorită bolovanului și a prezenței misterioase a copacilor într-o panoramă altminteri complet dominată de pietriș și de nisip. Voiseră să facă o excursie de o săptămână, dar Othman era prea ocupat ca să poată lipsi mai mult de două nopți, așa că ridicaseră o mică tabără și își petrecuseră după-amiezile umblând de-a lungul văii seci, căutând semne de viață. Reperaseră o vulpe, sau așa crezuseră.

Nayir conduse până la copaci și îi făcu semn lui Mutlaq să oprească. Coborâră toți trei.

– Ce e? întrebă Suhail.

Nayir merse mai aproape, inspectând copacii, bolovanul. Era, într-adevăr, același loc. Piatra avea o scobitură distinctă pe care puteai să șezi, dar încăpea un singur om. Amândoi preferaseră să stea în nisip. Mutlaq îl ajunse din urmă și cercetă pământul.

– Astea par a fi urmele tale.

– Păi chiar sunt, zise Nayir, privind încurcătura de urme din nisip.

Deși îl cunoștea pe Mutlaq atât de bine, era totuși impresionat de dibăcia beduinului.

– Cine era cu tine? întrebă Mutlaq.

– Othman ash-Shrawi. Fratele victimei.

– Aha. Da. Mutlaq aruncă o privire mai atentă, dând ocol bolovanului și urmărind amprentele de încălțări, cu o mână întinsă în față ca o vergea magică. E un om agitat.

– Othman?

– Da. Dar te urmează.

Nayir nu putea descifra nimic din acele urme. Îi era cald și se simțea obosit. Se așeză pe bolovan, extrem de recunoscător pentru fâșia îngustă de umbră. Deșurubând capacul bidonului, îl mirosi, apoi luă o dușcă lungă și se uită la valea seacă.

Poate pentru că simțise disconfortul subit al lui Nayir, Mutlaq se îndepărtă.

Nayir mai luă o gură de apă. Era șocant că trupul lui Nouf fusese găsit în vecinătatea unui loc în care venise cu Othman. Care erau șansele? Era ultima vizită pe care o făcuseră în deșert – în afară de căutarea lui Nouf.

Îl văzu pe Suhail venind. Aducea un pantof.

– L-am găsit sub una din florile alea, spuse în timp ce se apropia.

Era un pantof solid, cu talpa uzată. Nayir îl inspectă. Nu putea fi sigur, dar o slabă ștergere a culorii pe călcâi sugera că fusese ud și apoi se uscase. Era mărimea 36, aceeași ca și pantoful cu toc cui.

– E posibil să fie al ei, zise Nayir. Ar fi putut fi smuls din picior în timpul inundației. Am să-l duc familiei, să văd dacă îl recunosc.

Suhail dădu din cap în semn de încuviințare și plecă, pe când Mutlaq se întorcea.

– Pot să văd? întrebă Mutlaq.

Nayir îi oferi pantoful și beduinul îl studie cu atenție, dar fără comentarii. I-l înapoie lui Nayir.

Petrecură următoarele câteva minute umblând în lung și în lat în zona unde găsise Suhail pantoful, uitându-se după amprente, urme de animale, orice. In afară de câteva urme de păsări, pământul era neted.

– Uite, zise Mutlaq cu evidentă emoție în glas. Aici a fost un houbara[1].

Nayir observă urmele de gheare în nisip și simți strania consolare că cel puțin ceva supraviețuia acolo, în deșert.

– Deci cum poți să faci distincția dintre urmele unui bărbat și cele ale unei femei? întrebă Nayir.

Mutlaq își ridică privirea și se uită la el.

– Adică – își urmă vorba Nayir, gesticulând –, sunt sigur că femeile tind să aibă picioarele mai mici, dar ce altceva?

[1] Specie de dropie de deșert (n.red.)

– Nu ține doar de mărimea picioarelor, răspunse Mutlaq. Nu ține niciodată de un singur lucru. Luă o dușcă rapidă din bidonul său cu apă și privi spre orizontul deformat de căldură. Fac asta de așa multă vreme, încât nu-mi mai amintesc regulile. Judec după instinct. Când văd urmele unei femei, știu pur și simplu că e o femeie.

– Merg altfel decât bărbații?

Mutlaq își miji ochii.

– Păi, da. Corpurile lor sunt diferite. Șoldurile lor sunt diferite. Dar eu aș spune că merg altfel și din alte motive.

Cei trei bărbați se întoarseră la vehiculele lor și porniră mai departe. Merseseră doar câțiva kilometri, după care Mutlaq opri și se aplecă pe geamul deschis al camionului, strigând spre Nayir:

– În locul ăsta a căzut ploaia, așa că nu vom mai găsi alte urme de aici încolo.

Dezamăgit, Nayir se dădu jos din jeep, lăsându-l pe Suhail adormit pe locul de lângă el. Mutlaq avea dreptate: nisipul fusese netezit de ploaie. Mutlaq coborî și i se alătură. Merseră la marginea văii seci și aruncară o privire în jos. Fundul nu se găsea foarte departe – doar la trei metri adâncime. Cineva ar fi putut-o arunca acolo după ce o lovise la cap, lăsând-o inconștientă, și poate că își revenise și începuse să meargă în josul văii, fără să își dea seama că avea să plouă...

Sau poate că nu își mai revenise.

El și Mutlaq sondară zona o ultimă dată după urme. Merseră încet, pe fundul văii. Cincizeci de metri mai la vale observară o bucată de material lângă o tufa, dar se dovedi a fi un batic bărbătesc, și, judecând după praf și decolorare, zăcea acolo cu mult înaintea apariției lui Nouf. Dincolo de asta, nu era nici un semn de activitate.

– Îmi pare rău că nu mai pot fi de ajutor, spuse Mutlaq. Bănuiesc că pantoful pe care l-ați găsit este al ei. Dacă puteți verifica asta, voi fi bucuros să vă ajut în căutarea altor urme. Trebuie să le fi lăsat pe undeva.

Se întoarseră la jeep și îl găsiră pe Suhail treaz și jucându-se nervos cu sistemul GPS. Degetele investigatorului tremurau, și părea să aibă probleme cu coordonarea mână-ochi. Nayir îi studie pielea; nu mai transpira. Băgând mâna pe geam, cuprinse încheietura lui Suhail.

– Ce faci?

Nayir îi luă pulsul. Era 135.

– E ceva în neregulă? întrebă Suhail.

– Da. Ești pe moarte.

Suhail pufni sarcastic. Mutlaq se duse la camionul lui și scoase din benă o vadră de opt litri de apă. O aduse la jeep, o destupă și o goli peste Suhail.

– Naiba să te ia! Suhail își șterse apa de pe față. Asta era o cămașă elegantă!

Nayir îi întinse o sticlă și îi spuse să bea, câte puțin, până când ajungeau la Jeddah.

Soarele apunea când își luă rămas-bun de la Mutlaq. Porni jeepul și conduse înapoi spre șosea. Nu se întâmpla prea des ca deșertul să îl deprime. Ziua readusese toată frustrarea pe care o simțise căutând-o pe Nouf, și îl necăjea.

Doar când intră pe autostradă își dădu seama că Suhail era inconștient. Ei bine, nu putea face nimic, decât să îl ducă la spital când ajungeau înapoi la Jeddah. Strașnic investigator, acest mic Benson & Hedges. Avea să fie nevoie de un bărbat mai în vână pentru a-l găsi pe ucigașul lui Nouf; prichindelul ăsta nu găsea nici apă într-un răcitor.

8

Deși unchiul lui Nayir își devotase viața științei și se opunea superstițiilor care foloseau posedarea de către spiritul *djinn* pentru a explica sau a trata orice tulburare – „o moștenire regretabilă", așa o numea el –, păstra o convingere intactă: credea în forța deochiului.

Era mai mult decât o privire dușmănoasă. Efectele variau de la tulburări inofensive precum sughițul la acelea mortale precum o embolie la un tânăr sănătos. Pentru că Samir era chimist, prietenii și vecinii îl considerau cunoscător în probleme legate de orice cerea o bună educație – medicină, drept, filosofie religioasă – și îi cereau adesea sfatul. De-a lungul anilor, oamenii descoperiseră că nu era de mare folos în a vindeca oase rupte sau a înțelege nuanțele jurisprudenței, dar știa aproape totul despre privirea umană – istoria ei, forța ei, până și particularitățile ei culturale. Se dusese vorba că era cunoscător în problema asta mai presus de toate, și în scurtă vreme putea conta pe trei până la patru vizite pe săptămână, îndeosebi de la străini, și majoritatea se plângeau de deochi.

Samir îi făcea oricui venea la ușa lui favorul cu aceleași întrebări serioase pe care le-ar pune un medic pacientului său. Dacă găsea ironic ca el, un om de știință legitim, să se adâncească într-un subiect cu o istorie mai vastă de escrocherie ca vrăjitoria, telechinezia și vindecarea prin rugăciune la un loc, el nu își împărtășea niciodată gândul cu oaspeții săi. Le înregistra durerile și își dădea silința să transcrie fiecare boală de la începutul ei. Deși în general nu le putea oferi vizitatorilor

săi nimic mai practic decât un pandantiv pentru protecție și numele unui bun exorcist beduin, reușea totuși, cu tonul său binevoitor și cu aerul de profesionalism, să aline ceva din suferința lor. Totodată, își urmărea subiectul de studiu preferat fără mari sacrificii de sine. Și pentru asta era mulțumit.

Asemenea unui medic care dezvoltă imunitate în urma unei expuneri constante la microbi, Samir nu suferise niciodată de deochi – deși el susținea că asta rezulta din întrebuințarea excelentă a protecției. Purta o amuletă de sticlă albastră sub cămașă, dar, aspect mai important, transmuta fiecare privire amenințătoare cu un semn subtil al lui cinci. Putea veni în orice formă. Își scărpina bărbia de cinci ori. Clipea de cinci ori. Trasa cinci lovituri cu mâna de-a lungul brațului. Din când în când, îl proteja chiar și pe Nayir, dându-i cinci bătăi fine cu palma pe umăr sau repetându-i numele de cinci ori.

La Nayir, obiceiul nu prinsese niciodată. Nutrea un dispreț secret pentru gesturile nepractice; ele atrăgeau în general atenția și invitau mai degrabă necazul. Dar o latură a sa era dispusă să încuviințeze tacit că deochiul nu era un simplu mit.

Stătea în cabinetul unchiului său pe partea dinspre vânt a unui birou gigantic de stejar, exact acolo unde ventilatorul din tavan sufla o mângâiere blândă. Zăboviseră la o cină foarte târzie, și mirosul ca de mosc al mielului persista în robele lor. Simțea *miswak*-ul în buzunar, împungându-i coapsa, dar nu îl scoase – nu era nici un loc în care să scuipi fibrele în casa lui Samir –, așa că se uita la pereți, la harta lumii și la specimenele de fluturi *Bombyx mori*, toate perfect înrămate și inscripționate. La dreapta se înălțau rafturi cu cărți de diferite forme și mărimi, singurele lor lucruri în comun fiind un anumit subiect de chimie învechit și un strat subțire de praf.

De partea cealaltă a biroului stătea Samir, fumând o pipă occidentală, un obiect maroniu butucănos pe care i-l dăduse un arheolog britanic în 1968. Suflă un fum spre ventilatorul din tavan – care îl suflă înapoi, spre Nayir – și atinse cu muștiucul pipei nasul său bubos.

– Cum a fost deșertul? întrebă.

Bun, zise Nayir, și căzură într-una din tăcerile confortabile pe care le împărtășeau adesea.

După ce părinții lui Nayir muriseră într-un accident, pe când el era doar un prunc, Samir îl crescuse. Era fratele tatălui lui Nayir, și singurul membru al familiei suficient de avut pentru a adăposti un băiețel. Samir se luptase cu statul pentru privilegiul de a-l crește pe Nayir. Singura altă opțiune era să îl lase să crească în Palestina cu sora lui Samir, Aisha, care avea deja șapte copii, dar nu avea soț și nici un ban. Lui Samir îi plăcea să îi amintească lui Nayir că Palestina era un loc îngrozitor pentru un copil și că, dacă ar fi crescut acolo, astăzi ar fi fost probabil mort sau închis de israelieni.

Samir găsise de mult o nișă pentru sine, lucrând cu arheologi din întreg Orientul Mijlociu, analizând vestigii istorice și formând arheologi în vederea folosirii celei mai recente aparaturi de analiză chimică. Nayir își amintea copilăria ca pe o serie de săpături. De obicei durau luni la rând, și el lipsea adesea de la școală ca să îl însoțească pe Samir în deșert. Cum Samir fusese întotdeauna absorbit de munca sa, Nayir fusese lăsat să aibă singur grijă de sine. Devenise un singuratic, dar și un aventurier, plecând, chiar și băiat fiind, pe furiș ca să exploreze deșertul de capul său.

În ciuda independenței, sau poate tocmai datorită ei, copilăria sa stârnise un intens dor după o familie, tânjire care durase până la vârsta maturității și despre care era sigur că nu avea să fie niciodată satisfăcută. Teama lui cea mai profundă era că nu avea să se căsătorească vreodată. Părinții aranjau căsătoriile. Părinții aveau frați și surori care aveau copii ce trebuiau căsătoriți. Ei organizau complicatele vizite sociale în care un bărbat ajungea să își cunoască viitoarea mireasă – acoperită, bineînțeles, dar mirele putea cel puțin să îi studieze degetele de la mâini și de la picioare (dacă nu avea șosete și mănuși, se înțelege) și să afle ce se putea din acele amănunte. (Cea mai bună cunoaștere, bineînțeles, era un studiu amănunțit al feței fratelui ei.) Samir nu îi putea oferi nici unul din

aceste lucruri – nu exista nici o verișoară de măritat, cel puțin, nu în Arabia Saudită – și, chiar dacă ar fi putut aranja o căsătorie pentru Nayir, Samir nutrea părerea fermă că un bărbat trebuia să „ducă ceva trai" înainte de a se așeza la casa lui. Samir însuși, ajuns acum la șaizeci și cinci de ani, încă ducea ceva trai.

Nayir spunea adesea că în Cartea Sfântă se încuraja căsătoria, ba chiar se preciza că era absolut necesară, întrucât scria: „Căsătoriți-vă cu aceia dintre voi care sunt celibatari". Dar Samir replica întotdeauna cu un alt verset: „Lăsați-i pe cei care nu găsesc motivația pentru căsătorie să se păstreze puri până când Allah le dă resurse din grația Sa". Și Nayir nu putea contrazice acest argument.

Uneori simțea că, în copilărie, cel mai mult îi lipsise prezența unei femei. O mamă sau o mătușă, chiar și o soră. Samir cunoscuse o femeie sau două în viața sa – femei străine, care nu socoteau nepotrivit să te împrietenești cu un bărbat care nu era din familie –, dar acele relații fuseseră scurte. Săpăturile arheologice erau îndeletniciri aproape complet bărbătești; rar întâlneai o femeie în deșert, chiar mai rar decât să întâlnești una în Jeddah. Nayir glumea cu prietenii săi, spunând că tot ce știa despre femei era cules din zvonuri, din Coran și dintr-o selecție de casete video de contrabandă: *Happy Days, Colombo* și *WKRP in Cincinnati.* Deși prietenii lui râdeau, era tristul adevăr, și Nayir rămânea cu impresia deprimantă că lumea femeilor era una în care lui nu avea să i se permită să intre niciodată.

Samir fusese cel care îi conferise prima oară statutul de ghid al deșertului, aranjându-i să îi ducă pe cei din neamul Shrawi în pustie. Samir îi cunoscuse pe Shrawi pentru că familia dona sume enorme de bani pentru cercetarea arheologică. În curând, alte familii începuseră să solicite serviciile lui Nayir, și acum era prins permanent în acea afacere, escortând turiști și arabi saudiți avuți în toate colțurile ținuturilor nisipoase. Să fii ghid în deșert era aducător de satisfacții – îi dădea un sentiment de apartenență și îi permitea să trăiască

bine, chiar dacă alesese să locuiască într-o barcă, ceea ce era, după părerea des exprimată a lui Samir, echivalent cu „a trăi ca un adolescent într-o conservă de tinichea". Slujba lui Nayir cu Shrawii fusese gândită ca o recreere, nu ca o carieră, și, oricât de mult i-ar fi plăcut acum, trebuia să se gândească la viitor. Odată ce pricepea că nu mai avea șaisprezece ani, îi spunea unchiul, trebuia să își ia o casă corespunzătoare și o slujbă care implica birouri, cărți și diplome înrămate. Nayir ar fi preferat să sufere de sughiț toată viața *și* de o embolie, decât să înceapă o carieră „legitimă", dar nu îi mărturisea asta niciodată unchiului său.

În după-amiaza aceea, Nayir adusese câteva probe prelevate de la cadavrul lui Nouf, pe care reușise să le obțină, în speranța că Samir îl putea ajuta să analizeze descoperirile în laboratorul lui din pivniță.

Samir întrerupse tăcerea dregându-și glasul.

– Deci tu consideri că fata Shrawilor nu a fugit? întrebă.

Discutaseră despre Nouf la cină, dar numai fugar.

– E derutant, spuse Nayir. Toate dovezile indică o răpire. A fost lovită la cap. Familia crede că a doborât-o pe fiica îngrijitorului de cămile pe proprietate, dar eu am zărit-o pe fiică... Își apăsă un deget pe obraz, pentru a stăpâni o contractare bruscă. Era la fel de înaltă ca mine, poate chiar la fel de puternică, iar Nouf era scundă. Și cum ar fi putut ea să plece singură cu mașina? Ar fi trebuit să se descurce printr-o rețea întreagă de autostrăzi pentru a ajunge la șoseaua ce duce în deșert. Știa să conducă un schi-jet, dar o camionetă? Serios, acum...

Clătină din cap, sceptic.

– Au găsit camioneta?

– Nu, nu încă. Și-apoi, mai e cămila. Nu i-ar fi dat drumul – cămila aia însemna diferența dintre viață și moarte. Nayir se lăsă pe spate și oftă. Poate a fost răpită cu cămilă cu tot, pentru a face să arate ca și cum ar fi fugit. Răpitorul a aruncat-o în valea seacă, a lovit-o la cap, iar cămila a luat-o la sănătoasa.

– După care ce s-a întâmplat? întrebă Samir.

– După care răpitorul poate că a condus înapoi, la Jeddah... Nu știu. Am descoperit semnul deochiului pe piciorul cămilei. Părea vechi cam de două săptămâni, poate mai puțin. E posibil ca Nouf să fi făcut dungile acelea în deșert, dar asta ar însemna că nu era singură. Intenționa să se protejeze, şi cele cinci dungi nu te apără de deşert sau de soare – ele feresc doar de ochiul uman.

– Asta nu e întocmai adevărat, zise Samir. Recită-mi Cele Două Căutări de Refugiu.

Nayir oftă. De când își putea aduce aminte, Samir îi ceruse să îi recite ultimele două sure din Coran când se găsea într-o situație de criză.

– Ştiu versetele, zise.

Samir începu să recite.

– „Caut refugiu la Domnul Zorilor, de răul lucrurilor create; de răul Întunericului care se întinde; de răul celor care practică Artele Secrete; și de răul celui invidios care practică invidia." Ai auzit? „De răul Întunericului care se întinde." Ignoră oftatul agasat al lui Nayir și continuă. „Caut refugiu la Domnul și Iubitorul Omenirii, Stăpânitorul Omenirii, Judecătorul Omenirii, de răul Șoptitorului de Rău care se retrage după șoapta lui, care șoptește în inimile Omenirii, printre *Djinni* și printre Oameni." Și *djinnii* pot lua alte forme, nu doar umane. Ține minte, ei sunt forțe invizibile ale răului.

Nayir își reprimă exasperarea. Erau, într-adevăr, două sure frumoase; erau totodată singurele protecții adevărate împotriva deochiului, fiind singurele farmece care invocau direct asistența lui Allah.

– Atunci de ce nu a recitat Nouf pur și simplu Cele Două Căutări de Refugiu? întrebă. Și, la drept vorbind, de ce ar folosi cineva un simbol sau o amuletă, când Cele Două Căutări sunt întotdeauna cu el?

Samir oftă și se lăsă pe spate, un semn că era pe punctul de a începe o prelegere. Nayir se îmbățoșă în scaun.

– Versiunea scurtă, te rog!

Samir chicoti.

– Majoritatea simbolurilor de protecție se bazează pe numărul cinci. Cinci degete. Cinci cuvinte. Unii oameni recită chiar Cele Două Căutări de cinci ori.

– Știu asta. Nayir dădu din mână. Cinci stâlpi ai Islamului. Cinci ore de rugăciune pe zi.

– Kaaba perfectă e făcută în cer din pietre din cei cinci munți sfinți: Sinai, al-Judi, Hire, Olivet și Liban.

Samir arăta de parcă se pregătea să ofere lista desfășurată pe de-a-ntregul – sau cel puțin să o rotunjească la cinci exemple –, dar Nayir era nerăbdător.

– Bine, zise tăios, cunosc sensul magic al numărului. Nu răspunde însă la întrebarea mea.

– Poți șopti rugăciunea doar într-un anumit interval de timp, dar un simbol vizual e întotdeauna cu tine, stând de strajă chiar și când tu nu veghezi.

– Nu e asta sarcina lui Allah? întrebă Nayir.

– Ba da, este. Dar și simbolurile sunt mângâietoare. Așa că poate fata ta din neamul Shrawi voia acea mângâiere. Poate se temea. E chiar posibil ca ea să fi încercat să se protejeze de un ochi omenesc. Eu cred că întrebarea pe care vrei să o formulezi este: cine era cu ea în deșert?

– Un răpitor, un străin sau cineva care nu era din familie. Ar trebui să însemne că avea alături pe cineva în care nu avea încredere. Sau nu știa că putea avea încredere. Dacă ea chiar a fugit, atunci era cu o persoană în care avea suficientă încredere să o însoțească în deșert, dar pe care nu se bizuia în întregime. E posibil să fi făcut dungile pentru orice eventualitate.

– Deci crezi că nu a fost răpită, zise Samir.

– Nu știu ce să cred.

– De ce să o fi răpit cineva? întrebă Samir. Nu a existat nici o cerere de răscumpărare.

– Poate pentru a o face să tacă. Era însărcinată.

Samir dădu gânditor din cap.

– Nu ți se pare că mușamalizarea e suspectă? întrebă el.

– Vor să rezolve singuri problema. Prin asta, nu diferă de oricare altă familie bogată – nu înseamnă că sunt vinovați.

– Dar trebuie să te gândești că o femeie de condiția lui Nouf nu va fi cunoscut pe nimeni altcineva în afara fraților ei.

Nayir se încruntă.

– Nu fi ridicol! Ii *cunoști* pe frații ei. Ei n-ar face așa ceva.

– Ii aperi de parcă te-ai teme de vinovăția lor.

Nayir se burzului. Bineînțeles că se temea de o posibilă vină a lor. Cine furase cămila cunoștea proprietatea suficient de bine ca să știe cum să acționeze. Dar nu o cunoscuse chiar atât de bine: dăduse peste fiica îngrijitorului de cămile.

Fața lui Samir era rigidă de iritare, dar, încet, se transformă într-un calm răbdător.

– Ii cunosc pe bărbații din neamul Shrawi de mulți ani, și ai dreptate, ăsta nu e genul de lucru pe care l-ar face. Dar logica mea stă în picioare: o femeie ca Nouf, care era dintr-o familie bună, îi va fi cunoscut doar pe frații ei.

Nayir își privi unchiul, privi pipa, smocul de păr cărunt din creștet și diplomele care atârnau pe peretele din spatele lui. Un vag halou de fum încețoșa încăperea. Nu putu să-și alunge impresia că încă era un băiat care lua lecții de la un bătrân îngăduitor.

– Putem examina probele alea acum? întrebă nerăbdător.

Colțurile gurii lui Samir se înălțară, schițând un zâmbet. Își puse pipa în suport și se ridică în picioare, clătinându-se ușor. Fără biroul care îl proteja, părea dintr-odată plăpând, dar se uită la nepotul său cu o privire meditativă.

– Mă bucur că faci ceva productiv cu timpul tău!

Nayir își mușcă limba, abținându-se să răspundă.

Subsolul era un spațiu luminat discret, cu tavane joase și pereți de piatră prăfuiți. Mai nou, Samir își petrecea majoritatea timpului în acea cameră răcoroasă și izolată, făcând cercetări într-o ramură obscură a chimiei pe care Nayir nu se deranjase niciodată să o înțeleagă. Laboratorul era un amestec ciudat de vechi și nou: un spectrometru de mase stătea lângă un raft de cărți în descompunere, în timp ce șiruri de flacoane și de pipete sterile împărțeau spațiul cu o instalație

de fierbere îmbrăcată în fier care se putea să fi fost o relicvă din Imperiul Otoman. Deasupra tuturor atârna un poster decolorat cu Ierusalimul noaptea, luminat.

Aici își petrecuse Samir după-amiaza, procesând probele pe care le adusese Nayir. Erau mai multe mostre prelevate de pe cadavrul lui Nouf: pământ de pe încheietura mâinii, nisip și alte urme de pe piele și de la rana de la cap, prin bunăvoința agenției Benson & Hedges, care le primise de la Othman, care se părea că le primise de la domnișoara Hijazi.

– Probele sunt interesante, spuse Samir.

Îi înmână lui Nayir o listă de date scoase la imprimantă, dar Nayir o puse pe masă.

– Spune-mi ce sunt.

– Prima e pământ.

– Da, mulțumesc de noutate.

– Și bălegar. Samir se uită la nepotul său cu o privire gânditoare. Proba a fost contaminată de sânge și de nisip, dar bălegarul rămâne bălegar.

Așadar, substanța închisă la culoare de pe încheietura mâinii lui Nouf conținuse urme de bălegar?

– Poți spune dacă provine de la o cămilă? întrebă Nayir.

– Doar în cazul în care cămilele mănâncă Apocinacee. In bălegar am găsit urme de glicozide cardiotonice, acid prusic și rutină, otrava activă din planta *Nerium*, cunoscută în mod obișnuit drept leandru.

– Cum?

– E o plantă care face flori. Nu e indigenă în Jeddah, dar sunt sigur că le poți găsi ici-colo.

– Ştiu ce e. Numai că sunt uimit.

– Aha. Ei bine, nu au nevoie de multă apă. Sunt plante robuste. Le plac nisipul și soarele, dar probabil nu le vei găsi în deșert. Samir scoase un volum de pe raft și frunzări prin el. Asta e leandru.

Politicos, Nayir se uită la desenul alb-negru, deși știa cum arăta planta.

– Deci, cine va fi mâncat planta asta a făcut-o probabil în Jeddah.

– Da. Într-un loc nisipos, cu puțină apă.

– Asta ar trebui să restrângă aria de cercetare.

Lui Samir nu îi plăcea sarcasmul, și se încruntă.

– E o plantă otrăvitoare. Extrem de toxică.

Nayir primi informația cu un interes moderat.

– A doua probă ar putea fi mai folositoare, continuă Samir. M-am uitat la nisipul din rana ei de la cap. Era grosier, aproape ca prundișul, și portocaliu-închis la culoare.

– N-am văzut deloc nisip închis la culoare în valea seacă, spuse Nayir. Cât de întunecat era?

– Păi, eu am avut doar o mostră mică, dar era de o nuanță mai închisă decât majoritatea nisipurilor. Existau de asemenea urme de lut în amestec.

– Deci nisip și pământ?

– Așa se pare.

Unul după altul, Samir își opri aparatele și, în timp ce traversa încăperea, începu totodată să culeagă obiecte pentru Nayir: o cutie cu mănuși de plastic, tampoane sterile, pungute și recipiente din plastic tare.

– Vei avea nevoie de astea, zise, stivuind ce adunase în brațele lui Nayir. Mai e muncă de făcut.

Zăpăcit, Nayir îl lăsă pe Samir să îi îndese obiectele în orice buzunar în care încăpeau.

– Mulțumesc, ajunge! Chiar nu am nevoie de toate astea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă unchiul lui, studiindu-i fața.

Ce fel de animal mănâncă o plantă otrăvitoare?

Samir reflectă puțin la întrebare.

– Trebuie să fi fost un act disperat.

9

În dimineața următoare, Nayir stătea în cabina bărcii lui, ~~*Fatimah*~~, și încerca să uite visul din noaptea ce trecuse. O visase din nou pe Fatimah. Se scurseseră aproape patru ani de când o văzuse ultima oară, dar visele erau de fiecare dată tot mai vii. Ea era singura femeie pe care o curtase el vreodată.

Prietenul său din deșert, Bilal, le făcuse cunoștință, spunând că Fatimah era genul de femeie care voia să își aleagă singură soțul. Nayir șovăia în a întâlni o femeie, dar ea era verișoara lui Bilal, și Bilal îl asigurase că era o bună musulmană. Imediat, Nayir observase că avea dreptate. Fatimah locuia modest, cu mama ei, într-un apartament cu două dormitoare. Făcea în fiecare an un pelerinaj la Mecca și trăia conform programului de rugăciuni. Firea ei calmă și felul suav, încântat în care râdea la glumele lui îi făcură impresia că era cuviincioasă și modestă.

Petrecuseră câteva săptămâni pentru a se cunoaște. Se întâlneau în camera ei de zi, o galerie liniștită și răcoroasă cu vedere spre o curte interioară. Pe măsuța de cafea era un Coran nemaipomenit lucrat, îmbrăcat în piele, deschis la o sură diferită în fiecare zi. În ciuda prezenței exasperante a mamei ei, Nayir era recunoscător pentru însoțire; făcea vizitele să pară mai puțin neadecvate. Dar, pe când ajunsese să o cunoască pe Fatimah și își dăduse seama cât de neprihănită era, însoțirea maternă părea de prisos. Lui Fatimah îi plăcea să polemizeze asupra punctelor mai subtile ale interpretării Islamului, cum ar fi necesitatea ca vălul să acopere fața sau doar părul. Într-un rând, recitase un pasaj întreg, de patru

pagini, din sura An-Nur, care se ocupa de văl: „Femeile credincioase trebuie să își tragă vălurile peste piept și să nu își arate frumusețea decât soților lor". Ea considera că acoperirea pieptului era o prescriere literală, dar că restul era la latitudinea fiecăruia. Ea își acoperea capul, spunea, pentru că era un lucru decent de făcut, glumind apoi că fața ei nu era îndeajuns de frumoasă pentru a cauza multă tulburare printre bărbați, dar că avea să o acopere pentru a-i scăpa de spaimă. Nayir zâmbise la gluma asta, deși în sinea lui nu era de acord. Fața ei nu fascina, dar îl absorbea oricum, devenind tot mai încântătoare odată cu trecerea zilelor. Avea pe jumătate din înălțimea lui și, din ceea ce putea ghici prin mantiile negre pe care le purta întotdeauna, era totodată voluptuoasă.

Începuseră să se întâlnească mai des, uneori de două ori pe zi. Pentru el, ea era un miracol, prima femeie pe care ajunsese vreodată să o cunoască bine și totuși cea mai desăvârșită dintre toate. După ce o vizitase vreme de trei luni, nu își putea imagina că *nu* o cunoștea. Însă ea se întâlnise și cu alți bărbați, iar într-o zi îl anunțase că își alesese soțul – un medic.

El primise vestea cu o detașare uimitoare. După ce părăsise apartamentul ei în acea zi, se oprise în stradă, se uitase spre fereastra ei cu obloane și își dăduse seama că nu avea să mai pășească niciodată înăuntru. Ea avea să devină soția altui bărbat. El ar fi vrut să păstreze ceva, orice, din prietenia lor, dar ar fi fost nepotrivit. În mod ciudat, era mândru de sine. Părea ca și cum raționalitatea lui exista pentru a-l susține prin vremuri grele. În decursul următoarelor câteva săptămâni petrecuse ore lungi în rugăciune și se gândise că poate izolarea lui era adevăratul plan al lui Allah pentru el – pentru ce scop mai înalt, nu știa, dar el își punea încrederea în Domnul.

Durerea sufletească apăruse treptat, în decursul anilor. Începuse să se gândească la ea cu tristețe tot mai mare, astfel încât, de fiecare dată când și-o amintea, rana se deschidea tot mai tare. Visele cu ea deveniseră mai dese. Îi apărea exact așa cum fusese în camera de zi: întrebătoare, blajină, în mantie neagră, cu Coranul deschis pe masa din fața ei. Uneori făcea sex cu diverși oaspeți, în timp ce Nayir privea. Se dezbrăca

pentru ei, îi tachina. El o voia și încerca să o aibă, ținând-o, plângând, implorând-o să se întoarcă la el, dar ea nu o făcea niciodată. Bărbații observau de fiecare dată eșecul lui și râdeau. Visele erau atât de reale, încât îi dădeau senzația de a fi călătorit efectiv prin noapte într-un trup fantomatic și de a fi văzut-o pe Fatimah cea adevărată, prin magia viselor. Când se trezea, resimțea dezgust pentru dorințele sale arzătoare și, mai târziu, pentru felul în care fusese înșelat.

Acum, legănându-se încetișor în ritmul valurilor, se uita în micul dulap care conținea hainele pe care nu le purta niciodată. Majoritatea lucrurilor erau stivuite pe jos, dar câteva rămăseseră pe umerașe, și, dintre acelea, el privi unul în mod deosebit, costumul maro pe care îl purtase adesea la Fatimah acasă. Îl luă de pe umeraș și se gândi la visul său, încercând să alunge rușinea. Interpretarea din Coran spunea că trupul era ca un veșmânt pentru suflet; era bun și pur, înzestrat cu defecte splendide. Doar când făcea exces se adâncea ființa umană în păcat, și el cu certitudine nu era vinovat de asta, doar dacă nu cumva se considera castitatea un exces.

Mirosi costumul; era stătut, nu rămăsese nici urmă din tămâia pe care ea o ardea uneori în camera de zi. Căutând în buzunare, găsi un *miswak*, o cheie de rezervă pentru barcă și vechiul său *misyar*. Pe ultimul îl scoase cu o durere nostalgică. Era un permis fals de căsătorie semnat de un șeic și lăsat alb pentru a se completa numele miresei și al mirelui; era menit să protejeze un cuplu dedat plăcerilor în situația în care erau descoperiți făcând sex în afara căsătoriei – îl puteau înmâna unui polițist ca dovadă a căsătoriei. Legea nu era întotdeauna îngăduitoare cu iubiții necăsătoriți. Pedeapsa pentru sex în afara căsătoriei – chiar și dacă erai prins cu o femeie necăsătorită – însemna arest, acuzații de prostituție și indecență publică, un proces fără avocat și, dacă părțile erau găsite vinovate, decapitare în piața publică. Desigur că șansele de a fi prins cu Fatimah în apartamentul ei erau practic nule, dar el visase întotdeauna să o ducă undeva, poate în deșert sau pe o plajă liniștită. Pentru o asemenea ieșire cumpărase *misyar*-ul.

Arăta fragil acum, zbârcit de la transpirație și tocit de la îndoit și pus deoparte. În rubrica pentru „mire“ scrisese cu multă vreme în urmă „Nayir ibn Suleiman ash-Sharqi“ cu cea mai atentă caligrafie a sa, dar rubrica pentru „mireasă“ rămăsese goală de când cumpărase actul de la un șeic egiptean care lucra ca măcelar în orașul vechi.

De câte ori fusese pe cale să scrie numele Fatimah în căsuță? Cât de aproape ajunsese de a se căsători cu ea? Trebuie să fi fost nebun, încrezându-se într-o femeie în care nu avea nici un motiv să se încreadă. Dar, cu o claritate care îl durea, își amintea răcoarea camerei ei de zi. Era și motivul pentru care își cumpărase costumul acela. Indiferent de vreme, camera era mereu răcoroasă, de parcă ea nu ar fi locuit cu adevărat în lumea înăbușitoare unde tot restul se ofilea și murea.

Petrecuse seara dinainte gândindu-se la Nouf. Acum că relațiile lui cu investigatorul particular se terminaseră, interesul său legat de caz nu mai părea legitim. Dar el voia răspunsuri pentru întrebările care îl tulburau: De ce murise fata atât de aproape de tabăra familiei? Dacă condusese într-acolo, de ce nu descoperise nimeni camioneta? Unde găsiseră cămila? De ce credea Othman că fusese traumatizată cămila? Fiecare întrebare legată de Othman părea să nască zece alte întrebări: Oare frații săi exercitau presiuni asupra lui să tacă? Ascundea el ceva, chiar și de familia lui? Sau nu avea încredere în Nayir?

Începu să-i sune celularul. Nayir rămase perplex o clipă, zgâindu-se la aparat, apoi răspunse.

– Ce i-ai făcut detectivului meu? întrebă Othman în loc de salut.

Nayir sesiză amuzamentul din vocea lui.

– A ieșit din spital, dar a trecut pe aici mai devreme să își ceară scuze. Își dă demisia. Am încercat să-l conving să se răzgândească, dar nici n-a vrut să audă.

– Încăpățânat tip.

– Mi-aș fi dorit să fie la fel de încăpățânat în ce privește cazul, spuse Othman. Ce faci în momentul ăsta?

– Ăăă... casc gura la dulapul meu.

– Eu sunt liber în dimineața asta. Ședința mea a picat, dar trebuie să cumpăr îmbrăcăminte pentru trusoul logodnicei mele. Jachete... îți vine să crezi? Mai nou, ele vor jachete.

Nayir era prea stânjenit ca să admită că auzise de jachete de nuntă.

– Vin împreună cu instrucțiuni de tratare a insolației?

Othman râse.

– Și nu doar una, ci *multe* jachete! Cred că vin împreună cu o promisiune de călătorie în climate mai reci.

– Aha!

– De fapt, mi-ar prinde și mie bine o jachetă. Nu-mi găsesc hanoracul de deșert.

Nayir se uită din nou în dulapul lui, întrebându-se ce se întâmplase cu hanoracul pe care i-l dăruise Samir într-un an, de ziua lui. Îl luase odată cu el în deșert, dar vremea nu fusese destul de rece, și de atunci nu îl mai văzuse.

– Știu un bazar de jachete bun, zise. Există unul la Haraj al-Sawarikh, dar cel mai bun e în sud.

– Ai fost într-un bazar de jachete? În vocea lui Othman răzbătea amuzamentul. Nu credeam că ești genul!

Nayir chicoti jenat. Dacă purtai o haină pe căldură, însemna în mod evident că nu purtai nimic altceva.

– Ba da, mi se potrivește.

– Deci ne întâlnim la portul de ambarcațiuni într-o oră? întrebă Othman.

El ezită, apoi răspunse.

– Desigur. În felul acesta o să am timp pentru rugăciunile de dimineață.

Închizând telefonul, se întrebă dacă făcea ce trebuia. La celular era ușor să te prefaci că lucrurile erau normale, dar nu avea să fie atât de simplu de față cu el. Luă costumul maro. Era atât de urât, tocit și prăfuit. Un tiv se desfăcea, așa că, și dacă nu i-ar fi amintit de Fatimah, era prea uzat și demodat pentru a mai fi purtat. Aruncă la coșul de gunoi costumul și merse la baie să se spele.

*

Bazarul de jachete era la periferia orașului, adăpostit într-o piață mai mare, unde se vindeau CD-uri, casete, agrafe și ochelari de soare. Nayir se gândea că trebuia să fie o legătură între toate acestea, dar nu o sesizase niciodată. Zona era delimitată de jaloane înalte legate între ele de cordoane de lumini verzi pâlpâitoare și de sfoară cu franjuri roșii. O firmă de neon la intrare, aprinsă chiar și în timpul zilei, rezuma locul: „BAZARUL REGAL, NOI AVEM ÎNTOTDEAUNA MĂRUNȚIȘ".

Erau în mașina lui Othman, o Porsche de culoare argintie. Deși lui Nayir îi plăcea aspectul automobilului, el era pur și simplu prea masiv pentru a-i savura dimensiunile drăgălașe, și genunchii i se loveau de bord. Fuseseră tăcuți în cea mai mare parte a drumului. La portul de ambarcațiuni, Nayir îi arătase lui Othman pantoful pe care îl găsiseră în valea seacă, și Othman îl recunoscuse ca aparținându-i lui Nouf. Asta-i cam posomorâse.

Othman conduse prin parcarea nepavată, stârnind cu roțile mașinii pietriș și praf, până când găsi un loc la umbra unui automobil de teren și opri acolo. Chinuindu-se să coboare, Nayir își imagina că semăna cu un crustaceu ieșind din carapace.

Pe când traversau parcarea, răsună o chemare la rugăciune. Se opriră și se uitară unul la celălalt. Prin decret regal, toate magazinele se închideau în acel moment, și orice bărbat care vindea bunuri avea să fie aspru pedepsit și trimis înapoi, în Filipine, în Singapore sau în Palestina, având permisele și vizele revocate pentru totdeauna.

– Vrei să te rogi? întrebă Othman.

– Tocmai am făcut-o.

– Și eu.

Se îndreptară spre un chioșc mic de lemn, care, dacă ar fi fost deschis, le-ar fi vândut două sucuri de portocale reci ca gheața, dar acum le putea oferi doar un picuț de umbră. Stătură în tăcere, cu căldura asaltându-le trupul în valuri. Nayir își dorea să poată destinde atmosfera cu genul potrivit de zeflemea, dar știa că lui Othman îi displăcea, fiind el însuși obligat să se dedea tot timpul la așa ceva. Îi spusese cândva lui

Nayir că îi plăcea felul în care deșertul făcea tăcerea să pară onestă.

– Investigatorul particular mi-a spus că nu ați găsit prea multe în valea seacă, zise după o vreme Othman.

Nayir era ușurat că Othman deschisese subiectul. Ii explică ceea ce aflase de la Samir – că nisipul din valea seacă nu se potrivea cu noroiul uscat găsit pe încheietura mâinii lui Nouf.

Othman păru cuprins de neliniște.

– Deci ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

– Mi-aș dori să știu.

– Trebuie să vorbesc din nou cu escorta ei. Am încercat deja, dar nu a vrut să dea amănunte. Se ține cu tărie de povestea lui, dar sunt sigur că știe mai multe decât spune.

– Adică zice că a vorbit cu ea doar la telefon, rezumă Nayir.

– Da. L-ar fi sunat în ziua în care a dispărut și i-ar fi spus că nu are nevoie de el. Așa că el nu a văzut nimic. Noi însă nu ne înțelegem. Nu am făcut-o niciodată, de când eram copii. Poate că ar fi dispus să discute cu altcineva.

– M-aș bucura să fiu de folos, spuse Nayir.

Impotriva voinței sale, resimți plăcere la gândul că Suhail se dovedise așa un papă-lapte și că Othman încă primea cu bucurie ajutorul lui. Conversația începea să îi risipească îndoielile.

– Ai făcut deja foarte mult, zise Othman.

– Nu-i nici o problemă. Știu că vrei să afli ce s-a întâmplat. Apropo, cămila pe care am văzut-o la grajdurile voastre nu era deloc traumatizată.

– Serios? Othman părea surprins. Păi, de fapt nu am văzut-o eu. Unul dintre servitori mi-a spus c-ar fi așa. Ai mai găsit ceva în deșert?

Nayir ezită.

– Locul îmi era cunoscut. Era cel pe care îl aleseserăm noi pentru a campa acum câteva luni.

Remarca lui fu întâmpinată de o tăcere lungă, apăsătoare.

– Locul nostru de tabără? întrebă Othman într-un final. Cu bolovanul cel mare?

– Da. Același.

– Eşti sigur?

– Da.

Nayir îi cercetă faţa cu luare-aminte, uşurat să o descopere cuprinsă de perplexitate. În mod clar, Othman nu avea habar cum de era posibilă o asemenea coincidenţă.

– Nu e locul în care i-au găsit cadavrul, spuse Nayir.

Lămuri apoi că, deşi nu găsiseră nimic în zona taberei, el bănuia că şuvoiul o dusese pe fată în josul văii, până în locul marcat de beduini pe hartă.

Othman se uita ţintă în pământ.

– Nu cumva mi-ai găsit hanoracul?

– Hanoracul tău?

– A dispărut. Cel pe care îl iau mereu cu mine în deşert. Nu m-am gândit că ar fi ceva suspect până acum, dar hărţile de la ultima noastră călătorie erau în buzunar. Mai erau şi GPS-ul meu portabil, nişte tablete de săruri, chestii din astea. Poate că a luat-o ea. Asta ar fi o explicaţie a felului în care a ajuns acolo, sau în apropiere de locul în care făcuserăm tabăra.

Nayir îşi încrucişă braţele la piept. Era posibil ca Nouf să fi furat hanoracul, dar persoana care îl folosise cel mai probabil era Othman. Cine altcineva ar şti de el? Era tipic pentru Nouf să caute prin dulapul lui? Să fi ştiut despre hărţile lui? Era o ironie tristă faptul că, fiind sincer, Othman reuşea să pară mai suspect.

„Allah, iartă-mi mintea bănuitoare."

– De cât timp lipseşte hanoracul? întrebă Nayir.

– Am observat abia ieri.

– Cine mai ştia de el?

– Multă lume m-a văzut purtându-l, dar oare cine ştia ce ţineam în buzunare? Nu pot fi sigur.

Rugăciunile se terminară şi Othman îi făcu semn să intre în bazar. Se strecurară pe sub un şir de lumini pâlpâitoare şi se pomeniră în strălucirea fluorescentă a unui butic cu jucării pentru copii – singurul din zonă – care vindea lăzi întregi de prosoape de plajă cu personaje din *Războiul stelelor,* baloane cu GI Joe şi umbrele de plastic cu Barbie. Luând-o la stânga, trecură pe lângă un şir de vânzători care făceau comerţ cu casete

piratate de-ale cântăreței egiptene Um Kalthoum. Nayir se uita buimac împrejur, în vreme ce se îndreptau spre zona de jachete.

O mulțime de standuri cu jachete li se întinseră deodată dinainte. Othman începu să râdă.

– Nici o glumă nu poate să întreacă o asemenea priveliște!

Nayir trebuia să recunoască: era puțin ciudat să cumperi o haină groasă în climatul cel mai fierbinte al lumii. Negustorii nu păreau să își dea seama de inutilitatea profesiei lor, pentru că o îmbrățișau cu o pasiune rivalizată doar de vânzătorii de șeminee și de centrale de încălzire dintr-o altă piață, aflată în partea cealaltă a orașului. Negustorii de paltoane își țineau tarabele căptușite cu blănuri de samur, nurcă, iepure și vulpe. Trenciurile erau mereu la modă, ca și paltoanele largi de blană falsă cu model dalmațian, hainele de marinar în gri cu negru căptușite cu întăritoare de fibră de sticlă și sacourile de lână în mărimi care variau de la pitic până la absolut grotesc. Fiecare vânzător avea un stand plat care era îndreptat către traficul de trecători, jachetele stând într-un rând ordonat, ca o turmă de elefanți cu trompele atârnând în stradă.

Dintre mulții vânzători, Nayir ajunsese să îi cunoască pe frații Qahtani. Prefera standurile lor. Aveau gama cea mai largă de produse, nu se plângeau niciodată când proba lucruri, și nu părea să îi deranjeze faptul că el nu cumpăra niciodată hainele lor, ci doar rătăcea printre rafturi o dată la câteva luni, în căutarea a ceva nedefinit.

Pe când se apropiau de taraba fraților Qahtani, un cortegiu de burlaci – bărbați saudiți în robe albe splendide – năvăliră în raionul de femei. Se împrăștiară ca niște soldați ocupând teritoriul inamic, pipăind cu dexteritate produsele cu mâinile lor îngrijite. Nayir îi urmări cu dezgust și se întrebă dacă și ei cumpărau haine pentru logodnicele lor. Văzându-l pe Othman avansând în mulțimea de holtei, avu o senzație de neliniște; arăta și se purta exact ca ei. Toți erau niște ipocriți, pentru că fiecare bărbat știa că perspectiva călătoriei – caracteristica oricărei cereri în căsătorie – era de fapt cea mai mare înșelăciune a ei. Nici unul dintre acești măscărici nu avea vreo

intenție de a-și duce noua soție undeva, cel puțin dacă ar fi avut de ales. Oare ce îi promisese Othman domnișoarei Hijazi?

Nayir porni în direcția sa. Răscoli printre haine și încercă să își imagineze care dintre cele multe i s-ar potrivi viitoarei sale soții. Blana rusească? Prea bătătoare la ochi. Geaca de aviator cu emblemă americană? În ce lume fictivă ar duce el vreodată o femeie în America? Nu, nu ar cumpăra niciodată o haină pentru o femeie. Dacă ea va avea haină, va trebui să fie una pe care să și-o cumpere singură.

– Bedu!

Eissa ocoli casa de marcat, venind să îl salute. Fratele lui, Sha'aban, stând pe un scaun pliant în spatele tejghelei, își înălță capul și zâmbi.

– Mă bucur să te văd! zise Eissa. A trecut multă vreme de când n-ai mai venit pe la noi. Ia spune-mi, nu ești aici pentru că a sosit momentul nunții, nu-i așa?

– Nu. Nayir izbucni într-un râs sec. Nu, mulțumesc!

– Ce... nu vrei să te căsătorești? întrebă Sha'aban, ridicându-se de pe scaun. De ce nu?

Nayir înălță din umeri. Eissa și Sha'aban schimbară priviri.

– Soția mea mă înnebunește, zise Sha'aban, dar nu pot trăi fără ea. Cine altcineva ar avea grijă de mine?

– Sha'aban, tu ești leneș. Eissa se întoarse spre Nayir și i se adresă complice: El nu ştie nici măcar cum să își facă ceaiul. Cu ce te putem ajuta, frate?

– Sunt aici cu un prieten. Face cumpărături pentru logodnica lui.

Eissa înălță din sprâncene.

– Păi, în timp ce aștepți, hai să-ți arăt ultima nebunie.

Se strecură în spatele casei de marcat și scoase un sac de plastic de curățătorie, înăuntrul căruia Nayir văzu cea mai urâtă geacă de pe pământ, o chestie din piele strânsă pe talie și cu bordură largă, cu franjuri. Broderia de pe piept îi amintea de ceva.

– Cowboy, zise Eissa. Asta este îmbrăcăminte autentică de fermă.

Văzând expresia șovăitoare a lui Nayir, Sha'aban lovi cu palma brațul fratelui său.

– Ți-am spus că e urâtă!

– Ba nu-i urâtă! Eissa ridică învelitoarea de plastic transparent și își trecu degetele printre franjuri cu entuziasm. Uită-te la calitate. Am vândut una ieri. Ți se pare *ție*, Sha'aban!

– Cred că eu caut altceva, spuse Nayir.

Eissa puse geaca de cowboy pe tejghea și arătă spre celelalte haine cu un gest larg.

– Ești invitatul meu!

Nayir se întoarse să colinde standurile, oprindu-se la hainele de ploaie, admirând culorile, până când ajunse la trenciuri. Unul în special îi atrase privirea: bej, ușor, croială clasică.

Eissa observă și își puse o mână pe pântec.

– Uite, Sha'aban, haina lui Colombo!

– Asta vrea?

– Cum i-ai spus? întrebă Nayir.

– Știi tu, Peter Falk. Eissa mimă că ține un pistol în mână. Bang, bang, detectiv particular!

Efectuă niște trageri fanteziste în timp ce Nayir își punea haina. Lui Eissa i se tăie răsuflarea.

– Yesss! Asta ești tu! Sută la sută bărbat!

Rosti cuvintele din urmă în engleză, ceea ce îi făcu pe toți să izbucnească în râs.

Nayir se îndreptă spre casa de marcat și se postă în fața oglinzii. Haina îi venea perfect. Băgă mâna în buzunar, care era căptușit cu satin și cu câteva fire de nisip ce aveau să fie pe vecie prinse în colțul de jos. O încheie, o descheie, ridică gulerul, își trecu palmele peste partea din față pentru a netezi cutele.

Othman se apropie de el, zâmbind.

– Cumperi ceva? îl întrebă.

Nayir se întoarse dinspre oglindă.

– Nu e tocmai stilul meu.

– Bineînțeles că e! Eissa râse zgomotos. Ce e asta... ziua în care îl luăm de fraier pe Eissa?

– E adevărat, să știi, zise Sha'aban, gesticulând înspre Nayir. Ești Colombo.

– Nu știu ce să spun...

Își scoase trenciul.

– Nu! Eissa apucă haina și o ținu în dreptul umerilor lui Nayir. Haide, te prinde! Vreau să zic, e uluitor. Nu mă gândisem inițial, dar așa e cu lucrurile care te uimesc: ești convins nu pentru că îți spune cineva să fii convins, ești convins *pentru că l-ai descoperit singur*. Negustorul pocni din degete. Este al tău din momentul ăla. E insula ta secretă. America ta! Știi, te-aș fi pus într-un gangster Armani, poate și-n Moscova iarna, dar nu într-un Colombo. Dar acum că am văzut cu ochii mei, pentru mine, e o *realitate*.

Eissa îi dădea înainte cu zel, și Sha'aban aproba din cap, părând prea convins de realitate pentru a mai rosti ceva. Nayir se uita când la unul, când la celălalt, uimit de exaltarea lor neobișnuită.

– De fapt, nu am venit aici ca să cumpăr o haină.

Eissa deveni serios.

– În regulă. Știu că ești un om modest, dar am să-ți fac prețul potrivit.

Nayir era nehotărât. Era ridicol să cumperi o astfel de haină. Ce reprezenta? Un veșmânt bătător la ochi, și oare nu era unul dintre cele mai mari păcate să porți veșminte cu mândrie? Nu o putea purta în deșert. Nu o putea purta în oraș, cu excepția celor două sau trei zile pe an când temperatura scădea sub treizeci de grade și părea mai rece. Și nu era o haină de ploaie, la urma urmei? În Jeddah ploua o dată pe an, aproximativ cinci minute, dacă aveau noroc. Dar și-o *dorea*. De altfel, Coranul spunea că veșmintele îi fuseseră date omului ca să își acopere rușinea, dar și ca să îl înfrumusețeze. Nu era nici un păcat în autoîmpodobire. „O, Copii ai lui Adam! Purtați-vă veșmintele frumoase în toate momentele și locurile... dar nu risipiți prin exces."

Othman de apropie de el.

– E o haină modestă. Cred că ți se potrivește.

Pentru a se convinge, Nayir se întoarse iarăși spre oglindă. Othman avea dreptate: era o haină simplă.

Othman își puse propriile cumpărături pe tejghea, vreo șase jachete de damă, diverse modele, de la piele, la blană. Nayir observă că își lua și un hanorac de deșert. Othman îi arătă pe rând jachetele pentru domnișoara Hijazi, acordând fiecăreia o atenție exagerată.

– Sincer, nu știu dacă îi vor fi bune.

Nayir intenționă să întrebe dacă asta chiar conta, dar își păstră gândurile pentru sine. Alegerea îl uluia. Dacă jachetele erau vreun indiciu pentru planurile lor de călătorie, atunci cuplul avea să meargă în Antarctica în luna de miere.

– Deci cumperi haina lui Colombo? întrebă Eissa.

– Da, murmură Nayir. De ce nu?

Frații îi cerură cincizeci de riali. În timp ce stătea la casă așteptând ca Eissa să îi dea restul, începu să se simtă ridicol. Cumpăra *un trenci*. Fierbințeala se năpustea asupra creștetului său. Se uită împrejur după cel mai apropiat chioșc cu băuturi, și ceea ce văzu îi scurse sângele din obraji. În spatele standului următor era o femeie, neînsoțită. Partea din față a mantiei ei atârna deschisă, expunând un trup gol, bine făcut. Era de o delicată culoare brună, precum budinca de caramel, strălucind de transpirație în luminile de neon. Femeia zâmbi spre Nayir. O clipă mai târziu, dispăru în mulțime.

Nayir încremeni. Încercă să invoce alte imagini – ochii orbi ai lui Um Tahsin, Samir râgâind la cină –, dar o vedea doar pe acea femeie, vedea coapsele ei strălucitoare depărtate ușor, degetele ei lungi, ferme, care mângâiau sexul. El aruncă o privire împrejur, dar se întâmplase prea repede și nimeni altcineva nu observase. Obrajii îi ardeau. Instinctiv, duse mâna să își acopere sexul. Dacă și-ar fi purtat roba, s-ar fi putut lăsa pe vine înainte de a se da în spectacol, dar, cu pantalonii ăștia blestemați care îi strângeau părțile intime, nu putea nici măcar să își preseze mădularul între coapse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Othman. Pari bolnav.

Nayir se aplecă la umbra din spatele casei de marcat și flutură cu mâna înspre mulțime.

– Tocmai mi s-a expus cineva.

Othman se uită împrejur îngrozit.

– Un bărbat?

– Nu, o femeie.

În timp ce spunea asta, Nayir se gândea la expresia infatuată din ochii ei, la vanitatea adorării de sine. Ar fi vrut să cheme poliția.

Privirea gravă a lui Othman se transformă încet în amuzament. Începu să râdă.

– Iartă-mă!

Încerca să se oprească, dar nu putea, și, cu cât își suprima mai mult hohotele, cu atât fața îi devenea mai congestionată, până când observară chiar și Eissa și Sha'aban.

Nayir se forță să scoată un chicot.

– Iartă-mă, repetă Othman, trăgând aer în piept.

– Nici o problemă.

Le mulțumiră fraților și plecară, dând coate prin mulțimea care se îndesea în jurul lor precum smântâna. Soarele era aprig, și se opriră să cumpere suc de portocale, dar, până când deschiseră ei dozele, băuturile erau deja calde. Reîntorcându-se în mulțime, găsiră buticul cu jucării și se aplecară pe sub luminile pâlpâitoare. Când ajunseră în parcare, Nayir îndură încă o străfulgerare a femeii mângâindu-și sexul, și de data asta îi stârni o reacție și mai furioasă. Nu îi venea a crede că se întâmplase, iar acum, când plecau, își dorea să fi chemat poliția.

La fel de subit îi apăru Nouf în minte, întinsă pe targă, cu cearșaful alunecându-i de pe coapse, și dintr-odată mânia i se atenuă.

Și Othman părea să se fi calmat.

– Nu o lua în nume personal, îi zise. Am auzit că se întâmplă destul de des aici.

– Vorbești de exhibiționiști?

– Da.

– Oh!

Othman își țuguie buzele.

– Gândește-te: toți oamenii ăștia care probează haine. Ce camuflaj mai bun pentru un exhibiționist?

– Trebuie să își aleagă victimele, spuse Nayir cu o vigoare bruscă. Au probabil un simț secret care le spune care bărbați vor fi cei mai ofensați.

– Ți s-a mai expus vreodată cineva?

– Nu.

– Atunci a fost întâmplare, spuse Othman. Deși chiar cred că e adevărat; atunci când oamenii te văd, văd un om bun.

Nayir îi aruncă o privire sceptică.

– Nu la asta mă refeream.

– Frate, zise Othman, zâmbind, eu nu te-aș acuza niciodată de vanitate sau de mândrie.

Nayir dădu din cap, simțindu-se stingher, încă întrebându-se dacă nu cumva invitase exhibiționista într-un fel, dacă nu cumva ea știuse că el avea să fie mai ofensat decât majoritatea bărbaților și îl vânase ca un diavol. Sau era un semn? O avertizare că mergea prea departe, că, prin cumpărarea unei haine, cădea și el pradă vanității?

Se gândi la vanitate tot drumul spre casă și, ca antidot împotriva rușinii crescânde, spuse rugăciunea pe care o rostea Profetul Muhammad întotdeauna când își punea un nou veșmânt: „O, Allah, pentru tine să fie toată slava. Tu m-ai îmbrăcat cu acoperământul ăsta. Te rog întru binele acestuia, și pentru binele pentru care a fost făcut, și caut refugiu la Tine de răul lui, și de răul pentru care a fost făcut. Slăvit fie Allah".

Spuse rugăciunea de două ori, deoarece, cu cât se uita mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult haina.

10

În după-amiaza aceea, Nayir merse cu mașina în cartierul Kilo Șapte și parcă pe strada pe care o descrisese Othman. Strada era aproape pustie, și soarele dogorea pe drumul îngust de pământ, reflectându-se din clădiri și producând genul de lumină care făcea posibil să vezi ținând ochii închiși. La colț, un grup de femei sudaneze stăteau pe pături țesute, vânzând semințe de dovleac în pungi mici de plastic care cântăreau mai puțin decât moneda de care aveai nevoie pentru a le cumpăra.

Avea trenciul pe el. La început îl făcuse să se simtă profund rușinat, dar îl purtase deja la supermarket și descoperise o nouă senzație de autoritate. Era o mândrie drăcească în asta, dar el își reaminti că era pentru o cauză bună și că trufia avea să dispară destul de curând. Așa se-ntâmpla întotdeauna.

Găsi casa pe care o căuta, dar, când bătu la ușă, nu primi nici un răspuns. Bătăile stârneau ecouri de partea cealaltă; o curte interioară, probabil. Bătu din nou, apoi se trase în spate și se uită în sus. De pe acoperiș, îl privea o față acoperită cu văl.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise. Un tânăr stătea în prag. Părea abia trecut de douăzeci de ani. O barbă de o săptămână îi umbrea fălcile și îi dădea un aspect neîngrijit. Purta o cămașă albă de bumbac șifonată și pantaloni largi de in. Din cauza luminii orbitoare a soarelui, lui Nayir îi era greu să îi deslușească expresia.

– Îl caut pe Muhammad Ramdani, spuse Nayir.

– Cine ești?

Vocea avea accente adolescentine.

– Numele meu este Nayir ash-Sharqi. Aici este adresa unde locuieşte Muhammad?

– Cine ți-a spus?

– Tu ești Muhammad?

Tânărul nu se clinti.

– Ce vrei?

– Vreau să vorbesc cu tine despre Nouf ash-Shrawi. Mi s-a spus că erai escorta ei.

Fața tânărului se înăspri de frământare.

– Familia te-a trimis?

– Nu.

– Eşti de la poliție?

– Nu, sunt un investigator privat.

Muhammad clipi agitat și, după o lungă și severă cercetare, păși într-o parte, făcându-i lui Nayir semn să intre.

Nayir străbătu o curte și pătrunse în întunecimea relativă a unui foaier. O mantie atârna într-un cuier, vreo zece perechi de pantofi erau aliniate la perete. Surprinse un miros bizar, reconfortant.

Bălegar.

– Ai animale? întrebă Nayir.

– Nu.

– Nimic? Nici găini?

Muhammad părea nedumerit de acea insistență.

– Nu. De ce?

Nayir își dădu seama că întrebările lui erau uşor jignitoare.

– N-are a face, spuse.

Muhammad îl conduse de-a lungul unui hol îngust, până în camera de zi. Lângă camera de zi se găsea intrarea în partea principală a casei, și chiar deasupra tocului ușii era o mână Khamsa, un simbol cu cinci degete de protecție împotriva deochiului.

O grămadă de perne zdrențuroase erau stivuite într-un colț al încăperii și trei covorașe de bambus erau întinse pe podea. Muhammad îi oferi oaspetelui cel mai curat dintre covorașe și strigă cuiva să aducă un vas cu ceai. Cei doi bărbați se așezară împreună, cu picioarele încrucișate sub ei.

Aşteptară în tăcere. Obloanele erau închise, dar căldura se strecura înăuntru. Într-o cameră din apropiere, un copilaş începu să plângă.

Muhammad se relaxase. Se întâmplase cu o iuțeală surprinzătoare. Nayir își dădu seama că era obișnuit cu liniștea. Acum părea să emane o încredere degajată. Nu era de mirare că lucra ca escortă.

Cineva bătu la ușă; Muhammad se ridică și ieși în hol. Nayir auzi vocea unei femei.

– Nu mai avem curmale, șopti. Tot ce am e nişte tocană. Mi-e așa de jenă! Să o servesc?

– Nu. Ceaiul e în regulă, *habibti*. Mulțumesc!

Muhammad reveni în cameră, ducând în mâini un serviciu de ceai. Închise ușa cu piciorul.

– Soția, Hend, explică el cu un zâmbet stânjenit.

După ce se aşeză, turnă ceai în două cești degetar, dându-i una lui Nayir şi punând-o pe cealaltă pe podea, la picioarele sale. Acum copilul țipa, dar Muhammad îl ignoră.

Nayir sorbi din ceai și se minună de felul degajat în care Muhammad vorbise despre soția lui. Nu fusese necesar să explice cine era, şi era destul de neobișnuit să-i spună lui Nayir numele ei. Îl punea pe Muhammad direct în categoria tinerilor necredincioși aspiranți. Trecute erau vremurile în care soția se chema „mama lui Muhammad Junior"; astăzi, femeile aveau prenume, nume, slujbe şi câte şi mai câte. Se întreba câți bărbați vor fi cunoscut numele lui Nouf.

Nayir puse jos ceașca şi Muhammad o reumplu.

– Condoleanțele mele pentru Nouf, spuse Nayir.

– Mulțumesc.

– Știu cum e să suferi o pierdere.

– Sunt devastat.

Muhammad își trecu o mână prin păr.

Încă o dată, mirosul de bălegar ajunse pe la nările lui Nayir.

– De când lucrai pentru familie? întrebă.

– De când eram un băiețel. Tatăl meu era şoferul lui Abu Tahsin când era de vârsta mea de acum. Muhammad clătină din cap. Tata a murit anul trecut.

– Pacea lui Allah să fie cu el!

– Mulțumesc.

– A fost mulțumit de familie? întrebă Nayir.

– Da, a fost. Neamul Shrawi îl trata bine. Eu am crescut pe vechea lor proprietate, cea pe care o aveau înainte de a se muta pe insulă. Când s-au mutat, eu m-am căsătorit, așa că mi-am luat casa mea. Arătă cu mâna spre pereții goi. Așa urâtă cum e. Obișnuiam să îmi zic că ar fi trebuit să rămân pe insulă, dar sunt bucuros că n-am făcut-o.

– Serios?

Nayir aruncă o privire gazdei sale.

– Nu eram fericit acolo. Doar cu Nouf. Ea era altfel.

– În ce sens?

Muhammad ridică din umeri. Își miji ochii.

– Ești apropiat de familie? îl întrebă pe Nayir.

– Doar în calitate oficială. Sunt ghidul lor pentru deșert.

– Aha. Cred că am auzit de tine. Ești tipul beduin.

Nayir strânse din buze.

– Familia m-a angajat să o găsesc pe Nouf atunci când a fugit.

Muhammad dădea din cap gânditor.

– Deci nimeni nu te plătește acum?

– Nu.

– Și-atunci, de ce ești aici?

– Nu sunt mulțumit cu explicația că moartea ei a fost un accident.

Muhammad făcu un semn spre trenciul lui Nayir și schiță un zâmbet vag.

– Te prinde de minune rolul, negreșit! Dar trebuie să recunosc că eu nu m-am gândit că a fost ceva ciudat la moartea ei. A fost tragic, dar nimic nu m-a făcut să mă gândesc la crimă.

– Crimă?

– Păi... Eu... Nu pentru asta ești aici?

Nayir își cerceta gazda din priviri.

– Crezi că a fost ucisă?

– Nu credeam. Nu cred. Adică, doar am presupus că la asta te refereai.

– Nu tocmai.

Muhammad își șterse sudoarea de pe tâmple.

– Atunci de ce ai venit?

Nayir ezită, apoi intră în subiect.

– Aș dori să-mi spui ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut. Trebuie să o fi văzut în ziua aceea.

Muhammad clătină din cap.

– M-a sunat și a spus că nu avea nevoie de mine.

– Era ceva normal?

– Păi, nu știu. O mai făcuse înainte, dacă la asta te referi.

– I-a spus mamei sale că mergea să-și schimbe pantofii de nuntă, zise Nayir. Și nu tu ai dus-o la mall?

– Nu.

Nayir se trase mai în față.

– Dar cum a plecat de acasă dacă nu ai dus-o tu?

– Nu știu. Dacă nu eram eu acolo, de obicei ieșea cu mama ei, sau cu cumnatele ei și una din escortele lor. Muhammad își depărtă mâinile într-un gest exasperat. Uite ce-i, le-am spus deja lui Tahsin și lui Othman tot ce știu. Am repetat-o de nenumărate ori.

– Aș vrea să aud versiunea ta. Când ți-ai dat seama că fugise?

Muhammad clipi des, ca să nu îi intre sudoarea în ochi.

– În seara aia, m-a sunat mama ei. I-am spus tot ce știam. M-am dus la proprietate imediat, dar bineînțeles că în acel moment nu mai puteam face nimic...

Nayir așteptă continuarea, dar fără rezultate.

– Ce ai făcut în ziua respectivă?

Muhammad tresări, surprins de întrebare.

– A trebuit să merg la cumpărături cu soția mea.

– A fost cu tine toată ziua?

– Da, și a fost și sora ei.

Nayir știa că ar fi trebuit să stea de vorbă cu soția lui Muhammad și cu sora ei ca să confirme povestea, dar nu s-ar fi cuvenit. Își puse ceașca de ceai pe podea.

– Mă întreb de ce ar fugi de acasă o femeie ca Nouf. Nu pare verosimil, nu-i așa? Avea de toate: bani, o familie bună, un logodnic. Poate mă poți ajuta să înțeleg. Tu o cunoșteai.

Muhammad vru să îi toarne lui Nayir din nou ceai în ceaşcă, dar se terminase apa şi frunzele se risipiră. Brusc, puse jos ceainicul şi îşi apăsă degetele peste ochi. Urmă un lung răstimp de tăcere. Când îşi coborî mâna, faţa îi era stacojie şi umflată.

– Te rog să mă scuzi. Trebuia să o *protejez*.

Nayir simţea durerea gazdei sale, dar se întreba în ce măsură ținea de vina profesională.

– Uite ce-i, zise Muhammad, e evident că Nouf a fugit pentru că era sătulă de viaţa ei. Se forță să se uite în ochii lui Nayir. S-ar putea să nu mă crezi, dar să știi că nu era singura care voia să evadeze. Majoritatea fetelor din acel neam încearcă senzaţia asta. Urăsc viața de pe insulă. Ies mereu la cumpărături sau să dea ture cu schi-jetul. *Yanni*, n-am crezut niciodată că o va *face* într-adevăr. Nu ca... nu așa.

Nayir observă lacrimile inundând ochii lui Muhammad. Băgă mâna în buzunar și scoase un *miswak* nou.

– Te deranjează dacă...?

– Nu. Te rog!

Cu unghia degetului mare, Nayir răzui bucăţica de scoarță din vârf şi aruncă resturile pe tava de ceai. Băgă *miswak*-ul în gură.

– Se spune că femeile suferă aici, zise. Dar, după ştiinţa mea, o singură femeie a suferit într-atât, încât să fugă în deşert şi să se lase omorâtă. Deci, ce a determinat-o de fapt să procedeze așa?

Muhammad înghiți cu greu.

– Nu știu.

– Ai spus că era altfel. La ce te refereai?

– Nu știu. Muhammad răsuflă înăbuşit. Voiam doar să spun... ea era Nouf.

Tânărul nu prea ştia ce să facă cu mâinile, şi transpiraţia îi curgea atât de nestingherită pe faţă, încât îi năclăise gulerul. Se mai scurse un răstimp de tăcere, în care Nayir îl studie.

– O cunoşteai pe Nouf de... cât: şaisprezece ani? Suficient de mult, cred, ca să ştii destule amănunte despre ea.

– Da, desigur. Eram practic din aceeaşi familie.

„Familie“. Cuvântul rămase suspendat în aer. „Suficient de mult pentru a dezvolta o... relație cu ea?“ Bineînțeles, se gândi Nayir, o relație *adevărată*, lipsită de trăsăturile sufocante ale rudeniei și ale mariajului. Nu i-ar fi fost deloc greu lui Muhammad să se îndrăgostească de Nouf. Era frumoasă. O fată bogată, care avea tot ce îi lipsea lui. O cunoștea mai bine decât oricare altul, și totuși, îi era interzisă.

Escorta se uita țintă la podea, clipind repede. Fața tânărului era de un cenușiu înfiorător.

– Nu am avut nimic de a face cu moartea ei, spuse.

Mai e ceva ce nu înțeleg, adăugă Nayir. Dacă e adevărat că a plecat cu mașina de pe proprietate, de unde învățase să conducă?

Muhammad continua să se uite în podea.

– Eu am învățat-o. Era ceva ce făceam așa, de distracție. Și celelalte fete o fac... chiar și Zainab, și ea are doar șase ani. Știu că e o nebunie, dar ar face-o oricum, și am considerat că era mai bine dacă le învățam eu să conducă, fără riscuri și impunându-le câteva reguli. Trebuie să exerseze pe drumul de pământ din spatele casei, unde nu le poate vedea nimeni.

– Bine. Hai să presupunem că a fugit. Ar fi trebuit să se pregătească pentru asta. Ar fi trebuit să decidă unde anume mergea. Avea hărți? Un sistem GPS? De unde să fi făcut rost de asemenea lucruri? Să le fi furat? Sau să o fi ajutat cineva?

– N-am fost eu.

De ce nu? Doar ai învățat-o să conducă, ceea ce e mult mai periculos decât furatul. În plus, e ilegal.

Muhammad părea speriat.

– Știu, dar nu e...

– De unde știa unde să găsească cheile camionetei, dacă tot veni vorba? Și cum a izbutit să urce cămila în spate? Asta e o sarcină destul de dificilă – cere ceva forță. Cineva a lovit-o și pe fiica îngrijitorului de cămile, dar fata aia era mai masivă decât Nouf. Cum de a reușit Nouf să o doboare? Eu cred că a ajutat-o cineva, cineva care știa că fugea.

– *Ya Allah, Allah, Bism'allah...*

Muhammad arăta de parcă avea să izbucnească în plâns.

– Și cum a ajuns în deșert?

Muhammad se legăna înainte și înapoi, cu palmele prinse într-un nod în poală.

– Nu știu.

– Și... starea ei...

Allah! N-aș fi atins-o niciodată!

– Dar cineva a făcut-o. Din câte știu eu, tu erai singurul bărbat pe care îl vedea în mod regulat.

Umerii lui Muhammad începură să tremure.

– Nu, nu... Ascultă. Era un tip. Eric. Eric Scarsberry. O duceam să îl întâlnească. Ea voia să plece în America și el urma să o ajute.

Nayir se îndreptă de spate.

– În America? Cum?

– Ea i-a dat un milion de riali. El urma să îi aranjeze la New York un apartament, să-i obțină cartea verde și nu mai știu ce. Era ceea ce își dorise ea dintotdeauna. Voia să plece.

Nayir se uită insistent la gazda lui. Nouf urma să fugă cu un american? Vestea aceasta îl uimea. Cum era posibil? Femeilor nu le era permis să părăsească țara fără o viză de ieșire semnată de soții sau de frații lor. Cu certitudine că Abu Tahsin nu i-ar fi îngăduit niciodată să călătorească pe undeva. I-ar fi trebuit un soț, dar nu ar fi putut fi Eric. Femeilor musulmane nu le era îngăduit să ia în căsătorie păgâni.

– Și cum urma să plece? întrebă Nayir.

– În luna ei de miere. Urma să meargă la New York cu Qazi.

– Logodnicul ei?

– Da. Urma să îl lase la hotel și să se întâlnească undeva cu Eric.

– Avea de gând să se mărite cu Qazi și apoi să fugă cu un american?

Muhammad încetă să tremure și își ascunse fața în palme. Murmură ceva.

– Poftim?

Tânărul își coborî mâinile.

– Știu că e vina mea. N-ar fi trebuit să îngădui asta niciodată. Știam că e greșit, dar și-o dorea atât de mult...

– Ce își dorea?

Nayir își ținea răsuflarea.

– Voia... voia să trăiască în America. Observând privirea îngrozită a lui Nayir, explică: A văzut într-o zi o emisiune la televizor, despre o femeie care studia câinii sălbatici în Africa. Voia să fie exact ca femeia aia, deși femeia trăia cu câinii ăia... cu câinii! Era murdară. Era în Africa de trei luni, dar îi plăcea mult viața ei. Cred că asta a impresionat-o pe Nouf mai mult decât orice altceva, faptul că femeia aia putea trăi ca un câine și să fie atât de fericită. Mai mult decât Nouf, cel puțin. Muhammad înghiți nodul ce i se pusese în gât. Toți prietenii ei de la școală ajung să meargă la Londra sau la New York. Sunt copii bogați, exact ca Nouf, și merg oriunde vor. Dar părinții lui Nouf nu aveau să o lase niciodată să părăsească țara, mai ales să meargă în America! Tot ce își dorea era să meargă la școală, să studieze zoologia și apoi să plece să trăiască undeva în sălbăticie. În Africa, poate. Dar aici nu putea face nimic din astea, tatăl ei nu i-ar fi permis. Era ceva ce își dorea mai mult decât orice altceva, și eu... eu n-am putut spune nu!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nayir își întoarse privirea, dar suspinele tăcute ale lui Muhammad îl răscoleau oricum.

– Îmi pare rău, rosti, neștiind sigur ce altceva să spună.

Mânios, Muhammad își șterse obrazul.

– *Bism'allah*, rosti printre dinți. Mă simt aproape ca și cum aș fi ucis-o eu!

– Spune-mi, te rog, întrebă Nayir, cum intra în legătură cu Eric?

– L-a întâlnit la mallul din Corniche. Nu știu unde locuia el.

– Mergeai cu ea?

– Da.

– Când l-ai văzut pe Eric ultima dată?

– Cam cu trei săptămâni în urmă. I-a dat o cheie și adresa apartamentului său din New York.

– Apartamentul lui?

– Da. Muhammad băgă mâna în buzunar și scoase un inel gros de chei. Asta e o copie a cheii... mi-a dat-o Nouf, în

eventualitatea în care o pierdea pe a ei, sau se întâmpla ceva. Urma să stea acolo o vreme până când era gata apartamentul ei.

– Îmi împrumuți cheia?

– N-ai să...

– N-am s-o arăt familiei.

Muhammad o scoase de pe inelul cu chei și i-o înmână lui Nayir.

– Ascultă. Trebuie să mă crezi. Am fost înnebunit de remușcări. Am avut impresia că Eric ar putea fi cumva implicat în moartea ei, dar n-am nici o idee unde să îl găsesc. Nu știu unde locuiește, pentru ce companie lucrează sau dacă mai e încă în țară.

Pentru un moment ochii îi sticliră fioroși.

Nayir nu voia să pună următoarea întrebare, dar nu avea de ales.

– Crezi că avea intenții îndeajuns de serioase cu Eric... serioase în așa fel încât...

– Să fie intimă cu el? Muhammad arăta dezgustat, sau jignit, sau ambele. Când o duceam să-l întâlnească pe Eric – se bătu ușor peste obraz –, nu ieșea din ochii mei. El nici măcar nu i-a văzut vreodată fața.

Nayir încerca să se dumirească dacă tânărul spunea adevărul. Instinctul îi spunea că da, chiar dacă părea neverosimil.

Muhammad își îndepărtă mâna de la obraz.

– Ai să povestești familiei.

– Deocamdată, zise Nayir, am să păstrez secretul tău în siguranță. Dar mai vreau să te întreb ceva. Nouf a dispărut cu trei zile înainte de nunta ei. Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci de ce să fi renunțat la planul ei și să fugă înainte de nuntă? Nu putea părăsi țara fără Qazi.

– Eric trebuie să îi fi promis vreo cale. Nu știu cum, dar nu era imposibil. Avea relații la docuri... avea chiar propria ambarcațiune! Ar fi putut-o scoate afară ilegal.

– A spus ea că s-ar putea întâmpla asta?

– Nu. Muhammad căzu într-o tăcere contemplativă. Închise ochii. Mi-am imaginat mereu că, dacă ar fi plecat pentru totdeauna, și-ar fi luat rămas-bun!

Tonul tragic îl impresionă pe Nayir, dar își alungă acea stare. Muhammad, la urma urmei, fusese complice la planul ei de evadare. O ajutase să îl cunoască pe Eric și apoi tăinuise adevărul față de familia ei. Era, după toate semnele, o escortă groaznică.

Iar detaliile poveștii lui Muhammad îl deranjau. De ce voia fata să trăiască în America? De ce nu în Europa? Sau în Egipt? În Cairo ar fi avut multe din libertățile pe care le-ar fi putut găsi în America, fără dificultățile presupuse de bariera lingvistică. Dar poate că ar fi fost prea aproape, doar dincolo de mare, și-n plus, să pleci în Egipt nu era atât de dramatic precum o plecare în America, țara păgânilor. Trebuie să fi dorit să își părăsească familia pentru totdeauna, și să își facă o ieșire răsunătoare. Plecarea în America nu era o simplă palmă peste obraz, ci o lovitură năucitoare pentru o familie virtuoasă ca Shrawi.

Se pomeni că își lovea *miswak*-ul de dosul palmei și se opri.

– Nouf mergea vreodată în partea pentru bărbați a casei? În dormitoarele fraților ei? Sau în fostele lor dormitoare? În birourile lor?

– Nu, nu cred. De ce?

– Nu ai văzut-o niciodată pe fată mergând în dormitoarele bărbaților?

– Sincer să fiu, eu nu intru acolo, așa că nu știu unde mergea ea. De ce să fi fost interesată de dormitoarele lor?

– A vorbit vreodată despre hainele fraților ei? Despre vreun hanorac, poate?

Muhammad se gândi o vreme, apoi clătină din cap.

– Nu vorbea mai deloc de frații ei. Nu se simțea în largul ei în preajma lor. Nu erau tocmai afectuoși cu ea.

– Cum se purtau?

– Distant.

– Încă un lucru, spuse Nayir, auzind zgomot în hol. Nouf era superstițioasă?

Muhammad îl privi, nevenindu-i a crede că era întrebat așa ceva.

– Nu, nu mi s-a părut.

– Cămila pe care a luat-o în deşert avea un semn pe picior – un semn de protecție împotriva deochiului. De ce să fi făcut semnul acela?

– Nu știu, zise Muhammad. Pare ciudat.

Am observat o mână Khamsa deasupra tocului ușii. Nayir făcu un semn spre hol, iar Muhammad se întoarse într-acolo cu o tresărire. Ești superstițios?

– Soția mea a pus aia...

Pe neaşteptate, se deschise uşa și intră soția lui Muhammad. Ținea un prunc adormit în brațe. Purta un batic, dar fața îi era la vedere și avea un surâs radios, răutăcios în sensul jucăuş. Nayir își întoarse privirea, dar Muhammad se ridică. Își sărută soția pe obraz și luă pruncul, întorcându-se să-l arate lui Nayir, care se ridică la rândul său.

– Fiica mea, spuse tânărul, zâmbind larg. E gălăgioasă de sperie lumea, dar o putem arăta când doarme.

Nayir mângâie obrazul pruncului.

– *Ism'allah, ism'allah.*

Voia să îi ceară soției lui Muhammad să confirme alibiul soțului, dar fu cuprins de rușine la ideea de a o face. Rămase cu privirea fixată asupra pruncului și se întrebă dacă soția lui Muhammad o întâlnise vreodată pe Nouf și ce părere avusese.

– Vă rog să nu plecați, spuse soția. Servesc cina.

– Vai, nu, mulțumesc!

Deși făcea astfel cuplul să se simtă jenat, Nayir se adresă lui Muhammad. Soția păru să înțeleagă disconfortul lui Nayir, luă pruncul încet din brațele bărbatului și se strecură afară din cameră.

Muhammad îl conduse la ușă pe oaspetele său.

– Să-mi dai de știre dacă îl găsești pe Eric, spuse.

Când reveni în stradă, femeile sudaneze plecaseră. Nayir își băgă *miswak*-ul în gură și se întoarse la mașina sa, care căpătase un nou strat de praf. Deschise ușile pentru a ieși căldura și se sprijini de aripă, perplex și tulburat de noua perspectivă pe care o avea asupra lui Nouf. Faptul că voia să fugă în America o situa într-o categorie diferită de cea în care o socotise el,

de mireasă nefericită care fugea de o căsătorie aranjată. Deși își imaginase că fusese nesinceră cu familia ei, noua Nouf îi părea acum perfidă, ticluind un plan ca să își satisfacă poftele și să își pună la punct familia. Nu era temătoare; ci ambițioasă. Urma să își îngrozească familia, poate chiar să le strice reputația, și toate pentru ce? Pentru ocazia de a trăi cu câinii? Se lupta să îi retraseze contururile în minte, dându-și seama că până acum o considerase o victimă.

Totuși, această nouă imagine prezenta propriile probleme. Dacă Muhammad o cunoscuse mai bine decât frații ei și ea avea așa de mare încredere în el, nu ar fi încercat oare să își ia măcar rămas-bun de la tânăr? Sau îl amăgea și pe Muhammad?

În timp ce Nayir urca în jeepul său, un gând îl tulbura mai presus de toate: era bizar că Muhammad se dăduse peste cap să o ajute pe Nouf să părăsească Arabia Saudită, dar nu făcea nimic pentru a îl găsi pe ucigașul ei.

11

Existau multe motive pentru a iubi portul de ambarcațiuni. Trezitul dimineața în mirosul mării și priveliștea fermecătoare a unui orizont albastru. Să petreci ziua în aer proaspăt, răcorit de apă și de vânt. Să privești vânzătorii ambulanți trecând încolo și-ncoace, făcând comerț cu covorașe de rugăciuni și cu *miswak*, cu oale de alamă și cu sandale de bumbac din China. Un camion de vânzător, mare și argintiu, era întotdeauna parcat la intrarea în portul de ambarcațiuni, și la șase dimineața fix mirosurile de *pita* proaspătă, de fasole *ful* gătită în usturoi și de cea mai bună cafea din lume erau purtate de vânt dinspre camion. La șase și un sfert, partea laterală a vehiculului se ridica brusc, precum piciorul unei cățele cu pui, și bărbații care stăteau acolo la coadă se îngrămădeau pentru a lua micul dejun, năpustindu-se asupra ferestrei vânzătorului ca niște cățeluși abia fătați. Vecinii erau cu ochii în patru; nu existau infracțiuni. Nimeni nu se lupta pentru locuri de parcare. Noaptea, balansul ca de cântec de leagăn al cabinei era ceva magic, sugerând mișcare în imobilitate. Dar poate cel mai frumos lucru la portul de ambarcațiuni era clipocitul permanent al apei mângâind carenele și clămpănitul ușor al bărcilor în refugiile lor din docuri, un memento că aceasta nu era temnița unei case și că era doar o chestiune de desfăcut parâma și de pornit motorul, iar Nayir și întreaga sa existență aveau să plutească liber pe o alee retrasă a valurilor.

Și totuși, oamenii își manifestau întotdeauna curiozitatea: cum de ajunsese un devotat al deșertului să aibă așa o legătură amoroasă cu marea? El nu prea avea un răspuns. Învățase

să iubească deșertul băiat fiind, dar ca adult ajunsese să își dorească o altă formă de sălbăticie. Pe mare găsise o replică stranie adusă pustietății nisipoase. Reprezenta întindere vastă, liniște, viață ascunsă, paradox provocator dintre monotonie și nesiguranță. Însemna totodată posibilitatea de a scăpa de vecini. Dacă vreodată devenea prea dificil să evite privirile lor cercetătoare, întrebările lor despre cariera sa, despre familia sa, despre perspectivele sale de căsătorie, se putea muta pur și simplu într-un alt bazin de staționare și *voilà* – un întreg set nou de ochi străini, încă insuficient deprinși pentru a începe spionajul, își țineau modestia în spatele hublourilor cu perdele. De când venise în portul de ambarcațiuni nu se mutase, e drept, dar faptul că știa că exista această opțiune îi aducea un sentiment colosal de libertate și transforma situația de a avea vecini într-una mai suportabilă.

In această dimineață stătea pe chei, privind lung înspre orizontul vestic, cu trenciul lui Colombo atârnat peste braț. Încerca să-și potolească o dispoziție îngrozitoare contemplând bunătatea lumii sale, și ar fi contemplat pe mai departe dacă nu ar fi fost vecinul său Majid.

– *Salaam!* strigă Majid din bazinul de staționare opus.

Stătea la prova vasului său, uitându-se curios la Nayir.

– *Sabaah al-khayr.*

Faptul că stătea singur pe chei, cu o piesă ciudată de îmbrăcăminte pe braț reprezenta, își dădu el seama prea târziu, o invitație la comentariu.

– Ce mai e nou?

– *Al-hamdullilah,* răspunse Nayir.

Majid era celălalt burlac frustrat al docului și în calitatea asta servea atât drept consolare, cât și drept avertisment. Între ei exista o urmă de dezgust față de paralela aceasta stânjenitoare, sporită de faptul că aveau aceeași înălțime și vârstă, fețele lor erau într-un mod straniu similare în structură, și amândurora le curgea prin vene sânge palestinian. Marea diferență dintre ei consta în aceea că Majid era mezinul unei familii numeroase – și nu doar rudele de gradul unu; avea verișoare cu zecile –, și totuși, reușise să nu se căsătorească

niciodată. Era un bărbat pedant de evlavios, dar se părea că nici o femeie nu se dovedea suficient de virtuoasă pentru a-l căpăta.

Majid păși pe chei.

– O pornești la drum în dimineața asta? îl întrebă.

– Da. Am niște treburi de rezolvat.

– Ce-i asta? Majid făcu semn spre trenci. Arată-mi! Ți-ai cumpărat o haină? Pipăi țesătura și inspectă nasturii. E o haină de ploaie? Apoi adăugă, zâmbind: Ia spune-mi, unde mergi tu de ai putea să dai de ploaie?

– Nu merg nicăieri.

Majid zâmbi răutăcios.

– Ne așteptăm cumva la ploaie *aici?*

Malițiozitatea zâmbetului îi reaminti lui Nayir că el și Majid semănau precum pisicile cu câinii. Nayir se gândea de asemenea că acesta era un bărbat care, exact de cinci ori pe zi, își executa spălările rituale și străbătea țanțoș cincisprezece metri de parcare până la moscheea portului de ambarcațiuni. Dacă în plimbarea asta scurtă prin firavul trafic pietonal repera vreo femeie, astfel stricându-și curățenia pentru că observa impurul, țipa la femeie cât îl ținea gura, se întorcea cu pași furioși la barca sa, deschidea trântind cu zgomot trapa de la cabină, cobora și, cu mare legănat și împroșcat, își repeta spălările rituale. Ieșea apoi, mai curat la trup și suflet, și se uita lung în susul și în josul cheiului într-un fel pieziș, de parcă ar fi sperat să detecteze vreo femeie tocmai la periferia vederii sale, ceea ce nu ar fi exact același lucru cu a *o vedea.* Și apoi, nedetectând nici una, își zvârlea o pereche de ochelari de soare profilactici pe nas și mergea apăsat de-a lungul cheiului. Nayir nu îl văzuse niciodată să dea peste o femeie de două ori în cadrul aceleiași ieșiri – de obicei, prima sa explozie de mânie era suficientă pentru a izgoni femeile, nemaivorbind de păsări, de pe doc –, și Majid se întorcea încrezător, cu pași mari, la moschee.

Se uită în ochii vecinului său. Erau exact ochii critici care îl îngrijorau cel mai mult, și pentru motivul ăsta merita întotdeauna să fie politicos.

– Și ce e nou la tine? Cum merge munca?

Majid ridică din umeri.

– La fel. Dar la tine... cum e în deșert zilele astea?

– E bine. Nayir o apucă în josul cheiului, strigând peste umăr: Să ai o dimineață propice!

Dar tonul de condescendență din întrebarea lui Majid îl frământă tot drumul până la jeep.

Dimineața deveni și mai nefastă. Traficul era îngrozitor. Se opri pentru cafea și ouă jumări la o tarabă de la marginea drumului, dar aerul era atât de impregnat de gaze de eșapament, că nu putea respira, așa că se întoarse la jeep și porni la întâmplare, uitând de planurile sale pentru acea zi, încercând cu disperare să scape de claxoane și de mirosul înecăcios de motorină. Dar nu era chip să te eliberezi, nici chiar atunci când clădirile se răriră și nu mai existau în apropierea autostrăzii decât câmpuri de nisip. Cuprins de un acces de furie, conduse până pe banda de urgență, schimbă pe tracțiune integrală și o porni peste nisipuri fără nici o destinație. Când autostrada deveni o fâșie îngustă la orizont, opri jeepul și își luă micul dejun, iar apoi, verificându-și orarul de rugăciuni, coborî cu covorașul pentru a se ruga pe nisip.

Doar atunci i se risipi supărarea și, terminându-și rugăciunile, stând pe nisip în umbra jeepului, rezemat de mașină, fu capabil să contemple cauza dispoziției sale. O nouă teamă se ivise din momentul conversației cu Muhammad. Nouf făcuse planuri să fugă. În *America.* Murise în deșert, dar fuga ei în America ar fi fost tot un soi de moarte. Și asta îi stârnise teama. Că America reprezenta tot ce era liber și captivant, că era o destinație pentru care merita să îți sacrifici viața, că locul ăsta, orașul ăsta, deșertul ăsta, marea asta nu erau țesătura viselor unei tinere fete.

Qazi ash-Shrawi puse planșeta cu clamă pe masa de lucru și veni la fereastră ca să stea mai aproape de Nayir. Avea o voce blândă, și zgomotele de la depozitul de jos îl determinau să vorbească mai tare decât îi era confortabil.

Se găseau în biroul lui Qazi de la depozitul de pantofi al tatălui său. Era o încăpere cu pereții din sticlă, cu vedere spre

nenumărate rânduri de cutii de inventar, unele stivuite atât de sus, încât doar o macara putea ajunge la ele.

Qazi era aproape la fel de înalt ca Nayir, dar pe jumătate în lățime. Purta o robă albă curată și un batic călcat impecabil, prins în jurul capului cu un *iqal* nou, o bandă neagră, din păr de capră. Când păși, Nayir observă o pereche de pantofi vechi, ponosiți care se ițeau de sub roba lui – lucru ciudat, având în vedere că tatăl său conducea cea mai mare afacere de import de încălțăminte din Jeddah, pe care Qazi, cel mai vârstnic fiu, urma să o moștenească într-o bună zi. Totuși, pantofii păreau comozi și sugerau că, în ciuda eleganței și a rafinamentului său, Qazi era un om muncitor.

– Am văzut-o o singură dată în persoană, îi spuse. Și era prezentă toată lumea – unchiul meu, verii mei, tatăl meu. Plus niște servitori. Ea nu avea voie să își ridice *burqa,* așa că nu i-am văzut fața.

– Ai vorbit cu ea? întrebă Nayir.

– Am întrebat-o dacă era emoționată din cauza nunții și ea a spus da. Asta a fost tot.

– Părea emoționată?

– Nu știu. Cred că era agitată.

Qazi se uită pe geam la muncitorii lui și căzu pe gânduri.

– Deci nu aveai idee cum arăta? întrebă Nayir.

– Bine, am văzut o fotografie. Mi-a arătat-o Othman.

– Cum arăta?

Qazi îi oferi un zâmbet îngrijorat.

De când îl întâlnise pe Qazi, în Nayir se stârnise un sentiment de protecție față de el. Avea un aer de prudență și dădea o impresie imediată de gentilețe; aducea cu o girafă în savană, cu urechile ciulite în ascultarea pericolelor, și, precum o girafă, avea ceva trist și ciudat de vulnerabil.

Nayir se uita abătut la panoramă și încerca să se dumirească ce îl determinase pe Qazi să vrea să o ia în căsătorie pe Nouf. Presiunea familiei? Banii? Iubirea? Nu părea genul de bărbat care să se năpustească într-o căsătorie înainte ca toate detaliile să fie puse la punct. Era deosebit de chipeș, cu ochi senini, căprui și linia feței bine trasată. Nayir își imagina că

femeile ar fi stat la coadă pentru a-l avea. Trebuia să fi existat un motiv pentru a o alege pe Nouf.

– Știți cumva ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Qazi.

– Precum am spus, e încă sub investigație.

– Eu credeam că poliția a declarat că a fost un accident, șopti tânărul.

– Așa este.

In spatele lor, un muncitor deschise ușa biroului și, văzându-i, își ceru scuze pentru deranj.

– Nu e nici o problemă, Da'ud, spuse Qazi. Mai lasă-mi câteva minute.

– Îmi pare rău că-ți răpesc timpul, zise Nayir.

– Stați liniștit. Qazi ridică mâna. Sigur nu doriți o cafea?

– Mi-e bine așa, mulțumesc.

– Atunci, vă rog să luați loc. Vă pot acorda tot timpul de care aveți nevoie.

Nayir se întoarse la masa de lucru și Qazi i se alătură, dând planșeta cu clamă la o parte și punându-și cotul direct pe tăblie, ca și când l-ar fi invitat să-i adreseze orice fel de întrebări.

– Deci nu ai vorbit cu Nouf decât în acea singură ocazie? întrebă Nayir.

Qazi își pungi gura și se uită fix la tăblia mesei de lucru, cu o privire în care se citea că de fapt ar fi preferat alt soi de întrebări.

– Să te căsătorești... asta e o decizie importantă, continuă Nayir. Ești tânăr.

– Am nouăsprezece ani.

– Dacă m-aș fi căsătorit la vârsta ta, aș fi vrut să aflu totul despre femeie înainte de a face un asemenea angajament. Nayir observă o schimonosire a feței lui Qazi. E o decizie pe viață. Eu m-aș fi asigurat că fac ceea ce trebuie, și apoi aș fi răsverificat, mai ales dacă nu aș cunoaște fata prea bine.

– Eu o cunoșteam într-un fel, spuse Qazi. Obișnuiam să ne jucăm împreună când eram copii.

– Cum era pe atunci?

Qazi ridică din umeri.

– Îmi plăcea de ea. Era frumoasă.

– Atâta tot?

– Ei bine, zise Qazi zâmbind nostalgic, îmi amintesc de un moment în care m-a bătut la fotbal când eram copii. Eram pe acoperișul casei părinților mei. Cred că avea șase ani. În orice caz, m-a trântit pe ciment și a început să mă lovească în piept. Am fost luat prin surprindere. Sunt cu trei ani mai mare; nu voiam să o rănesc. Striga că avea să mă omoare, dacă o mai lăsam încă o dată să câștige. Credea că o lăsam intenționat să câștige, adăugă el, amuzat.

– Și o făceai?

– Nu. Am lăsat-o să creadă asta până când m-a bătut din nou și... Zâmbetul îi pieri de pe buze. Ei bine, eram copii, dar singurul mod de a mă apăra a fost să accept să o atac, să o pun la pământ și să o lovesc. Clătină din cap. I-am dat sângele pe nas. Nici acum nu-mi vine să cred că am făcut-o. Mi-a spus ulterior că nu-mi purta pică.

– Deci era o fată puternică, zise Nayir.

Qazi nu răspunse, așa că el continuă.

– Oamenii se schimbă când înaintează în vârstă. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi fost curios să văd ce s-a ales de ea.

Qazi își mușca buzele.

– Uite, spuse Nayir, nu familia m-a rugat să vin aici... Eu am vrut să vorbesc cu tine. Ești singura posibilitate pe care o am pentru a o înțelege pe fată. Frații ei... ei bine, ei sunt mai mari. Nu o cunoșteau așa de bine. Speram ca tu să-mi poți spune mai multe. Trebuie să se fi purtat altfel cu tine, am dreptate?

– Nu ei v-au rugat să veniți aici?

– Nu. Și nu am să le spun nimic. Ai cuvântul meu!

– Bine, zise Qazi calmat. Am sunat-o o dată sau de două ori. Se uită spre Nayir. Dar n-a fost ceea ce credeți.

– Cum era la telefon?

– Era... Nu știu, suna dulce. O expresie tainică se furișă pe fața lui și produse o urmă de zâmbet. M-a întrebat dacă îmi plac câinii și am spus că da. Și voia să știe dacă aș duce-o la New York în luna de miere. M-a obligat să îi promit. Qazi râse delicat. Inițial, am fost îngrijorat din cauza asta, pentru că părea atât de entuziasmată, dar a spus că visase dintotdeauna

să meargă la New York și că își dorea să fiu acolo când își împlinea în sfârșit acel vis.

Nayir trăgea nădejde ca figura lui să nu îi dezvăluie durerea. Începea să fie copleșitor: acest bărbat înalt, atent, delicat, plecând spre New York neavând habar că noua lui soție era pe cale să îl abandoneze. Părea imposibil ca el să o fi ucis. Chiar dacă ar fi suspectat că era folosit de fată, nu părea un motiv suficient de puternic pentru a-l împinge pe Qazi la așa ceva.

– Despre ce ați mai vorbit? întrebă Nayir.

– Mai ales despre New York – ce urma să facem, unde urma să stăm. Mă tot întreba dacă era în regulă să-și lase fața descoperită și să poarte doar baticul.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus că era în regulă. Îmi doream ca ea să poată vedea New Yorkul.

Nayir coborî privirea pentru a-și ascunde o cutremurare. Detesta ceea ce se întâmpla; simțea cum îi revenea furia, și toată mila pe care o simțise pentru Nouf părea acum cumplit de deplasată. Trebui să își reamintească faptul că probabil fusese ucisă și că, dacă cineva s-ar fi simțit umilit de purtarea ei, acela ar fi fost Qazi.

– Îmi dau seama că era frumoasă și că asta te-a atras. Dar ce te-a făcut să vrei să te căsătorești cu ea? întrebă Nayir. Trebuie să fi fost ceva special la ea.

Qazi schiță un zâmbet blând și își înclină capul.

– Da, era frumoasă, asta m-a atras, dar, odată ce am început să o cunosc, părea fericită. Ridică privirea și continuă: Era singura verișoară pe care o aveam care să râdă așa și să nu vorbească tot timpul despre comportamentul cuviincios. Vorbea despre câinii ei, despre plimbări pe plajă, despre plăcerea de a merge cu schi-jetul. Dar nici nu se prostea tot timpul, era pur și simplu... un echilibru perfect.

Își apăsă gura cu palmele. Nayir observa că pierderea îl afectase profund și că nu negociase încă în întregime mâhnirea sa. Lacrimile amenințau să cadă, dar Qazi se scuză și merse într-o baie mică învecinată cu biroul. Pe Nayir îl uimea că simțea atâta tristețe la el. Vorbise cu fata la telefon doar de

câteva ori, o întâlnise o dată purtând *burqa*, și totuși, părea să se fi atașat profund de Nouf, sau cel puțin de ideea de Nouf. Și de ce nu? Aveau copilăria în comun. Ea urma să fie soția lui. Probabil că o considera deja soția lui.

Qazi se întoarse câteva secunde mai târziu, cu ochii mai roșii. Se reașeză la masa de lucru și își ceru scuze pentru întrerupere. Nayir îi lăsă ceva timp înainte de a lansa următoarea întrebare.

– Când ai aflat despre... purtarea ei?

Mâinile lui Qazi păreau să devină nesigure și el le trase în poală.

– Mi-a spus tata, la înmormântare.

– Înțeleg. Cam târziu. Nu ai avut nici o idee înainte de asta?

Qazi se încruntă.

– Nu, bineînțeles că nu!

– Mi-ai putea spune unde erai în dimineața în care a dispărut Nouf?

– Eram... de fapt, eram la ei acasă.

– La proprietatea Shrawi?

– Da. A trebuit să las o parte de trusou. Uitându-se neliniștit la Nayir, adăugă: Am fost acolo doar pentru cincisprezece minute. Othman poate garanta pentru mine.

– La ce oră ai fost acolo?

– Înainte de prânz. Doar nu credeți că sunt implicat în asta?

– Și unde te-ai dus după aceea?

– M-am întors aici. Dar înainte m-am oprit să iau prânzul, și am condus o vreme fără o direcție anume. Qazi era încordat de-acum, cu brațele încrucișate strâns la piept. Nu am avut nimic de a face cu fuga ei, sper că vă dați seama!

– Cât timp ai fost plecat?

– Cam un ceas. Fac asta zilnic la ora prânzului. Puteți întreba pe oricine.

– Deci nimeni nu poate garanta cu adevărat pentru tine pe la ora la care a dispărut Nouf.

Qazi oftă și se aplecă în față.

– Nu. Credeam însă că voiați doar să știți mai multe despre ea.

Așa e, spuse Nayir cu blândețe. Se simțea prost pentru că insistase, dar Qazi părea să se fi descurcat bine. Totuși, trebuie să admiți că tu ai fi fost cel mai afectat de pe urma indiscrețiilor ei. Dacă ar fi aflat cineva despre purtarea ei, ți-ar fi putut spune...

– Dar de ce să o facă?

– Ca să împiedice nunta.

Qazi clătină din cap cu tristețe.

– Și răspunsul meu la problemă ar fi fost să o răpesc? E nebunesc! Se uită în adâncul ochilor lui Nayir. Dacă aş fi vrut să împiedic nunta, aș fi anulat-o. Un lucru simplu.

Avea dreptate: ar fi fost ceva simplu și, dacă cineva ar fi întrebat despre motiv, ar fi putut veni cu o mulțime de scuze. Nu era pregătit. Își schimbase atitudinea. Nimeni nu ar fi învinuit un băiat de nouăsprezece ani pentru ezitările lui. Dacă logodnicul lui Nouf ar fi răpit-o, ar fi trebuit să fie un bărbat mult mai arogant, mai trufaș, cineva pentru care indiscreția ei să fi fost profund insultătoare. Qazi pur și simplu nu părea a fi un astfel de om.

12

Când Katya deschise uşa, sunetul strident al mixerului o asurzi. Oftând, își scoase pantofii, își desfăcu baticul și își puse mantaua şi geanta de mână pe măsuța de cafea. O clipă mai târziu, mixerul se opri.

– Am venit! strigă.

Tatăl ei apăru în pragul ușii de la bucătărie, ținând în mână ceva răcoritor într-un pahar pe care înfloreau cristale de gheață.

– E pentru mine? întrebă ea.

– Dacă vrei.

Se prăbuși pe canapea şi întinse mâna – întocmai, îi veni în minte, cum ar deschide ciocul un pui într-un cuib. Tatăl ei se apropie şi, privind-o atent, îi înmână încetișor paharul.

– Cum a fost la muncă?

– Bine, răspunse ea.

El încuviință din cap și se întoarse la bucătărie.

– Mulțumesc, Abi, strigă ea în urma lui.

– A sunat Othman după-amiază.

Ea aşteptă continuarea, cu băutura răcoritoare înghețându-i palmele, dar Abu tăcu, aşa că se ridică și merse până în pragul ușii de la bucătărie. El deschise robinetul şi începu să spele vasele.

– Tu ce ai făcut azi? îl întrebă.

El nu răspunse.

Şovăind, gustă din băutură. Avea o aromă ciudată, aspră, de parcă el ar fi adăugat iarbă, dar ea reuși să înghită.

– Deci ce avem la cină? întrebă.

El ridică din umeri.

– Frigiderul e aproape gol, dar avem câteva ouă.

Ea era suficient de înfometată pentru a mânca toate ouăle dintr-un cofraj, dar, dacă l-ar fi rugat să le gătească, știa că avea să spună: „Fă-le singură!"

Frustrarea iscată de orele de lucru prelungit începea să o ajungă din urmă. Când începuse slujba asta, cu aproape un an înainte, fusese atât de entuziasmată de ideea de a avea serviciu, încât nu se simțea niciodată obosită, sau, atunci când se întâmpla, îi dădea o stare de mulțumire. Dar acum se simțea extenuată. Era în picioare de la ora șase dimineața și nu mai avea deloc energie să meargă până la o alimentară sau să gătească. Abu ar fi trebuit să o facă.

„Doar e pensionar, se gândi cu o urmă de frustrare. Are tot timpul din lume." Dar privirea de pe fața lui îi spunea că nu avea și toată disponibilitatea din lume. Ceva îl deranja, și nu era doar Othman.

După ce murise mama Katyei, el își părăsise slujba de la uzina chimică și se deprinsese repede cu pensionarea. Aproape peste noapte, părul său presărat cu fire albe încărunțise complet, ochii lui negri și ageri nu mai erau atât de pătrunzători, iar trupul lui, odinioară neobișnuit de viguros și de înalt, se ofilise cumva. Poate era de vină faptul că nu mai purta costumele sale, care îi stăteau bine; acum purta doar halatul de casă, care îi conferea un aspect permanent ponosit.

Fără slujba lui, dispuneau de puțini bani. Venitul său de pensionar nu era suficient pentru a acoperi cheltuielile. Erau plini de gratitudine că dețineau deja apartamentul, unul cu două dormitoare, în orașul vechi, dar câteva luni nu își putuseră permite să achite facturile și, când le fusese deconectat telefonul pentru neplată, Katya decisese să își caute de lucru.

Ani buni, dăduse meditații de chimie elevelor de liceu. Toate elevele ei erau de la școala de fete de imediat mai jos pe stradă. Veneau însoțite de escortele lor – de obicei, frați sau veri –, care așteptau în timp ce Katya le ajuta pe fete la teme.

Câteodată, atunci când fetele plecau, auzea escortele tachinându-le: „De ce înveți chimie? O poți folosi la gătit? Doar nu crezi că ai să găsești o *slujbă*". Comentariile respective o jigneau în aceeași măsură în care le răneau pe elevele ei. Munca îi făcea plăcere; încurajarea tinerelor în a deveni mai mult decât bune bucătărese era ceva important pentru ea. Câștiga decent și putea lucra acasă. Dar tânjise mulți ani să aibă o slujbă unde să își pună abilitățile mai bine în folosință.

Obținuse un titlu de doctor în biologie moleculară la Universitatea Regală Abdul Aziz, dar, ca orice altă femeie din grupa ei – o grupă exclusiv de femei –, își terminase doctoratul fiind conștientă de contradicția că, deși realizase o ispravă remarcabilă, avea cumplit de puține perspective de viitor. Existau foarte puține locuri de muncă pentru femei, mai ales dacă erau femei instruite. Femeilor le era permis să lucreze doar în locuri în care nu intrau deloc în contact cu bărbații, sau atât de rar încât să nu atragă atenția asupra lor, ceea ce le limita accesul la școli de fete și la clinici pentru femei.

Proaspăt ieșită din facultate, Katya își luase o slujbă în învățământ. Supraviețuise astfel un an. Fusese prea multă muncă pentru prea puțină plată, și nu se simțea suficient de motivată. Prefera liniștea unui laborator, unde nu trebuia să fie printre oameni tot timpul, unde putea trăi emoția unor descoperiri și plăcerile curățeniei, ale organizării și controlului. Ar fi trebuit să fie destule locuri de muncă pentru femei în asemenea ambianță. Cu toate acestea, posturile de cercetare științifică din țară erau ocupate cu precădere de bărbați. Frustrată, și devenind tot mai plină de resentimente, se îngropase în meditații de biologie și de chimie aproape doi ani.

Însă, tocmai când devenise clar că nu avea de ales, trebuind să își caute o slujbă mai bună, se potrivise ca laboratorul de criminalistică al orașului să deschidă o secție pentru femei, și ea aplicase. O acceptaseră imediat, impresionați de formația ei educațională. Perspectiva de a lucra într-un laborator o umplea de entuziasm, dar se temea să îi spună tatălui ei. Lui nu îi plăcuse ideea de a fi profesoară, și acela fusese un

mediu strict feminin. Deși laboratorul de criminalistică avea să fie izolat, exista posibilitatea ca ea să vadă bărbați din când în când.

Îi adusese vestea la cunoștință cu o tulburare enormă. Stăteau la masa din bucătărie, curățând morcovi și sorbind ceai. Frigiderul era gol, aragazul nu mergea, iar amândoi erau deprimați. Când ea îi spusese despre slujbă, el sărise de pe scaun și își îngustase ochii.

– Haida-de, doar nu suntem *chiar atât* de săraci, spusese.

O rănise atât de profund, încât îi venise să plângă. Să lași o femeie să lucreze era un lucru disperat. Se scufundaseră în nisipurile mișcătoare ale lumii. Fața ei probabil că îi arătase dezamăgirea, pentru că Abu bătuse în retragere.

– Stai puțin, zisese el. E ceva ce *îți dorești* să faci?

Ea încuviințase din cap, neavând încrederea în sine pentru a vorbi.

– Atunci, deocamdată... Se chinuia să o spună. Acceptă slujba.

Zâmbise trist spre ea, pe când lacrimile udau obrajii Katyei. Și le ștersese supărată, jenată de plânsul ei.

– Dacă nu merge, adăugase el, poți să renunți oricând.

Ea încuviințase din nou din cap, simțindu-se profund ușurată. Deși, la drept vorbind, nu aveau de ales, ea era recunoscătoare că el fusese îndeajuns de mărinimos încât să nu îi pese ce aveau să creadă alții despre faptul că fata lui lucra. Era incitant că urma să aibă o slujbă în sfera publică, și totuși nutrea o mâhnire tainică la gândul că, lucrând, reprezenta sărăcia lor, și asta îl rușina cumva pe el.

După asta, el se purtase atent. Îi spunea că era mândru că găsise o slujbă atât de bine plătită și că ea era biolog molecular. Katya suspecta însă că, în adâncul sufletului, el încă resimțea rușinea. Se manifesta sub forma împotrivirii de a se dedica treburilor casnice. În fiecare dimineață o oprea la ușă.

– Cine gătește cina diseară? întreba.

Ea promisese că avea să se ocupe de gătit, în plus, urmând să țină pasul cu treburile casei, cu curățenia, spălatul rufelor și

cumpărăturile care intraseră în sarcina mamei înainte de a muri. Părea o înțelegere rezonabilă, pentru că, deși era evident nedrept, pentru Abu era mai bine să ia lucrurile încetișor. Deocamdată, o sprijinea în a avea o slujbă, asta fiind suficient.

Katya începuse lucrul. Deși era nevoie de timp ca să te deprinzi cu prezența continuă a morții, ea era încântată de faptul că ajuta la rezolvarea crimelor. În decursul acelui an, Abu își dăduse seama că ea nu avea vremea, nici energia să facă totul singură, și începuse să fie mai activ. Acum făcea curățenie și spăla rufe; mergea chiar și la cumpărături. Dar gătea cina numai când îi era cu adevărat foame, și, deși avea doar șaizeci și patru de ani, i se făcea rar foame. „Are apetitul unui bătrân, se gândea ea adesea, și eu am un apetit cât pentru amândoi."

Katya își dădea seama că el era ușor depresiv – cine n-ar fi, după pierderea unei soții ce îi stătuse alături treizeci de ani și părăsirea serviciului de o viață? Ea sperase că timpul avea să îi vindece tristețea, sau cel puțin să o facă mai suportabilă. Uneori, la venirea acasă găsea o întreagă cină întinsă pentru ea – miel, orez, vinete, pâine , alteori se întâmpla ca în seara de față, niște ouă în frigider și o răcoritoare experimentală.

Își încleștă degetele pe pahar și inspiră adânc.

– M-am gândit la cazul lui Nouf toată ziua.

Abu se întoarse cu fața spre ea. Pe încheietura mâinii i se scurgeau clăbuci de detergent.

– Încep să cred că a fost răpită, așa cum a spus Othman.

El se încruntă. Katya vedea pe fața lui că se purta o luptă înlăuntrul său.

– Mă întreb cât de multe știe familia ei, spuse el.

Ea ridică din umeri și puse paharul pe blatul mesei.

– Othman mi-a spus tot ce știe.

– Lasă-mă să ghicesc: nu e prea mult.

– Se luptă cu durerea. Și, în plus, e atât de ocupat cu slujba... Vocea i se stinse, și Katya dădu din mână pentru a exprima că mai spusese toate astea. Vreau să mă spăl înainte de cină.

Părăsi încăperea, sperând să taie din fașă inevitabila lui critică la adresa lui Othman. Abu nu era de acord cu planurile ei de căsătorie. Iritarea lui lua forma unui bombănit neîntrerupt, de slabă intensitate, o acumulare de nemulțumiri mărunte despre Othman și familia sa. Katya știa că își făcea griji pentru ea, temându-se că Othman nu o iubea cu adevărat sau că avea să se răzgândească, să anuleze nunta și să renunțe la ea, pentru că el era bogat și pentru că, dacă se ivea ceva mai bun, putea proceda după cum poftea. Sau poate că lui Abu pur și simplu nu-i venea a crede că ea era demnă de iubirea unui bărbat bogat – ea, o fată din clasa de mijloc care, înainte de toate, era și prea bătrână pentru a se mărita. Gândul o neliniștea, pentru că uneori și ea se întreba același lucru. Oare Othman chiar o iubea? Era dezamăgit de vârsta ei, de douăzeci și opt de ani? Avea să se răzgândească odată ce se căsătoreau? Dar, în prezența lui Othman, ea era întotdeauna convinsă de afecțiunea lui. Mai probabil era că încordarea lui Abu ținea de firea lui, de concepția lui demodată cum că mariajul unui copil trebuia să fie o înțelegere între părinți. În acea privință, el nu era egalul Shrawilor, ci doar o rudă prin alianță lipsită de statut, deposedată de puterea de negociere în momentul în care Katya și Othman aranjaseră singuri căsătoria.

Ea îl cunoscuse pe Othman prin prietena ei cea mai bună, Maddawi, care se căsătorise cu un văr apropiat de-al lui și care era ea însăși o verișoară îndepărtată a Shrawilor. Nunta fusese un eveniment complet separat pe sexe. În casa splendidă de la periferie a familiei, Katya se furișase afară, pe un balcon îngust, pentru a scăpa de gălăgia unei sărbătoriri care includea peste cinci sute de oaspeți, și dăduse peste Othman. Când el văzuse că fața ei era descoperită, nu își întorsese privirea. Îi întâlnise ochii și zâmbise – cu tristețe, i se păruse ei. Apoi el se prezentase, o întrebase numele ei și îi scuturase bărbătește mâna. Stăpânirea lui de sine și încrederea tăcută o încântaseră. Ea se simțise agitată la început, nefiind sigură ce să creadă despre el, dar intraseră în conversație în chip foarte firesc, de parcă ar fi fost rude apropiate, și vorbiseră timp de

două ore înainte ca el să fie nevoit să plece. După aceea, ea se minunase de faptul că râseseră ca niște prieteni vechi și își spuseseră povești despre familiile lor pe care era sigură că nici unul din ei nu le mai istorisise nimănui.

În următoarele câteva luni continuaseră să se întâlnească. Se plimbau cu mașina lui, unde puteau vorbi fără să poarte grija poliției religioase. Se întâlneau și în malluri aglomerate, unde aerul condiționat le permitea să se plimbe în tihnă și unde, în forfota miilor de cumpărători, șansele de a fi observati de persoane pe care le cunoșteau erau extrem de reduse. Inițial ea îl considerase atractiv într-un fel mocnit, dar după o vreme își däduse seama că el nu părea să aibă vreo intenție sexuală. Era genul de bărbat care putea să se uite la fața unei femei, să îi strângă mâna și să se prezinte, fără a se simți stârnit trupește de asta. Era cordial și amuzant, uneori un încântător partener de discuție, dar ea bănuia că, în adâncul sufletului, era rece. Cu groază, înțelesese un adevăr dureros: că un bărbat modern și instruit, ca Othman, genul de bărbat care putea să cunoască o femeie în public fără să o socoată a fi o târfă, era posibil să nu fie suficient de înzestrat lăuntric pentru a întreține o relație pasională.

Dar atunci când, la patru luni de când erau prieteni, o dusese într-o seară într-o zonă izolată de autostradă și o sărutase în sfârșit, se gândise că poate se înșelase. El avea pasiune; era pur și simplu un bărbat molcom, prudent. Și îl plăcuse mai mult decât oricând. După câteva săptămâni, o ceruse în căsătorie, și ea spusese da.

Bineînțeles că era scandalos faptul că se întâlnise cu un bărbat neînsurat în public. Nu îi povestise niciodată asta lui Abu, nici măcar după ce își anunțaseră planurile de căsătorie. Îi spusese doar că îl cunoscuse pe Othman la nuntă, că el se arătase interesat de ea și că menținuseră o prietenie prin telefon. Abu nu o credea; ea își dădea seama de asta, dar nu se putea determina să recunoască adevărul. În anumite privințe, Abu încă era dureros de tradiționalist, insistând ca ea să poarte vălul când veneau amicii lui în vizită (amici pe care îi avea

de patruzeci de ani) și făcând remarci aspre la adresa celor două verișoare ale ei care își aleseseră singure soții. Dar vremurile se schimbau, și încet, încet se schimba și Abu odată cu ele, susținând slujba ei, făcând chiar și treburile casei. Ea spera ca această antipatie față de Othman să fie ultimul bastion al tradiției, menit a cădea și el în curând.

Iar uneori suspecta că vârsta ei era adevăratul motiv pentru care el nu interzisese categoric mariajul: în mintea lui Abu – și în mințile a mai tuturor celorlalți pe care ea îi cunoștea –, era norocoasă întrucât găsise la douăzeci și opt de ani un bărbat care nu avea deja trei soții și șaisprezece copii.

După ce ieși din bucătărie, Katya se duse la baie, lăsând ușa întredeschisă. Dădu drumul la apă și își ridică părul, dar, chiar când era pe punctul de a se apleca deasupra chiuvetei, îl zări pe Abu în prag.

– Ce păcat de fata aia, zise el, scoțând capacul coșului de nuiele și luând rufele murdare. Ai spus că era inteligentă. Îmi închipui că ar fi dus o viață foarte frumoasă.

– Și eu cred asta.

Nivelul apei creștea în chiuvetă, așa că ea închise robinetul și scoase dopul de scurgere. Era acoperit cu păr și cu săpun. Curăță mizeria de pe dop, o aruncă la gunoi și se spălă repede pe mâini.

– Cine crezi că a răpit-o? întrebă el.

– N-am nici o idee.

– Nici un suspect?

– Nu încă, zise ea. Și, din câte se pare, fata ar fi fugit.

– Dar tu nu crezi asta.

Katya nu răspunse.

Cu prosoapele murdare stivuite pe braț, Abu se sprijini de tocul ușii.

– Pare a fi legat de faptul că era însărcinată. Dar stau și mă întreb: pe cine trebuia să tulbure cel mai mult vestea sarcinii ei? Pe mama ei? Pe tatăl ei? Am impresia că Nouf ar fi trebuit să fie cea mai tulburată, nu crezi?

Katya dădu din cap aprobator. Acea întrebare atingea o teamă ascunsă pe care o purtase în suflet încă de când descoperise să Nouf fusese însărcinată: dacă fusese violată? Nu în ziua în care dispăruse – sarcina avea cel puțin câteva săptămâni –, ci înainte. Și dacă descoperirea sarcinii fusese atât de îngrozitoare, încât o determinase să fugă? Katya o văzuse pe Nouf cu două săptămâni înainte de a dispărea. Probabil era însărcinată de pe atunci. Nu se purtase deloc altfel decât în alte ocazii în care Katya o întâlnise pe Nouf, dar se putea să-și fi ascuns suferința sau disperarea.

Totuși, nu exista nici o mărturie a unui viol de cu o lună în urmă pe corpul ei: nici o tăietură sau vânătaie care să se fi vindecat între timp.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Katya. Nouf probabil că era tulburată. Dar nu o consider o sinucigașă, iar zgârieturile de la încheieturile mâinilor înseamnă că, chiar dacă a fugit, s-a luptat cu cineva înainte de a pleca.

– Poate, zise Abu, dar felul în care familia aia își crește copiii mă deranjează. Știi bine asta, așa că nu am să mai spun nimic, decât că eu cred că Nouf e posibil să fi fost o victimă a propriei educații.

– La ce te referi?

– Cred că e posibil ca ea să fi vrut să se pedepsească mai mult decât voia oricine altcineva. Shrawii sunt puternic preocupați să pară virtuoși. Trebuie să fie: e slujba lor. Ei iau bani de la toată lumea în numele lui Allah, așa că trebuie să fie văzuți drept virtuoși și absolut neprihăniți. Dar asta înseamnă multă presiune, mai ales pe umerii unei fete cu vână rebelă.

Katya cercetă ochii mari, căprui ai tatălui ei. Avea dreptate; în anumite privințe, neamul Shrawi își supunea membrii unor presiuni mari. Dar felul simplu în care el tocmai o descrisese pe Nouf o fascina. Oare era cu adevărat ceea ce credea el, caracterizând-o pe Nouf drept o fată obișnuită cu o „vână rebelă“? O făcea să pară fermecătoare, inofensivă chiar. Era același bărbat care, într-o altă dispoziție, ar fi putut-o numi o tânără emancipată sau un exemplu prost de femeie. Pensionarea

părea să îi netezească asprimea colțurilor. Ea își aminti cât de supărat fusese atunci când, cu doi ani în urmă, după ce petrecuse săptămâni întregi aranjând un mariaj pentru Katya, descoperise că fiica sa nu voia să se căsătorească cu bărbatul acela. Nu vorbise cu ea o zi întreagă și, când o făcuse în sfârșit, o numise „ingrată demnă de compătimire" și o avertizase că avea să devină o „femeie inutilă". Oare cum, se întreba Katya, ar fi descris-o el astăzi?

– Poate că ai dreptate, spuse ea.

Un minut mai târziu, ștergându-și fața cu un prosop, se uită la tatăl ei care stătea cocârjat în pragul ușii, cu o căutătură tristă în privire.

– Nu ai de gând să îmi faci ouăle? întrebă ea.

El se îndreptă cu severitate, dar apoi zâmbi.

– Eu spăl rufele, zise. E rândul tău să gătești.

Katya reveni în bucătărie, își scoase inelul de logodnă și îl puse cu grijă pe rama ferestrei. Termină de spălat vasele pe care le lăsase Abu în chiuvetă și cumpăni cum să vorbească despre Nouf fără să îl introducă în discuție pe Othman. Cazul începea să o obsedeze. Cu cine se luptase Nouf înainte de a dispărea? Era aceeași persoană care o lovise la cap? De ce găsiseră urme de bălegar pe încheietura mâinii ei? Și așchii de lemn în rana din craniu? Era în mod evident mai mult decât un înec accidental, și Katya se simțea obligată să lege faptele între ele, dacă nu pentru a dovedi crima, cel puțin pentru a se convinge pe sine – și pe Othman de asemenea – că *fusese* un accident.

Dar, indiferent cât de tare încerca, orice teorie despre Nouf avea să aducă vorba de Othman – sau, mai rău, de slujba ei.

Câteva minute mai târziu, Abu i se alătură în bucătărie. Se sprijini de blatul mesei și luă băutura răcoritoare lăsată de ea neterminată.

– Nu ți-a plăcut?

– Ba da, a fost bună, zise ea.

Vedea că dispoziția lui se îmbunătățise din momentul venirii ei acasă, și se întreba cât de singuratic se simțea atunci când ea se afla la lucru.

– Cum ți-ai petrecut ziua? îl întrebă din nou.

El ridică din umeri.

– A fost bine. Se apropie de chiuvetă, stând lângă Katya. Colegul ăla al tău nu te mai deranjează, nu-i așa?

– Nu, e-n regulă, spuse ea.

Se referea la Qasim, unul din tehnicienii laboranți din secția de bărbați, care venise într-o zi în laboratorul femeilor și ceruse ca femeile să poarte ciorapi. Erau prea multe glezne la vedere pentru a se simți el confortabil.

– Intră des bărbații tam-nisam în secția femeilor? întrebă Abu.

– Nu, nu, Abi, nu e așa. Și nu-ți face griji! Punem o închizătoare la ușă.

– Deci tot nu intri în contact cu bărbații?

– Tot.

Numaidecât, ea se gândi la Maamoon și la Nayir și simți mușcătura vinovăției. Da, se întâlnise cu bărbați, dar Maamoon era un medic examinator bătrân și morocănos, iar Nayir nu păruse să conteze. Era un angajat al Shrawilor și, judecând după felul în care vorbea Othman despre el, un fel de ghid beduin sfânt. O dată la câteva luni, el și Othman mergeau în deșert pentru a fi în legătură strânsă cu natura.

Deschise frigiderul și se uită înăuntru. În afară de ouă, nu zări nimic altceva. Scoase patru ouă din cutie, puse o tigaie pe aragaz, aprinse focul și turnă puțin ulei în tigaie. Trebuia să admită că, înainte de a-l întâlni pe Nayir, fusese intrigată de descrierea făcută de Othman: un bărbat pur și nobil, o figură romantică de beduin. Se dovedise a se purta ca un ayatollah. Nu fusese în stare să vorbească cu ea fără să roșească, refuzase să îi întâlnească privirea și se pierduse cu firea când văzuse cadavrul lui Nouf, de parcă fusese expus diavolului însuși. Nayir era exact genul de bărbat care oprea femeile pe stradă

pentru a le certa că nu purtau mănuși sau că vedea prea mult din față printr-o *burqa*.

Întâlnirea cu Nayir ar fi trebuit să o determine pe Katya să îl aprecieze pe Othman cu atât mai mult, în schimb, o făcuse temătoare. Oare Othman era cu adevărat atât de lipsit de cunoaștere în privința prietenilor săi? Sau Nayir se purta total diferit cu Othman? Poate chiar reprezenta un model spiritual, iar Othman se simțea inspirat de asta. Într-un fel o dezgusta – să nu trebuiască să îți faci griji legat de virtutea prietenilor tăi era unul din luxurile de a fi bărbat.

Abu se apropiase iarăși de ea. În tăcere, urmăriră ouăle prăjindu-se până fură gata. Cu îndemânare, ea le trecu în farfurii, puse tigaia înapoi pe aragaz și stinse flacăra. Abu făcu semn spre mâinile ei.

– Îmi amintește de mama ta, spuse. Felul în care mânuiești tigaia.

Subit, i se puse un nod în gât, împiedicând-o să răspundă. Mama ei era moartă de mai bine de doi ani, dar Katya tot nu se putea gândi la ea fără a resimți o durere amenințătoare. În zilele din urmă, când își permitea să rătăcească prin gândurile legate de mama ei, deplângea inevitabil faptul că ea nu avea să fie prezentă la nuntă. Mama, care nu putuse avea decât un copil, își dorise nepoți – cât de mulți posibil. Considera că mariajul ar trebui să fie cel mai înalt țel al unei femei, și împotrivirea Katyei la această idee o dezamăgise profund.

Mâncară în relativă liniște și, atunci când terminară, ieșiră pe terasa cu vedere spre stradă. Abu îi aruncă o privire ușor mustrătoare pentru că nu purta *burqa*, și ea murmură ceva cum că era prea obosită pentru a se duce înapoi în apartament să o ia.

Îmbulzeala zilei trecuse, cărucioarele vânzătorilor stradali erau pliate și acum rezidenții locali treceau în pas agale, unii dintre ei făcând cu mâna sau strigându-i salutări lui Abu, alții evitându-l de teamă să nu vadă fața fără văl a Katyei. Ea îi numără pe măsură ce se perindau – bărbații care nu voiau să salute un prieten din pricina prezenței ei, pentru că a se uita la

ea ar fi fost la fel de periculos ca privitul direct la soare – și ajunse la patru înainte de a merge înăuntru.

Retrăgându-se în dormitorul ei, se decise să îl sune pe Othman. Voia să îi vorbească despre descoperirea ei că pielea și sângele de sub unghiile lui Nouf nu erau ale fetei. Amânase momentul pentru că nu era sigură cum să îi aducă la cunoștință vestea că Nouf se luptase cu cineva. Trecuse deja prin încercarea de a-i spune despre moarte, apoi despre sarcină. Nu își dorea ca el să o asocieze cu ştirile devastatoare. Acum, de fiecare dată când pomenea numele lui Nouf, el se cufunda în tăcere. Ea ştia că moartea surorii lui îl afectase profund și că Othman era în general şovăielnic în a-și exprima sentimentele, dar o îngrijora acea tăcere a sa în privința subiectului. Katya își imagina că era supus unui bir mult mai mare decât ar fi recunoscut vreodată.

Când răspunse, părea obosit, dar se scuză spunând că avusese ședințe toată ziua.

– Vreau să te văd, îi zise el. Putem găsi timp săptămâna asta?

Ea acceptă cu uşurare. Vorbiseră la funeralii, dar nu se putuseră întâlni. Înainte de asta, Othman petrecuse zece zile în deșert, căutând-o pe Nouf. În perioada aceea Katya se transformase într-un spectru, neputând dormi noaptea, făcându-și griji pentru el.

Fu nevoie de ceva vreme înainte ca ea să găsească puterea de a-i spune despre probele de țesut de sub unghiile lui Nouf. El deveni tăcut, așa cum Katya se așteptase, și ea resimți o vinovăție bruscă. „Aş fi putut să aștept până mâine“, se gândi. După o tăcere ce păru interminabilă, îl auzi oftând.

– Iartă-mă, îi spuse Othman. M-am gândit la asta toată ziua. Apreciez mult ajutorul tău.

– Nu e nici un deranj.

– Ei bine, eu oricum îl apreciez.

– Ai vreo idee cu cine s-ar fi putut lupta?

– Nu, zise el. Deloc.

– Încă ceva, spuse Katya, și apoi n-am să te mai bat la cap cu astfel de lucruri astă-seară. Aș vrea să iau o probă ADN de la escorta ei. Mă întreb dacă ai putea vorbi cu el.

– De ce ai nevoie de ADN?

– Cred că, dacă a răpit-o cineva, trebuie să fi fost el. Aș vrea să compar ADN-ul lui cu probele de sub unghiile ei.

– Este o idee bună, spuse Othman. Dar pe mine nu mă place, să știi. Ar fi mai bine să vorbesc cu Nayir. Mi-a promis că se va duce să discute cu Muhammad. Poate c-a și făcut-o. Hai să îți dau numărul lui Nayir.

Dorind inițial să protesteze, Katya notă în cele din urmă numărul fără tragere de inimă. Nu voia să îl sune pe Nayir. Era exact genul de bărbat care refuza să vorbească la telefon cu o femeie.

– Am să-l sun, spuse ea, dacă tu crezi că e în regulă.

– Bineînțeles că este în regulă. E puțin tradiționalist, dar, dacă îi explici de ce ai nevoie, va fi bucuros să ajute.

Katya era sigură că nu avea să fie, dar se arăta dispusă să încerce.

– Dacă nu răspunde la telefonul celular, spuse Othman, ezitând, va trebui să treci pe la barca lui. Sau să-l trimiți pe șoferul tău.

– Asta n-aș putea-o face.

– Crede-mă, nu e nici o problemă! Am încredere în tine.

Ea era încântată că Othman avea încredere în cuviința ei, dar nu în asta consta problema.

– Nayir se va alarma, dacă îmi fac apariția la barca lui, spuse Katya.

Avea să o considere indecentă în cel mai înalt grad.

– Știu că nu e tocmai adecvat, zise Othman, dar uneori nu răspunde la telefonul celular zile la rând. Poate fi foarte frustrant când vrei să vorbești cu el.

Ea păstra tăcerea.

– Du-te cu escorta ta, spuse Othman, și ai grijă să porți *burqa*. N-ar trebui să fie probleme. Nayir e foarte beduin în tratarea femeilor, dar e un om bun. Va înțelege.

Katya și-ar fi dorit să explice cât de îngrozitor avea să fie pentru *ea* să meargă la barca lui Nayir – i se părea întotdeauna degradant atunci când bărbații o ignorau, când nu voiau să îi întâlnească privirea, atunci când se purtau de parcă ar fi fost o prostituată doar pentru că deschidea gura –, dar Othman avea un respect atât de mare față de Nayir, încât ea nu voia să îl vorbească de rău.

– Am să-l sun, își asigură ea logodnicul.

În noaptea aceea visă că făcea prăjituri, calde, delicioase, exact cum obișnuia să facă mama ei. Dar, când începu să le mănânce, mama ei apăru în pragul ușii de la bucătărie și o avertiză să nu mănânce prea multe. „Unui bărbat nu îi plac femeile grase – îi spuse –, nu înainte de a fi avut câțiva copii, pentru că altfel va considera că mănâncă prea mult. Va înfuleca totul, țăranca asta care râgâie – va mânca până și mâncarea copiilor, și ei vor fi slabi, retardați, o rușine pentru tatăl lor. Și-atunci, ce fel de mamă va fi?“

În vis, începu să plângă.

13

Nayir se întoarse la portul de ambarcațiuni după o dimineață de căutare neîncununată de succes a lui Eric Scarsberry. Vizitase trei complexe de locuințe americane, dar nu găsise nimic. In timp ce conducea de la unul la celălalt, gândurile i se tot întorceau la ideea că Nouf avea un iubit american și la felurile în care oamenii lui împodobiseră teoria. Într-o seară, la lumina focului de tabără, descriseseră genurile de lucruri pe care un bărbat trebuia să le spună pentru a seduce o fată ca Nouf: „În America poți face cumpărături la orice oră“, „În America poți avea mașina ta!“. Cea care i se împlântase cel mai adânc în minte era: „În America, un bărbat nu se poate căsători cu o a doua soție“.

Orice pomenire a unei a doua soții îi capta întotdeauna atenția. Îi plăcea ideea că a fi singura soție reprezenta ceva pentru care să te străduiești, și în acea privință era de părere că Nouf putea să fi avut, în definitiv, un motiv întemeiat pentru a evita o căsătorie saudită. El însuși respingea ideea de soții multiple. Coranul permitea patru, dar numai cu respectarea condiției ca toate patru să fie tratate exact la fel, ceea ce era, conform manierei de gândire a lui Nayir, o altă metodă de a împiedica poligamia, pentru că, ce bărbat putea trata patru femei în exact același fel? Să le ofere fiecăreia, zilnic, aceeași atenție, aceeași sumă de bani, același număr de copii? Aceleași săruturi? Același număr de partide de sex? Orice bărbat cu o asemenea rezistență, în mod evident, nu avea nimic altceva de făcut. Când găsea vreme să lucreze? Să crească copii? Să se roage? Era absurd, și totuși, vedea astfel de familii

tot timpul, astfel de soți care jonglau cu patru soții și douăzeci de copii. Îi vedea la picnic în Corniche, copiii, fugind de colo, colo ca niște mici bande de tâlhari, femeile, bodogănind în timp ce întindeau covoare enorme și amenajau bucătării elaborate în aer liber cu mici aragaze de camping și o mulțime de răcitoare. Nayir stătea pe o bancă și urmărea de la distanță, studiind soțiile, toate în mantii și-n văluri, și încercând să stabilească dacă soțul le trata într-adevăr egal. În majoritatea cazurilor, soțul stătea pe un covoraș separat, cu alți bărbați, mai sus de ceata gălăgioasă. Dacă se apropiau copiii, o făceau ezitant. Femeile nu se apropiau niciodată, decât pentru a aduce mâncare. Cel puțin, se gândea Nayir, soțul le ignora pe toate. În mod egal.

Dar, indiferent cât de des întâlnea asemenea familii, indiferent cât de obișnuite ajunseseră să pară, îl irita de fiecare dată să vadă un bărbat cu patru soții. Nu părea drept ca unii bărbați să aibă patru, în vreme ce alții nu aveau nici una.

Epuizat de arșița de la miezul zilei, își trase jeepul în parcarea portului de ambarcațiuni. De obicei îl lăsa la umbră, deși exista o singură astfel de fâșie rătăcitoare, dată de o baracă de depozitare dărăpănată. Pentru că locuia în portul de ambarcațiuni de mai multă vreme decât oricare dintre ceilalți rezidenți, îi cedau întotdeauna lui locul. Nu avea importanță că umbra dura doar o oră sau că jeepul lui era cea mai veche bucată de fier din parcare; buna lor vecinătate îl impresiona. Astăzi, totuși, o altă mașină furase acel loc râvnit. Era o Toyota neagră, cu plăcuțe de înmatriculare destul de noi și cu un Coran pe bord.

Stătu o clipă și își frământă mintea cu privire la mașină. Poate avea un vecin nou. Un om de afaceri sau un marinar de weekend.

Când o porni de-a lungul cheiului instabil, lemnul vechi scârțâia sub greutatea lui și bărcile se legănau în ritm solidar. Scrută rândurile de ambarcațiuni în căutarea celei aparținând noului vecin, dar nu o găsi; în schimb, distinse o femeie stând pe chei. Nu își putea da seama cine era; purta o mantie

neagră, până la pământ, şi un batic cu *burqa*. Numai ochii i se zăreau.

Când ea îl văzu pe Nayir, îşi îndreptă postura, şi el ştiu instantaneu că era domnişoara Hijazi. Nu cunoştea nici o altă femeie, şi ea îl recunoscuse. Ce făcea aici? Aproape că se împiedică de o grămadă de frânghii. Când se apropie, îi recunoscu ochii şi forma umerilor. Ea aşteptă să i se adreseze el.

– Domnişoară Hijazi, zise.

– Domnule Sharqi, răspunse ea, neîntinzându-i mâna, în chip ostentativ.

Se uită la trenciul lui, îl măsură de două ori de sus şi până jos, dar nu făcu nici un comentariu.

– *Ahlan wa'Sahlan*, spuse el, nesigur ce să facă.

Dacă o vedeau vecinii, începeau să bârfească – cine ştie, era posibil chiar să cheme poliţia religioasă –, dar nu o putea ascunde nicăieri; nu exista vreo ascunzătoare, şi să o invite pe barcă nu intra în discuţie. Ar fi fost ca şi cum ar fi invitat-o în pat. Simplul fapt că stătea lângă ea îi dădea o senzaţie de vină.

– Unde e Othman? întrebă, aruncând o privire spre barca lui Majid.

– La muncă.

– Ştie că sunteţi aici?

– Da, el mi-a dat adresa.

– Serios?

– Îmi pare rău, zise ea. Am încercat să vă sun, dar telefonul dumneavoastră celular era închis.

El scoase telefonul din buzunar şi-l privi. Era închis.

– Nu aveţi o escortă?

– Am un şofer.

Vocea ei trăda o uşoară agasare.

– Unde e?

– Face o plimbare.

El nu spuse nimic. Ea îşi coborî privirea.

– Nu am venit aici pentru motive necuviincioase, domnule Sharqi. Escorta mea mă cunoaşte de când eram copil. Are încredere în mine.

El auzi o lovitură într-o ambarcațiune din apropiere. Fu îndemnul de care avu nevoie pentru a trece la acțiune.

– Veniți, spuse, conducând-o de-a lungul cheiului. Barca mea e acolo.

De la patruzeci de metri depărtare, priveliștea vasului ~~*Fatmah*~~ era una magnifică. Era un iaht Catalina, lung de nouă metri, cu o velă mare de un roșu aprins și o trincă bleumarin, amândouă înfășurate strâns în jurul catargelor lor. Dar, pe când se apropiau, Nayir deveni conștient de mizeria ce domnea în port. Fotografii rupte din reviste și diverse gunoaie pluteau în apă. O conduse în josul rampei de acces pe vas. Sărind pe puntea superioară, Nayir îi întinse femeii o mână, dar ea o ignoră și trecu în barcă fără nici un ajutor.

– *Tfaddalu,* zise el, făcând semn spre intrarea în cabină.

Să sari în barcă era una, să cobori pe scara șubredă, cu totul altceva. El coborî și se întoarse cu gând să o ajute pe domnișoara Hijazi, dar, nevoind să o atingă sau să pară că se uită pe sub fusta ei, se îndepărtă.

Ea păși pe trepte cu eleganță.

– Luați loc, zise el, făcând semn spre colțul de luat masa și spre canapeaua mică de vizavi.

Înșfăcă iute un teanc de hărți de navigație de pe canapea și le aruncă în dormitor, dar, când se întoarse, fu șocat de descoperirea unei murdării uscate pe canapea. Îi luă o secundă să identifice un trabuc vechi, lăsat acolo fără îndoială de iubitul său prieten Azim. Îl băgă în buzunar.

– *Tfaddalu*. Luați loc!

Făcu semn spre canapea. Nici o femeie cuviincioasă nu s-ar fi năpustit așa asupra lui. Dacă o văzuseră vecinii, cine știe ce avea să se întâmple? *Ya Allah,* ar putea fi arestați pentru asta! Ea se strecură precaut în acel spațiu; părea a-și ține respirația.

– E ceva în neregulă? întrebă el.

Ea nu răspunse.

Nayir se simțea vinovat pentru disconfortul ei, chiar dacă totodată era recunoscător că se-ntâmpla astfel   însemna cel puțin că ea își dădea seama că îl deranja și că prezența ei era indecentă. Amintindu-și de bunele maniere, merse în

bucătărioară și îi oferi cafea, dulciuri și curmale, pe care ea le refuză politicos. El puse totuși de cafea și, în timp ce aștepta să fiarbă, gustă una din curmale. Avea textura cimentului proaspăt turnat. Discret, o scuipă în chiuvetă și aruncă restul fructelor la gunoi.

Aduse cafeaua la masă, îi turnă o ceașcă și merse înapoi în bucătărioară ca să îi poată vorbi protejat de distanță.

– Nu ați spus că cunoașteți familia, zise el.

– Nu voiam să știe examinatorul că aveam legături cu ei, zise ea. Căuta un pretext să mă scoată din cercetarea cazului.

Nayir se simți jenat că nu se gândise la asta.

– Am venit aici din motive de afaceri, domnule Sharqi. Sper că vă dați seama de asta.

Deși comentariul fusese făcut cu decență, îl îndemnă să se gândească la celelalte motive pentru care ar fi putut veni. Era, într-un fel, o acuzație: „Ai gânduri murdare". Simți o străfulgerare de indignare.

– Eu am procesat deja probele, spuse el.

– Care probe?

– Investigatorul particular mi-a dat o probă de nisip de la rana ei de la cap. Se pare că nu a fost lovită în deșert. Nisipul de la rana ei era portocaliu-închis, în amestec cu lut. Nu se potrivea cu solul din valea seacă.

Bun. Ea încuviință din cap. Acelea sunt probele pe care i le-am dat eu lui Othman. Nu am avut încă timp să le procesez. (Părea agitată; degetele i se jucau nervos cu tivul de la mânecă.) Othman mi-a spus că știți că era însărcinată.

Nayir dădu din cap aprobator, dar ea nu se uita la el, așa că trebui să spună „Da".

Speram că mă puteți ajuta să obțin niște probe de ADN, continuă ea. Ca să stabilesc cine era tatăl copilului. (Femeia stătea cu ochii pironiți în podea, el se uita la aragaz.) Am nevoie de așa ceva de la toți, urmă ea. Am nevoie de probe de la logodnicul ei, de la veri, de la escortă, de la fiecare bărbat care a fost în casă. Aș vrea de asemenea să le compar cu niște celule epiteliale și de sânge pe care le-am prelevat de sub

unghiile ei și de pe încheieturile mâinilor. Oricine a zămislit copilul avea probabil cea mai puternică motivație să o răpească.

– Puteți obține singură probele ADN ale fraților?

Ea păru luată prin surprindere, și el își dădu seama dintr-odată ce implica întrebarea. Simți o revărsare fierbinte de rușine.

Domnișoara Hijazi era tulburată; rămase nemișcată, într-o tăcere încordată, un minut întreg. În cele din urmă răsuflă adânc.

– Ce faceți acum?

El se uită în jur.

– La ce vă referiți?

– Aveți vreun plan pentru după-amiaza asta?

– Da, sunt ocupat. Dar dumneavoastră? Credeam că aveți o slujbă.

– Mi-am luat liber pentru după-amiază, spuse ea. Ați vorbit deja cu escorta?

„Oare Othman îi povestește totul?" se întrebă el.

– Domnule Sharqi, zise ea, îndreptându-și postura. Îmi dau seama că vă stânjenesc...

– Ba nu, nu mă stânjeniți, minți el.

– Ba da, dar o fac pentru Nouf. Aici nu este vorba despre dumneavoastră sau despre mine. Este vorba despre o femeie care a murit și care are nevoie de cineva care să găsească adevărul. Dumneavoastră sunteți singurul în care Othman are încredere, singurul pe care se poate baza.

Nayir își încrucișă brațele la piept și nu spuse nimic, dar ideea că Othman avea încredere în el înmuie întru câtva dispoziția lui.

– Întreb doar pentru că speram să îmi puteți spune mai multe despre escortă. Pare un principal suspect.

– Nu cred.

Îi făcu un scurt rezumat a ceea ce îi povestise Muhammad despre Eric Scarsberry. Cu excepția unei încordări discrete a umerilor, ea nu păru surprinsă, dar nici nu vorbi.

– Am încredere că nu veți repeta asta nimănui, spuse Nayir.

– Bineînțeles că nu!

– Am căutat apartamentul lui Eric în dimineața asta, adăugă el. Îmi închipui că este un complex american de locuințe. Eu cunosc șase asemenea complexe diferite. Am controlat trei până acum, dar nu l-am găsit încă pe cel bun.

O vreme, femeia păstră tăcerea.

– Aș vrea să vin cu dumneavoastră, zise într-un final, ridicându-se de pe canapea.

– Nu. Nu, nu. Pot face asta singur. Dumneavoastră, dumneavoastră mergeți...

– Nu trebuie să mă duceți cu mașina, spuse ea. Am propriul mijloc de transport, dacă ați prefera să mă urmați.

Nayir ezită. O parte din el se revolta împotriva ideii de a o escorta pe logodnica prietenului său – într-un complex american de locuințe, din toate locurile posibile! –, dar știa că ea avea dreptate: făceau asta pentru Nouf, și în fond asta voia Othman. Totuși, nu exista nici o necesitate ca ea să îl însoțească, doar că era încăpățânată, sau încerca să îl impresioneze pe Othman. Partea mai generoasă din el suspecta că devenea sincer implicată în cazul acesta. Nu era deloc un lucru simplu pentru ea să urmărească pista dovezilor într-un dosar ce fusese deja clasificat drept moarte accidentală. Contravenea probabil dorințelor șefilor ei, punându-și poate chiar slujba în pericol. Fără să vrea, el trebuia să admită că admira persistența femeii în slujba adevărului.

– Bine, zise Nayir. De vreme ce aveți propriul mijloc de transport.

14

Urmând Toyota domnișoarei Hijazi, Nayir se întreba ce fel de părinți avea femeia, care să îi permită să lucreze într-un mediu mixt. Trebuia să fie occidentalizați. Și-l imagina pe tatăl ei purtând un costum de afaceri, vorbind perfect engleza; mama ei era poate una dintre acele musulmane care scriau scrisori regelui și miniștrilor, plângându-se în legătură cu legile împotriva femeilor. („De ce nu putem conduce mașini? De ce nu putem călători la Mecca fără permisiunea soților?") Dar avea dificultăți în a potrivi această imagine a familiei occidentalizate cu genul care socializa cu neamul Shrawi. Era încă și mai neobișnuit ca domnișoara Hijazi să se mărite în acea familie. Îl uimea că Othman era de acord ca ea să aibă o slujbă, nu numai pentru că însemna că avea să intre în contact cu bărbați, ci și pentru că asta presupunea că avea nevoie de bani. Cei din neamul Shrawi era posibil să nu fie prea bucuroși de acest aspect.

Ajunseră la porțile complexului de locuințe american. La stânga, o firmă de neon albastru indica „CLUB JED" într-un scris împodobit, imitându-l pe cel arab. Un gardian se apropie de Toyota și petrecu câteva minute vorbind cu șoferul. În cele din urmă le permise să treacă, făcându-i și lui Nayir semn să meargă mai departe.

În interiorul complexului, atmosfera se schimbă. Acestea erau mai ales case în stil saudit, clădiri luminoase de stuc, cu obloane ornamentate și acoperișuri plate, dar grădinile erau, în mod ciudat, în stil american, pline de tot soiul de flori pe care nu le recunoscu. Aici trăiau diverși americani, precum și

alți lucrători occidentali care se angajau pentru doi, poate trei ani de lucru în Arabia Saudită. Majoritatea dintre ei veneau pentru că munca era rentabilă și nu se plătea deloc impozit; unele companii le asigurau chiar angajaților câte un bilet de avion către America o dată sau de două ori pe an. Era mare nevoie de muncitori importați – un număr semnificativ de saudiți erau suficient de avuți ca să nu trebuiască să lucreze, și, se gândea Nayir, aceștia considerau munca a fi sub nivelul lor –, dar, în ciuda necesității de lucrători americani, el tot simțea un strop de indignare că ei veneau aici și își construiau micile lor lumi, complexele lor private de locuințe unde trăiau ca și cum ar fi fost încă în Statele Unite.

Nayir urmă mașina domnișoarei Hijazi pe străzile în unghiuri drepte, alcătuind un fel de tablă de șah, spre o parcare unde erau îngrămădite camionete și automobile de teren. Coborâră din mașini. La dreapta se deschidea o potecă ce ducea pe un deal mic.

– După spusele gardianului, acela e un club, zise domnișoara Hijazi, arătând spre o clădire de pe vârful dealului.

Deși clădirea era cocoșată și cu pereți cam murdari, o balustradă de marmură îi conferea un aer de rafinament.

– Putem întreba aici de Eric.

– E un club pentru femei? întrebă el.

– E un club pentru toată lumea. Un bar.

– Un *bar?*

Chiar și în acel complex, alcoolul rămânea un lucru interzis.

– Fără alcool, bineînțeles, îl asigură ea. Haideți, să aruncăm o privire înăuntru. L-am putea găsi acolo, sau pe cineva care îl cunoaște.

– Escorta dumneavoastră nu vine? întrebă Nayir.

Femeia șovăi.

– Nu are rost. Nu cât timp sunteți cu mine, spuse ea, deși ceva din tonul vocii ei implica: „În cazul în care nu mă înșel în privința dumitale".

Clubul era gol, cu excepția unei spoieli de clienți obosiți. Becuri slabe prinse în plafon aruncau o lumină lăcuită. Tăcerea clientelei și felul ciudat în care iluminarea le secționa

trupurile dădeau încăperii o goliciune deprimantă, precum depozitul de piese al unui muzeu al figurilor de ceară. În aer se simțea un miros rânced. Trecură de o masă unde stăteau trei femei, discutând. Una dintre ele îi aruncă un zâmbet, dar Nayir își întoarse privirea.

Domnișoara Hijazi părea preocupată, poate puțin agitată. Cu o mișcare degajată, își ridică *burqa*. Nayir încerca să nu se uite la fața ei, dar nu putea evita asta; strălucea precum luna. Observă că era frumoasă într-un fel excentric: nasul puțin cam lung, buzele puțin strâmbe. Dacă ar fi avut o fărâmă de decență, și-ar fi coborât vălul în fața tuturor acestor străini, dar apoi el observă că nu o privea nimeni cu luare-aminte.

Trecură de o ușă glisantă de sticlă, ajungând într-o curte interioară, în aer liber. Măsuțe metalice de cafea erau împrăștiate împrejur. Aici existau o bordură de iarbă, niște tufe de plante de nerecunoscut și – nebunia nebuniilor – o piscină. Apa strălucea cu o lumină rece, verde-albăstrui, dar atmosfera era încărcată de duhoarea ei de clor.

Lângă piscină, două femei stăteau la soare. Nayir nu putea să le ignore prezența, așa că își miji ochii și își duse o mână în dreptul ochilor, prefăcându-se că îl orbește soarele. În colț, un bărbat bronzat și plin de riduri stătea pe un șezlong. Sorbea apă cu gheață și citea un ziar. Ii observă și își lăsă ziarul pe măsuța din fața lui.

Din instinct, Nayir se apropie de bărbat și îl întrebă de Eric Scarsberry.

– Vreți să spuneți Scarberry, răspunse bărbatul. Da, îl cunosc. Locuiește aici.

– Îi știți adresa? întrebă Nayir. Investigăm o crimă și trebuie să îi punem câteva întrebări.

– Desigur. E pe Peachtree. Bărbatul îi indică direcția și îi spuse numărul casei. Nu l-am văzut de ceva vreme. A intrat în vreo încurcătură?

– Nu, dar ar putea să ne ajute.

Nayir observă că domnișoara Hijazi rămăsese în spate, lângă ușă. *Burqa* ei era din nou lăsată.

Nayir îi mulțumi bărbatului și se retrase, întorcându-se la domnișoara Hijazi.

– Cred că mă descurc, îi spuse. Puteți aștepta cu escorta, dacă doriți.

Ea nu răspunse, dar îl urmă atunci când înconjură piscina și traversă apoi o peluză foarte verde. Iarba se simțea sub tălpi precum cauciucul. Când ajunseră la un gard alb, se aplecară pe sub o pergolă și ieșiră pe trotuarul unei străzi liniștite, cu locuințe. Merseră de-a lungul trotuarului, uitându-se la clădiri.

– Tipul a zis că e aici, spuse Nayir, arătând spre stânga.

O cotiră pe o stradă laterală. Nayir își șterse sudoarea de pe ceafă. Domnișoara Hijazi părea mai calmă acum, pășind lejer, fără să fie alarmată de faptul că era singură cu Nayir. Poate era efectul americanității din jurul lor, care o făcea să se relaxeze. El încă era tensionat.

– Am o nedumerire, spuse ea. De ce nu ați luat-o niciodată pe Nouf în deșert?

– Tatăl ei nu permitea asta. Nu considera că era ceva sigur.

– Dar ar fi fost ceva sigur?

Dintr-un motiv oarecare – poate că vântul îmblânzea aerul în jurul lor –, mireasma ei ajunse la nările lui. Era caldă și curată, și, pe când îl inunda, tot corpul îi fu cuprins de tremur. Era posibil să fi simțit și femeia ceva asemănător, pentru că el observă o retragere bruscă, o stânjeneală, un a nu ști ce să facă cu mâinile ei.

– Fata ar fi fost în siguranță cu mine, spuse Nayir.

Studie strada pe care se găseau. Nu era o stradă saudită; aici nu exista poliție religioasă, nu exista nimeni care să îi oprească și să le ceară dovada mariajului lor, și totuși, simțea furnicături pe ceafă.

Găsiră indicatorul stradal pentru Peachtree și o luară la stânga, într-un complex de locuințe care strălucea de un alb proaspăt. Domnea liniștea, și sunetul încălțărilor lor pe trotuar îi făcu să pășească pe iarbă.

Se apropiară de un șir de clădiri și găsiră apartamentul 229B, ascuns de un zid înalt de piatră. Lujeri de henna se luptau să pătrundă prin crăpături, și o șopârlă singuratică se ținea

de zid, cu corpul mai nemișcat decât piatra. Se strecurară pe sub o altă pergolă. Casa era un duplex, și în ambele părți domnea liniștea. Apartamentul din dreapta avea o curte interioară mică, plină cu vechituri: o minge de baseball, o mică piscină din plastic, o farfurie spartă. O luară spre apartamentul din stânga. Printr-o ușă glisantă de sticlă văzură o încăpere pustie. Nayir ciocăni, dar nu răspunse nimeni, așa că încercă ușa și aceasta se deschise.

Intrară în casă. Într-un colț erau un fotoliu maro și un televizor micuț, așezat pe o cutie.

Puturos, remarcă el. Ce miros e ăsta?

– Miros de animal. Ea adulmecă aerul. Un animal de companie, poate?

Merseră în tăcere dintr-o cameră într-alta. Nu erau multe de văzut. Singura încăpere cu semne de activitate era dormitorul. Văzură rufe împrăștiate; lenjeria era mototolită; sticle goale de apă înțesau partea de sus a dulapului. Nu exista vreun tablou pe perete.

Trebuie să mărturisesc, șopti domnișoara Hijazi, că nu văd semnele prezenței unei femei.

Se îndreptară spre birou, unde o cercetare rapidă a mesei de lucru dezvălui hârtii care îi aparțineau lui Eric Scarberry: o chitanță, un formular de asigurare. Nu zăriră cărți sau vreun computer, nici o evidență că își petrecea acolo mai mult decât o după-amiază fugitivă, achitându-și facturile.

– Crezi că a fost deja altcineva aici? întrebă ea.

– Nu. Probabil că a făcut singur deranjul ăsta.

Intrară apoi în bucătărie, unde farfuriile de carton și tacâmurile din plastic erau ustensilele preferate. Găleata de gunoi era goală. Aruncând o privire în frigider, găsiră o farfurie cu brânză mucegăită și o cutie de carton cu lapte vechi de o lună. Domnișoara Hijazi se duse în camera de zi.

Aruncând o ultimă privire prin bucătărie, Nayir găsi o carte îndesată între frigider și un bufet. O scoase de acolo: *1001 rețete din Arabia,* publicată de Fundația Doamnele Americane din Jeddah. Răsfoind paginile, observă câteva pete de

grăsime. Cineva o folosise, dar, judecând după stratul de praf, asta se întâmplase în urmă cu o vârstă de sultan.

– Am găsit sursa mirosului, strigă domnișoara Hijazi.

El merse în camera de zi. Ea stătea pe vine lângă o colivie aflată pe o măsuță de cafea. Pasărea dinăuntru era moartă. Judecând după mărime, era un peruș. Adăpătoarea era goală. Nayir inspectă bolul pentru hrană și constată că semințele fuseseră mâncate toate; doar cojile rămăseseră.

– Cred că a murit de ceva vreme, spuse el. Pare ciudat ca un tip atât de dezordonat să țină o pasăre.

– E ultima modă. Se presupune că păsările te avertizează în privința unui atac chimic. Ele mor primele. Am auzit că americanii le-ar ține, mai ales în complex.

El se uită împrejur.

– Ați văzut vreo mască de gaze pe undeva?

Ea se încruntă.

Strecurându-și mâna prin ușa coliviei, Nayir scoase afară o bucată de ziar care căptușea fundul. Scutură găinațul uscat și întoarse foaia. Era prima pagină din *Arab News,* datat cu o lună plină înainte de dispariția lui Nouf.

Puse ziarul pe măsuță.

– Eric a plecat de aici înainte de dispariția ei?

Femeia aruncă o privire la ziar.

– Ei bine, poate s-a întors și a uitat doar să schimbe hârtia. Nu pare să îi pese foarte mult de casa lui.

Domnișoara Hijazi culese perușul înfășurându-l în ziar și îl duse la baie. Nayir se uita lung la colivie, întrebându-se dacă Eric fugise sau dacă sfârșise ca pasărea sa. În ambele situații, trebuia să fie o cale de a-i da de urmă.

15

Șoferul ei încă aștepta calm atunci când se întoarseră în parcare. Nayir își închipuise oarecum că avea să fie supărat, sau plictisit, sau mort de insolație, dar el stătea în mașină, citind tacticos Coranul. Motorul Toyotei era pornit. Aerul condiționat trebuia să fi fost dat la maximum, deoarece, când Nayir deschise ușa, permițându-i domnișoarei Hijazi să urce, o rafală rece de aer îi suflă în piept. Il făcu pentru moment să se cutremure. înfrigurat.

Ea nu se urcă imediat în mașină. Părea să ezite să își ia rămas-bun, și pe el îl surprinse să constate că felul în care o recepta se schimbase ușor. Nu era tocmai cuviincioasă, dar nici neobrăzată. Era ceva între, schimbându-se ca un miraj. Amintindu-și că era logodnica lui Othman, un zid se ridică în mintea lui și Nayir îi făcu semn femeii să urce în mașină.

– Mai e un lucru pe care voiam să îl fac, înainte de a mă îndrepta înapoi spre serviciu, spuse ea. Șoferul meu are o altă programare, așa că mă va lăsa undeva, și nu cred că pot face asta singură.

– Despre ce e vorba?

– Um Tahsin mi-a spus că a primit un telefon de la un optician. Nouf a comandat o pereche de ochelari înainte de a fugi. Um Tahsin nu avea habar. Intenționa să-l trimită pe unul dintre servitori să îi ia, dar m-am oferit eu să o fac. Am simțit că ar însemna ceva pentru ea, dacă aș face-o. Cred că își dorește să capete ochelarii.

Nayir fu impresionat de tristețea cumplită implicată de dorința lui Um Tahsin de a păstra o pereche de ochelari pe care i-ar fi purtat Nouf, dacă ar fi trăit.

– Vă pot escorta, zise el.

Femeia încuviință din cap recunoscătoare și se urcă în mașina ei.

În timp ce Nayir urmărea Toyota spre centru, își spunea că îi făcea o favoare lui Othman, escortând-o pe logodnica lui, dar o părticică din el știa că nu făcea nici un favor, ci săvârșea un păcat de *zina*, fiind în compania unei femei nemăritate, săvârșind totodată un păcat față de un prieten care avea încredere în el.

Deși vizita domnișoarei Hijazi era cât se poate de nepotrivită, trebuia să admită că reprezenta o ocazie. Ea i-ar fi putut spune lucruri despre Nouf pe care altminteri nu le-ar fi aflat niciodată – lucruri pe care nici măcar Othman nu le știa. Ar fi putut de asemenea să știe ceva despre autopsia pe care examinatorul o ținuse învăluită în taina mușamalizării. Și recunoștea față de sine că *voia* să o escorteze. Nu putea spune exact de ce.

Când Toyota trase pe dreapta pe o stradă aglomerată din centru, el opri în spatele ei și parcă. Coborî din jeep, uitându-se repede în jur după poliția religioasă. Erau câțiva bărbați pe stradă, dar nici unul nu arăta suspect. Se găseau la doar câteva străzi depărtare de institutul de medicină legală.

Domnișoara Hijazi privi demarând mașina care o adusese.

– Cred că este în direcția aia, spuse femeia, începând să cotrobăie prin geantă.

Era o geantă cavernoasă, de dimensiunile unui mic remorcher, și îi trebuiră câteva minute pentru a naviga printre toate portofelele, cheile, calendarele, o umflătură monstruoasă de mărunțiș. Enervată, își ridică *burqa* și continuă căutarea. Străduindu-se să evite să se uite la fața ei, el își întoarse privirea spre geantă și văzu un încărcător de celular, un orar de rugăciuni, o *burqa* de rezervă și, surpriza surprizelor, o sticluță de ojă.

– Vă vopsiți unghiile? îi scăpă.

Ea se uită la el, forțându-l să își întoarcă privirea, apoi se întoarse la cotrobăit.

Exact în acel moment, cineva puse o mână transpirată pe umărul lui. Nayir se răsuci.

– Scuzați, zise bărbatul, fixându-l pe Nayir cu o privire insistentă și făcând semn spre domnișoara Hijazi cu o înclinare

a capului. În numele lui Allah și pacea lui Allah să fie asupra dumneavoastră. Domnule, scuzați-mă, dar soția dumneavoastră nu este acoperită cum se cuvine.

Nayir simți fiori de panică, dar îl privi calm pe bărbat. Era proaspăt ras, cu părul scurt, purtând pantaloni cu dungă și o cravată imprimată cu cele nouăzeci și nouă de nume ale lui Allah. Arăta prea occidental pentru a fi de la poliția religioasă, și totuși, ochii negri ai bărbatului, vizibili prin lentilele groase ale ochelarilor, ardeau de indignare evlavioasă.

Nayir se încruntă.

– Vă uitați la soția mea? întrebă el.

Bărbatul dădu să răspundă, dar Nayir nu îi permise.

– E *soția mea*, strigă. Ați face bine să aveți o justificare serioasă pentru că v-ați zgâit la ea!

Bărbatul făcu un pas înapoi.

– Iertare, frate, dar înțelegi că e o chestiune de decență.

– Asta nu este o justificare! Nayir se apropie de celălalt, mijindu-și ochii amenințător. Nu ai *propria* soție pentru care să îți faci griji?

Roșind, bărbatul se întoarse pe călcâie și își văzu de drum, dispărând după următorul colț. Vina clocotea în sufletul lui Nayir și ceru iute iertare pentru păcatul de a fi mințit. Nu s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi săvârșit mai întâi păcatul de *zina*. Se răsuci și observă că domnișoara Hijazi își lăsase jos *burqa*.

– A plecat? șopti ea.

Da. Nayir își duse o mână la piept pentru a-și liniști bătăile inimii. Da, a plecat.

– Era de la poliția religioasă?

– Nu, doar un ins cu inițiativă.

– Cum poți fi sigur? întrebă ea.

– Purta haine Armani.

– Aha... În ochii femeii se citea ușurarea. Ținea în mână o carte de vizită. Am găsit-o, zise.

– *Al-hamdulillah.*

El luă repezit cartea de vizită, citi adresa și porni.

*

Doctorul Ahed Jahiz fusese cândva cel mai bun optician din Egipt. Afacerea sa, care începuse sub forma unui butic microscopic pe o străduță din centrul orașului Cairo, înflorise până la dimensiunile unui hipermagazin cu trei nivele și cu pereți de sticlă prin ani și ani de muncă persistentă și prin devotamentul lui total față de artele optice. Avea propriile aparate pentru studierea ochiului, pentru tăierea lentilelor și lustruirea ramelor. Vindea lentile bifocale italiene care costau mai mult decât un automobil obișnuit. Oferea chiar și un program bursier de învățământ, pentru a trimite neciopliți de la țară la cele mai bune academii de optică din Europa, cu condiția să lucreze pentru el atunci când se întorceau.

Dar, pentru că islamismul militant se întindea ca o plagă de purici de nisip prin lumea musulmană, Cairo, acea soră de moravuri ușoare și șleampătă, devenise victima unor izbucniri frecvente de violență, având drept consecință, printre altele, că un Chevrolet berlină intrase prin vitrina de la Jahiz & Co. și, explodând, trimisese doisprezece clienți, cinci angajați și trei turiști germani în paradis.

Doctorul Jahiz, care era în acel moment în Mali pentru a livra un camion de ochelari de citit vechi celor veșnic săraci, se întorsese la Cairo și găsise clădirea în ruine, sfârtecată așa cum o ceată de copii înfometați ar măcelări un tort aniversar dacă ar rămâne nesupravegheați de adulți. Rezultatul muncii lui de o viață era împrăștiat cale de trei străzi. (Găsiseră rame de ochelari în Nil.) Muriseră oameni. Musulmanii buni erau mâniați, musulmanii răi, răzbunători, și Jahiz hotărâse că venise timpul să își ia viața de la capăt. Încasase asigurarea și o pornise spre Arabia Saudită, căminul Profetului – pacea să fie asupra Lui – și locul unde se găsea cel mai sfânt oraș al Islamului, o țară care, spera el, nu avea să se dovedească atât de mioapă precum binecuvântatul lui Egipt.

Dar, dacă orașul Cairo era miop, atunci Arabia Saudită avea ochii legați. Jahiz presupusese că populația cea mai bogată din Orientul Mijlociu musulman avea să aprecieze priceperea și dedicația lui, viziunea sa magnifică a unui imperiu optic care într-o bună zi avea să fie în stare să pună la punct și

să repare absolut orice defect din ochiul omenesc, dar presupunerile lui erau greșite. Saudiții, se dovedise, mergeau la opticieni *saudiți*. Poate, se gândea Jahiz, asta se-ntâmpla pentru că numai opticienii saudiți înțelegeau că saudiții erau recunoscuți la nivel mondial pentru vederea lor excelentă. Puțini saudiți purtau ochelari. Nu fusese niciodată ceva la modă și nici nu avea să fie. Purtatul ochelarilor era, aflase el cu timpul, un subiect sensibil, pentru că fiecare beduin se mândrea cu abilitatea sa excelentă de a vedea orice, la orice distanță, în orice stadiu al vieții. Deși vremea beduinilor trecuse de mult și saudiții sedentari lăsaseră multe obiceiuri în deșertul lor de altădată – scuipatul din cinci în cinci minute, călătoritul noaptea, spălatul pruncilor lor cu urină de cămilă –, nu abandonaseră încă ideea eronată că erau toți binecuvântați cu o vedere perfectă.

Așa că afacerea lui rămăsese un imperiu sărăcăcios, în cel mai fericit caz, și, chiar dacă Jahiz nu își pierduse nici un moment considerația pioasă pentru știința ochiului, simțea cum pasiunile i se dezumflau încet, ca niște baloane aniversare la săptămâni după petrecere. Îmbătrânea. Își pierduse răbdarea și era înclinat spre izbucniri sarcastice. Cel mai rău dintre toate, își disprețuia clientela. Erau ridicoli; ce altceva puteai spune despre o societate bogată care ascundea conștiincios sub văluri jumătate din populație și pretindea că cealaltă jumătate putea vedea prin cărămidă?

În dimineața asta, Jahiz se întreținea cu lustruitul ochelarilor de soare Calvin Klein din vitrina scundă de lângă fereastra din față. Ochelarii de soare reprezentau articolul lui cel mai în vogă – o livrare nouă în fiecare săptămână. Îl fereau de faliment și de la a-și îndrepta viața mizeră către Allah, atotvăzătorul.

Domnișoara Hijazi și Nayir intrară în prăvălie, se opriră la marginea splendidului covor persan și îl salutară pe Jahiz, care băgă în buzunar cârpa de șters și se ridică să îi ajute, binecuvântându-i cu salutul formal pe care îl folosea pentru toți clienții:

– Fie ca pacea lui Allah și veșnica lui îndurare să fie asupra voastră.

Nayir explică ce voiau, iar Jahiz, oftând, intră în încăperea cu aparatură pentru a aduce comanda.

– O pereche de rame Sophia Loren, mărimea doisprezece, inserție mov, decorațiuni de alamă. Lentile transparente de plastic, fără rețetă.

Nayir se încruntă.

– Fără rețetă?

– Așa scrie. Cu o mână tremurândă, Jahiz arătă spre fișă. A trecut pe aici luna trecută și a solicitat ochelari fără rețetă.

– Fără rețetă? repetă Nayir, frecându-și bărbia și privind încruntat spre domnișoara Hijazi. Nici una?

Ea nu dădu nici un semn că i-ar fi auzit. *Burqa* îi era coborâtă, mâinile le avea vârâte în mânecile mantiei.

– Bine, zise Nayir. Dacă așa scrie.

– Vă rog să îi spuneți soției dumneavoastră să se așeze la masă.

– Nu sunt pentru ea, zise Nayir. Sunt pentru o prietenă care a murit.

– Oh... Umerii lui Jahez se pleoștiră. Îmi pare foarte rău să aud asta.

– Mulțumesc.

Nayir îl urmări pe Jahiz strecurând ochelarii într-un etui tare din piele. Opticianul i-i înmână lui Nayir.

– Observ că strângeți ochii, zise Jahiz. Spuneți-mi, petreceți multă vreme în deșert?

– Ăăă... da.

Nayir era luat prin surprindere.

– Știți, domnule, deșertul e un loc foarte strălucitor. Nisipul creează îngrozitor de multă lumină reflectată, care poate fi dăunătoare pentru ochi. Îi spălați cu regularitate?

– Ochii?

– Da, ochii trebuie spălați în fiecare săptămână, mai ales în deșert. Tot nisipul acela... intră în ochi, *irită* marginea, cauzează sângerări, umflături, în cele din urmă infecție. Poate duce chiar și la anumite tipuri de boli. Aveți probleme la cititul indicatoarelor stradale?

– Nu... bine, poate uneori noaptea.

– Vederea nocturnă este prima care se deteriorează. Cred că ar fi în interesul dumneavoastră să faceți un control, doar ca să vă asigurați că ochii vă sunt în cea mai bună formă.

– A, nu, spuse Nayir. Am o vedere perfectă.

– Da, gânguri Jahiz, da, bineînțeles! Dar uneori praful poate *ataca* ochii, și nu se știe niciodată care vor fi efectele. Am cele mai bune aparate. Aparate de înaltă clasă, importate din Europa. Am putea face acum controlul, dacă doriți. Nu va dura nici jumătate de oră.

Nayir se uită spre domnișoara Hijazi, care se prefăcea că privește pe fereastră.

– Sunt ocupat acum.

– Atunci am putea face o programare?

Nayir continuă să refuze, dar Jahiz se dovedi insistent. În cele din urmă, doctorul îi oferi o reducere la o pereche de ochelari de soare Gucci care tocmai sosiseră de la Roma.

– Știți, spuse, fluturându-și mâinile peste ochi, uneori până și șoimii au nevoie de odihnă de la priveliștile copleșitoare ale lumii.

Nayir ezită.

– De obicei nu port ochelari de soare, spuse.

Jahiz scoase un oftat exasperat. Nayir plăti ochelarii lui Nouf, îi mulțumi din nou opticianului și o escortă pe domnișoara Hijazi afară. Se opriră pe trotuar.

– De ce oare să cumpere ochelari fără rețetă? întrebă el.

– Poate pentru impresie?

El încuviință din cap fără convingere și îi întinse ochelarii, dar își dădu seama că ea nu se uita la mâinile lui.

– Poftim, spuse. Luați-i!

Ea acceptă ochelarii, dar părea pierdută în gânduri. Preț de câteva secunde stânjenitoare, Nayir rămase locului, încercând să nu se uite la ea și nefiind sigur cum să își ia rămas-bun.

– Mulțumesc, Nayir, îi spuse femeia. Pot să merg singură la serviciu de aici.

El fu atât de surprins să o audă rostindu-i numele, încât vorbele sale de rămas-bun veniră prea târziu, după ce femeia se răsucise pe călcâie și o pornise la drum. Zăpăcit și jenat, se întoarse la jeepul său.

16

Pe un indicator din carton de la intrare scria: „ACCESUL PERMIS NUMAI FEMEILOR". Și totuși, ușile erau larg deschise, oamenii intrând și ieșind - mai ales femei, toate fără văl și zâmbind. Doi bărbați arabi intrară cu pași mari, vioi în încăpere. Amândoi purtau costume occidentale și stăteau de vorbă în engleză, dar unul din ei avea un șirag de mătănii trecut printre degetele mâinii.

Încheindu-și trenciul, Nayir îi urmă înăuntru.

Sala de conferințe a hotelului era imensă. Covoarele groase, draperiile grele și prezența atât de multor oameni aveau un efect atenuant, înăbușind vocile gălăgioase și râsul gureș care părea mereu să acompanieze grupurile de americani. Cu toate astea, dinspre mulțime răzbătea o senzație de încheiere. Câteva ajutoare indoneziene de ospătari curățau resturile de pe vreo zece mese de banchet în timp ce oaspeții se învârteau de colo până colo, ezitând să își abandoneze distracția. În trecere, Nayir atrase câteva priviri impasibile.

Un mic bazar se încovriga precum o coadă de animal prin centrul încăperii. Erau trei duzini de tarabe cu cadouri lucrate de mână, furnituri pentru activități artistice, cărți, bucate gătite, haine de copii. Nayir își croi drum spre o tarabă cu cărți. Ridică de pe stand *Cum să supraviețuiești un an în Arabia Saudită: manual pentru soții de expatriați* și *Brodează ca un beduin: modele autentice pentru macrameuri, broderii și planuri pentru țesut!* și se gândi, în cele din urmă, că nu putea să încapă îndoială că aceasta era o întrunire a Fundației Doamnele Americane din Jeddah. Cercetă celelalte tarabe cu cărți, le studie ocupanții

cu coada ochiului, și tocmai era pe punctul de a întreba despre o carte de bucate numită *1001 rețete din Arabia,* când un stand anume îi atrase atenția. Reprezenta o expoziție de artă a hârtiei, mică totuși comparativ cu celelalte, și un memento că, uneori, căutând evidentul, găsești în schimb subtilul.

Din adâncul unui buzunar, Nayir scoase barza cu modele galbene pe care o găsise în plasa cu lucrurile lui Nouf din deșert. Ascunse pasărea deteriorată în căușul palmei și se apropie de stand, recunoscător pentru faptul că alți oameni stăteau în apropiere, abătând atenția de la prezența lui masculină masivă.

Proprietara standului, o femeie măruntică, purtând tricou și jeanși, stătea pe un scaun înalt, scheletic. Era absorbită de munca ei. Primul șoc al lui Nayir fu să vadă o femeie de atât de aproape, al doilea fu să vadă o femei fără văl, purtând îmbrăcăminte strâmtă și, pare-se, fără lenjerie de corp. Imediat aproape – reveni la obișnuință și coborî privirea la mâinile ei. Erau agile și rapide, mânuind o forfecuță mai potrivită pentru un șoarece și tăind mici pătrate dintr-o coală de hârtie roșie. Apoi aruncă o privire la fața ei: ochi verzi, obraji calzi, rumeni, riduri uscate la colțurile gurii și ale ochilor, ciudate la cineva cu aspect atât de tânăr, ca de spiriduș.

Lucrările ei de artă îi stăteau în față, umorul lor dezvăluind-o încă și mai mult. Din hârtie fină, colorată ea recrease un ceainic beduin, sfânta Kaaba, o cămilă, niște oi și o întreagă scenă romantică de deșert, completată cu perne brodate și cu o narghilea. Printre acestea, Nayir observă o componentă mai întunecată: un prinț obez pe un tron, în brațele sale fiind o tavă întreagă de hamburgeri din origami, mâncați pe jumătate, și ambalaje de la McDonald's. Coapsele grase se revărsau peste marginile scaunului. Prințul părea dezgustat, înăbușind un râgâit. O altă scenă înfățișa un bărbat stând pe un covoraș de rugăciuni cu un sistem GPS încastrat: „Rugați-vă întotdeauna înspre Mecca!“ Dar, lângă el, un balon de dialog îl cita pe bărbat strigând în celularul său: „M-am săturat de păgânii ăștia care ne invadează cultura!“ Însă cea mai rea din toate, cea care îl făcu pe Nayir să roșească, era un șir de bărbați

din origami, în robe albe, ținându-se de mână ca figurinele decupate din hârtie. Ea le schițase fețele, și bărbații zâmbeau lasciv. Pe un indicator aflat sub picioarele lor scria: „Bărbații sunt mai amuzanți".

Se întrebă dacă femeia era atât de ironică și-n privința propriei culturi.

Ceilalți clienți se îndepărtaseră și îl lăsaseră studiind opera ei într-o tăcere care dintr-odată părea de neînvins. Ea se întrerupse din decupat.

El se forță să privească spre fața femeii. Nu avea nimic amenințător. Invita la o privire. Americanii reușeau să producă acest efect. Apelând la bruma de engleză învățată de la prietenii lui Samir și din propriile experiențe cu turiștii în deșert, spuse:

– Asta este munca dumneavoastră... – fără a ști dacă era o întrebare sau o afirmație până când ea nu îi aruncă o privire, răspunzându-i.

– Mda.

Barza de origami era acum un ghemotoc în pumnul lui transpirat. Puse barza pe masă și încercă să o îndrepte.

Femeia se aplecă în față și luă pasărea, studiind-o în timp ce îi ajusta pliurile.

– O pasăre a iubirii, spuse ea. Pentru fertilitate. Arată ca una dintr-ale mele. De unde ați luat-o?

– Cunoașteți un bărbat pe nume Eric Scarberry?

Ea zăbovi cu privirea pe trenciul lui.

– Mda. Desigur. Cine-ntreabă?

– Eu.

Femeia observă că Nayir vorbea serios și izbucni în râs, o dulce înțepătură.

– Ei bine, e-n regulă atunci!

Brusc, el avu impulsul de a-și satisface curiozitatea. Ar fi vrut să o întrebe cum se numea, de ce se afla aici, dacă era căsătorită, dacă avea copii, dacă erau toți ca ea, blonzi și băiețoși. Ce făcea în Arabia Saudită o asemenea femeie, nu tocmai femeie, ci aproape bărbat? Era oare America în vreun fel anume stânjenită de femei ca ea, sau ea reprezenta ceva normal? Dar ceea ce spuse fu:

– Știți că Eric a dispărut?

Femeia puse forfecuța pe masă, ronțăindu-și buza de jos în mod reflex.

– Ești sticlete?

– Nu.

– Ce, atunci?

– Investigator.

– Investigator de poliție?

– Nu, doar investighez pentru un prieten.

Ea încuviință din cap, reflectând, apoi brusc îi aruncă un zâmbet de drăcușor.

– Atunci trebuie să explici haina!

El se uita la mâinile ei.

– Ce ziceți de asta: dacă îmi răspundeți la întrebare, vă răspund și eu. Vreau să știu dacă mă puteți ajuta să îl găsesc pe Eric.

Nayir îndrăzni încă o privire spre fața ei, uitându-i-se direct în ochi, și descoperi că femeia și-i ferea. Își ridică forfecuța și continuă să taie, tot ronțăindu-și buza. Când își înălță din nou privirea, părea ca și cum și-ar fi tras un văl pe dinăuntru.

– Nu e o afacere echitabilă, spuse ea. Răspunsul la întrebarea ta va avea mai multe implicații decât răspunsul la a mea.

– De unde știți?

Ea îl cercetă.

– Atunci, răspunde tu primul.

– Doar dacă promiteți să nu râdeți, zise el.

Ea zâmbi, un spasm fugar.

– Bine, n-am s-o fac.

– In regulă. Am cumpărat haina pentru că voiam un... *tilasm?*

– Un talisman.

– Ceva care să mă ajute când...

Se uită în sus, spre tavan, incapabil să descrie lucrul pe care nu îl descrisese încă, nici măcar sieși.

Ea puse jos forfecuța și, aplecându-se peste masă, întinse o mână.

– Eu sunt Juliet, spuse. Și tu?

El se uită fix la mână, cumpăni, apoi o luă în căușul palmei cu aceeași grijă pe care o avusese cu barza.

– Nayir ash-Sharqi.

– Încântată de cunoștință! Zâmbetul femeii era cald și curios, nemaifiind atât de sexy. Eu i-am dat barza lui Eric, spuse ea. Anul trecut. De obicei nu fac berze – sunt atât de stereotipe –, dar cam asta se întâmplă când te îndrăgostești. Fiecare clișeu tâmpit... Își mătură resturile de hârtie din poală și se ridică. Dar eu chiar voiam să am copii cu el. Mulți copii. Cam zece. Sau douăzeci. Ochii ei trădau tristețe. Acum sunt prea bătrână pentru douăzeci, dar tot aș mai putea face zece, dacă m-aș pune repede pe treabă.

Nayir schiță un zâmbet politicos.

– Și nu știu cu adevărat unde e de găsit Eric, continuă ea degajat. I-am pierdut urma după ce ne-am despărțit. Locuia la Club Jed, dar am auzit că s-a mutat cu băiatul lui... Femeia șovăi, îi aruncă o privire lui Nayir. Chestia asta răspunde cumva la întrebarea ta?

– Da, mulțumesc!

Nayir își întoarse privirea și îi observă pe cei doi bărbați care intraseră mai devreme, bărbații arabi în costume George Bush. Vorbeau cu o americancă blondă ce purta o rochie prea scurtă, care ar fi putut fi la fel de bine lenjerie de corp, după părerea lui. Era clar că femeia savura atenția ce i se acorda și că bărbații, ușor stângaci, încercau să vadă cât de departe se putea merge. Testând americanii. Un studiu cultural. Și dintr-odată se simți rușinat, de sine, de plăcerea lui de a vorbi cu o femeie pe care o cunoștea doar de zece minute și care, la fel de simplu, s-ar fi putut conversa languros cu bărbații în costum. Era ridicol de liberă, domnișoara Scutură-mi-mâna-și-privește-i-cum-tresaltă, domnișoara Îți-torn-zece-copii, și, apropo, cum ziceai că te cheamă?

– Deci nu știți unde îl pot găsi pe Eric, spuse el.

Ea nu răspunse.

– Nu sunteți nici măcar curioasă... adăugă el, făcând semn spre barză.

– Nu. Ea se cutremură. Nu cred că aș putea suporta.

Dădu din mână a lehamite. O rană veche, și totuși delicată ca o smochină răscoaptă.

Nayir culese barza de pe masă.

– Ei bine, femeia care o avea este moartă acum.

Juliet își ridică privirea.

– Cine?

– Numele ei era Nouf ash-Shrawi. O cunoșteați?

Ea rămase cu privirea pironită asupra lui Nayir.

– Nu.

– A murit în deșert de curând. Avea pasărea cu ea când a murit, dar într-o stare mai bună. Eu am strivit-o, din greșeală.

– Și crezi că Eric a făcut asta... că el a ucis-o?

Nayir înălță din umeri.

– Eric se poate să o fi cunoscut. Îl caut doar.

Femeia se uita absentă la podea, scrutând ceea ce păreau a fi sentimente răvășite.

Sunt sigură că el n-a avut nimic de a face cu moartea ei. Râse nervos. Dacă îl cauți pentru vreo crimă cu tentă sexuală, ești pe urmele bărbatului greșit, crede-mă!

– Trebuie doar să îi pun câteva întrebări, spuse el.

Nu ai să îl arestezi, nu-i așa?

El clătină din cap.

– N-am puterea asta.

Ea începu să își roadă unghia de la degetul mare.

– Uitați ce-i, dacă e nevinovat, atunci e simplu să o dovedească. Îmi trebuie o probă de ADN de la el și va fi scăpat de orice bănuială. Nici o problemă.

– Cum m-ai găsit, totuși? întrebă ea.

El îi povesti cum descoperise cartea de bucate. Ea păru suspicioasă când Nayir îi vorbi despre apartamentul lui Eric, dar suspiciunea lăsă rapid locul unei anume resemnări.

Cu calm, ea începu să își strângă lucrurile. Le plie, le strecură în dosare de plastic și le stivui într-o servietă. Pe altele le

puse în cutii: micile scene, Cadillacul. El simțea impulsul de a ajuta, dar nu îndrăzni; ar fi fost ca și cum i-ar fi atins pielea.

– Eric nu locuiește în complex, spuse ea. Păstrează apartamentul, dar nu stă niciodată acolo. Locuiește în orașul vechi, cu un prieten de-al lui.

Nayir sesiză o accentuare neplăcută a cuvântului „prieten“.

– Unde locuiește acest prieten?

Ea îi dădu adresa. Nayir îi mulțumi, dar femeia devenise absorbită de gândurile ei și îngăimă doar un răspuns confuz.

– Numai să nu-i spui că te-am trimis eu, zise ea. Și să nu-i faci rău. Am încredere că ai să-l tratezi cu respect.

– Bineînțeles, spuse Nayir, şi vorbea serios.

17

Un bărbat deschise ușa uriașă de nuc. Avea undeva între patruzeci și cincizeci de ani. un păr blond care încărunțea și ochi albaștri, pătrunzători. Îl măsură pe Nayir din cap până-n picioare.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Îl caut pe Eric Scarberry.

– Eu sunt Eric.

– Numele meu este Nayir ash-Sharqi. Sunt un prieten al familiei Shrawi. Aș vrea să vă vorbesc, dacă nu vă deranjează.

Eric păru să ezite, dar se trase în lături.

– Ei bine, orice prieten al Shrawilor e și prietenul meu. Intrați, vă rog!

Nayir pătrunse într-un foaier răcoros.

– Despre ce e vorba? întrebă Eric.

– Despre moartea lui Nouf ash-Shrawi.

Eric încuviință din cap cu severitate și îl conduse pe Nayir de-a lungul unui coridor elegant, până într-o cameră de zi enormă, aflată în centrul casei. Bârne late de cedru străbăteau tavanul maiestuos. Podelele din lemn închis la culoare realizau un contrast cu canapelele și cu scaunele albe, și o lucarnă înclinată lăsa să intre o urmă de soare. Camera ar fi putut fi îmbietoare, dacă nu ar fi existat cărțile, mii, fiecare atât de prăfuită și de jerpelită, de parcă ar fi fost târâtă până în deșert și înapoi. Înțesau pereții, mesele, scaunele. Erau stivuite pe podea, emanând iz de ciupercă. În sectoarele cele mai înalte, supuneau încăperea unei amenințări de prăbușire seismică.

– Luați loc, spuse Eric. Mă întorc imediat.

Nayir aruncă o privire spre cărți. Volume de arheologie, absolut toate. Nu văzuse niciodată atât de multe într-un loc. Când își croi cu grijă drum printre rămășițele intelectuale ale obsesiei unui om față de Toate Cele Moarte, scândurile podelei scârțâiră precar sub greutatea lui.

Priveliștea unei curți interioare îi atrase atenția. Strecurându-se printr-o pereche de uși de sticlă, pătrunse într-un spațiu deschis răcoros, umbrit de lămâi și de palmieri. Pe jos sclipea albastrul vibrant al plăcilor medievale de ceramică, ce se înălțau în centrul curții pentru a forma o fântână circulară. Nayir își cufundă mâinile în apă și își stropi gâtul. Oare cât de multă se evapora în fiecare zi? Poate că și mai bine de zece litri, se gândi. Doar cei superbogați își puteau permite o asemenea risipă. Își șterse gâtul cu mâneca și se uită împrejur. Majoritatea caselor în stil otoman din orașul vechi se găseau în proprietatea capetelor încoronate și a familiilor de elită din Jeddah; puținele care erau scoase pe piață costau milioane. Totuși, se părea că aceasta era deținută – sau închiriată – de un american.

Nayir își aminti felul în care se referise Juliet la „prietenul" lui Eric și se întrebă dacă Eric nu era cumva homosexual. Părea imposibil și ridicol – un american gay trăind în Arabia Saudită! Știa oare că regatul executa bărbații homosexuali pentru încălcarea legii religioase? După spusele prietenului lui Nayir, Azim, existau o mulțime de bărbați gay în cartierul Corniche, dar erau discreți și autoritățile tindeau să îi lase în pace. Când poliția voia să captureze infractori homosexuali și să dea un exemplu cu ei, alegea bărbați străini.

Eric apăru în cadrul ușii și se sprijini de ramă, mlădios ca o femeie. Nayir își îndreptase privirea spre un mozaic extins care forma o armonie geometrică pe peretele sudic, în timp ce îl studia pe Eric cu coada ochiului. Purta pantaloni kaki și o cămașă albă de in. Părul, dat spre spate ca pânzele suflate de vânt, strălucea, în ciuda umbrei de acolo, și, cu acea nerăbdare vagă în postura sa, americanul îl făcea pe Nayir să se simtă jenat.

– Ceai? întrebă Eric. Sau cafea?

Nayir îl privi în ochi. Avea dificultăți în a îl potrivi pe Eric cel zvelt cu imaginea lui anterioară, a unui bărbat care trăia într-o coșmelie înghesuită din Club Jed, întorcându-se acolo doar pentru a-și plăti facturile și omorându-și pasărea din pricina neglijenței.

– Ceai e bine, mulțumesc!

Eric dădu din cap în semn de încuviințare și dispăru din vedere. Era, se gândi Nayir, îngrozitor de nepotrivit și pentru Juliet. Deși era mult prea deschisă și prietenoasă, totuși ea dovedise farmecul sincerității. Nayir nu cunoștea mulți americani, dar recunoștea un șacal atunci când îl vedea.

Se întoarse în camera de zi exact în momentul în care intră Eric cu o carafă cu ceai rece și două pahare. Le puse pe măsuța de cafea și îi făcu semn lui Nayir să se așeze într-un fotoliu pufos, care părea să ofere tot confortul unei plante carnivore. Eric se întoarse în bucătărie. Cu grijă, Nayir se lăsă pe marginea fotoliului și îl privi cu uimire pe Eric, care reapăruse cu un platou mare de mezeluri, pastă de fasole, chifle și pâine feliată, pateuri cu spanac care înfloreau ca trandafirii, ardei umpluți și vinete coapte aranjate ca niște frunze. Observă brațele lui Eric, înroșite de parcă ar fi fost frecate cu apă și săpun până la coate.

Eric își turnă ceva de băut, se așeză pe fotoliul de vizavi și, fără formalități, îl invită pe Nayir să mănânce.

Nayir era nesigur în privința mâncării. Deși refuzul ar fi fost nepotrivit și lipsit de maniere, într-o oarecare măsură ar fi vrut să o facă, doar ca să vadă reacția lui Eric. Dar se forță să îmbuce puțin.

– Eu cred întotdeauna în tratarea oaspeților ca și cum ar fi regi, spuse Eric, vocea lui cântată fiind îngroșată de mâncarea din gură. E unul dintre lucrurile care îmi plac la țara asta.

– Sunteți arheolog?

– Nu. Sunt analist în cercetarea petrolului. Colegul meu de cameră e arheologul.

Făcu semn spre cărți.

– Este o combinație ciudată.

– Ei bine, avem deșertul în comun.

– Şi unde lucraţi, mai exact? întrebă Nayir.

– În munţi, în principal. Scutul Arab. Sunt câteva şantiere diferite.

Nayir îşi aminti că harta beduină indicase un posibil şantier de foraj nu foarte departe de valea seacă.

– Aş vrea să ştiu locaţia precisă, dacă nu vă deranjează.

Eric ezită.

– De ce?

– Nouf a fost găsită în deşert, nu departe de un şantier de cercetare a petrolului.

– Credeţi că am avut ceva de-a face cu asta?

– Aţi avut?

– Bineînţeles că nu!

Nayir îi studie chipul şi ajunse la concluzia că indignarea lui era autentică.

– De unde îi cunoaşteţi pe cei din neamul Shrawi? întrebă.

– Au finanţat în trecut munca de cercetare a colegului meu de cameră. Sunt donatori foarte generoşi.

– Aşa aţi cunoscut-o pe Nouf?

Dacă întrebarea îl alarma cumva pe Eric, doar o uşoară stânjeneală de pe faţa lui arăta asta.

– Nu o cunoşteam atât de bine.

– Ştiu din surse sigure că o ajutaţi în planurile ei de a fugi la New York.

Eric îşi puse felia de pâine pe masă. Îşi ţuguie buzele, într-o atitudine înţepată.

– Nu am habar la ce vă referiţi.

– Am înţeles că vă întâlneaţi cu Nouf în Corniche ca să aranjaţi condiţiile învoielii.

Eric se îndreptă sfidător de spate, dar Nayir observă că îi tremurau mâinile.

– Ascultaţi, domnule... Sharqi, nu-i aşa? Lucraţi la poliţie?

– Fac asta pentru familie.

– Da, bine. Atunci, în semn de politeţe faţă de familie, am să vă spun următoarele. Nu am obiceiul să curtez fete bogate din familii influente. Dacă socotiţi că moartea ei dă de bănuit,

atunci vă sugerez să cercetați viața ei, în special viața ei de familie, pentru că asta era probabil tot ce cunoștea.

– Conform surselor mele, se întâlnea cu dumneavoastră în diferite locuri din oraș ca să-și aranjeze un viitor la New York. Dumneavoastră urma să o ajutați să obțină o viză, un apartament, poate admiterea la o universitate – tot ce avea nevoie.

– Și dovada dumneavoastră pentru asta e...?

Nayir băgă mâna în buzunar și scoase barza origami.

– Ați mai văzut asta?

– Am văzut o mulțime.

Nayir puse barza pe masă.

– Dumneavoastră i-ați dat-o lui Nouf.

Eric pufni sarcastic.

– Bănuiesc că o puteți dovedi.

Fără ezitare, Nayir băgă din nou mâna în buzunar și scoase cheia pe care i-o dăduse Muhammad.

– Și asta? Vi se pare cunoscută?

Eric se albi la față.

E o cheie de la apartamentul dumneavoastră din New York. I-ați dat și cheia asta lui Nouf. I-ați spus că putea sta acolo o vreme, până când era gata casa ei.

Eric tăcea, așa că Nayir continuă.

– Eu consider că o ajutați. Avea nevoie de cineva care să îi aranjeze noua viață, și avea nevoie de un american. Probabil că vă plăcea ideea de a o sprijini. Ieșeau și bani din asta. Probabil o grămadă de bani. Cine știe, poate chiar o plăceați? Era tânără și drăguță. Era planul perfect – până când ați descoperit că era însărcinată.

Eric bolborosi ceva nedeslușit, exprimându-și consternarea, dar Nayir ignoră intervenția.

Asta era cam problematic pentru dumneavoastră, nu-i așa? Chiar și în America. Dintr-odată, fata nu mai era sigură, și trebuia să scăpați de ea.

– N-am făcut așa ceva! Eric se ridică. Cred că am terminat discuția!

– Dacă țineți la finanțarea colegului dumneavoastră de cameră, mârâi Nayir, vă veți așeza.

Fără nici o tragere de inimă, Eric se lăsă să cadă în fotoliu. Își încrucișă brațele la piept și rămase în așteptare.

– Nouf a fost probabil răpită și dusă în deșert. Aș risca să presupun că unul dintre șantierele dumneavoastră de foraj nu e prea departe de locul unde au găsit-o, ceea ce vă face suspectul perfect.

Eric nu răspunse.

– Puteți fie să îmi spuneți adevărul acum, având încredere că voi fi discret, fie să mă determinați să prezint toată chestiunea familiei, spuse Nayir. Sunt sigur că ei vor fi interesați să știe toate amănuntele, chiar dacă asta le-ar distruge relația cu... colegul dumneavoastră de cameră, parcă așa ați formulat, nu?

– În regulă. Eric răsuflă adânc, șovăielnic. O ajutam. Nu avea pe nimeni... eu eram singura ei legătură cu libertatea. Dar nu am avut absolut nimic de a face cu moartea ei. De ce să o omor? Era pe cale de a-mi plăti aproape jumătate de milion de riali. Bărbatul se încruntă spre oaspetele său și adăugă: Acum nu am nimic.

– Deci v-ați dat atâta silință să o ajutați și ea nu v-a oferit nimic? Nici măcar un avans?

– Nu... ba da, da, mi-a dat ceva bani pentru apartament și pentru înscrierea la universitate. Dar nu a fost așa de mult.

– Un milion de riali, spuse Nayir. Asta nu vi se pare foarte mult?

Muhammad afirmase că era vorba despre un milion de riali. Nayir era dispus să accepte că cifra putea fi exagerată, dar Eric părea rușinat.

– V-a plătit, spuse Nayir. Nu jumătate de milion. Un milion. E o sumă frumușică, dar, chiar și așa stând lucrurile, tot vă pune într-o încurcătură. Spuneți-mi, s-a răzgândit cumva și a cerut banii înapoi?

Eric râse batjocoritor.

– Bineînțeles că nu ați fi fost nevoit să i-i dați înapoi, continuă Nayir, întrucât probabil nu aveați un contract scris, și nimeni în afara escortei lui Nouf nu știa despre plan. Dar fata ar fi putut amenința că avea să le spună fraților ei despre

dumneavoastră. Ar fi putut inventa o poveste despre cum i-ați furat banii. Ar fi fost cuvântul ei împotriva cuvântului dumneavoastră, un american, și pe cine ar fi crezut ei – pe Nouf sau pe dumneavoastră?

O accentuare neplăcută a lui „dumneavoastră“ avu efectul de a-l lipsi și mai mult de vlagă pe Eric. Făcea eforturi să arate mândru, dar, când vorbi, vocea îi tremura.

– Îmi pare... îmi pare rău, dar asta nu s-a întâmplat. E adevărat că ea ar fi putut dezvălui planul, dar nu își dorea așa ceva.

Nayir îi cercetă ochii, căutând semne de înșelăciune. El părea să nutrească teama de a nu fi prins, dar era greu de spus dacă din cauza lacomelor sale intrigi financiare sau din pricina crimei.

– Cu cât v-a plătit? întrebă Nayir.

– Cu jumătate de milion.

– Cum?

– Bani lichizi. Dar mai ales aur. Ca majoritatea femeilor din țara asta, așa prefera ea să își păstreze averea personală. Legată în lanțuri, ca să zic așa.

– Și cum face o fată încă neieșită din adolescență rost de atâția bani?

– Ei, haideți, familia este bogată! Cineva – nu știu cine – i-a dat o sumă mare pentru nuntă, și restul era probabil al ei.

Nayir se întreba cine să-i fi dat banii și dacă persoana aceea descoperise că nu fuseseră cheltuiți pentru nuntă.

– Când ați văzut-o ultima dată? întrebă.

– Cu două zile înainte de a dispărea. Și vă jur că nu am atins-o. Nici măcar nu știam că era însărcinată.

– Ce s-a întâmplat la ultima dumneavoastră întâlnire?

– Nimic. Vocea lui Eric nu mai șovăia. Am trecut din nou în revistă detaliile. I-am dat cheia.

– Deci se mergea înainte cu planul?

– Da. Totul era în regulă.

Nayir se luptă să își alunge o senzație acută de repulsie față de acest bărbat, dar asta nu însemna că omul era vinovat. Își șterse mâinile pe un șervet.

– Unde vă aflați în ziua în care a dispărut?

– Eram aici, în Jeddah.

– Erați la lucru?

– Mai mult ca sigur.

– Poate să confirme cineva?

– Da.

– Atunci voi avea nevoie de numărul dumneavoastră de la birou și de toate informațiile legate de șantierul dumneavoastră de foraj. Dar, mai întâi, dacă sunteți atât de nevinovat precum susțineți a fi, am convingerea că nu vă va deranja să îmi dați o probă de ADN.

Nu putu determina imediat efectul cererii sale. Eric stătea neclintit în fotoliul său, fixându-l cu curiozitate.

– Bineînțeles că puteți avea ADN-ul meu, spuse el în cele din urmă.

Nayir reuși să păstreze o expresie degajată, dar disconfortul său se adânci. Încerca să înțeleagă de ce îi displăcea Eric atât de mult. Era o fudulie în felul lui de a fi, și totodată un snobism. Eric reprezenta într-un fel americanul cel rău, bărbatul lacom care vine în Arabia Saudită și face orice pentru bani, dând iama în societate – în cazul acesta, printre virgine inocente –, și totuși, nepărând a avea habar că distruge vieți. Nayir nutrea impresia că, în situația în care Eric chiar ar fi ucis-o pe Nouf cu propriile mâini, ar fi putut simți teamă de a nu fi prins, dar nu și regret pentru faptele sale.

Eric îi oferi un zâmbet stânjenitor.

– Așadar, cum îl vreți?

– Un fir de păr, mormăi Nayir, scormonind în buzunar după o punguță.

Eric își smulse câteva fire de păr din cap.

– Și barza? întrebă Nayir, luând obiectul de pe măsuță și arătându-i-l.

– Eu i-am dat-o, spuse Eric. Era contractul nostru.

– O barză?

– O promisiune pentru un viitor fertil. Eric flutură o mână obosită prin aer, de parcă ar fi știut că nu exista vreun viitor

fertil. După cum ați spus, nu puteam semna un contract adevărat – exista pericolul să cadă în mâini greșite.

– Desigur, răspunse Nayir.

Fluturatul blazat al mâinii lui Eric îl tulburase; sugera că Nouf era o neghioabă crezând că visele ei aveau să se împlinească vreodată.

– Cum ați cunoscut-o? întrebă Nayir. Nu cred că familia v-ar fi făcut cunoștință cu fiica lor.

– Nu, nu au făcut-o. Eric nu păru jignit de cuvintele lui Nayir. A fost o întâmplare, de fapt. Eu și colegul meu de cameră eram în vizită la familia Shrawi într-o după-amiază. Am pornit la o plimbare pe plajă, și cine venea călare pe un schi-jet galben aprins, dacă nu o tânără frumoasă? Era decentă, bineînțeles, și, când ne-a văzut, și-a aruncat un batic pe cap și l-a înfășurat în jurul feței. Ken – așa-l cheamă pe colegul meu de cameră – a spus ceva politicos. Ea părea tulburată că vorbea cu noi, dar ne-a întrebat dacă suntem americani și noi am confirmat. Apoi, brusc, a plecat. Noi ne-am imaginat că ne considerase niște necredincioși murdari, dar, pe când părăseam casa, un servitor tânăr a venit după noi și ne-a cerut numărul de telefon. S-a dovedit că era escorta ei și că fata îl trimisese să ne prindă din urmă într-un moment de lipsă de vigilență a fraților ei.

– Și i-ați dat numărul?

– De ce nu? Nu aveam habar ce urmărea, dar... Eric își cântări următoarele cuvinte cu grijă. Aveam convingerea că nu era o... cum să spun? O chestiune imorală.

Nayir avu impresia că primul gând al lui Eric fusese tocmai acela că intențiile lui Nouf erau imorale. Cu un sentiment răutăcios, și-l imagină pe american dezamăgit să descopere că ea voia ceva mai practic de la el. Nayir își dădu seama că era cam aspru în judecăți.

– Încă un lucru, spuse. Când ați fost în casa Shrawilor, ați mers vreodată dincolo de camerele de zi? În dormitoarele bărbaților, poate?

– Nu, replică grăbit Eric.

Se simțea jignit, mărturie stând figura lui, care devenise rigidă. O roşeață aprinsă îi apăru pe gât. Reacția îl nedumeri pe Nayir, până când își dădu seama că întrebarea ar fi putut avea trimiteri sexuale.

– Ceea ce vreau să spun... Avea de gând să îl întrebe despre hanoracul dispărut al lui Othman, dar, simțindu-se confuz, decise să renunțe. Se ridică stingherit. N-are importanță, zise.

Eric păru uşurat că oaspetele său pleca. Nayir îi mulțumi şi ieşi.

Aerul de afară era răcoros ca noaptea în deşert. Răsuflă adânc și își puse trenciul pe el, care încă purta mirosul acelei case. Ii mulțumise lui Eric pentru mâncare, dar îi mulțumi și mai fierbinte lui Allah pentru libertatea străzii, pentru dreptul de a pleca.

Era încă seara devreme când ajunse la locuința lui Muhammad. Escorta era acasă și îi dădu de bunăvoie o probă de păr. Nayir puse firele într-o pungută și se duse direct la institutul de medicină legală. Nu își bătu capul să o găsească pe domnişoara Hijazi; lăsă pur și simplu probele într-o sacoșă de hârtie, la recepție. Paznicul promise să i le dea. Când fu întrebat dacă voia să lase un mesaj, Nayir răspunse că nu.

Făcea ceea ce făcea întotdeauna când avea nevoie să își odihnească mintea și să scape de vârtejul gândurilor. Conducea. În cerc. Existau destul de puține alternative. Saudiții nu aveau deloc baruri, cluburi de noapte, discoteci sau cinematografe. Existau localuri underground, bineînțeles, în casele elitelor și ale anumitor membri ai familiei regale, unde un bărbat putea cumpăra un pahar de vin sau o dușcă de whisky. Existau chiar și bordeluri, reședințe private unde bărbații puteau găsi prostituate toate, femei nemusulmane, deoarece era *haraam*, interzis, să te culci cu o târfă musulmană. Dar Nayir nu era interesat de bordeluri și de baruri decât din perspectiva atributului lor de a şoca, atunci când se gândea la ce trebuia să se întâmple în asemenea locuri. În orice caz, un lucru exista din plin: întrucât benzina avea prețul de cincizeci și doi de cenți galonul, putea să conducă oricât voia. Așa că o

făcea, împreună cu o armată de alți bărbați plictisiți. Traficul era atât de prost, încât se vedea obligat să conducă în cercuri tot mai largi.

Orașul nu avea intersecții majore, doar sensuri giratorii. Se ramificau în zece, în douăzeci de direcții. Sculpturi în aer liber stăteau în centrul fiecăruia, distrăgând în mod convenabil atenția oricărui conducător auto cu formele lor enorme, uneori jenante. Gigantice cafetiere beduine. Mașini zburătoare fixate într-un bloc de beton. Părți ale corpului – un pumn, un picior imens. Dar majoritatea celor patru sute de sculpturi din Jeddah variau de la abstract la faptic stupid fără a arăta silueta umană.

Ca mulți locuitori, Nayir petrecea mare parte din timpul de condus căutând sensuri giratorii și dând sculpturilor de acolo nume peiorative. Era un obicei pe care îl deprinsese de la Azim – Azim, care plecase în Palestina la funeraliile unei mătuși cu șapte săptămâni în urmă și de care nu se mai auzise de atunci. Nayir pătrunse în primul sens giratoriu de lângă Șoseaua Medina, cu Bicicleta Enormă proptită în centru, având ghidonul de trei ori mai înalt decât un stat de om. (El o numi „Made in China".) Se învârti de două ori și o apucă spre est, țâșnind prin sensul giratoriu care conținea primul avion cu reacție saudit din toate timpurile („Dumnezeu să binecuvânteze America pentru tehnologia păgână"), până când ajunse la benzile înfundate din jurul Instrumentelor de Matematică – un compas și un teu încălecat de un echer de mărimea unui Boeing răsturnat. Încercui apatic, studiind sculptura din toate unghiurile, dar nu îi trecea nici un nume deștept prin minte. „Invenții arabe"? „Ce obișnuiam să facem pe vremea când obișnuiam să facem ceva important"? Dar ce făceau, la urma urmei? Uitase.

Avântul creator i se dusese, dar descoperi că era imposibil să părăsească sensul giratoriu. Era împresurat de prea multe mașini. Străbătut de un val ciudat de panică, se imagină mergând pe veci de jur împrejur. Cu disperare, își croi drum la dreapta și, după câteva runde de claxonări, se desprinse din meleu și se îndepărtă.

Cuprins de un impuls brusc de a evada din oraş, îşi concentră toată atenția în a ajunge în Corniche. Acolo aveau să i se deschidă dinainte optzeci de kilometri de libertate. Avea să facă o plimbare de-a lungul coastei, scăpând de oraş şi putând să se uite la stele. Poate avea să se culce pe plajă. Uneori se gândea să se mute din oraş, să locuiască într-o căsuță mai aproape de deșert, dar orașul era locul în care se aflau toate legăturile lui, unde găsea clienți noi și păstra relații cu cei vechi. Nu-și putea părăsi unchiul, mai ales acum că Samir îmbătrânea. În plus, locuind pe barcă, era aproape ca și cum ar fi locuit în pustietate, dacă naviga suficient de des.

Decise să iasă de pe șosea și să găsească un loc liniștit. Doar ideea de a fi aproape de deșert, complet singur, îi liniștea gândurile, și, brusc înviorat, deschise radioul. Căută frecvența postului Radio Jeddah și ascultă cum un imam vorbea pe ton de lamentare despre comportamentul adecvat față de femei. De obicei nu îi plăcea genul ăsta de discurs strident și mânios, dar în seara asta era, în mod ciudat, alinător.

– *Atingerea,* mârâi imamul. *Este păcatul mâinii. Nu aveți voie să vă uitați la femei* na-mehram – *nu vă uitați la* nici o *femeie care nu este din familia voastră, pentru că acesta este păcatul ochiului.*

Se gândi la domnișoara Hijazi, amintindu-și plimbarea lor prin complexul american. Într-un moment stingheritor, când simțise o furnicătură îngrozitoare în stomac, zărise ceva în ochii ei – oare admirație? Ce motiv ar avea ea să îl admire? Și-l imagina pe Othman vorbindu-i despre el, zugrăvind un tablou al... ce anume? Al unui musulman virtuos? Al unui bărbat care se ruga de cinci ori pe zi, făcea anual un *hajj*, își plătea *zakat*-ul caritabil și se purta cu decență în toate? Se îndoia că toate acestea ar impresiona o femeie ca ea. Sau poate că era ghidul eroic pentru deșert. Un bărbat capabil să împuște un șacal.

Trecu de Blackpool Lights, stâlpii de iluminat de epocă victoriană importați din Anglia și producând o impresie absolut contrastantă în mijlocul palmierilor și al dunelor. Atenția lui se întoarse spre clădiri, spre moscheile în formă de fagure care se perindau prin dreptul geamului mașinii și la rachetele

Patriot împrăștiate printre ele, ca niște viespi amenințătoare. Dintr-odată, peisajul deveni din nou placid – câmpuri lungi, pustii, întrerupte de complexe de locuințe urâte care păreau abandonate în amurg – și gândurile i se îndreptară către Eric. Ce farmec avea un asemenea bărbat pentru o femeie precum Juliet? Era prea bătrân pentru ea, prea arogant. Oare se culcaseră împreună? Nayir fu zdruncinat de brusca amintire a lui Nouf, dar scutură din cap pentru a risipi imaginea.

De ce ar ajuta Eric o fată ca Nouf? Pentru favoruri sexuale? Din cauza convingerilor sale? Nayir suspecta că adevăratul motiv ținea de lăcomie. Eric părea să o ducă bine, locuind într-o asemenea casă. Totuși, Nayir își putea imagina nesiguranța lui – stătea în casa colegului de cameră; Eric era într-un fel oaspete. Își păstra un apartament în complexul american. Poate că înțelegerea lui cu Nouf reprezenta o modalitate de a se asigura în eventualitatea în care colegul lui de cameră se decidea vreodată să îl dea afară.

– *Și chiar și vocea!* Radioul îi întrerupse gândurile. *Contururile ei subtile pot comite păcatul buzelor, al dinților, al aceleiași respiratii pe care o folosim pentru a-l preamări pe Allah!*

Nayir se întrebă cum fusese vocea lui Nouf. Își punea oare, ca unele femei, monede în gură pentru a înăbuși suavitatea sunetului ei? Vorbise printr-o *burqa,* sau era suficient de modernă pentru a-i arăta lui Eric fața? Eric era american, și americanii aveau obiceiul de a anihila regulile; când vorbeai cu unul, era uneori potrivit să te porți cum se purtau ei. Nayir observase asta el însuși în prezența lui Juliet, din felul în care se uitase direct la chipul ei. Nouf, care era suficient de rebelă pentru a-și abandona logodnicul, probabil că își arătase fața lui Eric. Îi strânsese probabil mâna și se uitase direct în ochii lui, voind să dovedească faptul că și ea putea fi americancă.

Vocea imamului, miorlăită și meschină, îl distrăgea de la condus, așa că închise radioul și coborî geamul din dreptul său, lăsând vâjâitul curentului să vorbească urechilor sale. Încercă să își amintească vocea domnișoarei Hijazi. Pentru o femeie atât de sfidătoare, vorbea cu o blândețe surprinzătoare. El suspectase că ea încerca să își îndulcească vorbele pentru a

apărea cuviincioasă, când în realitate nu era. Vocea ei nu fusese deosebit de melodioasă sau suavă, și el ajunse la concluzia că nu era nici o rușine că o auzise.

Un gând mai important stătea la pândă într-un ungher al minții, croindu-și drum spre lumină. Eric probabil habar nu avea de hanoracul lui Othman, și, chiar dacă ar fi știut, de ce să îl fure? Era o idee ridicolă; avea fără îndoială propriul sistem GPS și hărți. Nayir se simțea ridicol până și că îl întrebase. Realiza acum că sperase să evite faptul că cineva de pe proprietate o răpise pe Nouf. Nutrise gândul de la bun început. Samir o spusese; toate dovezile noi indicau asta; totuși, el încă îl ignora.

Ce avea să se întâmple în continuare? Domnișoara Hijazi urma să proceseze probele de ADN, dar avea oare să îl sune? Sau avea să facă lucrul cuviincios și să vorbească întâi cu Othman? Dacă se întâmpla asta și dacă probele dezvăluiau identitatea tatălui copilului, atunci probabil că nu avea să o mai revadă pe domnișoara Hijazi. Ar fi fost o ușurare să nu mai trebuiască să își facă griji pentru comportamentul său, dar în realitate nu se simțea ușurat.

Reîntorcându-se în lume, se pomeni încercuind o sculptură căreia nu îi acordase mare atenție până atunci. Era o abstracțiune brută, un stâlp înalt de oțel crestat ca o șiră a spinării. Era frânt la jumătate, partea de sus atârnând deasupra străzii, în mod clar din intenție artistică. Trei cuvinte îi răsăriră în minte înainte de a le putea opri: „Viagra, vă rog“. Cu o smucitură frenetică a volanului, o tăie prin trafic și intră vijelios pe o alee întunecată, unde opri cu un scrâșnet de cauciucuri.

Ajunsese într-o fundătură.

18

Era soiul cel mai rău de amiază, suprastrălucitoare, înăbușitoare și pârjolită de un soare care se extinsese până la a umple fiecare bucățică de cer. Un aer aburit și pătrunzător, fără vânt, se revărsa ca lava lichidă pe fiecare suprafață, stârnind valuri de căldură, scânteieri tăioase de lumină și asemenea miraje, că păreau în stare să amăgească o armată întreagă, atrăgând-o spre partea cea mai fierbinte a iadului. Katya îl aștepta pe Ahmad în locul ei obișnuit, în spatele clădirii institutului de medicină legală, dar, în cele cinci minute de când stătea acolo, tălpile sandalelor ei noi se topiseră, lipindu-se ca o gumă caldă de caldarâm.

Când Toyota trase pe dreapta, Ahmad o văzu dansând pe vârfurile picioarelor ca un yoghin care încerca să traverseze un strat de tăciuni aprinși. Coborî în grabă din mașină, rupse fâșii din ziarul său îndrăgit și le puse jos una câte una, testându-le cu propriul picior gol pentru a se asigura că erau suficient de groase ca ea să pășească în siguranță spre mașină. Era un străin în apropiere, un bărbat yemenit purtând o robă gri lungă și un sacou deasupra. Veni în grabă să ajute, rupându-și propriul ziar și blestemând căldura suficient de aspru pentru a aduce un zâmbet atât de rar pe fața lui Ahmad. Era o prietenie în gesturile străinului care o făcu pe Katya să simtă că era în regulă să îi mulțumească direct, și, atunci când își împlini intenția, el zâmbi larg și făcu o plecăciune generoasă.

Ahmad păstra o mănușă de bucătărie în torpedou pentru zile precum aceasta, când atingerea portierei ar fi cauzat o arsură de gradul trei, când mânuirea volanului cerea o fermitate

extraordinară. Avea mănușa în buzunar – era mare și albastră, dintr-un material plastic termoizolant, modelat după ceva creat de programul spațial rusesc – și, scoțând-o, o folosi pentru a-i deschide Katyei precaut portiera, avertizând-o să nu atingă rama ușii sau geamul.

Bărbatul yemenit râse la vederea mănușii.

– Arată precum ceva ce-ai folosi pentru moșitul oilor!

Ahmad zâmbi cu delicatețe.

– A fost a soției mele, spuse. Mă tem că a gătit doar oaie cu ea.

– Ah... Yemenitul ridică sprâncenele, înțelegând. Mă scuzați, spuse.

Katya avu deodată senzația că schimbul de cuvinte se petrecuse pe o lume îndepărtată. Nu era ciudat că o asemenea conversație întâmplătoare dusese direct la problema fertilității unei femei, dar ea se întreba câte astfel de conversații auzise de-a lungul anilor și nu reușise să își dea seama de semnificația lor.

Urcă în Toyota. Ahmad lăsase motorul pornit și aerul condiționat era dat la maximum. În zile deosebit de calde el ținea și o grămadă de prosoape într-o cutie frigorifică plină de gheață, și unul dintre ele era acum întins de-a lungul banchetei din spate. Dar, în ciuda acestor luxuri, în cele cinci minute în care stătuse să îl aștepte, căldura reușise să îi pătrundă întreg corpul, și relativa răcoare a mașinii nu opri revărsarea de transpirație, ci păru doar să stabilizeze situația.

Opriră la primul magazin de încălțăminte pe care îl găsiră. Ahmad coborî să îi cumpere o pereche de sandale și se întoarse de două ori să întrebe de preț și de mărime. Sandalele pe care le cumpără erau joase și masive, cu curele cu scai – poate cele mai urâte încălțări pe care ea le purtase vreodată –, dar Katya bănuia că aveau să reziste până și unei călătorii spre soare. Recunoscătoare, și le puse în picioare.

Autostrăzile erau aglomerate. Era ora prânzului și toată lumea plecase de la muncă, dar nimeni nu avea de gând să părăsească confortul răcoros al unei mașini. Lui Ahmad și Katyei le luă aproape o oră să își croiască drum afară din

oraş, și, când ajunseră în sfârșit pe șoseaua spre proprietate, Katya se lăsă pe spate pe banchetă și închise ochii.

Munca fusese extenuantă. În fiecare zi din acea săptămână, mersese cât mai devreme la laborator, dar Salwa era de fiecare dată acolo, dându-i tot felul de sarcini, astfel că, ducându-se mai devreme, Katya nu reușise decât să își asigure un volum mai mare de lucru. În prezent trebuia să analizeze probe pentru un caz de violență conjugală. O soție își ucisese soțul, dându-i foc la pat. Katya ştia puține despre soție, dar bănuia că și acest caz era unul tipic de abuz din partea soțului: femeia se temuse pentru viața ei.

Își dorea să poată fi mai implicată în investigație – cel puțin, să afle ceva mai multe amănunte despre crimă –, dar treaba ei era să analizeze dovezile, nu să descopere indicii. În majoritatea cazurilor se putea considera norocoasă dacă găsea vreo motivație a ucigașilor. Departamentul tot promitea că într-o zi avea să trimită femei să conducă investigațiile. La urma urmei, existau femei suspecte, și nu ar fi trebuit ca alte femei să le interogheze? Dar se găseau întotdeauna scuze pentru a ține femeile izolate. Departamentul nu avea fonduri. Guvernul nu ar da aprobare. Mai nou, toată lumea stătea cu ochii pe noua echipă de femei agenți de poliție, trimisă de curând pentru prima dată pe teren. Nu erau polițiști remarcabili, dar ce se putea aștepta de la un grup de femei care nu puteau conduce mașini sau merge cu bicicleta și care nu avea nici măcar puterea de a opri un bărbat pe stradă?

În mașina se simți o izbitură ușoară și Katya deschise ochii. La dreapta, Marea Roșie sclipea de un albastru strălucitor, și ea avu impulsul subit, înăbușitor de a opri mașina și de a străbate în fugă plaja, aruncându-se în apă, cu *abaaya* cu tot.

– E vreo șansă să putem opri un minut? întrebă ea.

Ahmad ridică din umeri neliniștit.

– Am o altă întâlnire în oraș la ora două.

Katya își privi ceasul. Nu aveau suficient timp. „Așteaptă“, se gândi. Și apoi: „Ce anume să aștept?“ O zi liberă. O zi în care temperatura să fie sub 40 de grade. O zi în care tatăl ei să fie într-o dispoziție îndeajuns de bună încât să o ducă pe

plajă. Inainte de a-l întâlni pe Othman, aşteptase ani de zile un soţ. El avea să fie cel care să o ducă pe plajă. Avea să o conducă la serviciu şi să o escorteze la cumpărături. Și acum, o întorsătură nouă a situației: avea un logodnic, dar aştepta căsătoria. Tot nu fixaseră noua dată pentru nuntă.

Ahmad deschise răcitorul de sub scaunul de lângă şofer și scoase o sticlă de apă rece ca gheaţa. I-o întinse în spate. Ea își ridică *burqa*, dezvăluind un zâmbet.

– Mulţumesc, Ahmad!

– Ai aflat ceva nou despre moartea acelei fete din neamul Shrawi? întrebă el.

Ea aruncă o privire spre ochii lui, reflectaţi în oglinda retrovizoare, şi încercă să aprecieze dacă nu cumva tatăl ei îi dăduse indicații lui Ahmad legat de direcția asta de chestionare.

– Un lucru sau două. Nimic decisiv.

Mă întrebam doar dacă aduci vreo veste familiei.

– Nu, asta e doar o vizită.

Ea ştia că el se întreba de ce nu aşteptase până după serviciu, dar până seara aveau să se întoarcă și bărbații de la lucru, și era probabil ca femeile să fie ocupate.

– Nu i-am văzut de la funeralii, spuse ea. Vreau doar să mă asigur că sunt în regulă.

Ahmad încuviință din cap, aparent mulțumit, și Katya se blestemă pentru că minţise. Voia să le vadă de femei, bineînțeles, dar o altă misiune, mai importantă, se profila în mintea ei.

În cursul ultimelor câteva zile putuse stabili că ADN-ul de pe pielea găsită sub unghiile lui Nouf era același cu ADN-ul tatălui copilului. Deci Nouf îl văzuse pe tată înainte de a muri. Poate că se dusese la el cu vestea despre sarcina ei și el fusese îngrozit. Urmase o luptă...

Dar de acolo povestea se ramifica într-o mulțime de direcții. Se luptaseră pentru că lui îi era rușine de sarcină? Pentru că era căsătorit și nu voia să accepte o a doua soție? Sau pentru că știa că ea era logodită cu un alt bărbat? Nouf nu ar fi avut nevoie să îi ceară să o ia în căsătorie. Avea să fie cu Qazi destul de curând. Ar fi putut pretinde că era copilul lui Qazi – dacă, bineînțeles, copilul nu aparținea altei rase.

Blond, poate. Negru sau asiatic. Și dacă ea nu voia să se mărite cu Qazi? Dacă voia să se mărite cu tatăl copilului, iar el spusese nu? Asta ar fi putut pricinui suficientă suferință ca să o împingă să plece. O luptă ar explica pielea de sub unghiile ei și tăieturile defensive de pe brațe, dar nu explica rana de la cap. Nu asta o omorâse, dar fusese de ajuns pentru a o doborî. Se putea oare chiar să fi fugit după ce fusese astfel lovită?

Dacă era Qazi tatăl? Oare ar fi devenit furios? Probabil că nu. Urmau să se căsătorească... Ce importanță ar fi avut?

În ciuda eforturilor Katyei de a fi imparțială, o situație potențială se profila mai insistent decât altele. Dacă Nouf îi povestise tatălui copilului despre planurile ei de a se muta în America și tatăl copilului încercase să o oprească? Asta ar fi înfuriat orice bărbat, inclusiv pe Qazi. Să îi fi povestit ea oare așa ceva?

Katya oftă de frustrare. Nu o cunoscuse bine pe Nouf. De cele mai multe ori se întâlniseră în camera de zi a femeilor, care era un spațiu public și ușor formal. Vorbise în câteva ocazii în particular cu Nouf, suficient pentru a-și da seama că era mai vivace decât majoritatea surorilor Shrawi. Râsese ușor și vorbise cu entuziasm despre câinii ei rasa saluki. Intr-o zi îi încredințase secretul că iubea animalele mai mult decât copiii și că, dacă ar fi putut, ar fi vrut să aibă o familie de câini.

Dar, ca și celelalte femei din familie, Nouf avea o reținere ciudată și devenea brusc tăcută în mijlocul unei conversații, adesea chiar în momentul în care începea să se deschidă. Katya nu știa niciodată ce să priceapă din momentele acelea – de obicei prefațau un rămas-bun politicos, Nouf zicând că avea ceva de făcut. Katya se simțea de fiecare dată părăsită, cumva. Fusese atrasă de Nouf, poate pentru că era favorita lui Othman. Katya nu avusese niciodată o soră, și tânjea să facă parte din viața de zi cu zi a lui Nouf, să i se permită să intre în dormitorul ei, măcar o dată, să vadă cărțile pe care le citea, bijuteriile ei, obiectele ei de artă sau animalele ei de pluș preferate. Era neglijentă? Ordonată? În ce fel de pat dormea? Ce culoare avea camera? Avea servitoare proprie? Katya avea impresia că Nouf ar fi fost mai relaxată în dormitorul ei, și

spera că, odată ce se căsătorea cu Othman, urmau să cadă barierele de jenă și de bună-cuviință și i s-ar fi permis să o cunoască mai bine.

Când o cotiră pe podul care ducea spre proprietate, simți un nod în gât. De la început fusese dornică să discute cu femeile, să le întrebe ce știau despre viața lui Nouf. Dar, din dimineața aceea îngrozitoare în care identificase trupul la morgă, fusese incapabilă să deschidă subiectul fără să întâmpine un zid de tăcere și de lacrimi. Nădăjduia că acum trecuse suficient timp.

Ahmad cobori geamurile din față, lăsând să intre o boare ceva mai răcoroasă. Erau deasupra apei acum, și proprietatea tocmai se ivea în zare. Încă o mai emoționa să vadă zidurile albe ale clădirii ridicându-se în depărtare și să își imagineze că într-o bună zi ea avea să locuiască acolo. Adică, dacă nu stătea astăzi în vizită mai mult decât se cuvenea.

Petrecuse suficient timp cu femeile pentru a înțelege că ele trăiau în camera de zi. Nu găteau, nu spălau vase sau rufe, nu se ocupau de nimic altceva decât de vizitatorii lor din înalta societate, de rugăciunile lor și de confortul lor. Copiii mai mici se jucau în camere îndepărtate cu două bone filipineze, în timp ce mamele și copiii mai mari își petreceau o însemnată parte a vieții lor în camera de zi dotată cu aer condiționat, un spațiu alb, bine luminat, cu canapele cu perne, ferestre ecranate, un televizor și citate din Coran atârnând pe pereți. In partea îndepărtată a încăperii, un șir de ferestre aveau vedere la moscheea familiei. Pe partea cealaltă a camerei, uși duble duceau spre o grădină interioară cu ziduri înalte. Spațiul exterior era înviorat de o fântână care părea să fi crescut din peretele stâncos. Vițe atârnau pe o pergolă deasupra scaunelor și băncilor cu perne, și un șir ordonat de lămâi în ghivece dădeau aerului o mireasmă însuflețită, dar, în ciuda fântânii și a umbrei, era adesea prea cald pentru a se sta acolo, așa că femeile rămâneau înăuntru.

Nusra era în continuă mișcare, intrând mereu cu vizitatori și fugind din nou afară pentru a se ocupa de detaliile

gospodăriei ei. Soțiile fiilor ei populau cel mai adesea camera, cu verișoarele sau prietenele lor. Când trăia Nouf, ea și sora ei mai mică, Abir, își petrecuseră aici cea mai mare parte a timpului. Servitoarele nu plecau niciodată pentru multă vreme; se întorceau mereu pentru a reumple cafetierele, a lua ceștile sau a le înlocui cu altele noi. Abir le chinuia pe fetele în casă, instalându-se la măsuța de cafea și jucându-se cu mâncarea în timp ce fetele în casă stăteau alături, încercând să decidă dacă să intervină sau nu.

Katyei îi trebuise o vreme pentru a se familiariza cu numele rudelor ei prin alianță, dar era de ajutor faptul că stăteau mereu în același loc. Erau patru canapele, așezate într-un pătrat. Cumnatele ocupau canapelele laterale, soția lui Fahad, Zahra, în stânga, și de obicei sora ei Fatimah lângă ea, fie pieptănându-și părul, fie inspectându-și unghiile sau citind o carte. Canapeaua din dreapta era rezervată pentru Nusra și fiicele ei mai mici. Muruj, sora cea mai mare a lui Nouf, stătea cu spatele la ușă, în timp ce soția lui Tahsin, Fadilah, stătea vizavi de ea, ocupând singură canapeaua centrală.

Intrând în cameră în această după-amiază, Katya își ridică *burqa* și întoarse multiplele salutări care veniră spre ea. După tăcerea ce domnea, își dădu seama că sosise între conversații. Când toți ochii se întoarseră să o privească, se imagină poticnindu-se în tivul robei sau împiedicându-se de Abir, înainte de a putea ajunge în siguranța unei sofale. Mișcându-se cu grijă, reuși să se așeze lângă Zahra. Se servea cafea, și ea era recunoscătoare pentru asta; îi dădea ceva de făcut cu mâinile. Se uită împrejur și observă că, întocmai ca de obicei, televizorul din colț era aprins, transmițând imagini mute cu Mecca.

– Nu lucrezi astăzi? întrebă Zahra.

– Mi-am luat după-amiaza liberă, spuse Katya.

– Ai să îți iei mult mai multe, odată ce te căsătorești, replică Zahra, făcându-i cu ochiul.

Katya schiță un zâmbet blând, dar nimeni nu vorbi. Nu își putea da seama dacă erau stânjenite de comentariul Zahrei sau dacă ea ar fi trebuit să spună ceva amuzant ca răspuns. Nu găsea nimic de spus.

– Deci, Domnişoară-Viitoare-Soţie-a-Micuţului-Othman, spuse Fadilah, ai ales deja o rochie?

Katya o privi pe viitoarea sa cumnată. Fadilah semăna atât de mult cu soţul ei la statură şi la felul de a fi, încât părea o imitaţie parodică a lui. Aveau aceleaşi figuri rotunde, guşate şi cu buze cărnoase, aceiaşi ochi languroşi. Amândoi purtau robe impecabile, bine croite şi stăteau într-un fel vigilent şi poruncitor, privindu-şi compania de parcă erau curteni.

Întreba de o rochie de nuntă, şi Katya nici măcar nu se apropiase de aşa ceva. Adevărul era că toate rochiile care se potriveau stilului ei păreau fie prea plictisitoare, fie prea ieftine. Deşi era nunta ei, simţea o nevoie profundă să îşi mulţumească viitoarele rude prin alianţă, sau cel puţin să nu le dezguste. Cu câteva săptămâni în urmă, Nusra aranjase să vină acasă o croitoreasă profesionistă, şi femeia sosise cu douăzeci de rochii, fiecare dintre ele ţipătoare şi la preţ exagerat, împopoţonate cu paiete şi cu broderie bizantină, lame auriu şi pompoane, straturi grele de satin şi dantelă. Unele aveau corsete din oase adevărate, altele aveau crinoline monstruoase, care o făceau să se simtă ca o statuie de sens giratoriu, ceva la care să te holbezi. Cel mai rău, culorile erau îngrozitoare – nuanţe de muştar şi de roz aprins, verde fosforescent şi un portocaliu dureros de temerar. Ar fi vrut să îi explice Nusrei cât de ţipătoare erau rochiile, dar nu voia să o jignească sau să pară nerecunoscătoare. Katya ar fi preferat un maro-roşcat cuminte, sau roşul simplu al unei pături de beduin.

Când Katya respinsese rochiile, Nusra se scuzase formal. „Cu certitudine nu sunt cea mai potrivită persoană care să recomande o croitoreasă", glumise ea, făcând semn spre ochii ei orbi. Katya îşi ceruse iertare, spunând că avea nevoie de ceva vreme pentru a decide ce voia cu adevărat.

– Tot nu m-am hotărât, îi răspunse lui Fadilah. Speram să găsesc ceva simplu şi elegant.

Fadilah se foi stingherită pe canapea, echivalentul nonverbal al unui dres de glas.

— Sora mea e croitoreasă, spuse. Spune-mi ce culoare îți place, şi am să îi cer să îți facă o rochie.

Katya nu își putea imagina nimic mai rău decât să fie obligată să poarte o rochie făcută de sora lui Fadilah, o femeie pe care nu o întâlnise niciodată. Dar ceva din felul în care se uitau celelalte femei la ea denota că Fadilah nu făcea în fiecare zi o asemenea ofertă și cu certitudine nu era de refuzat.

— Mulțumesc, spuse Katya. De fapt, am o croitoreasă care vine în weekendul acesta. E o prietenă veche a mamei. Dar am să rețin oferta ta.

Fadilah avea o expresie nesigură — poate simțea că era o minciună —, dar încuviință din cap cu grație și conversația se încheie.

Pe măsură ce încordarea se domolea într-una din tăcerile prelungi specifice încăperii, Katya se simțea din ce în ce mai mult ca o ratată. Nu era suficient de interesantă pentru a stârni vreun fel de entuziasm la femeile acestea. Se gândea cu disperare la un mod de a sparge gheața, de a aduce subiectul legat de Nouf, fără a părea necuviincioasă sau nepoliticoasă, dar mintea i se blocase. Lucrurile se înrăutățiră atunci când se deschise din nou ușa și intră tânăra Huda. Era o verișoară Shrawi care venise din Dhahran să-și îndeplinească *hajj*-ul. In cei doi ani de când sosise, făcuse *hajj* de vreo zece ori. Departe de a se sătura de vizita ei interminabilă, femeile Shrawi vorbeau despre ea la superlativ, numind-o cel mai mare peregrin de pe pământ şi mâna dreaptă a lui Allah, în timp ce Huda, mereu modestă, nu înceta niciodată să le mulțumească pentru că îi făcuseră Mecca accesibilă.

Sosirea lui Huda provocă agitație, Muruj sărind în picioare să o întâmpine. Huda schiță un zâmbet și anunță că era ora de rugăciuni exact în clipa în care chemarea la rugăciune umplu încăperea. Trâmbița dinspre fereastra îndepărtată, care oferea o perspectivă asupra unui perete abrupt de piatră ce domina moscheea familiei. Difuzoarele erau situate peste tot pe insulă, dar două dintre cele mai mari erau îndreptate direct în sus, spre camera de zi a femeilor, astfel încât de cinci ori pe zi încăperea se umplea de o atât de binecuvântată

cântare, încât era imposibil să vorbești. Atât Huda, cât și Muruj merseră în baia învecinată pentru a-și efectua spălările rituale, în timp ce celelalte femei stătură liniştite, fără să se uite una la cealaltă, ușor stingherite că fuseseră lăsate deoparte și totuși nefăcând nici un efort de a se alătura rugăciunii.

Și Katya rămase în așteptare. Mai fusese în situația asta. Dacă ar fi fost prezentă Nusra, sau dacă ar fi fost vizitatori în cameră care nu erau din familie, atunci toată lumea s-ar fi rugat, dar, când erau doar femeile mai tinere, făceau după cum considerau.

Katya le studie pe femei în tăcere. Mult din disconfortul pe care-l resimțea în preajma lor se datora rigidității pe care o observa în chiar acel moment. Deocamdată, toată relația sa cu ele fusese un elegant dans al prefăcătoriei, al replicilor „mulțumesc“ și „a fost plăcerea mea“ de complezență, al *al-hamdulillah*-urilor formale prin care aduceau laudă Domnului. Dar avea să petreacă o mulțime de timp cu femeile acestea, fără ca Othman să fie în preajmă. Nu crezuse niciodată în căsătoria cu un bărbat datorită mamei sau a surorilor ei, deși prietenele ei o făceau tot timpul. Soțul nu conta atât de mult. Oricum nu era niciodată acasă, iar dacă gospodăria era destul de mare, nu îl vedeau nici în momentele în care era acasă. Nu, atunci când te măritai, te măritai cu o soacră, cu cumnate, cu nepoate. Și Katya își tot spunea în sinea ei că aveau să ajungă să se aprecieze, că relațiile aveau să devină mai calde sau, măcar, mai tolerabile. Totuși, avea atât de puține în comun cu femeile acestea. Nu era deloc ca în familia ei, unde Abu petrecea toată ziua în bucătărie, gătind, fumând, citind ziare și uitându-se la televizor. Familia asta nu gătea niciodată, nici nu citea ziare; servitorii o făceau pentru ei. Othman îi promisese un apartament în oraș, dar tot ar fi urmat să meargă des în vizită la familie. Avea să își petreacă vacanțele aici, să îl aducă pe tatăl ei aici, chiar și pe copiii ei, într-o bună zi. Îi era menit să vadă camera asta mai mult decât își putuse imagina vreodată.

Se întreba ce părere avusese Nouf despre ele. Nouf, care își dorise să trăiască printre câini, să se mute în America, să

meargă la facultate şi să facă sex înainte de căsătorie; cum coabitase ea cu femei ca Huda şi ca Muruj? Trebuie să îi fi fost greu să accepte că Huda se mutase la ei – era cu un an mai mică decât Nouf, dar de zece ori mai evlavioasă, copilul pe care şi l-ar fi dorit orice mamă pioasă. Sau prezența Hudei fusese mai degrabă o binecuvântare – o distragere a atenției care îi permitea lui Nouf să își ducă mai departe planurile?

Vizavi de Katya, Abir stătea pe podea, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu o expresie rece pe față. Semăna atât de mult cu Nouf, încât ar fi putut fi gemene. Roba ei de casă era una neagră, simplă; își ținea mâinile împreunate în poală într-o atitudine inconștientă de decență. Avea o mină iritată pe care Nouf nu o avusese, sau poate reușise mai bine să o ascundă. Abir era foarte asemănătoare cu Nouf, nu neapărat la temperament, ci ca situație. Tânără. De măritat. Familia se uita la aceste fete cu un anumit grad de tensiune: Cum aveau să se comporte? Cu cine aveau să se mărite?

Dar, pe când femeile o trataseră pe Nouf ca pe o adultă, Abir încă mai era fata a cărei mamă o pedepsea aspru pentru că se deda la jocuri cu tava de mâncare. În acel moment, se uita ciudat de insistent înspre baie, poate întrucât simțea presiunea de a li se alătura surorii şi verișoarei ei, sau poate disprețuindu-le în tăcere pentru motive mai criptice.

Când Muruj și Huda reapărură, se duseră la fereastra din colț, derulară două covorașe de rugăciuni care erau stivuite acolo şi își începură rugăciunile. Katya le urmărea din spate, gândindu-se cât de caraghios era că Huda venise în vizită și nu mai plecase. Familia o adoptase practic, exact așa cum îl adoptaseră pe Othman cu ani în urmă, deși povestea lui era cu mult mai dramatică decât cea a lui Huda. Era, își aminti Katya, unul din chiar primele lucruri pe care i-l povestise despre el.

Cei din neamul Shrawi nu îl cunoscuseră cu adevărat pe tatăl lui Othman, dar ştiau că numele lui era Hussein și că era un muncitor străin, venit din sudul Irakului. Se afla în Jeddah de numai şase luni, când firma de construcții care îl angajase încetase să îi plătească salariul. Fără sprijinul firmei, nu își

putea reînnoi permisul de ședere, și nu avea bani pentru a se întoarce în Irak. După o lună, se apucase să cerșească pe străzile Jeddahului cu fiul său de șase ani.

Într-o zi, în drum spre serviciu, Abu Tahsin îi văzuse de la geamul limuzinei și îi ceruse șoferului să oprească mașina. Îi dusese pe Hussein și pe fiul său la unul din căminele de caritate ale familiei, unde se îngrijise să fie hrăniți și să primească haine noi. Îl trimisese pe Othman la școala primară locală și aranjase chiar să fie reînnoit permisul de lucru al lui Hussein. Le dăduse bani suficienți să se descurce câteva zile și apoi îi lăsase în voia sorții.

Dar, după două zile, pe când Hussein umbla prin oraș să își caute de lucru, suferise o criză fatală de insolație. Murise în noaptea aceea.

Lui Abu Tahsin i se făcuse așa de milă de băiat, încât aranjase de îndată actele pentru adopție. Katya se întreba adesea ce îl îndemnase să ia o astfel de decizie. Nu era vorba despre precipitare – procesul de adopție durase un an și jumătate –, dar nu era genul de măsură care putea fi revocată mai târziu; îl lega pe Othman de familie pe toată viața. Ce văzuse Abu Tahsin în băiat care să îi răpească inima? De ce era Othman altfel decât oricare alt copil fără adăpost? În orice caz, cugeta Katya, era de fapt o poveste despre Abu Tahsin și despre cât de rar găsești pe lume asemenea pasiune spontană însoțită de asemenea generozitate de lungă durată a spiritului.

După ce se terminară rugăciunile și fetele se întoarseră la locurile lor, Muruj sugeră să mănânce niște fructe, iar femeile își făcură de lucru. Zahra luă telefonul și le chemă pe servitoare. Huda stivui cafetiera goală și ceștile pe tavă. Abir culegea leneș scame de pe canapea. Katya se întreba în ce fel le afectase moartea lui Nouf. Păreau la fel de netulburate ca întotdeauna.

Zahra termină convorbirea și se întoarse spre Katya.

– Pari obosită, spuse.

Celelalte femei sporovăiau, și Katya se simți în siguranță să dea un răspuns onest.

– Chiar sunt obosită, zise. E trist să fim aici fără Nouf.

Pomenirea lui Nouf făcu să înceteze celelalte conversații. Până și Abir își reveni din reverie.

– E trist, spuse Zahra cu o voce domoală.

Conversațiile fură reluate, dar fără entuziasm de-acum.

Mă întrebam, continuă Zahra, ai să-ți abandonezi serviciul după nuntă?

Urmă un alt moment de acalmie a discuțiilor și toate femeile se întoarseră spre Katya, curioase să audă răspunsul ei. Ea înălță din umeri.

– N-am discutat asta cu Othman, spuse.

– Dar veți dori desigur să aveți copii.

– Da. Ne dorim.

Roși; nu putu să evite această reacție. Știa ce urma, ce ar fi spus Zahra, dacă nu s-ar fi găsit într-o cameră de zi atât de formală: „Ai face bine să începi cât mai curând, înainte de a fi prea bătrână. S-ar putea de pe-acum să fie prea târziu să mai rămâi însărcinată! Ce este un serviciu comparat cu valoarea copiilor?"

In loc de asta, Zahra se mulțumi să zâmbească, încuviințând din cap.

– Fie să aveți la fel de mulți copii precum Um Tahsin!

– Mulțumesc, răspunse Katya, cântărind în minte dacă următoarea ei întrebare avea să fie de prost gust sau nu. Cum îi merge Nusrei? Îmi închipui că este cumplit să pierzi un copil.

– Cel mai îngrozitor lucru din lume, aprobă Zahra.

Urmă un răstimp de tăcere respectuoasă. Katya își dorea din tot sufletul să dea glas întrebării ce o frământa: „Credeți că a fugit?" Dar vocea blândă a Hudei fu cea care rupse tăcerea.

– Allah să o ierte. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Nimeni nu avu puterea să o contrazică. Katya se uită la femeile din încăpere, care, cu toatele, își priveau mâinile.

– E ciudat, spuse ea. Am crezut foarte multă vreme că a fost răpită.

Muruj pufni zgomotos și se îndreptă de spate pe canapea.

– Nu. Se uită direct la Katya, cu ochi plini de dispreț. Îți spun eu ce s-a întâmplat. Sora mea avea un cap plin de fantezii. De când era copil!

Vocea ei atinse o stridență apăsătoare. Celelalte femei se arătau de acord. Fadilah încuviință discret din cap, iar Abir răsuflă tăios, ca pentru a spune: „Păi, bineînțeles că ştiam asta!“

– A fugit din cel mai ruşinos motiv, spuse Muruj. Pentru un bărbat! Probabil un băiat pe care l-a întâlnit la mall sau, Allah ajută-ne pe toți, prin șoferul ei. S-a îndrăgostit, sau *a crezut* că s-a îndrăgostit, și, când a fugit să se întâlnească cu el, el n-a apărut. A lăsat-o acolo, în deşert, să moară.

Fadilah îi aruncă o privire aspră Katyei, prin care-i reproșa că deschisese subiectul.

– Șoferul ăla ar trebui concediat! se răsti Muruj.

– Dacă aveți dovezi în privința asta, spuse Katya cu glas domol, atunci nu ar trebui familia să încerce să afle cine era băiatul?

– Oricum priveşti lucrurile, îşi continuă Muruj ideea, e aceeași veche poveste. El a vătămat-o şi apoi a abandonat-o. Cu asta te alegi, dacă nu ai un contract de căsătorie. Nouf nu ar fi prima biată fată care a învățat lecția asta dureroasă!

– Da, murmură Zahra. Încercăm să aflăm cine a fost. Tahsin nu...?

Se uită la Fadilah, care ridică o mână pentru a arăta că nici ea nu voia să vorbească despre asta și era dezgustată de felul în care se desfășura întreaga conversație.

În fața disprețului manifestat atât de Fadilah, cât și de Muruj, Katya trebui să își adune cele mai profunde rezerve de curaj pentru a pune următoarea întrebare.

– Nimeni nu are nici o idee cine a fost?

Nu i se răspunse de îndată, dar Huda și Muruj schimbară o privire plină de semnificații, care o făcu pe Huda să închidă ochii și să se cufunde într-o serie de rugăciuni șoptite.

– Oricine i-a făcut asta surorii mele își va găsi judecata în cer, afirmă Muruj cu hotărâre.

Și, cu asta, tot disprețul dispăru din expresia feței sale și femeia se lăsă pe spate pe canapea, cu un aer învins, trist, paralizat care părea cumva mai cinstit decât toată fanfaronada care îl precedase.

Doar Abir rămăsese cu ochii pironiți pe Katya, dar, când Katya îi întâlni privirea, se auzi un ciocănit la ușă și Abir sări să răspundă. Trei femei străine intrară în cameră.

Katya simțea o frustrare cumplită; nu exista nici o speranță de a continua o conversație privată. Noile sosite erau evident niște oaspeți. Când își lăsară să cadă vălurile de pe chip, nimeni nu le recunoscu, și ele salutară stângaci societatea. Una dintre femei se prezentă, explicând că soțul ei venise să facă o donație. Celelalte femei rămaseră cu bucurie anonime, dar Katya intuia că și soții lor vizitau casa. Erau un grup bine îmbrăcat; în mod clar, soții lor erau bogați. Gentile femeilor erau Gucci, pantofii lor cu toc înalt dezvăluiau o porțiune îndrăzneață de gleznă și, cel mai grăitor, mantiile lor erau din mătase și croite astfel încât să sugereze eleganța formelor de sub ele. Una dintre femei purta chiar unghii false, date cu o ojă roșu aprins. Comparate cu aceste modele de perfecțiune ale modei, femeile neamului Shrawi arătau de parcă tocmai ar fi intrat în treacăt, venind din deșert. Nu purtau fard, mantii de mătase sau tocuri înalte, și cu certitudine nu își vopseau niciodată unghiile. Abir se uita lung la mâinile femeilor, dar expresia ei era de nepătruns. Era ofensată? Dezgustată? Invidioasă? Înainte ca ușa să se închidă din nou, Abir se strecură afară din cameră.

Muruj invită femeile să se așeze, iar Katya se ridică, oferindu-și locul și respingând politicos protestele. Profită de ocazie pentru a se scuza, spunând că trebuia să se întoarcă la lucru. Fadilah se uită ciudat la ea, și doar după ce ieși, aflându-se deja la jumătatea holului, își dădu Katya seama de motiv: apucase să spună mai devreme că își luase liber în acea după-amiază. Roși la gândul minciunii sfruntate.

La capătul holului, ajunse la un coridor. La stânga era ieșirea, folosită exclusiv de femei, și la dreapta se întindea

tărâmul neexplorat al părții de casă a femeilor – dormitoarele lor, băile, bucătăriile și camerele de cusut. Katya fusese acolo o dată, într-un tur scurt cu Nusra, dar nu îl mai văzuse de la prima sa vizită în casă. Abir o apucase probabil pe aici.

Nimeni nu era acum acolo. Katya o luă la dreapta și merse în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, ciulind urechea după posibile zgomote de activitate adolescentină. Avea să audă zgâriatul unei penițe pe hârtie, ce însoțea făcutul temelor? Tonuri vagi de muzică rock izvorând din căști? Oare avea măcar muzică? Doar la asta se putea gândi Katya – la propria sa viață ca adolescentă, mai puțin tehnologia.

Trecu pe lângă o ușă deschisă și văzu o baie goală. La câțiva metri mai încolo, în hol se forma un complex de arcade. Optă pentru prima și se pomeni într-un foaier, o încăpere stranie și austeră, cu o măsuță pătrată în colț. Pe măsuță era un exemplar al Sfântului Coran.

Bătu ușor la ușă. Nu veni nici un răspuns, așa că o împinse și aruncă o privire înăuntru. Primul lucru pe care îl văzu fură niște litere albastre din lemn, care alcătuiau cuvântul „NOUF“ pe perete. Uitându-se înspre coridor pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, se furișă înăuntru.

Era un dormitor spațios. Podeaua era acoperită cu o carpetă azurie, ca o mare masivă pe care diferitele piese de mobilier fuseseră purtate în derivă. Un pat alb cu baldachin plutea între două comode asortate. Pereții erau netezi și albi, fără alte decorațiuni în afara literelor de lemn. Pe o comodă, însă, erau câteva fotografii de familie în rame aurii, cu ornamente. Doi palmieri în ghivece de lângă ușa băii păreau destul de autentici. Ca resturile plutitoare dintr-un port, toate lucrurile mai mici din cameră – pantofii rătăciți, și animalele de pluș, și cutiile de bijuterii – se abătuseră într-un colț.

Nu exista vreo fereastră, dar lumina intra prin două mici lucarne. O lampă se afla lângă pat, lângă o măsuță de citit cu o revistă ițindu-se din sertar. Katya se apropie de pat. Un model de inimi brodat pe perne și moliciunea așternutului alb de bumbac erau emoționant de virginale. Plasa de țânțari de deasupra sporea senzația că acest pat aparținuse cuiva inocent

şi drăgălaş şi având nevoie de protecție. Atunci când trase sertarul măsuței de citit și scoase revista, aceasta era deschisă la un articol intitulat „Cele şaptezeci şi șapte de cuvinte pentru dragoste".

Instinctiv, Katya întoarse privirea spre intrare. Nu era nimeni acolo. Existau uși de fiecare parte a camerei; toate erau închise. Katya se duse la fiecare și studie clanțele, dar nici una nu avea încuietoare. Cineva ar fi putut intra în orice moment, din orice direcție. Nouf trebuia să se fi simțit expusă aici – şi totuşi, fusese suficient de în largul ei pentru a lăsa un articol ca acesta să stea la vedere. Părinții ei probabil că nu ar fi fost de acord decât dacă ar fi fost intitulat „Cele șaptezeci și șapte de cuvinte pentru Allah". Katya se așeză pe pat și se uită la articol. Poate că, având o mamă oarbă, o adolescentă putea face ce voia.

Se auzi un zgomot și una dintre uşi se deschise. Katya se ridică iute, vârând revista în geantă dintr-un impuls idiot al instinctului. Regretă instantaneu: acum era o hoață.

În cadrul ușii stătea Abir.

– Ce faci aici?

– Eu, ăăă... scuze. Te căutam pe tine, de fapt, și am dat peste asta în schimb.

Arătă în jurul său, spre cameră.

Abir coborî privirea și văzu revista îndesată stângaci în geanta Katyei.

– De ce mă căutai?

– Păi, m-am plictisit în camera de zi, și te-am văzut plecând, așa că m-am gândit...

Înălță din umeri.

Abir o cerceta în felul în care cercetează fiecare adolescentă un adult ce pare să o înțeleagă, nesigură dacă înțelegerea era autentică, dar temându-se că nu avea să fie, și simțindu-se respingătoare în ambele situații. Katya îi întâlni privirea. Purta un batic – trebuie să se fi rugat – și ținea un exemplar al Coranului, deschis și strâns la piept. Abir era de aceeași vârstă cu Huda.

– Ce sură citești? întrebă Katya.

Abir lăsă cartea în jos, o închise şi o puse pe noptieră. Anevoios, se aşeză pe pat.

De fapt, doar încercam să citesc.

Katya simți o stare de tristețe furișându-se în încăpere. Aruncă o privire spre fotografiile aliniate pe comodă şi observă că Abir nu se afla în nici una dintre ele. Erau patru rame; două conțineau poze cu Abu Tahsin și cu Nusra; una era o fotografie a lui Nouf la petrecerea de ziua de naştere a unei surori mai mici, tăind tortul și râzând fericită. Ultima fotografie înfățișa doi câini rasa saluki, dând voioși din coadă.

Îmi pare rău de sora ta, spuse.

Abir nu răspunse.

– Probabil c-ați fost apropiate, o îmboldi Katya.

Abir își strecură tulburată palmele sub coapse.

– Tu i-ai văzut cadavrul, nu-i așa?

Încet, Katya se aşeză pe pat lângă ea.

– Da, l-am văzut.

Deci știi cum a murit?

– Da, răspunse Katya, privindu-și mâinile. Intuia încotro se îndrepta discuția. S-a înecat, preciză.

Abir își duse o palmă la gură, îngrozită.

– Vai!

– Îmi pare foarte rău.

Katya observă că fata nu știuse. Li se păruse oare părinților ei că era prea tânără pentru a i se spune adevărul? Ce rușine era într-un înec, când poziția trupului lui Nouf la funeralii fusese practic o trâmbițare despre crima mai cumplită a păcatului trupesc? Sau Abir nu băgase de seamă? Totuși, simțea un fel de uşurare aflând că nu era singura victimă a secretelor din familie.

Mâinile lui Abir tremurau, și fata părea să se lupte să nu plângă.

– Nu vor să ne spună nimic. Eu știu că a fugit. S-a pierdut în deșert și a murit, dar nu ştiu detaliile. Și trebuie să le știu! Îmi tot fac griji... Abir își strânse mâinile, întruchipând pumni micuți, pe care-i îndesă în poală. Mă tot gândesc că ea... dacă

ea... dacă nu a fost un accident? Dacă a fugit și nu a mai vrut să se întoarcă? Poate voia să...

– Vrei să spui, dacă s-a sinucis? o ajută Katya să exprime gândul.

Abir încuviință și lacrimile îi alunecară pe obraji.

– Nu vreau să mă gândesc că sufletul ei e în iad. Era sora mea.

La aceste vorbe, vocea prinse să îi tremure și începu să plângă mai tare. Katya își stăpâni impulsul de a-și petrece brațul pe după umerii fetei; cumva, simțea că n-ar fi fost un gest potrivit.

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, spuse ea, dar sunt destul de sigură că nu s-a sinucis.

Abir înghiți un nod ce i se pusese în gât și se uită la ea.

– A fost lovită la cap, continuă Katya. Nu asta a omorât-o, dar e posibil să o fi lăsat inconștientă, așa că, atunci când a venit viitura, ea a fost lipsită de apărare.

Abir se albi la față.

– Dar nu înțeleg... Cine a lovit-o? Era cineva cu ea?

– Nu știu. Katya șovăi, apoi întrebă: Ascultă, Abir, îți poți imagina vreun motiv pentru care ea să fi fugit?

Abir clătină din cap.

– Știu că era neliniștită din pricina nunții.

– De ce?

Fata înălță din umeri.

– Nu îl cunoștea pe Qazi așa de bine.

– A vorbit vreodată despre fugă?

– Nu. Numai câteodată, în glumă. Abir își șterse din nou lacrimile din ochi. *Chiar* a fugit?

Katya ezită înainte să răspundă.

– Nu știu.

Abir părea să își fi recăpătat stăpânirea de sine. Se îndreptă de spate și umerii încetară să îi tremure. Își șterse nasul cu mâneca.

Urmă o tăcere încărcată de jenă, și Katya bâjbâi după o continuare a discuției.

– Îmi pare rău că ți-am pus atâtea întrebări despre Nouf. Nu vreau să te tulbur. Știu că nu o va aduce înapoi.

Abir încuviință îndurerată din cap.

– Îmi doresc să fi avut ocazia să o cunosc mai bine, spuse Katya.

Cu mișcări țepene, Abir se ridică și merse spre o ușă aflată într-un colț. O deschise, aprinse lumina și îi făcu semn Katyei să intre.

Era o debara enormă, îndesată cu îmbrăcăminte – pe cadre speciale, pe umerașe, veșminte îngrămădite în sertare de plastic, haine în cufere și acoperind rafturile de deasupra capului. Pantofare mari erau pline cu încălțări. Totul era curat și călcat. Katya pătrunse uimită în debara.

– Uau, șopti. Era atât de organizată?

– Nu, nu. După funeralii, mama a aranjat ca totul să arate frumos.

Katya se temea să atingă ceva, dar Abir începu să scoată hainele de la locul lor, examinându-le. Era o adunătură pestriță de veșminte. Un blazer în dungi fine stătea alături de un neglijeu stacojiu-vampă. Fata mai etală o rochie de bal cu paiete, strânsă pe corp, un pulover roz pufos de mohair cu model împletit și o pereche de pantaloni de piele roz. Șorturile și tricourile erau stivuite pe un raft, și lenjeria intimă părea absurd de îndrăzneață, chiloței cu șnur și sutiene transparente. Pentru prima dată, Katya simțea că vedea ceva din personalitatea pe care sperase să o întâlnească în dormitorul lui Nouf. Debaraua aceasta îmbelșugată – haine care valorau probabil sute de mii de riali – era o lume a fanteziei unde Nouf putea să poarte un sacou bărbătesc sau o pereche de pantaloni scurți. Existau și jeanși, bineînțeles, și zeci de fuste negre și cămăși albastre cu guler cu nasture, uniforme de școală privată, după cum arătau. Dar chiar lângă ele se afla o colosală haină albă, până la pământ, din cea mai fină blană.

Katya își opri privirea asupra hainei, izbită de dorința fulgerătoare de a avea parte de un veșmânt ca ăsta și de un univers în care să îl poarte. Era ceva ce ar fi purtat eponimul ei. Pe umerașul de lângă haină erau două mănuși, un fular gros,

o eșarfă și o pălărie mare de blană. Își îngropă degetele în puful pălăriei. Era rece și fină, iar pentru o scurtă clipă Katya se prefăcu în Nouf, stând în debara, întinzându-se dincolo de prăpastia timpului şi spațiului pentru a atinge un lac limpede de gheață sau chiar culmea unui ghețar.

Întorcându-se, o văzu pe Abir ridicând o rochie de gală, de un roz aprins. Fusta era suficient de largă și materialul, suficient de rezistent pentru ca rochia, odată așezată, să poată sta vertical fără vreun sprijin. Katya își dădu seama ce era.

– Rochia ei de nuntă?

– Da.

– E extravagantă. Katya se uită în jur. Stai o clipă... câte din astea sunt trusoul ei?

– Totul de pe partea asta, și cam o treime din aia.

Abir făcu semn spre tot ce era interesant în debara. Katya se uită din nou la haina de blană și simți un fior de dezamăgire. Nu Nouf cumpărase hainele acelea; Qazi le cumpărase. Din posesiunile inițiale ale lui Nouf rămâneau un şir de mantii, o pereche de jeanși, câteva tricouri şi o duzină de rochii de casă.

Katya făcu semn spre trusou.

– Credeam că ea a ales tot ce e aici.

Abir clătină din cap.

– Lui Nouf nu-i plăcea rozul.

Qazi, desigur, nu va fi avut habar. Oare cumpărase hainele socotind că rozul place tuturor femeilor? Sau asta voia el: o femeie care să se potrivească în veșminte roz? Katya se gândi la trusoul ei. Othman încă aduna articole, dar ea spera că el avea să evite genul ăsta de îmbrăcăminte, obiecte ispititoare al căror unic scop funcțional era să simbolizeze ceea ce purtătoarea nu avea să fie niciodată.

Când se uită din nou la Abir, văzu că fata se pregătea să iasă. Katya o urmă în dormitor. Expresia lui Abir era acum rece și formală. Își luă Coranul.

– Aș face mai bine să plec, zise.

– Da, desigur.

Se așternu un moment de tăcere stânjenită, apoi Abir se întoarse, pregătindu-se să iasă.

– Îmi pare rău, repetă Katya.

Abir se uită peste umăr și clătină din cap, ca pentru a spune: „Nu este vina ta". Cu un foșnet blând de mantii, părăsi încăperea.

19

Katya furişă o privire în laborator. Era ora prânzului, şi se alăturase celorlalte femei în camera de recreere dedicată lor pentru cincisprezece minute, înainte de a pretinde că trebuia să meargă la toaletă. Strecurându-se înapoi pe coridoare în drum spre laborator, reuşise să treacă neobservată. Bărbaţii părăseau de obicei clădirea la prânz, şi locul era pustiu.

În laborator, se aşeză la pupitrul de lucru. În decursul ultimelor două zile, pregătise pe furiş probele de ADN, extrăgând ADN-ul variabil şi amestecându-l cu o soluţie tamponată de polimerază şi primeri. Iar în acea dimineaţă pusese probele în termociclor. Aparatul necesita întotdeauna câteva ore pentru a procesa probele, şi Katya trebuia să fie acolo atunci când se încheia procedura, ca să nu le scoată altcineva din greşeală.

Erau două probe, una de la Eric Scarberry şi cealaltă de la escorta lui Nouf, Muhammad. Privi aparatul zbârnâind în faza finală a operaţiunii şi, când termină, aruncă o privire spre uşă.

Avu exact suficient timp pentru a pune în geantă profilurile scoase la imprimantă şi a ascunde semnele muncii ei, înainte ca Maddawi să se întoarcă în laborator, urmată de Bassma. Femeile se aşezară pentru a-şi relua lucrul, fără a le fi atras atenţia faptul că ea era deja acolo. Păreau bucuroase şi îşi continuară pălăvrăgeala din timpul prânzului.

Uşurată, Katya se apucă să lucreze la probele de sânge de la un caz pe care îl pregătise de dimineaţă. Aruncă o privire spre geantă. Nu avusese vreme să se uite pe rezultatele scoase la imprimantă, şi acum o zgândărea curiozitatea. Se potrivea

oare vreunul din ADN-uri cu cel al copilului lui Nouf? Trebuia să aştepte până când ajungea acasă pentru a afla.

In seara aceea era cu gândurile departe. Abu observă că ceva nu era în regulă, dar, când o întrebă, ea îl minți, spunându-i că o încerca o răceală. In tot cuprinsul cinei se gândi la Othman, întrebându-se cum să îi spună ce descoperise.

După cină îl sună pe Ahmad. Jumătate de oră mai târziu, acesta era la uşă. Abu îl invită să intre şi cei doi bărbați discutară în timp ce Katya se duse în camera ei, îşi puse mantia şi baticul şi făcu mici ajustări la *burqa*. Nu îi spusese tatălui ei că pleca, dar, dacă îi lăsa pe bărbați să vorbească suficient de mult, până la urmă avea să îi spună Ahmad. In felul acesta, lui Abu îi era mai greu să refuze.

După o vreme, Abu bătu la uşa dormitorului.

– Katya!

Părea supărat.

Ea apăru în prag, complet acoperită.

– Ies un pic.

– Ştiu. Mi-a spus Ahmad. Unde te duci?

– Trebuie să mă întâlnesc puțin cu Othman. E legat de sora lui.

Abu o privi suspicios.

– Şi de ce nu îl poți suna?

– Nu e ceva ce aş dori să îi spun la telefon.

Se uita rugător la tatăl ei, dar încruntarea lui deveni şi mai adâncă, şi ar fi putut-o împiedica să plece, dacă nu ar fi apărut Ahmad în capătul holului.

– Gata? întrebă Ahmad. Hai s-o rezolvăm rapid!

Katyei îi venea să îl sărute. Ahmad ştia întotdeauna să spună cuvintele potrivite.

Abu se întoarse spre prietenul său.

– Ai mare grijă de ea, rosti morocănos.

Katya îi simți în spinare arsura privirii tot drumul de-a lungul holului.

Ahmad încuviință din cap şi, cu expresia sa cea mai severă, o conduse la maşina care aştepta lângă trotuar.

În timp ce treceau prin orașul vechi, Katya se uita absent pe geam la piețele de tarabe care se închideau pentru noapte si la clădirile construite din coral extras din recifele din Marea Roșie. Avea impulsul de a întinde mâna pe geam și de a atinge una, simțindu-i textura aspră sub degete, ceva care să o smulgă din gândurile ei nesfârșite despre oameni. Abu. Nouf. Nayir. Salwa și Abdul-Aziz. Othman.

Când traseră în parcarea parcului de distracții pentru copii, văzu că Othman era deja acolo. Venise cu Porsche-ul argintiu și capota era coborâtă. Purta o cămașă albastră cu nasturi de sus până jos, și părul lui, bogat, cârlionțat și negru, era mai scurt decât înainte. Dar vederea profilului său, a lungimii brațelor vânoase și ceva din felul în care mâna lui odihnea peste volan fură cele care îi puseră un nod în gât.

În spatele lui, parcul de distracții se închidea odată cu căderea nopții, și, una câte una, comediile se întunecau – mai întâi roata uriașă, apoi montagne russe-ul, apoi caruselele mai mici. Katya îl rugă pe Ahmad să aștepte până când se stingeau luminile complet înainte de a merge cu automobilul până în dreptul mașinii lui Othman. Erau mai puține șanse să fie observați în întuneric – și situația arăta deja suspect, două vehicule într-o parcare goală, schimbând o pasageră. Pe timpul nopții, patrulele poliției religioase erau rare, dar Katya nu se simțea în largul ei.

– Tatăl dumneavoastră și-ar dori ca el să țină capota lăsată, spuse Ahmad. Desigur, nu și dacă mergeți pe autostradă, unde e curent.

Ea îi zâmbi și coborî din mașină.

Când Katya urcă în Porsche, Othman apăsă un buton care le aduse capota deasupra creștetelor. Ochii lui erau umezi, de parcă ar fi plâns, dar ea bănuia că era doar obosit. Își ridică *burqa*. El îi luă mâna și o sărută.

– Mă bucur să te văd!

Ea simți un nod în stomac.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Katya, făcându-și curaj să se aplece peste scaun și să îl sărute pe obraz.

Era întotdeauna jenant. „Va fi mai confortabil, își spunea ea, când nu se va mai uita Ahmad."

El acceptă sărutul și îi cuprinse chipul în palmă.

– Ești bine? întrebă ea, trecându-și degetele prin părul lui.

– Da.

– Îmi place tunsoarea.

El zâmbi.

– Vrei să facem o plimbare cu mașina?

– Da.

Sărutând-o pe frunte, Othman îi dădu drumul mâinii și porni mașina. Ieșiră din parcare. Othman arunca din când în când o privire în oglinda retrovizoare, pentru a se asigura că Ahmad îi urma, și merseră fără să vorbească, lăsând huruitul motorului mașinii să domine îngustul spațiu interior. Acum, fiind în prezența lui, ea se simțea cuprinsă de afecțiune. Nu își putea aduce aminte de ce se îndoise de el și bănuia că fusese doar din cauza stresului său și a zilelor de tăcere dintre ei, oricât de neintenționate vor fi fost. O teamă se isca înlăuntrul Katyei, legată de fragilitatea loialității ei, ținută acum la distanță de priviri dese înspre mâinile lui ferme și înspre ochii lui melancolici, de prezența mângâietoare a mirosului său de mosc.

Douăzeci de minute mai târziu, el trase în dreptul unei plaje întunecate din sudul orașului. Aici existau o serie de plaje private. Ca și celelalte, aceasta avea ziduri înalte de piatră pe trei laturi și o poartă mică de metal în colț. Merseră pe plajă și închiseră poarta după ei. Prin grilajul de fier al porții îl zăreau pe Ahmad în mașină, cu fața evidențiată discret de lumina pâlpâitoare a DVD-playerului său portabil.

– La ce se uită? întrebă Othman.

– La copii clandestine după *Hour el Ayn*.

– Ce-i aia?

Ea era mirată într-o oarecare măsură că el nu auzise niciodată de *Frumoasele virgine*.

– E o dramă de televiziune despre recentele atacuri militare asupra complexului american.

– Și se numește *Hour el Ayn?*

Spune poveștile oamenilor care au murit și ale atacatorilor. Bănuiesc că sunt și niște virgine pe acolo.

Othman zâmbi și clătină din cap, minunându-se, pe când o conducea de-a curmezișul plajei. Era o cabină de schimb în apropierea apei, având un lanț cu lacăt la ușă.

– Asta e plaja familiei tale? întrebă ea.

– Da, dar n-am mai fost aici de ani de zile. Acum avem plaje pe insulă.

– E minunată!

Ea mai fusese pe plaje private, dar zidurile protectoare se extindeau întotdeauna atât de departe în apă, încât cei care făceau băi de soare în apropiere nu puteau ajunge la capătul lor fără să înoate. Zidurile de pe plaja asta se terminau la doar câțiva metri depărtare de marginea apei și, deși Katya nu auzea nici un zgomot de activitate dinspre enclavele învecinate, luna lumina puternic apa și ea nu se simțea suficient de confortabil pentru a-și lepăda *abaaya*. Othman propuse să se așeze pe nisip.

Stăteau suficient de aproape ca picioarele lor să se atingă. Lăsându-și brațele să atârne pe genunchi, el se uita în larg, cu o expresie pe care ea o recunoscu drept dor de a intra în apă. Când el o surprinse privindu-l, Katya își lăsă capul în jos.

– Vrei să înoți? întrebă ea.

– Nu. Nu, sunt extenuat.

– Nu te reține din cauza mea.

El oftă.

– E în regulă. Sunt cu adevărat obosit. Am avut parte de ședințe toată ziua. Mereu, numai ședințe! Aș vrea să pot scăpa de ele.

– Nu-ți poți lua o zi liberă?

– Nu săptămâna asta. Cum tata încă e în spital, lucrăm cu toții de două ori mai mult. Clătină din cap. Nu știu ce vom face când... Allah, iartă-mă... când va veni ziua în care se va sfârși.

Pomenirea tatălui aduse gândurile Katyei înapoi la Nouf și la probele de ADN. Nu voia să intre brusc în subiect, așa că îl lăsă pe Othman să vorbească. Era mai bine să asculte o vreme, ca să poată aprecia starea lui sufletească. Othman

continuă despre serviciu, despre unul dintre donatori, care își făcuse obiceiul să pună sub semnul întrebării fiecare donație pe care o făcea familia, indiferent cât de mică. Katya asculta, râzând la momentele potrivite, dar în mintea ei se învălmășea propriul discurs. „Discuția despre Nouf îl întristează întotdeauna. Mi-e teamă să nu-l supăr. Dar n-ar trebui să-mi fie teamă! Dacă vrem să meargă căsnicia asta, e musai să vorbim deschis. El ar trebui să își dea seama că ăsta e un lucru important. Însă îi înțeleg durerea..."

– Pari cu gândurile departe, zise el într-un final.

Nu era o acuzație, ci o observație imparțială. Ea simți un val de ușurare.

– Iartă-mă! Îmi făceam și eu griji legate de serviciu.

Katya observă că el se uita la mâna ei. Alene, Othman o luă în palma lui și începu să îi mângâie degetele.

– Am văzut-o pe sora ta Abir ieri.

El zâmbi.

– Da, mi s-a spus.

Degetul lui închipuia spirale și trăsături de pensulă în palma ei. Fu nevoie de câteva secunde ca ea să își dea seama că el scria un mesaj. Katya îl desluși: „V-R-E-I S-Ă T-E M-Ă-R-I-Ț-I C-U-R-Â-N-D?" Ea zâmbi și îi luă palma pentru a scrie mesajul de răspuns.

„D-A."

El îi strânse mâna.

– Deci despre ce îți faci griji la serviciu?

– Ei, șefa mea. Ca de obicei, zise Katya. De fapt, azi am lucrat ceva la cazul lui Nouf.

Postura lui deveni rigidă, dar atât de discret, încât ea aproape că nu sesiză.

– Aha...

– Îmi pare rău că a durat atât de mult până când am luat din nou legătura. Doar că... a trebuit să fac mare parte din lucru în afara programului.

– Nu îți periclitezi slujba, sper, zise el încruntându-se.

– Nu tocmai. Ea observă că el nu o credea. Am fost rapidă.

Urmă o tăcere stânjenitoare. El îi lăsă mâna dintr-a sa și oftă adânc, trecându-și degetele prin păr.

– *Ya Allah.* Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Nu, zise ea, nu-ți face griji!

– Ba nu, ar trebui să-mi cer scuze! Iartă-mă! Nici nu mi-a trecut prin cap că tu va trebui să... nu știu, să te furișezi și să ascunzi lucruri. Asta faci, nu-i așa?

Ea nu putea să nege.

– Sunt așa un idiot! Katya... Îi luă din nou mâna, mai hotărât acum. Scuză-mă!

– Nu te scuza. Vreau să o fac. Ea îi strânse mâna și continuă: Ascultă, nu e nici o problemă. Încercam doar să determin ADN-ul tatălui copilului, spuse ea cu blândețe. Speram să găsesc o potrivire cu cel al escortei.

Strânsoarea lui slăbi.

– Și s-a potrivit?

– Nu.

Ea ar fi vrut să îi povestească despre Eric, dar părea a fi prea mult de explicat. Dintr-odată, avu certitudinea că el nu știa despre Eric. Cum i-ar fi putut spune ceea ce îi povestise Nayir? Că Nouf își făcea planuri să se mute la New York. Că se întâlnea cu un american. Era un lucru periculos de dezvăluit, mai ales dacă Eric încă avea relații cu familia. „Nu-i pot spune în seara asta."

– Ai vreun alt suspect? întrebă el.

Ea scrâșni din dinți.

– Nu, așteaptă, rosti Othman repezit. Nu trebuie să răspunzi. Îmi cer iertare! De fapt, nici măcar nu e treaba ta. Mă simt un egoist că te-am împovărat cu asta.

– Nu, te rog, nu te scuza!

– Katya. Dintr-odată, vocea lui era tăioasă. Oricât de mult aș aprecia dedicarea ta față de lămurirea morții surorii mele, cred că ar trebui să iei în considerație întâi slujba ta.

Ea se simți rușinată.

– Adică, nu orice femeie are curajul să lucreze, continuă el. Știu că ți-am mai spus asta, dar sunt cu adevărat mândru

de tine. Sincer, nu vreau să faci nimic care să-ți pună serviciul în primejdie.

– Ai încredere în mine, zise ea. Sunt foarte prudentă.

După o nouă pauză stânjenitoare, Othman dădu din cap în semn de încuviințare, dar ea simți că el se retrăsese în sine. Era o expresie în ochii lui care îi amintea de Nouf, în clipele când și ea se retrăgea în sine.

Se așternu alt moment de tăcere. El își cuprinse picioarele cu mâinile. Tăcerea și retragerea lui dădeau senzația unui reproș. Katya își spuse că nu era nimic personal, că Othman era îndurerat și așa jelea el, dar dispoziția era atât de întunecată, încât otrăvea aerul din jur, și ea simți că nu aveau să își revină niciodată din asta.

– Iartă-mă, zise ea.

El păru să se smulgă dintr-o reverie.

– Nu-ți cere iertare! Dar ascultă-mă. Îți sunt recunoscător pentru ceea ce ai făcut și pentru cât de mult îți pasă de Nouf. Mi-ai dovedit asta. *Știu* că îți pasă. Dar mortul de la groapă nu se mai întoarce. Gândește-te la cât te-ar putea costa angajamentul ăsta. Nu o poți aduce înapoi. Othman o privi pe Katya și adăugă: Cred că asta ar trebui să înceteze.

Ea era atât de luată prin surprindere, încât nu știu ce să spună.

– Ce ar trebui să înceteze? reuși să îngaime.

– Asta... toată treaba asta pe care o faci. Apreciez. Și eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Dar e periculos. Și... și chestiunea asta legată de copilul ei cred că are să pricinuiască doar mai multă durere. Ce se va întâmpla, dacă vei afla cine e tatăl copilului? Noi nu vrem să pedepsim pe nimeni... nu vrem mai multă suferință.

Katya avu impresia că el era pe cale să izbucnească în plâns, și își dădu seama cât de greu îi venea lui să își stăpânească tot timpul sentimentele.

– Știu că a fost greu, spuse ea după o vreme. Nu vreau să vă pricinuiesc mai multă durere. Dar mă gândeam că tatăl acelui copil, oricine ar fi, ar putea avea de a face cu dispariția ei.

– E posibil, spuse el, înfigându-și degetele în nisip, și apoi ce se va întâmpla? Cineva va fi pedepsit pentru că s-a îndrăgostit? Pentru că a încălcat regulile?

Vocea lui crescuse în intensitate. Ea așteptă câteva clipe, lăsând tăcerea să îl calmeze.

– Uite ce-i, în momentele astea familia mea se luptă să accepte povara sarcinii ei. Orice altă veste ar putea fi devastatoare. Iar între timp, tu îți periclitezi slujba.

– Îmi pare rău, spuse ea. Poate că-s indiscretă...

– Nu ești indiscretă.

– Dar tatăl copilului ar fi putut-o răni, și nu ar fi mai bine dacă ai ști cine a fost?

– Dacă familia mea trebuie să creadă că moartea lui Nouf a fost accidentală, atunci așa trebuie să fie, deocamdată. Othman ridică o mână pentru a stăvili protestul ei. *Deocamdată,* am spus. Dacă ești prinsă făcând asta, nu te voi ierta pentru că ți-ai periclitat cariera.

Ea își întoarse privirea, luptând cu tumultul sentimentelor. Ar fi vrut să-i spună că se purta suspect - că, dacă știa cine era tatăl, dacă proteja pe cineva, atunci s-ar fi cuvenit să îi zică.

– Te rog, nu-ți distruge viața! Othman îi prinse bărbia și îi îndreptă încet chipul spre al lui. O privi în adâncul ochilor. Nouf e moartă, spuse, dar tu nu ești.

Ea încuviință din cap, înțelegând, dacă nu toate afirmațiile lui, cel puțin intențiile din spatele lor. El o sărută ușor și își frecă nasul de obrazul ei, dar, în loc să se retragă apoi, continuă să o sărute cu pasiune crescândă. Ea simți fiori de plăcere când mâna lui lunecă în jurul taliei ei, dar auziră un zgomot în spatele lor – ca și cum Ahmad ar fi coborât geamul mașinii; sonorul DVD-playerului se auzi brusc mai distinct – și amândoi pricepură că era un avertisment: „Ajunge". Othman își retrase mâna și se îndreptă de spate.

Cuvintele lui o frământau. Oare el chiar avea impresia că ea se ocupa de investigația asta ca să îi demonstreze lui ceva? Și de ce era atât de preocupat că ea și-ar putea pierde slujba? *Ea* ar fi trebuit să fie preocupată. Dacă, după ce se căsătoreau, ea decidea să își părăsească serviciul? Probabil că își va dori

copii într-o bună zi. Ar ierta-o el pentru că își dădea demisia? Ar înțelege? Conștientizarea subită a faptului că nu discutaseră despre copii – cel puțin, nu de ajuns pentru a o satisface – îi aduse o stare cumplită de neliniște.

Simțea totodată o bănuială strecurându-i-se în suflet. O uimea că el se arătase atât de insistent și de ferm în legătură cu slujba ei. Lui nu îi plăcea să vorbească despre Nouf, ea știa asta – devenea întotdeauna retras în astfel de situații. Judecând după standardele precedente, seara asta fusese practic o adevărată descărcare pentru el. Ceva o cauzase, dar ea nu voia să se lanseze în speculații privind motivul. Era târziu și se simțea sătulă de luat pe ghicite.

20

El era întins sub ea. Părul ei lung şi întunecat cădea peste pieptul şi fața lui, gâdilându-i obrajii. Era răcoare în cameră, dar, acolo unde pielea ei o atingea pe a lui, simțea o căldură plăcută. O visase pe această femeie de zeci de ori, dar nu îi vedea niciodată fața. Părul ei, căzând în cascade, lung și negru, ascundea totul, dar, pe când el ridica mâna să îl înlăture, ea se trăgea înapoi. Părea ca și cum ridicarea mâinii ar fi fost de fapt o îndepărtare, și, cu cât el își încorda mai mult puterea, cu atât dispărea mai repede femeia. Învăță din vis că singurul mod de a o prinde era să înceteze să o dorească, să înceteze să încerce şi să lase pletele ei să îl îmbrace în întunecime, să lase trupul ei să îl înfăşoare într-o vrajă a senzațiilor. Într-o bună zi avea să îi vadă fața, dar până atunci putea savura apăsarea trupului ei, mătasea pielii ei.

Deschizând ochii, Nayir avu impresia că se afla tot în vis. Mădularul îi zvâcnea și ceva îi gâdila obrajii, dar barca se legăna cu el şi își dădu seama că cineva era pe punte. Se auzi un zăngănit la intrare. Aruncând cearșaful de pe el, sări în picioare şi o văzu pe domnişoara Hijazi în vârful scării, ținându-și tivul mantiei înfăşurat în pumn.

– Nayir? strigă ea. Ești acolo?

El se împletici spre baie.

– Nayir? Iartă-mă! Trebuie să vorbesc cu tine. Am încercat să te sun pe celular, dar era închis.

Urmă o tăcere stingheritoare.

– Pot să intru o clipă?

El închise ușa de la baie și își frecă fața. Trecuseră câteva zile de când o văzuse ultima dată pe domnișoara Hijazi. Încercase să nu se gândească la ea.

– Cobor, spuse ea.

Nayir avu senzația că se strecurase o șovăială în vocea ei. Întredeschise ușa băii și aruncă o privire, văzând-o cum cobora scara. Îi zări fugar glezna și închise din nou ușa.

– Scuze că dau buzna, îi strigă femeia. Vecinul tău se uita insistent.

– Așa că ați venit *înăuntru?* întrebă el.

– I-am spus că sunt sora ta.

– Vai de capul meu!

– N-am avut de ales. Ascultă, Nayir, am încercat să te sun. De ce nu îți deschizi celularul?

– Sunt ocupat. Othman știe că sunteți aici?

– E ceva important. Am rezultatele de la probele de ADN pe care mi le-ai lăsat. Am reușit în sfârșit să le analizez și reiese că nici Eric, nici Muhammad nu au conceput copilul.

Deranjat și incapabil să priceapă pe moment ce spusese ea, Nayir deschise robinetul. Apa era călduță și murdară. Aruncă o privire în oglindă; arăta epuizat. La ce oră adormise? Stătuse treaz toată noaptea studiind hărți ale deșertului, căutând șantierul de cercetare al lui Eric.

M-ai auzit, Nayir? Femeii părea că i se tăiase răsuflarea. Altcineva era tatăl!

Adunându-și curajul, luă un halat de pe ușă și îl îmbrăcă. Deschizând ușa doar atât cât să se poată strecura afară, țâșni în dormitor și închise ușa după el. Cu coada ochiului observase în goana lui că ea stătea cu spatele spre el, și îi era recunoscător pentru asta. Își lepădă halatul, culese o pereche de pantaloni de pe podea și găsi o cămașă pe pat; amândouă erau mototolite. Cu toate acestea, le îmbrăcă.

– Înseamnă că trebuie să fie un al treilea bărbat, strigă ea.

Câteva clipe mai târziu el ieși din dormitor și o găsi stând în micul spațiu de luat masa.

– Ei bine, n-am fost eu, îi replică.

Ei îi scăpă un chiot de râs și duse repede o mână la gura ascunsă dincolo de *burqa*.

El se încruntă.

– Îmi cer iertare, spuse ea.

– N-ar trebui să fiți aici, rosti el scurt. E o infracțiune *zina*, știți bine. I-ați spus lui Othman că veniți încoace?

– Nu, dar...

Și de ce nu sunteți la serviciu? Credeam că aveți o slujbă.

– Mi-am luat liber în dimineața asta. Uite ce-i, îmi pare rău că deranjez.

O rosti de parcă credea în ce spunea. El își întoarse privirea. Deși femeia purta o *burqa*, lui tot nu îi plăcea să se uite în ochii ei.

– Am nevoie de ajutorul tău într-o privință, continuă ea.

– În ce privință?

– Vreau să investighez un loc care ar putea avea legătură cu moartea lui Nouf.

– Și pentru ce aveți nevoie de mine? Aveți un șofer. Și un logodnic.

Femeia nu răspunse. Se întoarse spre hublou, își încrucișă brațele și își prinse coatele în palme. Nayir aștepta, devenind cu fiecare secundă mai încordat.

– Othman nu mai vrea ca eu să continui, zise ea cu voce tremurătoare. Am discutat despre asta, și el a spus că îmi risc slujba.

Încet, Nayir se așeză pe canapea și se uită împrejur după pantofi.

– Și riscați?

– Nu tocmai... poate un pic. Dar sunt foarte prudentă, și, în plus, e vorba despre Nouf. E vorba despre *sora* lui. Ar fi de presupus c-ar trebui să accepte orice ajutor i s-ar oferi.

Nayir se frământa. Ar fi vrut să îi spună că nu avea rost să i se plângă lui de Othman; el era prieten cu Othman și asta nu avea să se schimbe. Nu îi putea vedea fața după *burqa*, dar ochii femeii erau suficient de expresivi pentru a-i mărturisi tulburarea. Prieten sau nu cu Othman, el simți un fior de compasiune.

– Știu că Othman vrea să descopere ce s-a întâmplat cu Nouf, spuse el cu grijă, evitând următorul său gând: „Poate că pur și simplu nu vrea ca dumneata să fii implicată".

Poate că Othman devenea în cele din urmă deranjat de faptul că ea avea o slujbă, de îndrăzneala ei în privința acestui caz. Nayir se întreba dacă femeia îi spusese lui Othman că merseseră la apartament și la optician.

– De ce credeți că v-a rugat să încetați să lucrați la caz? întrebă el.

Ea oftă.

– Nu știu. Părea stânjenit de asta.

– I-ați spus că am mers cu dumneavoastră la apartamentul lui Eric?

– I-am zis că am făcut ceva investigații împreună, răspunse ea. Dar i-am spus asta cu zile în urmă. Doar aseară a părut tulburat. Întotdeauna se tulbură când vorbesc despre Nouf. Aseară i-am explicat despre ADN. Cred că îl deranjează în special să vorbească despre sarcina ei, și de data asta s-a supărat. Spunea că e îngrijorat pentru mine. I-am zis că nu trebuie să se îngrijoreze, dar el a insistat să încetez. A spus că, dacă nu o fac, nu avea să mă ierte niciodată pentru că mi-am periclitat cariera.

Acest aspect îl uimi pe Nayir, pentru că, deși înțelegea reticența lui Othman, asta era evident mai mult decât reticență. Era o reacție suspectă. Și mai era ceva în neregulă: Othman își făcea griji că ea avea să își piardă slujba. Oare chiar îi păsa? *Voia* ca ea să lucreze?

Ea părea să aștepte răspunsul lui. Cu toate că îl măgulea, Nayir se feri de consecințele exprimării opiniei sale. Se ridică, deschise dulapul și își scoase trenciul.

– Nu pot explica purtarea lui Othman, spuse el.

– Dar nu ți se pare ciudată?

El nu replică. Poate că Othman știa ceva despre dispariția lui Nouf și nu voia ca domnișoara Hijazi să afle. Nu însemna că era vinovat.

– Te gândești că nu are încredere în mine, spuse ea.

– N-am zis așa ceva!

– Chipul vorbește în numele tău.

Deși se simțea jenat, era impresionat că ea îi observase expresia feței fără să se uite direct la el. Brațele ei rămăseseră încrucișate sfidător, și el își aminti de tăcerea ei încăpățânată din sala de la morgă. „Nu are să renunțe la investigație, se gândi el. Nici măcar de dragul lui Othman." Şi simți același amestec de indignare și de respect ursuz pe care îl avusese atunci. Ea era sfidătoare, dar el nu putea dezaproba motivele ei.

– Am să vorbesc cu el, spuse Nayir. Asta vreți, nu-i așa?

Ea se întoarse să îl privească în ochi, însă el își feri grăbit chipul.

– Da, dacă poți. Dar, mai mult decât asta... Domnișoara Hijazi se întoarse din nou spre hublou. Aş vrea să știu dacă mai ești dispus să te implici.

El ezită înainte de a răspunde.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat cu fata. Și cred că și Othman vrea asta, indiferent dacă își dă seama acum sau nu.

Ea părea ușurată, sau recunoscătoare, și își lăsă brațele pe lângă trup, abandonând atitudinea sfidătoare.

– Atunci n-ai vrea să vii cu mine chiar acum? E important. Am nevoie de experiența ta.

El șovăi din nou.

– Depistare, spuse ea, de parcă asta explica totul.

După o pauză, el încuviință din cap.

– Lăsați-mi însă timp pentru rugăciunile de dimineață.

Domnișoara Hijazi îi spuse că mergeau la o grădină zoologică abandonată. Cu o seară înainte deschisese ziarul la întâmplare și găsise un articol („Maimuțăreli?") despre vânzarea ilegală de cimpanzei ca animale de companie în regat, o practică ce fusese interzisă, dar care prosperase în ciuda interdicției. Articolul sublinia de asemenea condițiile deplorabile în care trăiau animalele din grădinile zoologice mai mici din Jeddah. În timp ce studia imaginile cu cimpanzei cu blana năpârlită, slabi de le ieșeau oasele prin piele, se pomenise revenind cu gândul la bălegarul de pe încheietura mâinii lui Nouf și la descoperirea unchiului lui Nayir că, indiferent de la ce animal

provenise, acesta fusese probabil otrăvit. Ea nu descoperise încă sursa bălegarului, dar ce loc mai bun pentru a începe căutarea, decât grădina zoologică?

Așa că, urmându-i din nou Toyota, Nayir ieși de pe autostradă și conduse spre interiorul continentului, de-a lungul unei fâșii pustii de șosea care intersecta un câmp de nisip cenușiu. Cu fiecare kilometru parcurs, se adâncea sentimentul de vinovăție. Acum chiar că se furișau pe la spatele lui Othman. Își zise că Othman ar fi de acord cu rațiunile pentru care ei făceau asta, în pofida celor spuse domnișoarei Hijazi în noaptea precedentă, dar în adâncul sufletului cunoștea adevărul: când ea îl rugase să vină la grădina zoologică, el își dorise să fie în compania ei.

Gândurile i se tot întorceau la faptul că ea îi spusese lui Othman că merseseră la apartamentul lui Eric și că Othman nu fusese supărat. Bineînțeles că nu ar fi trebuit să fie avea încredere în Nayir în asemenea chestiuni. Dar îl rănea să înțeleagă că era același tip de încredere pe care un rege o are într-un eunuc. El era mai rău decât un eunuc; lui nu îi lipsea o anumită parte anatomică, îi lipsea altceva, un sâmbure ascuns care îl făcea bărbat. Și-l aminti pe Othman râzând la bazarul cu jachete; râsese pentru că Nayir era ultima persoană de pe pământ care ar fi trebuit să vadă trupul unei femei. Era ca și cum femeia i s-ar fi expus unui ayatollah. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai dezgustat de sine pentru că avea astfel de gânduri.

Începu un urcuș pe un deal întins, abrupt. Praful se învârtejea prin dreptul geamurilor, împiedicându-i vizibilitatea, dar, când ajunse în vârf, panorama se deschise. Sub ei, vreo zece case văruite-n alb se-mprăștiau pe coasta văii și, deasupra, colaci desfășurați de sârmă ghimpată ruginită formau perimetrul vestic al grădinii zoologice abandonate spre care se îndreptau.

Nayir lăsă jos geamul și inspiră adânc. Nu era balegă de cămilă; mirosul acela îl cunoștea. Acesta era categoric iz de grădină zoologică. Trebuia să admită că domnișoara Hijazi se dovedise inteligentă gândindu-se să vină aici. Dacă Nouf se

dusese într-adevăr la o grădină zoologică funcțională, ar fi avut o duzină din care să aleagă, dar, dacă se întâlnea în secret cu cineva, ar fi venit aici.

Opriră mașinile într-o parcare pustie de lângă un teren de joacă pentru copii care arăta de parcă nu mai fusese folosit de un deceniu. Nayir coborî din jeep și o văzu pe domnișoara Hijazi scoțând cu oarecare dificultate din portbagajul Toyotei ceva ce părea a fi o cutie de scule. Escorta ei o asista învârtindu-se în jurul ei, luând-o înaintea femeii în îndeplinirea unor sarcini mărunte, mai întâi manevrând cutia de scule, apoi închizând portbagajul.

– Mulțumesc, Ahmad, spuse ea părând puțin agasată. N-ar trebui să dureze mult.

I se alătură lui Nayir și se apropiară de vechea intrare, o gheretă metalică de bilete ascunsă în umbra unui palmier. Lângă ghereta de bilete era o plăcuță de alamă pe care scria: „COPIII POT FI ÎNSOȚIȚI FIE DE MAMA, FIE DE TATĂL LOR, DAR NU DE AMBII PĂRINȚI. BĂIEȚII PESTE 10 ANI SUNT CONSIDERAȚI ADULȚI". Lângă plăcuță era atașat un orar pentru bărbați, femei, copii și grupuri școlare, astfel încât diferitele specii de oameni să nu se suprapună.

Nayir se uită înspre șofer și văzu că se retrăsese în mașina dotată cu aer condiționat. Felul lui prea nepăsător de a o lăsa pe domnișoara Hijazi să se îndepărteze cu un bărbat care nu era din familie îl zgândărea pe Nayir, deși i se mai întâmplase. Și Ahmad probabil considera că el nu prezenta nici un pericol. Era de încredere, dar asta nu constituia o consolare.

Turnichetții pentru controlul accesului erau blocați, așa că Nayir se cățără peste și se întoarse să o ajute, dar ea îi întinse cutie de scule și escaladă prin propriile puteri.

Stiți, aș putea să mă descurc și singur, spuse el.

Domnișoara Hijazi îl săgetă cu privirea. El roși. Apoi, grăbit, ea îi luă cutia de scule din mână.

Apucând-o pe o alee străjuită de palmieri, observară că drumul trecea pe lângă clădiri și cuști goale, fântâni pline de mizerii și bănci rupte.

– Nouf avea bălegar la încheietura mâinii, spuse ea.

– Şi escorta ei avea bălegar pe pantofi, răspunse Nayir, amintindu-și de mirosul pantofilor lui Muhammad.

– Serios? Amănuntul ăsta nu mi l-ai spus. Văzând că nu avea de gând să răspundă, continuă: Dacă ai fi Muhammad și ai veni la grădina zoologică, de ce ai face-o? Ai căuta pe cineva? Te-ai întâlni cu cineva?

Ajunseră în umbra unei clădiri din apropiere.

– Intrebarea potrivită, spuse Nayir, e următoarea: dacă ai fi *Nouf* și ai veni la grădina zoologică, de ce ai face-o?

Ea îi aruncă o privire frământată.

– Poate că te-ai întâlni cu un bărbat.

O răcoare bine-venită îi învălui atunci când se abătură sub un şir de palmieri care dominau o fostă expoziție având ca tematică Parcul Serengeti din Africa. Câteva oase de animale zăceau în bazinele adânci dintre cuşti şi platformele pentru privitori – poate vertebre dintr-un gât de girafă, craniul unei feline mari. Leii, regii junglei, erau debilii deșertului. Căldura îi omorâse pe toți.

Ba nu, își zise Nayir, *arabii saudiți* îi omorâseră pe toți, cu ambiția lor de a construi o grădină zoologică în aer liber în climatul cel mai neospitalier din lume. Importaseră animale, dar lumea nu venise. Și de ce ar fi venit? Cine ar vrea să se preumble într-o căldură înăbușitoare pentru a vedea niște sălbăticiuni suferinde? Cu certitudine, nu arabii saudiți, renumiți pentru disprețul nutrit față de orice se găsea mai jos în lanțul trofic decât ei.

O briză firavă trecu pe sub trenciul lui când intrară în casa reptilelor. Aici, osemintele erau mai interesante. Văzu fragmente lungi de șiră a spinării printre rămășițe mai mari, de parcă un șarpe şi-ar fi mâncat tovarăşul de celulă, înghițindu-l întreg înainte de a muri. Oare ar fi supraviețuit șerpii dacă îngrijitorii s-ar fi sinchisit să îi elibereze? Se zvonea că ar fi mutat speciile inofensive într-un magazin local de animale de companie și le-ar fi lăsat pe cele periculoase să moară.

Nayir și domnișoara Hijazi ieşiră din nou în alee, trecând pe lângă cuşti de crocodili şi aviare vechi acoperite cu vițe

uscate. În depărtare se vedea vârful unui munte, o imitație de Matterhorn[1], fără îndoială populat odinioară de capre sălbatice.

– Hai să controlăm acolo, spuse ea.

El mormăi un răspuns.

Matterhorn-ul era tăcut ca un mormânt, şi ei se apropiară de el cu băgare de seamă. Nu era atât de înalt cum părea de la distanță – avea în jur de zece metri. Poalele îi erau presărate cu plante cu flori.

– Cred că ăsta e leandru, spuse el.

– Da, zise ea. Ciudat că creşte aici, unde l-ar putea mânca animalele.

Merseră printre tufişuri, păşiră peste gărduleţul jos care înconjura muntele și traversară un câmp îngust de iarbă, acum uscată scrum, cu șanțuri pline de nisip. Domnișoara Hijazi își puse jos cutia de scule şi o deschise. Se dovedi a conține echipament specific medicinii legale. Scoțând o punguță de plastic de acolo, femeia luă o probă dintr-un leandru și din solul din jur.

În timp ce ea își vedea de lucru, Nayir dădu ocol muntelui. Învelişul era făcut din ghips verde şi maro, vârful fiind vopsit alb ca să arate ca zăpada. La limita de jos descoperi o intrare. Împingând uşor, întredeschise uşa şi aruncă o privire înăuntru.

Interiorul era gol. Prin diferite crăpături din pereții de ghips, lumina se revărsa înăuntru, dezvăluind o podea de pământ, pereți albi şi o pătură făcută sul într-un colț. Aerul era umed și greu. Nayir cercetă solul. Imediat dincolo de intrare, văzu urme albe în pământ, ca şi cum ar fi măturat cineva acolo recent. Urmele se risipeau înspre exterior, pierzându-se în iarba din apropiere. Nu existau amprente de tălpi.

– Ai găsit ceva? întrebă ea.

– Un ascunziș, spuse el.

Domnișoara Hijazi pătrunse în încăpere.

– Miroase a... – privi șovăielnic spre Nayir – ... sex.

– Știu, spuse el, apoi ceru în sinea sa iertare pentru minciuna rostită.

[1] Masiv muntos din Alpi, situat la granița dintre Italia şi Elveţia (n.red.)

Păşi înăuntru şi își duse o mânecă la nas. O serie de alarme se declanşară concomitent în capul lui: De unde să ştie ea asta? Poate că ținea de slujba ei să știe, dar cum se *preda* asa ceva? O altă alarmă se declanșă, anunțându-l că ocupau un spațiu foarte mic, privat. Care mirosea a sex. Nayir se retrase din acel spațiu.

Ea ieși aducând pătura. O desfăcu cu grijă, o ridică şi îi studie suprafața.

– S-ar putea să pot obține ceva din asta.

Întorcându-se în interiorul muntelui, el își aprinse mica lanternă ce-l însoțea mereu și plimbă fasciculul luminos peste suprafața solului, oprindu-se câteva secunde pe o bucată mică de prundiş, apoi trecând mai departe. Ea își vârî capul înăuntru.

– Ai mai găsit ceva? întrebă.

El clătină din cap.

– Podeaua e destul de curată, având în vedere ce se întâmpla aici. Cineva a făcut ordine.

Se uită împrejur pentru o ultimă dată şi, stabilind că nu mai era nimic altceva acolo, părăsi interiorul muntelui.

– Am să iau pătura asta, spuse ea. Dacă am noroc, am să găsesc niște celule de piele.

Nayir închise uşa din latura Matterhorn-ului.

– S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu cazul nostru. Nayir surprinse un zâmbet în privirea ei. Ce s-a întâmplat?

– Ai spus „cazul nostru".

– Ba am spus „cazul *vostru*".

Amuzată, ea se întoarse la cutia de scule, unde găsi un săculeț suficient de mare pentru pătură. Petrecură încă o jumătare de oră cutreierând iarba din jurul muntelui, dar căutarea lor nu avu nici un rezultat. Când terminară, se îndepărtară de zona de expoziție alpină, trecând pe lângă un șir lung de colivii și apoi apucând-o de-a lungul unei cărări înguste de țărână, care ducea spre gardul ce înconjura perimetrul. Gardul avea în vârf sârmă ghimpată, dar poarta era descuiată. Ieșind din grădina zoologică, urmară o potecă în josul unei coaste abrupte, înspre valea din partea sudică a grădinii zoologice. Aerul se încălzea rapid și amândoi începeau să transpire.

– Trebuie să știu tot ce ai descoperit până acum, spuse ea. E ceva ce nu mi-ai spus? Are să fie mai ușor dacă am cunoaște amândoi toate datele.

– Vorbeam serios înainte... ăsta e cazul dumneavoastră.

Bine. E ceva ce nu mi-ai spus?

– V-am spus de semnele de pe piciorul cămilei?

– Nu, zise ea.

Cu ceva stinghereală, el explică situația cămilei. Ea mergea în fața lui, poticnindu-se din când în când, atunci când coasta devenea prea abruptă.

– Întotdeauna am socotit ciudată, spuse ea, ideea de a deochia pe cineva. Personal, cred că e ridicol.

El nu răspunse.

– Și mai cred că Nouf ar fi fost de acord cu mine, adăugă domnișoara Hijazi. Nu o cunoșteam atât de bine, dar, în cele câteva dăți când am vorbit cu ea, părea o fire foarte practică. Nu consider că ea credea în spirite și *djinni* și toate celelalte.

– Deci cine credeți că a făcut semnul pe cămilă?

Femeia înălță din umeri.

– Cine a fost cu ea în deșert? Cine *putea* fi cu ea? Toți au câte un alibi. Întreaga ei familie era acasă. Othman îmi spune că escorta ei era la cumpărături cu soția lui. Cum e cu Eric?

– Alibiul lui se confirmă – am dat câteva telefoane aseară. A fost la lucru toată ziua.

Ea se opri la poalele dealului.

– După cum văd eu lucrurile, trebuie să fie un al treilea bărbat, cineva despre care nu știm încă.

Ajunseseră la un petic circular de pământ, marcând sfârșitul unei căi de acces care, presupunea el, ducea înapoi la șoseaua principală. Primul lucru pe care îl observă fu culoarea portocaliu-închis a terenului. Râcâind solul cu degetele, simți duritatea argilei.

– Știți că unchiul meu a efectuat o analiză a probei de sol din rana lui Nouf de la cap, spuse. Cred că pământul ăsta e la fel.

Katya luă o mostră într-o pungă de plastic.

– Deci e posibil să fi fost lovită aici.

Nayir se întoarse spre un şir mărunt de palmieri, cu frunziş suficient de des pentru a oferi un pic de umbră. În spatele copacilor era un desiș de tufe, crescute sălbatic și încurcate. Era un loc trist, părăsit; vântul nici măcar nu mişca frunzele. Însă pe țărâna de sub palmieri se zăreau semne de activitate. Nayir merse până la marginea luminişului și studie urmele de cauciucuri.

– Să nu calci pe țărână, spuse el.

Ea aşeză cutia de scule lângă tufişuri și se uită împrejur. Nayir urmărea o serie de amprente de încălțări de-a lungul drumului. Încerca să le vadă cu ochii lui Mutlaq, dar erau o mulțime de urme și el nu le putea distinge. Se părea că mașini și camioane veneau frecvent de-a lungul căii de acces. Urme de picior duceau de la dârele de cauciucuri în toate direcțiile, dar el nu putea spune care urme de picior aparțineau căror dâre de cauciucuri.

O serie de dâre de cauciucuri se oprea în mijlocul luminișului. Atent să nu le strice, Nayir urmări dârele până la marginea căii de acces, unde se părea că mașina făcuse manevre de întoarcere și se îndreptase înapoi, trecând de grădina zoologică. Și acolo, la cea mai depărtată margine a luminișului, observă o licărire metalică în tufișuri. Apropiindu-se, găsi o cutie goală de conserve, îngropată pe jumătate în pământ. O ridică dezamăgit.

– Nayir? Vocea domnișoarei Hijazi suna ciudat. Femeia stătea în genunchi pe pământ, împungând ușor ceva. Cred că ar trebui să vii încoace.

Aruncând cutia de conserve, el se apropie de ea și văzu că dăduse la o parte nisipul de pe un obiect roz, contorsionat. Era un pantof. Un pantof cu toc cui, turtit de cauciucul unei mașini.

– E celălalt pantof al fetei, spuse el, îngenunchind și ajutând-o pe domnișoara Hijazi să îl smulgă din pământ. Trebuie să îi fi căzut.

– Dar nu ar fi observat dacă i-ar fi căzut? Nu s-ar fi întors după el?

Nayir dădu din cap în semn de aprobare. Nouf îl păstrase pe celălalt chiar și în deșert, unde era complet inutil.

– Nu cred că l-ar fi lăsat aici intenționat.

– Doar dacă nu cumva încerca să lase în urmă un indiciu... șopti domnișoara Hijazi. Trebuie să fi fost răpită.

Fiorul unei potențiale descoperiri îi străbătu pe amândoi. Nayir ar fi vrut să accentueze momentul, povestindu-i unde găsiseră trupul lui Nouf și despre hanoracul care lipsea, al lui Othman, ceea ce implica pe cineva de pe proprietate, dar nu se putu decide să o spună, pentru că îl implica în primul rând pe Othman.

Se uită la pământul din jur.

– Vedeți vreo urmă de sânge? întrebă. A fost lovită la cap – trebuie să fi fost mult sânge.

– Nu neapărat, răspunse domnișoara Hijazi. Cea mai mare parte se poate să fi fost pe fața și pe mantia ei. Dar aici – continuă femeia, făcând semn spre o porțiune a drumului – arată ca și cum cineva ar fi curățat pământul. Dacă a fost sânge, poate că s-a încercat curățarea lui.

– Alea arată ca niște urme lăsate de târârea unui corp, spuse el. Dacă a fost lovită aici? Ar fi căzut. Răpitorul ei ar fi trebuit să o ridice sau să o tragă la mașină. Nayir merse după urmele de târâre până la dârele de cauciucuri. In cazul ăsta, nu ar fi ceva sânge de-a lungul cărării ăsteia?

– Nu văd nimic, spuse domnișoara Hijazi, dar am să iau câteva probe și am să verific dacă sunt urme de sânge. Se ridică și se întoarse la cutia de scule. Cu mare grijă, așeză pantoful într-o pungă de plastic, dar, în loc să îl pună în cutie, îl ținu o clipă, privindu-l.

– E ciudat că purta cu ea pantofii, spuse.

– Da, este. De ce nu i-a lăsat pur și simplu în camionetă?

– Poate credea că s-ar deteriora de la căldură.

– Oamenii țin Coranuri pe bord, spuse el. Și, în orice caz, ar fi putut parca la umbră.

Nayir continua să înconjoare urmele de târâre, uitându-se după pete de sânge.

– Poate chiar i-a lăsat în camionetă, spuse domnișoara Hijazi. Se poate să o fi tras afară cineva din camionetă și pantoful să fi căzut.

El își ridică privirea.

– Celălalt pantof... cum l-au găsit?

– Cum adică?

– Ați văzut dacă îl purtase într-o plasă?

– Nu. Nu era nici o plasă.

– Atunci trebuie să fi fost în buzunarul ei, spuse Nayir. Altfel nu l-ar fi găsit niciodată împreună cu trupul. Viitura a fost suficient de puternică pentru a-i smulge din picioare pantofii pe care îi purta.

– Da, zise ea gânditoare. Puse pantoful în cutia de scule și își șterse praful de pe veșmânt. Hai să zicem că Nouf a venit la grădina zoologică să se întâlnească cu cineva în care avea suficientă încredere pentru a-l întâlni singură. Cum a ajuns aici? Cu camioneta. A condus până aici și a așteptat.

– Dar de ce să nu o lase în parcare? întrebă el.

– Probabil că a parcat aici din prudență. Era femeie, așa că, chiar dacă purta o robă bărbătească, cineva ar fi putut observa conturul trupului ei. Persoana cu care urma să se întâlnească a sosit cu propria mașină, și amândoi au coborât din automobile. Aici. Indică spre amprentele de tălpi din jurul dârelor de cauciucuri. Toate urmele astea de picior sunt destul de mici. Se pare că persoana cu care se întâlnea era relativ scundă.

Domnișoara Hijazi scoase o ruletă din cutie și măsură urmele.

Nayir se plimbă prin zonă, cercetând terenul.

– Știți, ar putea fi toate aceleași urme.

– Nu au toate aceeași formă, dar seamănă. Ea ridică privirea. Toate sunt mărimea treizeci și șase. Și arată ca niște pantofi bărbătești.

Nayir îi întinse pantoful cu toc cui pe care tocmai îl găsiseră și ea îl măsură, uitându-se apoi la el cu jale.

– Tot treizeci și șase.

Dacă avea de gând să schimbe pantofii de nuntă, probabil că nu îi veneau bine.

– Poate mințea, spuse domnișoara Hijazi.

– Eu am pantoful pe care îl purta în deşert, spuse Nayir. E pe barca mea. Am să-l măsor diseară. Dar cum rămâne cu cămila? Am impresia că răpitorul trebuie să o fi adus...

Se opri, simţind că restul era evident: că, dacă răpitorul adusese cămila, atunci fusese la proprietate, şi cunoştea destule despre terenurile din jurul casei pentru a şti cum să fure o cămilă şi o camionetă.

Domnişoara Hijazi nu părea în largul ei.

– Ei bine, nu ştim dacă a fost aici cămila.

– Mă îndoiesc că cineva ar răpi-o pe Nouf şi apoi s-ar întoarce la proprietate ca să fure cămila având trupul fetei în maşină.

– Bine. Domnişoara Hijazi apucă o mână de flacoane din cutia de scule şi se întoarse la urmele de târâre. Adevărul e că nu ştim ce fel de relaţie avea Nouf cu răpitorul. Ar fi putut aduce ea cămila, ca parte dintr-un fel de... aranjament pe care îl aveau. Cine ştie? (Părea să i se fi tăiat răsuflarea. Îngenunchind pe pământ, scobi două probe şi sigilă flacoanele.) Poate *chiar* fugea şi cineva încerca să o oprească. Dacă a fost lovită aici, tot era posibil să fugă singură după luptă. Se poate să se fi putut mişca, fiind însă dezorientată. S-ar explica astfel chiar şi pierderea pantofului, şi ulterior a cămilei.

– E posibil, spuse el, dar nu ar explica lipsa camionetei. Tot nu au găsit-o. Dacă ar fi condus singură până în deşert, camioneta ar fi trebuit să fie lângă valea seacă.

– Cineva poate c-a furat camioneta în deşert.

Nayir se abţinu de la a preciza că un asemenea lucru era extrem de neobişnuit. Cel mai bine era să nu se contrazică deloc în legătură cu camioneta, deoarece nu aveau nici o dovadă. O privi ducând probele de sol la cutia de scule.

– Dacă altcineva s-a întâlnit cu ea aici şi a doborât-o, atunci o maşină ar fi trebuit să rămână pe loc. Unde e? întrebă el.

– Poate răpitorul a lăsat-o aici, spuse femeia, şi s-a întors mai târziu pentru a scăpa de ea.

Explicaţia suna superficial, dar el nu luă în seamă acest aspect.

– Cum anume știa despre locul ăsta?

– Să fi ştiut escorta ei? N-a pomenit nimic despre grădina zoologică, nu-i așa?

– Nu, zise Nayir.

„Dar mirosea a bălegar." Se mai plimbă puțin împrejur, studiind urmele.

Domnişoara Hijazi își închise cutia de scule.

– Există dovezi că alți oameni au fost aici, spuse ea, dar nu au neapărat legătură cu Nouf. Cred că ar trebui să te întorci la Muhammad. El ar putea să ne spună de unde știa fata despre locul ăsta și dacă a venit aici în mai multe ocazii. Ne-ar putea explica și chestiunea pantofilor.

– L-am întrebat deja despre asta.

– Dar gândește-te... Nouf a păstrat pantofii. Poate chiar avea de gând să îi schimbe. Ar fi avut nevoie de Muhammad pentru a o face, și poate de-asta a adus pantofii încoace. Se întâlnea cu Muhammad. Femeia se uită prudent la Nayir. Trebuie să vorbeşti din nou cu el. Am să vin cu tine.

– Nu, spuse el.

– Ba da.

– *Nu.* Din privirea ei, Nayir își dădu seama că doar înrăutățea lucrurile contrazicându-se astfel. Ar fi mai bine dacă aș merge singur, continuă el, cu vocea îmblânzită. Are încredere în mine, și am impresia că se va deschide din nou, ceea ce nu ar face dacă ați fi dumneavoastră acolo.

Fără nici o tragere de inimă, femeia consimți. O vreme stătură uitându-se unul la celălalt, prea moleșiți de căldură sau prea obosiți pentru a vorbi. Soarele își năpustea fierbințeala peste creştetele lor, și aerul era îngreunat de praf. În depărtare, auziră cârâitul supărat al unei păsări. Nayir își dădu seama că se uita lung la *burqa* ei. Dar nu îi venea să îi evite privirea în acel moment. Simțea că era în regulă să îi studieze ochii, să îi urmărească gesturile mâinilor și să îi observe conturul trupului prin mantie. Materialul era subțire și, în lumina soarelui, aproape că putea vedea prin el. Avea brațe bine proporționate și o talie îngustă. Preț de o clipă, el se lăsă în voia imaginației, găsindu-se într-o lume în care ea nu era logodnica lui

Othman, ci doar o femeie pe care o întâlnise. Se întrebă dacă ea își închipuia lucruri legate de el, și se uită la ochii femeii în căutarea vreunui indiciu, dar ea îi studia fața cu o expresie suspicioasă.

– Va trebui să îi povestesc lui Othman despre asta, spuse ea.

Nayir resimți un junghi neplăcut.

– Poftim?

– Despre pantof.

El aproape că explodă de ușurare. „Allah, iartă-mă pentru gândurile mele păcătoase!"

– Nu e un lucru pe care l-am putea ascunde, adăugă ea.

– Am să îi spun eu, dacă vreți.

Ea se întoarse şi îşi miji ochii în lumina soarelui.

– S-ar putea să fie mai bine. De ce nu îi spui pur şi simplu că a fost ideea ta? De fapt, nu mă pomeni deloc pe mine.

– Nu pot face asta.

Femeia se întoarse din nou spre el.

– Nu, ai dreptate. Nu vreau să fii nevoit să minți. Își frecă fruntea. Apreciez că ai venit aici cu mine. Sper că asta nu va produce o situație stânjenitoare între tine și Othman. Nu îmi doresc să pricinuiesc vreo neplăcere între voi.

„Prea târziu", se gândi el.

– Nu vă faceți griji, îi răspunse.

Să știi că vorbeşte mult despre tine. Ești un fel de erou pentru el.

El nu știu ce să spună la auzul acestor cuvinte.

Poate ar fi mai bine, continuă ea, dacă i-am spune împreună lui Othman ce am găsit astăzi aici. S-ar putea să reacționeze diferit dacă aude asta și de la tine.

El încuviință din cap. Cu un oftat obosit, domnișoara Hijazi închise cutia de scule, se ridică și se întoarse spre deal.

– Mai am o oră și jumătate până intru la serviciu. Ar trebui să vorbim despre ce avem să spunem. Ahmad e nevoit să plece în curând. N-ai vrea să mă escortezi la prânz?

El își putea imagina zece motive pentru a spune nu, dar nu putu învinge dorința care creștea în pieptul său. Cu toate acestea, din principiu, se încruntă.

– Nu văd cum ar fi asta posibil.

– Știu eu un loc, spuse ea. Urmează-mă numai!

21

Nayir coborî din jeep, pomenindu-se într-o căldură care părea periculoasă. Aerul umed îl sufoca, cu duhoarea lui industrială. Își lăsaseră mașinile pe ultimele două locuri disponibile dintr-o parcare mică aflată în apropiere de al-Balad, centrul istoric. Parcarea, înconjurată de clădiri înalte de apartamente, era pe jumătate cufundată în umbră, dar nu se simțea nici o diferență. Soarele după-amiezii învăluia totul ca un miraj al deșertului – mașinile, caldarâmul, reclamele atârnate. O fântână fără apă, stând singuratică la capătul unei alei, părea a picura cu valuri de căldură. Doar clădirile erau imune, structuri robuste de calcar, grele de învelișuri și de paravane cu zăbrele care împiedicau căldura.

O femeie trecu în viteză, traversând grăbit parcarea până la începutul unei alei, uitându-se în jur ca să se asigure că nu o urmărea nimeni. Nayir simți o familiară tresărire de panică la vederea unei femei singure pe stradă. Cum reușeau asta, se întreba – să meargă atât de repede cu fețele acoperite? Ea se furișă pe alee și își încetini pasul. Poate se grăbea doar din pricina căldurii.

Traversă parcarea îndreptându-se spre mașina domnișoarei Hijazi, și, atunci când ajunse la ea, cămașa îi era udă leoarcă și cracii pantalonilor i se lipeau de glezne. Își dorea să fi purtat o robă.

Ea tocmai scotea cutia de scule din portbagaj și își lua rămas-bun de la Ahmad. Șoferul îi aruncă lui Nayir o privire severă înainte de a se urca din nou în automobil. Privirea era

pe jumătate un avertisment să o trateze cu respect, pe jumătate o confirmare a solidarității.

– Duc eu asta, spuse Nayir, arătând spre cutia de scule.

– Mă descurc.

Ea o porni cu pas iute, înaintând pe alee. El o urmă stângaci. Faptul că mergea în spatele ei îl făcea să se simtă ca un copil, dar ea știa direcția, așa că nu se prea putea să meargă el în față. Ar fi trebuit să pășească alături de ea, deși nici asta nu s-ar fi cuvenit. Și-l imagina pe Othman văzându-i împreună. Nici măcar soțul și soția nu mergeau unul lângă celălalt; femeia mergea în urmă în semn de respect.

Se apropie de ea în momentul în care părăseau aleea. Ea o luă la dreapta și încetini, uitându-se împrejur, rotindu-și capul la fiecare întoarcere deoarece *burqa* îi limita vederea.

– E pe aici, pe undeva, spuse domnișoara Hijazi.

– Unde mergem?

– E unul din bufetele acelea pentru familii în care poți duce o femeie nemăritată la prânz.

El auzise de asemenea locuri – cafenele unde femeile și bărbații puteau mânca împreună fără să fie închiși în compartimente pentru familii. Chiar dacă era un restaurant de familie, femeilor nu li se cerea să își ascundă fețele, doar părul. Lucru și mai surprinzător, femeile puteau lua masa singure dar puteau intra și bărbați, atâta timp cât aveau companie feminină. Nayir auzise că bărbații angajau fete filipineze cu unicul scop de a-i ajuta să obțină acces în aceste cafenele. Odată intrați, puteau flirta cu orice femeie de acolo. Practic, erau niște localuri de agățat, și el își punea nădejdea în Allah că ăsta nu era unul dintre ele. Cum i-ar explica vreodată asta lui Othman?

Pe când treceau pe lângă vitrine care prezentau parfumuri și podoabe false, palmele lui începură să transpire. Se simțea ridicol căutând o cafenea pe care autoritățile probabil că o închiseseră de îndată ce se deschisese. Dar, după alți câțiva pași, reperară o firmă metalică ce atârna deasupra unui intrând: „MARELE AMESTEC – FAMILIILE BINE-VENITE!“

– Asta e, spuse ea înăbușindu-și entuziasmul.

El se opri locului.

– Nu cred că e...

– Nu-ți face griji, zise ea, părând ușor amuzată. Nu e ce crezi.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea pătrunse în acel intrând și începu să urce niște trepte înguste de lemn. El o urmă, întrebându-se dacă nu cumva îl conducea într-o capcană. Își imagină planul: ea ajunsese la concluzia că el era un singuratic, nepriceput în a cunoaște femei, bătut de nenorocul de a nu avea o familie care să îi aranjeze o căsătorie. Așa că ticluise planul de a-l târî aici, sperând să se aprindă o scânteie. Dacă la asta se gândea domnișoara Hijazi, nu știa cât de nechibzuită era.

La capătul scărilor, intrară într-o sală de așteptare cu pereți de sticlă.

– O prietenă de-a mea a mai fost aici, zise ea. Mi-a spus că mâncarea e excelentă.

Un șef de sală îi întâmpină și îi îndrumă în sala de mese.

Încăperea era un atriu enorm, cu cupolă de sticlă și având în centru o fântână arteziană care azvârlea trombe de apă. Filtrată prin ferestre înalte, lumina soarelui puncta covoarele albastre și mesele cu tăblie de sticlă din mijlocul încăperii. Dincolo de acestea, o scară regală ducea la o zonă de separeuri, unde alte mese, mari și mici, erau plasate intim, fiecare fiind protejată de palmieri în ghivece. Șeful de sală le spuse că puteau să se așeze unde voiau, așa că domnișoara Hijazi îl conduse pe Nayir în capătul încăperii, unde o masă pentru două persoane părea să îi aștepte exact pe ei. Nayir aruncă o privire rapidă în jur. Erau prezenți câțiva bărbați, dar se găseau destul de departe, fiind ocupați cu mâncatul.

Domnișoara Hijazi puse cutia de scule pe podea, se așeză la masă și își ridică *burqa*. Neavând alternativă, el se așeză vizavi și se întrebă cum avea să supraviețuiască întreg prânzul având chipul ei expus dinainte. Dar ea nu se uita la el; privea mulțimea: bărbați, copii, femei cu fețele dezvăluite.

– Aproape că nu îmi vine să cred, spuse ea. Am vrut să vin aici de foarte multă vreme, doar ca să văd dacă e adevărat!

Și Nayir observa cele din jur, evitând în mod scrupulos fețele feminine expuse, uitându-se în schimb la bărbați. Nu părea să fie nici măcar un burlac în mulțime; toți bărbații stăteau cu nevestele și copiii. Arătau fericiți și relaxați, nicidecum îngrijorați că fețele soțiilor lor erau expuse în public. Îndrăznind o privire la una sau două femei, Nayir văzu că se comportau decent. Majoritatea purtau mantii și baticuri și își păstrau atenția concentrată asupra familiilor lor. El simțea o ușurare amestecată cu uimire că un restaurant așa de modern precum acela era plin cu oameni buni, care se comportau adecvat.

Cu coada ochiului, sesiză că domnișoara Hijazi zâmbea. Se uitase cu uimire la argintărie și admirase candelabrul, și el constată cu încântare că, în ciuda independenței sale, era în anumite privințe tot o femeie adăpostită de ochii lumii.

Apoi își dădu seama că asta era prima ocazie în care se găsea cu o femeie într-un restaurant. Era cumva o piatră de hotar, dar se simțea prea încărcat de vină pentru a o aprecia din plin. Își strecură o mână în buzunar și atinse *misyar*-ul, licența falsă de căsătorie. Se impunea să treacă numele domnișoarei Hijazi în căsuța aferentă, pentru eventualitatea că erau prinși, dar chiar și asta îi dădea sentimentul unui gest vinovat.

– Ce părere ai? întrebă ea.

El își retrase mâna din buzunar.

– E un loc drăguț.

– Și e și răcoros, spuse domnișoara Hijazi. Nu rece, ca multe magazine în care intri. Și acum vine partea cea mai bună, adăugă, ridicându-se de la masă. Îți poți lua singur mâncarea.

– Vin și eu imediat.

Ea îi aruncă o privire ciudată, dar se îndreptă spre bufet. Odată ce domnișoara Hijazi se îndepărtă, el scoase *misyar*-ul și căută un pix în buzunar. Îi trecu prin minte că avea *misyar*-ul de ani de zile, anticipase folosirea lui drept o ocazie spectaculoasă, iar acum se întâmpla pe nepregătite și cu o femeie care îi era complet inaccesibilă. Trecerea numelui în căsuță îi dădea senzația unui păcat. Nu asta își dorea.

Împături *misyar*-ul, îl puse înapoi în buzunar şi se duse la bufet.

Petrecu douăzeci de minute explorând selecția amețitoare de fructe şi de produse de patiserie, sendvişuri calde, cărnuri pe frigărui, legume, orez. Iaurturi şi înghețate. Zece feluri de ceai. Cafea, neagră sau în stil american. Ciocolată caldă. Ciocolată rece. Gheață – gheață! – cu gălețile, în fiecare vitrină. Când se întoarseră în sfârşit la masă, domnişoara Hijazi era năucită de entuziasm.

– Aş putea veni aici în fiecare zi, spuse ea, fluturându-şi şervetul ca să-l despăturească şi luându-şi furculița.

Nayir încerca să și-o imagineze acolo cu Othman. Era atât de fericită, încât dispoziția ei putea să îl contamineze și pe el. Și poate că asta îi plăcea la ea – latura asta lipsită de griji, care să îi destindă stările lui mohorâte. Nayir și-i imagină venind acolo ani întregi pe viitor, cu copiii lor mici stând la masă în jurul lor, şi se întrebă dacă ea ar mai fi fericită atunci.

Îndrăzni o privire la fața domnișoarei Hijazi și observă o exaltare de copil în ochii ei. El își imagina că o asemenea bucurie putea să dureze. Femeia zâmbi, nu tocmai lui, ci ca răspuns la atenția lui, și, cumva, el îngădui viitorului să devină al său. Stătea la masă cu ea, înconjurat de copiii lui, beneficiarul acelui zâmbet generos fiind chiar el. Îl fascina și îl înăbușea totodată. „Allah, iartă-mă! Sunt un om păcătos, egoist. Nu s-ar întâmpla asta dacă aș avea o soție."

– Cred că putem deduce cu temei că a fost răpită, spuse domnişoara Hijazi, întorcându-se la subiectul Nouf.

– Poate.

– Dar cine a făcut-o? Ea luă o îmbucătură. Poate c-ar trebui să ne gândim în felul următor: Care e cel mai cumplit lucru făcut de Nouf ? A rămas însărcinată. Pe cine ar tulbura asta cel mai mult?

– Familia ei, dacă ştiau.

– Să zicem că ştiau, spuse ea. Qazi ar fi aflat în noaptea nunții că nu era virgină. Ar fi divorțat de ea. Deci poate că familia ei a dus-o în deșert doar ca să se scutească de rușinea descoperirii publice a stării ei.

– E improbabil, zise Nayir.

– Nu e tocmai o crimă de onoare, continuă domnişoara Hijazi. E o răpire de onoare, cu excepția faptului că ei nu își iau vina asupra lor. Dacă fac să arate ca și cum fata ar fi fugit, atunci e numai vina ei, și oamenii vor spune că *ea* încerca să evite nunta.

Se cufundă în tăcere, mestecând gânditoare.

– Dar cum puteau face asta fără să o omoare? întrebă el. Exista riscul ca ea să găsească drumul înapoi, și atunci ce se întâmpla?

– Ai dreptate.

Speculația ei îl stânjenea. Ea păru să fi observat, pentru că mâncă în liniște o vreme. Nayir se gândise la teoria răpirii din onoare când se găsea în deşert și apoi din nou în discuția cu unchiul Samir, dar, de fiecare dată când încerca să și-o imagineze, părea ridicolă, o piesă de teatru comic în care câțiva domni cizelați din înalta societate încercau să aburce o cămilă în partea din spate a unei camionete fără să își murdărească cizmele scumpe de deșert, în care reușeau să o pocnească pe sora lor în cap cu o țeavă și să o târască în deșert fără să își păteze cu sânge cămășile de designer. El nu credea că erau în stare să își ucidă sora, și în nici un caz dintr-un motiv precum „onoarea".

– Nayir, zise ea, ce crezi cu adevărat despre situație?

Luat pe nepregătite, nu era sigur ce să răspundă.

– Ei, haide! Nu te deranjează nimic?

– Păi, ba da. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-și pune în ordine gândurile, apoi continuă: Nouf avea de gând să se mărite cu Qazi doar ca să părăsească țara. Asta mă deranjează. Avea de gând să îl abandoneze în luna lor de miere.

Zâmbetul ei se stinse.

– Știu că e îngrozitor. Cred că trebuie să fi fost disperată.

– Vă puteți imagina ce s-ar fi întâmplat dacă fata *chiar* ar fi reușit să se debaraseze de soțul ei și să fugă cu vreun tip american? Familia ei ar fi înnebunit. Cine știe ce i-ar fi făcut lui Muhammad? Și-ar fi pierdut slujba, iar ăsta ar fi fost răul cel mai mic. Familia ar fi trimis probabil pe cineva să o găsească

pe Nouf și să o aducă acasă. Nu credeți că el știa asta? Nu credeți că și Nouf știa asta?

Domnișoara Hijazi dădu din cap în semn de încuviințare.

– Se pare că escortei îi păsa mai mult de Nouf decât de sine.

Sau se alegea cu ceva din asta.

– Dacă îi părea doar rău de ea?

– De ce să-i pară? întrebă Nayir. Fata avea de toate. Familia ei o lăsa să se plimbe cu schi-jetul. I-au dat o escortă ca să poată merge la cumpărături. Și știu că ea avea propriii bani.

Expresia femeii arăta cât de puțină importanță acorda aprecierii lui.

– Dar nu putea face singurul lucru pe care și-l dorea! Nu le plăcea ideea de a o trimite la școală, și mă îndoiesc că ar fi fost de acord ca ea să aibă o carieră – mai ales una în care să lucreze cu animalele. Tu chiar nu ai habar, nu-i așa? Nouf avea tot ce *o lăsa* tatăl ei să aibă.

El își șterse colțurile buzelor cu șervetul.

Majoritatea oamenilor ar fi bucuroși să aibă jumătate din asta.

– Nu. Majoritatea oamenilor nu ar fi fericiți.

Ea vorbea domol, și el recunoscu schimbarea în adresarea ei: cu cât mai calmă vocea, cu atât mai puternică afirmația. El își adună forțele pentru a întâmpina cuvintele ei.

– Imaginează-ți că nu ai putea merge în deșert, spuse ea. Nu ai putea nici măcar ieși din casă fără permisiunea cuiva. Ai avea bani și o mulțime de lucruri, dar, dacă ai vrea să *faci* ceva, nu ți s-ar permite. Singurul lucru care ți s-ar îngădui ar fi să te căsătorești și să faci copii.

Nayir ar fi vrut să îi replice că ăsta era lucrul pe care el și-l dorea cu adevărat, dar era irelevant în cadrul discuției.

– Nu cred că ar fi forțat-o să se mărite, spuse el, încercând să nu devină înfierbântat. Fata a ales să accepte pregătirile de nuntă.

– Dar asta nu contează, răspunse domnișoara Hijazi. Dacă nu s-ar fi măritat, tot nu ar fi fost în stare să-și împlinească

visele. I se permitea să împlinească doar visele pe care le avea familia ei pentru ea... de a fi o fiică sau o soție bună.

– Și asta a mâniat-o suficient încât să fugă?

Domnișoara Hijazi încetase să mănânce și învârtea cu furculița prin farfurie.

– Eu cred că probabil așa s-a întâmplat.

– Atunci e deosebit de răzbunător faptul că plănuia să își abandoneze logodnicul. Presupun că era felul ei de a scuipa obrazul părinților.

Ea nu răspunse.

– În loc să plece pur şi simplu din țară, continuă el, fata avea de gând să îl târască pe logodnicul ei în toată harababura asta. Nu îi păsa dacă îi frângea inima. Nu îi păsa dacă își dezamăgea părinții. Știți, ar fi putut părăsi țara singură – avea destui bani. Ar fi putut plăti pe cineva să o treacă ilegal în Egipt. Ar fi durat mai puțin de o zi. El își dădu seama că lăsa să i se vadă supărarea și se opri puțin, răsuflând adânc. Ce plănuia ea pare crud, încheie apoi.

Cu privirea plecată, domnișoara Hijazi încuviință din cap.

Ai dreptate. Ar fi putut pleca în alt mod.

Femeia își privea paharul de apă. Tăcură o vreme, și muțenia ei îl frustra pe Nayir. Se minuna de felul în care asta părea să arunce un văl mohorât asupra întregii încăperi.

Încet, reîncepură să mănânce. Atenția lui se abătu asupra mâinilor ei și avu brusc imaginea lor mângâind obrazul lui Othman. Simți un tremur profund de rușine.

Se uită împrejur, la ceilalți meseni, bărbați ca el. Oamenii se purtau decent doar în exterior; pe dinăuntru, erau probabil toți exact ca el, tânjind după lucruri care nu li s-ar cuveni. Se rușina de sine pentru că îi admira mâinile. Se dovedea pur și simplu că bărbații și femeile nu erau meniți pentru prietenie. Nu asta era ideea din spatele tuturor regulilor și legilor? Că bărbații și femeile aveau locuri diferite în lume? Nu era ceva ce ținea de om, era mesajul lui Dumnezeu și fundamentul sistemelor filosofice și de drept. Cine era el să o respingă? Vreun necredincios.

Domnişoara Hijazi păru să sesizeze schimbarea în dispoziția lui; ochii ei licăriră neliniştit, privindu-l.

– Dar nu-ți pare nici un pic rău de Nouf? întrebă ea.

El încuviință.

– Ba îmi pare rău. Dar nu cred că asta îndreaptă în vreun fel ceea ce plănuia. *Dumneavoastră* ați face asta vreodată? Să vă căsătoriți cu un bărbat doar ca să primiți o viză de ieșire?

– Nu ştiu.

– Haideți... să faci toate aranjamentele alea elaborate... pentru ce? Ca să mergi la şcoală? Există şi aici şcoli pentru femei, ştiți bine.

Ea rosti următoarele sale cuvinte după o luptă lăuntrică.

– M-aş căsători cu un bărbat dacă ar însemna că aş putea beneficia astfel de toată libertatea pe care aş dori-o. În locul lui Nouf, bănuiesc că aş fi făcut ceea ce avea şi ea de gând.

Nayir se întrebă dacă asta era ceea ce făcea ea: se căsătorea cu Othman ca să poată avea libertățile pe care le avusese Nouf, bani şi escorte şi partide generoase de cumpărături. Se întrebă şi dacă avea să sfârşească asemenea lui Nouf, nemulțumită de bogăția ei, înfometată de libertăți şi mai mari, nepăsându-i de familia sau de soțul ei, doar de sine şi de poftele sale lacome. Asta erau, îşi dădea el acum seama: *poftele* lui Nouf.

– Ai putea să te înşeli, spuse ea. Poate că Nouf chiar iubea pe cineva. Poate că îl iubea pe tatăl copilului ei şi încerca să fie cu el.

– Dumneavoastră aşa credeți?

– Să ştii că mersul în America înseamnă doar că voia să fie ca fetele americane. Nu înseamnă că era o târfă.

– Dar... El se poticni, rostind bolborosit. Era însărcinată.

– Poate cu un bărbat pe care îl iubea cu adevărat.

– În regulă, poate că era îndrăgostită, spuse el, şi poate că nu fugea ca să meargă la şcoală, dar, dacă asta este adevărat, atunci nu era atât de oprimată cum vă place să credeți. Poate că, la urma urmei, îşi dorea să fie soție şi mamă.

După expresia de pe fața ei, el pricepu că ideea asta o uimea, sau poate o mira propria inconsistență în gândire.

– Ei bine, spuse domnișoara Hijazi, doar pentru că o femeie își dorește să fie soție și mamă nu înseamnă că renunță la visul unei cariere.

Se uită la el cu o căutătură lipsită de ezitare. Preț de o clipă, privirile li se întâlniră, dar el văzu un apel la înțelegere pe chipul ei, și dintr-odată atitudinea ei sfidătoare îi păru o acoperire stângace pentru o vulnerabilitate pe care nu o observase până atunci. Când înțelese asta, resimți instinctul subit de a o proteja.

– Asta e ceea ce vă doriți dumneavoastră? întrebă Nayir, întorcându-și privirea. Să fiți soție și să aveți o carieră?

– Da, zise ea. Asta îmi doresc.

– Și dacă soțul dumneavoastră nu vrea să lucrați? întrebă el.

– Vreau un soț care să respecte serviciul meu.

El șovăi înainte de a pune următoarea întrebare.

– Și dacă nu o va face? Dacă vă spune că îi place și apoi, odată ce sunteți căsătoriți, se răzgândește? Dacă vă va spune că vrea să stați acasă și să aveți grijă de copii?

Ea îi aruncă o privire precaută.

– Poate și eu aș vrea același lucru, odată ce aș avea copii. Dar îmi doresc să am posibilitatea de a alege.

Domnișoara Hijazi nu părea deranjată că el vorbea despre Othman. Reîncepu să mănânce, iar Nayir se cufundă în tăcere, pierdut în gânduri urâte. Othman proceda exact ca fiecare mire: îi promitea logodnicei orice voia ea. O haină. O slujbă. O casă scumpă. Nayir nici măcar nu-și mai amintea numărul ocaziilor în care bărbații pe care îi cunoștea descriseseră amăgirile pe care le plănuiseră pentru soțiile lor: micile minciuni, mitele, scuzele, justificările. Îl enerva felul în care vorbeau. „Vaca bătrână, nu-și ține niciodată fleanca.“ Și: „Am să-i torn pur și simplu încă un copil, asta are să o țină ocupată“. Sau: „Am să aduc acasă o a doua soție, atunci să văd ce zice!“ Dacă versiunea prietenilor lui despre femei era corectă, atunci acestea nu făceau decât să se plângă toată ziua. Se simțeau ferecate în casă și asta le transforma în niște făpturi plictisitoare și înspăimântătoare. Când veneau acasă soții lor, femeile îi atacau cu tot arsenalul: cereri și rugăminți

stăruitoare, mese copioase, promisiunea favorurilor sexuale pentru o călătorie cu mașina, pentru niște bani, pentru cumpărături, picnicuri, ieșiri în oraș. Unele soții nu se văicăreau, erau fericite cu viețile lor, dar existau o mulțime de căsnicii rele, și uneori se părea că șansele lui de a ajunge într-una erau inadmisibil de mari. Totuși, observase că bărbații care se plângeau cel mai vehement nu erau oameni pe care îi admira. Toate minciunile și manevrele lor cu certitudine schimbau în rău impresia lui despre ei. Se hotărî să nu se poarte niciodată în felul acela cu o soție.

Nu îl mira că se gândea la faptul că poate nu voia să se căsătorească, că poate celibatul lui reprezenta la urma urmei o opțiune. Ceea ce îl mira era descoperirea neașteptată că o privire către chipul domnișoarei Hijazi îi risipea tulburarea lăuntrică. Ea mesteca înainte, animată de vreo reflecție interioară. El resimți impulsul de a o întreba la ce cugeta, de a o cerceta și mai adânc, pe când un nou atac de vinovăție încerca să îl descurajeze. „Allah, ar fi frumos să o pot întreba. Doar de data asta, și să nu trebuiască să îmi fac griji legat de ce înseamnă. Vreau opțiunea asta."

– Opțiuni, zise el, uimit că rostea cu voce tare.

– Da, opțiuni, răspunse ea, aruncându-i un zâmbet recunoscător. Cred că asta voia și Nouf.

– Credea că America avea să îi ofere mai multe opțiuni?

Ea ridică din umeri. Lui Nayir îi trecu prin cap că ar fi putut specula amândoi, în cotloane ascunse ale minții lor, până mureau, fără să se apropie de adevăr. Il întrista gândul că poate nu știa nimeni. Dacă tatăl copilului ei nu o iubea, dacă nu știa că era însărcinată sau dacă pur și simplu nu îi păsa?

– Nu mi-ați spus niciodată dacă era vreo dovadă de forțare... pe corp, vreau să spun.

Ea se opri din mâncat.

– Nu, nu era nici un semn de viol.

– De ce n-ați spus asta în sala de examinare a morgii?

– M-am gândit că o vei judeca, răspunse ea, aruncându-i o privire agitată.

El încuviință din cap, uimit că avusese dreptate în legătură cu intențiile ei.

– Mai e ceva ce nu mi-ați spus pentru că ați crezut că s-ar putea să nu aprob?

Ea ezită ușor.

– Nimic care să îmi treacă acum prin minte.

Ezitarea aceea îl durea. Ea îl socotea sever și aspru, dar el era un om rațional, serios și cuviincios. Dacă părea moralizator, asta se datora doar unei încrederi în valorile tradiției. Îl durea de asemenea că, atunci când se uita la fața lui, ea părea să bată în retragere.

– Credeți că sunt moralizator, zise el, dar să nu-mi spuneți că nu aveți deloc încredere în sistemul ăsta. Eu cred că aveți. E destinat să *protejeze* femeile. Toate recomandările de modestie și de purtare a vălului, de comportament decent și de abstinență înaintea căsătoriei... nu are drept obiectiv tocmai să împiedice de la a se întâmpla exact genul ăsta de lucru?

– Da, răspunse ea. În teorie, sunt de acord. Dar trebuie să recunoști că exact aceleași prescrieri pot cauza uneori degradarea de care oamenii se tem cel mai mult.

Devenise agitată. Părea să nu-și poată potoli mâinile, așa că și le împreună stânjenită și le lăsă în poală.

– Asta e, cred, ce s-a întâmplat cu Nouf, adăugă ea.

Nayir pricepu cu uimire că domnișoara Hijazi nu îl disprețuia, așa cum crezuse. Se temea de judecata lui. Însemna cumva că îi păsa de ce credea el. Fu străbătut de un nou val de vinovăție, de alt soi, de astă dată, și ar fi vrut să-și ceară iertare, să își retragă nu atât cuvintele, cât severitatea și răceala cu care le rostise.

– Îmi cer scuze, spuse.

Ea își ridică privirea.

– Aveți dreptate, adăugă el. Nimic nu e perfect... nici sistemul, nici regulile.

Ea nu replică. Încuviință numai cu o înclinare a capului. El simțea că ea îi înțelegea scuzele. Dar, o clipă mai târziu, domnișoara Hijazi îl privi.

– Dar tu? Mai e ceva ce nu mi-ai spus despre caz?

Numaidecât, Nayir se gândi la hanoracul lui Othman și ezită, nefiind sigur că o putea spune fără a-l face pe Othman să pară vinovat sau fără să o tulbure.

– Mai e ceva, începu el, sesizând deja nervozitatea din vocea sa. Ar putea fi important.

Luptând cu disconfortul său, îi povesti despre valea seacă și despre hanoracul lui Othman care lipsea. Domnișoara Hijazi ascultă cu o expresie calmă a feței, dar, când termină, ea se încruntă.

– De cât timp știi asta?

– Ei, zise el, tulburat, de câteva zile? Nu-mi aduc aminte exact.

Femeia îl cercetă o clipă și apoi își întoarse privirea, evident rănită. El se simțea îngrozitor.

– Nu trebuie să-mi ascunzi lucruri, spuse ea. Fac asta pentru că eu consider că mă descurc cu adevărul. E important pentru mine să îl știu.

Nayir își dădu seama că avea dreptate. Dovedea ambiție în căutarea sa, și nu o făcea pentru sine. Se împotrivea dorințelor lui Othman, periclitându-și poate slujba și luându-și angajamente de timp și energie pentru care nu exista altă compensație decât adevărul. Nayir se simțea inadmisibil de stupid și îi veni brusc în minte ideea că oameni atât de stupizi nu ar trebui să fie investigatori.

Terminară de mâncat în tăcere. Ea părea preocupată de gândurile ei, iar el ar fi vrut să le știe, chiar dacă cerea totodată îndurarea lui Allah pentru păcat. „Iartă-mă pentru asta! Mi se îngăduie păcatele, nu-i așa? Dar astea sunt păcate periculoase. Iartă-mă!“

După ce plăti prânzul, el o conduse la clădirea institutului de medicină legală, unde își luară un rămas-bun stânjenit. Doar după ce se despărțise de ea își dădu Nayir seama că nu vorbiseră despre ce aveau să îi spună lui Othman.

22

De îndată ce Ahmad ajunse pe insulă, Katya se simți cuprinsă de epuizarea zilei. Ahmad opri la intrarea în casă, dar ea nu se mișcă de pe banchetă.

— N-ai vrea să te duc mai bine acasă? o întrebă.

Nu era doar efectul acelei zile, își dădea ea seama, ci o sumă a ultimelor două săptămâni. De când dispăruse Nouf, se purtase frenetic, încercând să își vadă de viața de zi cu zi de parcă nu s-ar fi schimbat nimic, deși totul se schimbase. Sentimentele ei față de familie se transformaseră într-un ghem întunecat de suspiciune, generând un șuvoi constant de îndoieli și de griji care era, observa acum, o sursă de distragere a atenției. Dacă Nouf nu fusese o mireasă fugară, atunci cineva din familie știa exact ce se întâmplase. Gândurile Katyei se îndreptau spre singura persoană pe care o cunoștea suficient de bine pentru a o judeca: Othman, care se părea că o cunoscuse cel mai bine dintre frați pe sora lui. Spectrul posibilităților se desfășura prin mintea ei: el o răpise pe Nouf, o ademenise în deșert și apoi se implicase într-o mușamalizare elaborată. Angajase pe cineva să o răpească. Descoperise că era însărcinată și conspirase cu ea să o facă să dispară pentru o vreme. Dovezile? Oricare dintre ele ar fi putut fi plasată intenționat, ca să inducă în eroare – noroiul uscat, hanoracul dispărut, pantoful. Dacă Othman ar fi orchestrat răpirea, s-ar fi gândit la toate. Dar singura dovadă care nu putea minți era chiar la îndemâna ei.

– Kati?

– Scuze... Nu vreau să merg încă acasă. Trebuie să iau ceva, dar n-ar trebui să dureze mult.

Deschise portiera și coborî. Ahmad coborî și el, pentru a scoate cutia de scule din portbagaj și a-i oferi una din privirile lui imens de înțelegătoare.

– Mulțumesc, Ahmad! Luă câteva punguțe și tampoane din cutia de scule și lăsă restul în portbagaj. Mă întorc imediat.

O soră mai mică a lui Nouf, Jannah, o întâmpină la ușă. Zâmbi cu sfială și o conduse pe Katya în camera de zi a femeilor, unde Nusra lua ceaiul cu un grup de femei. Katya le recunoscu pe câteva drept mătușile lui Othman, dar Zahra și Fadilah nu erau prezente.

– Katya!

Nusra zâmbi și se ridică să o salute. Ușor tulburată de faptul că Nusra o recunoscuse imediat și de ochii ei sticloși, Katya o salută stângaci și se strădui să-și găsească un loc pentru mâini. Femeile se uitau la ea cu indulgență, imaginându-și fără îndoială ce nătărău era Othman dacă se căsătorea cu o femeie așa de bătrână. Avea douăzeci și opt de ani, doar cu câțiva ani mai mică decât cea mai tânără dintre ele, dar nu arăta nici pe departe așa de ruinată ca ele. Erau cărunte și ridate, obeze, majoritatea, stând leneș pe canapele. Grăsimea le atârna în straturi în talie și de pe brațe; arătau ele însele ca niște canapele. Katya își plecă privirea, jenată de gândurile ei.

Nusra o conduse în cercul femeilor și îi oferi ceai, pe care ea nu-l putu refuza. Stătu discret pe marginea unei canapele până când una dintre femei se întoarse spre ea.

– Deci, Katya, ești incitată în legătură cu nunta?

Pentru un straniu moment, întrebarea prezentă posibilități rău prevestitoare: Dacă zicea nu? La ce se referea prin termenul „incitată“? Incitată de perspectiva banilor? A sexului? Sau se referea la nunta în sine, la mâncare, la fastul aferent? Ar fi fost scandalizate dacă le-ar fi mărturisit adevărul: că incitarea fusese înăbușită de moartea lui Nouf și de reacția lui Othman la ea. Începea să se îndoiască de faptul că mariajul avea să se producă în următoarele câteva luni. Othman avea

nevoie de timp pentru a jeli; nu trebuia forțat să sărbătorească acum. Dar nu putea spune asta; ar fi socotit-o nebună. O femeie de vârsta ei trebuia să profite de orice oportunitate.

– Da, răspunse Katya. Sunt foarte incitată.

Trebuie să fie greu pentru voi acum, după tragedie, nu?

– Ei bine... Katya se uită la fețele femeilor, toate cu expresii sceptice. Moartea lui Nouf a împovărat lucrurile. A fost greu pentru toată lumea.

– Nu te mai gândi la asta, spuse Nusra. A trecut acum. Vei avea destul timp să jelești când vei fi mai bătrână. Acum viața ți se deschide. Femeia își desfăcu mâinile precum bobocul unei flori. Fii fericită pentru asta.

Katya zâmbi și se trezi roșind.

– Mulțumesc!

Încet, privirile femeilor se întoarseră dinspre ea, înapoi spre invizibilul centru al cercului, și își reluară conversațiile întrerupte de apariția ei, despre copiii și nepoții lor și despre lanțul nesfârșit de fleacuri și de probleme care păreau să chinuie toate grupurile de mame. Katya se lăsă pe spătarul canapelei, simțindu-se de parcă ar fi supraviețuit unei încercări teribile. In timp ce femeile continuau să flecărească, mintea ei se întoarse la șirul de întrebări fără răspuns, și ea începu să înțeleagă că lucrurile care o preocupau – dovezi, locuri ale crimei, motivații dificil de elucidat – probabil că nu aveau să le preocupe vreodată pe femeile acestea, iar ceea ce le interesa pe ele era posibil să nu o intereseze pe ea niciodată.

Se gândi la prânzul ei cu Nayir și la modul grijuliu în care se purtase cu ea, minunându-se de felul cum suferise o schimbare opinia ei despre el. În locul unui ayatollah poruncitor, exagerat de virtuos, el părea acum unul dintre acei bărbați care, conștienți de propria forță fizică, dezvoltă un fel de grație masculină care, cel puțin în cazul lui Nayir, devenise totodată o grație a personalității. Acum înțelegea de ce îl plăcea Othman. Nu era arogant; dimpotrivă, era cumsecade, atent, inteligent și de nădejde. Iar în prezent era singura persoană în care avea încredere în privința informațiilor despre cazul lui Nouf.

O servitoare intră aducând o tavă cu prăjituri cu curmale și, gustându-le, una din mătuși râse încântată.

– Mă uimești, Nusra... sunt delicioase! rosti cu glas afectat.

Fusese o vreme în care Katya socotise interesant stilul de viață al acestei familii, dar, cu cât ajungea să cunoască mai bine femeile, cu atât mai mult își dădea seama că nu voia să devină ca ele: o făptură limitată și plictisitoare, mistuită de detaliile neimportante și ridicole ale unei vieți ușoare. Deocamdată, ele păreau să accepte faptul că ea lucra, și una dintre mătuși întrebase chiar de slujba ei, deși își pierduse iute interesul și schimbase subiectul, reîntorcându-se la copiii ei. Katya încercă să se gândească la Othman; el hrănea și susținea alegerile ei. Ea își imagina că o plăcea tocmai pentru că nu era deloc ca femeile din familia lui.

– Nu arăți prea bine, îi spuse una din mătușile mai în vârstă.

– Ba nu, mă simt bine. Katya se îndreptă de spate. Sunt doar obosită.

– Sper că nu sunt nervii, zise altcineva.

– Nu, deloc! Își așeză ceașca de ceai pe masă și se întoarse spre Nusra. Îmi pare rău că am venit într-un moment când nu am deloc energie. Voiam doar să văd cum vă merge.

Nusra, de obicei o expertă în replici politicoase, își țuguie buzele și dădu din cap cu severitate.

– Îmi pare atât de rău, spuse Katya, simțind povara unei gafe îngrozitoare, chiar dacă nu era sigură în ce consta aceasta.

– Nu sunt ofensată de faptul că stai atât de puțin, zise Nusra, dar nu vreau să te retrimit în lume atât de epuizată cum pari. De ce nu te odihnești aici puțin? Pot cere unei servitoare să te ducă într-un dormitor liber.

– O, nu, e prea mare deranjul...

– Deloc.

Nusra se ridică și pocni din degete spre o fată în casă care aștepta lângă ușă.

– Vă rog, nu vă deranjați, spuse Katya.

– Prostii! Aaliyah, du-o pe Katya într-unul din dormitoarele libere și ai grijă să aibă tot ce îi trebuie.

– Am înțeles, *sayeeda!*

Katya oftă.

– Mulţumesc, Um Tahsin.

– Desigur.

Nusra îi strânse mâna şi o îndreptă spre uşă.

Recunoscătoare, Katya o urmă pe fată în hol şi închise uşa în urma ei.

– Ascultă, spuse, aş vrea să îmi atârn mantia, dacă se poate.

– Da, o duc eu.

Fata întinse mâna.

– Nu, nu! Lasă-mă pe mine să o fac. În felul ăsta, voi şti unde e când am să vreau să plec.

– Am înțeles, e chiar pe aici.

Fata în casă o conduse de-a lungul coridorului, spre intrare. Chiar la ieşirea din foaier, o uşă mică dădea într-un vestiar. Fata aprinse lumina, dezvăluind o mulțime de mantii şi de baticuri, aranjate pe umeraşe. Se întoarse să o ajute pe Katya să îşi scoată mantia.

– De fapt, spuse Katya, pot face asta singură. Aş vrea însă să îmi aduci un pahar cu apă. Se apropie de fată şi îi șopti: Trebuie să iau o aspirină.

– Aha. Da, desigur!

Fata zâmbi cu delicatețe, se înclină abia schițat şi părăsi încăperea.

De îndată ce ieşi servitoarea, Katya închise uşa şi o încuie. Îşi puse mantia pe podea şi se uită împrejur. Mantiile bărbaților atârnau într-o parte a încăperii, cele ale femeilor, în cealaltă. Se duse în partea de vestiar a bărbaților. Lăsându-se în patru labe, cercetă atent podeaua căutând fire de păr. Găsi o mulțime şi le puse repede în punguțe. Nu conta ale cui erau firele; voia doar o colecție de probe de la toți bărbații care erau în casă sau care fuseseră acolo recent, inclusiv servitorii.

Nici Muhammad, nici Eric nu zămisliseră copilul lui Nouf. Nu existau alte piste. Colecția de fire de păr de pe podeaua vestiarului reprezenta singura speranță că avea să descopere ceva. Nu i-ar fi oferit un nume sau un chip, dar ar fi dovedit că bărbatul fusese în casă şi, dacă putea demonstra asta, i se

înfățișa posibilitatea să-l întrebe pe Othman despre vizitatorii familiei din ultimele câteva luni.

Ridicându-se, se apropie de mantiile atârnate. Până acum evitase sârguincios orice insinuare că vreunul dintre frați ar fi lăsat-o gravidă pe Nouf. Era îngrozitor să se gândească la așa ceva, dar i se părea la fel de greșit să-și respingă suspiciunile cele mai sumbre doar pentru că nu îi plăceau.

Nu știa ce purtau bărbații familiei acasă, dar cunoștea baticurile și mantiile lor din vedere. Tahsin avea o mantie de un alb desăvârșit, cu o bordură aurie pompoasă; Fahad purta o chestie veche ponosită, iar mantia lui Othman avea o nuanță vagă de albastru. Le găsi pe primele două și le studie cu grijă, uitându-se după fire de păr. Luă probe de pe fiecare și le puse în câte o pungută. Când ajunse la mantia lui Othman, o sfială puternică o sili să ezite. Era asta oare o trădare a loialității ei față de el, sau însemna doar că se temea de implicarea lui? „Ar trebui să fie simplu", se gândi. ADN-ul avea să demonstreze că era nevinovat. Găsi trei fire de păr pe mantia lui și le strecură într-o pungută.

După ce sortă și etichetă totul în grabă, își luă mantia de pe jos și descuie ușa. Holul era pustiu. Hotărându-se să nu își facă griji legat de consecințe, se îndreptă spre ieșirea principală.

– Katya?

Oprindu-se brusc în loc, se întoarse și o văzu pe Nusra stând lângă ușa vestiarului.

Katya, ce faci aici?

Preț de o clipă, Katya intenționă să se prefacă a fi altcineva. Dar nu i-ar fi mers cu Nusra.

Da, Um Tahsin, îmi pare rău. M-am rătăcit puțin.

– Unde e Aaliyah? Trebuia să te ducă într-un dormitor.

Vocea ei era blândă și întrebătoare.

Katya se simți obligată să se justifice.

– Îmi cer iertare. Voiam doar să scap un pic de camera de zi. Uneori mă simt foarte intimidată acolo.

După un moment de tăcere, Nusra se apropie și întinse un braț.

– Înţeleg, spuse. Trebuie să fie greu pentru tine. Dar nu ai nici un motiv să te îngrijorezi. Noi nu te judecăm.

Katya simţi o uşurare imensă. Dar, în chiar acel moment, se deschise uşa principală şi se auziră voci de bărbaţi. Katya scoase repede colţul baticului de sub guler şi îl ţinu peste faţă, lăsându-şi doar ochii expuşi. Intră Othman, însoţit de un alt bărbat. O privi scurt pe Katya, apoi se întoarse spre mama sa.

– *Ay, ummi?*

Nusra zâmbi şi deschise braţele spre el. El o sărută pe frunte şi îl prezentă pe prietenul său. Katya stătea într-o postură rigidă. Ii trecu încet prin minte, iar când se petrecu, cu un impact teribil, că Othman nu o recunoscuse şi o confundase probabil cu o servitoare. Îl privi intens şi aspru, sigură că nu avea să îndrăznească să se uite la ochii ei, nu de faţă cu mama sa. Oare nu recunoscuse ochii, sau mâna care ţinea baticul, sau chiar geanta de pe umărul ei? El nu îi aruncă o a doua privire. Ea şi-ar fi dorit să se simtă încântată, ştiind că el nu era genul de bărbat care să se uite la o femeie străină, dar inima îi stătuse în piept şi se uita de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Era mai scump, mai blând, mai copilăros în prezenţa mamei lui. Vădea o deschidere pe care nu o arătase niciodată faţă de ea, şi asta o rănea profund. Şi Nusra era transformată. Vocea ei era mai înaltă, chipul, ridicat. Cel mai izbitor lucru din toate erau gesturile ei, stângace şi bâjbâitoare, de parcă ar fi fost oarbă doar de o zi şi s-ar fi bizuit pe fiul ei pentru a o ghida.

Katya aştepta ca Nusra să spună ceva de genul „Uite, e Katya aici!“ sau „Nu îţi recunoşti logodnica?“. În schimb, ea se îndepărtă alături de Othman şi de prietenul lui, însoţindu-i în camera de zi a bărbaţilor şi lăsând-o pe Katya încremenită în hol, cu inima despicată şi zăcând la pământ, cu mintea sfâşiată, întrebându-se cine era mai orb: Nusra sau fiul ei?

Dispăruseră din vedere. Ea se întoarse cu un gest brusc şi păşi apăsat spre uşă, sperând cu disperare ca nimeni să nu o vadă plecând. Se simţea ameţită, mintea parcă-i plutea, dar trupul şi-l resimţea greu ca o nicovală. Un sentiment de nepătruns dospea în ea – groază, tristeţe, impulsul de a râde până

izbucnea în lacrimi. De îndată ce ajunse la mașină, plânsul o podidi cu toată înverșunarea.

Ahmad sări afară, o cuprinse cu brațul și o susținu, lăsând-o să hohotească pe umărul lui în timp ce el își respecta obișnuita tăcere. Când isprăvi, el își folosi *shumagh*-ul pentru a-i șterge lacrimile și o ajută să urce în mașină.

Măsuța de cafea era suficient de mare pentru a cuprinde toate dovezile, și ea le întinse în rânduri ordonate: probele de noroi uscat de la încheietura mâinii lui Nouf și de la grădina zoologică, așchiile de cedru și pământul de la rana de la cap a lui Nouf, celule de piele de pe pătura pe care o găsiseră la grădina zoologică, probe ADN de la toți și toate rezultatele analizelor chimice și de substanțe indicatoare corespunzătoare, scoase la imprimantă pe hârtie albă. Inainte de a se așeza, se schimbă în roba ei de casă favorită, își făcu o ceașcă de cafea tare și își ridică părul. Era gata de lucru. Înarmată cu un creion și cu o coală de hârtie, începu să catalogheze dovezile, încercând să dezvolte o nouă perspectivă asupra evenimentelor din jurul morții lui Nouf.

Pământul de la grădina zoologică se potrivea cu pământul de pe brațul lui Nouf; amândouă probele purtau urme de toxine de leandru. Nu existau urme de sânge amestecat cu pământul, dar prezența bălegarului era suficientă pentru a demonstra că Nouf – nu doar pantoful ei – fusese la grădina zoologică înainte de a dispărea.

Pătura pe care o găsiseră la grădina zoologică era mai interesantă. Pe ea găsise celule provenind de la două persoane: de la Nouf și de la tatăl copilului. O potrivire perfectă. Așadar, Nouf făcea sex la grădina zoologică, dar nu cu Muhammad, nici cu Eric.

Se întoarse spre probele de ADN pe care le culesese la proprietatea neamului Shrawi. Cu un sentiment al zorului și al unei ușoare nechibzuințe, le prelucrase la grămadă la serviciu. Salwa și alte câteva angajate erau acasă, având temperatură, așa că îi trebuise doar o zi și jumătate pentru a termina toate probele. În după-amiaza asta îndesase ultima șarjă în

geantă înainte de a apuca să se uite la ele. Iar mai târziu, mergând cu mașina în compania plină de susținere a lui Ahmad și întorcându-se într-o casă goală — Abu ieșise să joace cărți cu prietenii săi — pentru a mânca o cină tacticoasă, nu fusese în stare să își adune energia pentru a studia rezultatele. Acum le resimțea atât de fierbinți, încât ardeau măsuța pe care se aflau.

Punând jos ceașca de cafea, se întinse și luă un teanc de hârtii. Zece fire de păr diferite din vestiarul Shrawilor, șapte provenind de la bărbați. Cu siguranță, ceva din această ultimă șarjă avea să îi dea răspunsul pe care îl căuta.

23

Nayir se trezi în zgomotele unei zile dedicate navigației. Bocănitul pașilor pe chei. Bărci turându-și motoarele pentru a părăsi bazinele de staționare. Voci de sfârşit de săptămână strigând ordine, sticle zdrăngănind în gheața răcitoarelor metalice. În rarele răstimpuri de tăcere auzea freamătul familiar al pânzei izbind catargul de pe *Fatimah*, semnificând un vânt vajnic şi promisiunea unei zile perfecte pe mare.

Resimțind vagi intenții de a o porni pe apă, se ridică şi făcu cafea, rezemându-se absent de aragaz și privind în jurul său. În cabină domnea harababura. Rezervorul de apă era pe terminate, iar avizul lunar de taxă de închiriere a docului era depășit cu două zile. Știa şi fără să fie nevoie să verifice că nu mai avea deloc haine curate. Și-n plus de toate, gândurile sale se găseau într-un asemenea stadiu de dezordine, încât nu își putea aminti de ce trebuia să vorbească din nou cu escorta lui Nouf sau ce descoperiseră mai exact el şi domnişoara Hijazi la grădina zoologică. Pânza fluturândă de deasupra capului său începu să sune ca bătaia de tobă a disciplinei militare. Uitând de cafea, își efectuă spălările rituale la chiuveta din bucătărie, își luă covorașul de rugăciuni şi urcă pe punte să se roage.

Își petrecu dimineața dereticând prin cabină, spălând rufe și achitându-și datoria. Aerul rece făcea posibil să se bucure de acea claustrare, şi, în timp ce își făcea ordine în spațiul de locuit, mintea sa găsi un principiu propriu de organizare. Dovezile pe care le adunase pe parcursul ultimei săptămâni începeau să capete noimă. O singură întrebare nu-i dădea însă pace: de ce își pusese Nouf pantofii cu toc cui în buzunare?

Pentru a răspunde la asta, își dădu seama că mai întâi trebuia să lămurească momentul în care fata se schimbase în roba albă. Se întâmplase pe când era încă pe insulă? Probabil se schimbase înainte de a urca în camionetă. Intr-o mantie neagră, erau prea mari riscurile să fie oprită pe autostradă. Dar, dacă părăsise insula în camionetă, purtând o robă albă, atunci de ce nu pusese pantofii pur și simplu pe scaunul de lângă ea? De ce în buzunare?

Poate că trebuise să se furişeze pe jos pe insulă, în roba albă, și nu voia să fie văzută purtând pantofii. Nayir scoase lucrurile ei din plasa de plastic și le întinse pe canapea. Roba albă avea buzunare, și era posibil să îndese pantofii înăuntru, deși tocul ieșea ușor în afară iar materialul era atât de subțire, încât rozul aprins al încălțărilor se vedea prin el. Era probabil mai bine decât să îi poarte în mână, dar de ce să nu îi pună într-o pungă de plastic?

Ii pusese oare în buzunare și apoi uitase de ei? Din propria experiență recentă, știa că era greu să uiți de existența unui pantof cu toc cui de cincisprezece centimetri pe care-l aveai în buzunar. Chiar dacă fata ar fi uitat pe moment de ei, atunci de ce nu îi scosese când ajunsese la grădina zoologică – sau în timp ce conducea? Probabil era deranjant. Ca să o dovedească, Nayir își pusese câte un pantof în fiecare buzunar al robei sale de casă și se așezase pe canapea, dar trebuise să se ridice repede pentru a evita vreo vânătaie.

Chestiunea încălțărilor nu avea sens. Mai mult decât orice, pleda pentru fuga ei – nu își putea imagina un răpitor dându-și osteneala să îi îndese pantofi roz în buzunare.

In ziua aceea, Nayir se duse cu mașina înapoi în cartierul Kilo Șapte. Când trase pe aleea din fața casei lui Muhammad, văzu vânzătoarele sudaneze desfăcându-și păturile. După ce își parcă jeepul într-un loc umbros, se dădu jos și se uită la propria umbră conturată pe asfalt. Era scurtă, îndreptată spre sud-vest. Rugăciunile Zuhr aveau să înceapă în curând. Se îndreptă grăbit spre casa lui Muhammad, sperând să îl găsească acasă.

Muhammad răspunse la ușă de parcă ar fi stat chiar în spatele ei, pregătindu-se să plece. Purta pantaloni netezi scumpi și o cămașă albastră de satin. Când întâlni privirea lui Nayir, se rușină. Timiditatea deveni pietate, pietatea, căință, până când tânărul păru să aparțină unei costumații complet diferite.

– *Marhaba*, Muhammad.

– Tocmai mă pregăteam să ies.

– Nu este deschis nimic în afara moscheii. Ești un om religios, nu-i așa?

– Da. Muhammad înghiți cu greu. Bineînțeles.

– Atunci, hai să ne rugăm, de acord?

Nayir o porni pe stradă. Fără nici o tragere de inimă, Muhammad închise ușa și îl urmă.

– L-am găsit pe Eric, spuse Nayir.

– Și ce a zis?

– L-am scos din cercul de suspecți deocamdată.

– Înțeleg.

Muhammad părea tensionat. Chemarea muezinului răzbătea prin aer, și Nayir urmă sunetul, conducându-și tovarășul printr-o serie de alei înguste, unde vânzătorii coborau gratiile de metal și stingeau luminile în prăvălie.

Găsiră moscheea, înghesuită între o frizerie și o clădire de locuințe dărăpănată, ambele părând să fi adormit în urmă cu multă vreme. Bărbați pătrundeau în moschee într-o tăcere apăsătoare, ștergându-și transpirația de pe frunte de parcă ar fi fost sânge. Descălțându-se, Nayir și Muhammad intrară la rândul lor. Își croiră drum prin mulțime pentru a ajunge la fântână, murmurându-și versiunile proprii de *niyyah*[1]. În jurul fântânii era aglomerație, așa că trebuiră să aștepte.

Când ajunseră în sfârșit la apă, Muhammad îi făcu semn lui Nayir să își înmoaie primul mâinile poate într-un gest de respect, dar nu putea fi sigur. Alți bărbați erau în apropiere,

[1] Evocare în sufletul credinciosului musulman a unei intenții de a realiza ceva în numele lui Allah, evocare ce trebuie să preceadă rugăciunea, desemnată prin termenul *salah*. (n.red.)

cufundați în gândurile lor. Când termină cu curățatul fației, Nayir spuse:

– Am fost la grădina zoologică.

Muhammad continuă să se clătească, dar Nayir sesiză o șovăială.

– Am găsit acolo al doilea pantof roz, continuă.

Muhammad tot nu avea nimic de spus. Nayir își înmuie degetele în apă și își șterse urechile.

– Am găsit și încăperea din interiorul muntelui.

Se îndreptă de spate și văzu că mâinile lui Muhammad tremurau. Cuvintele sale își făceau efectul; când intrară în sala de rugăciuni, chipul lui Muhammad era palid.

Rugăciunile nu putură liniști gândurile lui Nayir. Se simțea vinovat pentru că făcea ceva aflat doar în puterea lui Allah, sabotând astfel ritualul. Dar nu conta, își spuse, întrucât Domnul avea să înțeleagă. Lângă el, vocea lui Muhammad părea stridentă în declamare.

– Iartă-mă cu iertarea ta și îndură-te de mine. Fără îndoială, tu ești Iertătorul, Cel Plin de Îndurare.

Când își spuseră ultima parte a *salah*-ului și se ridicară să plece, Muhammad așteptă din nou ca Nayir să meargă în față. Se întoarseră la fântâna din anticameră, unde diverși bărbați stăteau adunați, discutând. Muhammad părea să creadă că Nayir avea să îl conducă afară, dar, nedorind să părăsească moscheea, Nayir se îndreptă spre o firidă din spatele fântânii, unde se așezară pe o bancă de piatră săpată în zid. În apropiere se găseau și alți bărbați, dar susurul apei le înăbușea conversațiile.

– Cineva se întâlnea cu Nouf la grădina zoologică, spuse Nayir, și eu cred că tu erai acela. Am mirosit asta pe hainele tale ultima dată când ne-am întâlnit.

Muhammad se albi la față. Nayir știa că nu era el tatăl copilului – testele ADN dovediseră asta –, dar voia să îl strângă cu ușa.

– Știu că obișnuia să meargă acolo, murmură Muhammad.

– Pentru a se întâlni cu tine.

– Ba nu, șopti tânărul.

Cineva făcea sex cu Nouf la grădina zoologică, spuse Nayir mai apăsat. Acolo a rămas probabil însărcinată.

– Jur că nu am fost...

– Din câte ştiu, eşti singura persoană care are habar de grădina zoologică.

– Nu e ce crezi! se răsti Muhammad.

Doi bărbaţi se uitară înspre ei şi tânărul îşi coborî vocea, străduindu-se să se liniştească.

– Bine. Obişnuiam să o întâlnesc acolo, dar numai pentru că voia să fac comisioane pentru ea.

– Nu tu o duceai acolo?

– Nu. Muhammad îşi încrucişă braţele la piept. Mergea singură.

Nayir simţi o surescitare cumplit de puternică zvâcnindu-i în măruntaie.

– Și-atunci, cum ajungea acolo?

– Avea o motocicletă. Știa să o conducă. Obișnuia să meargă cu sora ei toată ziua în jurul proprietății.

– Și pleca de acasă pur și simplu, în văzul tuturor?

– Nu, ținea o motocicletă pe plaja de pe continent. Pleca cu schi-jetul de pe insulă, trăgea la țărm şi folosea motocicleta de acolo. Muhammad se uită agitat la Nayir. Voia să aibă parte de libertatea de a umbla cu motocicleta... altfel, aș fi dus-o cu mașina.

– De unde ştiai când avea să vină la grădina zoologică?

Muhammad oftă adânc.

– Mă suna dimineața și îmi spunea când să o întâlnesc. De obicei avea nevoie de mine pentru un alibi. Dacă îi spunea mamei ei că mergea la cumpărături, atunci eu trebuia să apar la grădina zoologică aducând câteva plase de cumpărături pline cu diverse. Nu îi păsa ce conțineau. Nu era o materialistă. Își dorea să meargă cu motocicleta mai mult decât își dorea haine noi.

Nayir aproba calm din cap. Cel puțin, asta explica de ce Nouf luase pantofii la grădina zoologică.

– Urma să-ți dea pantofii roz, spuse. Tu ar fi trebuit să îi schimbi pentru ea.

Muhammad dădu posac din cap în semn de încuviințare.

– Deci ai văzut-o în ziua în care a dispărut.

– Ba nu, n-am văzut-o! rosti șuierat Muhammad, uitându-se agitat la bărbații care stăteau în apropiere. M-a sunat în dimineața aia și mi-a spus să ne întâlnim la grădina zoologică, dar, când am ajuns, ea nu era acolo.

– Cât era ceasul?

– Trebuia să ne întâlnim la unsprezece. Am ajuns putin mai târziu, și ea nu se zărea pe nicăieri.

– Dar, dacă nu ai întâlnit-o, atunci de ce era mirosul grădinii zoologice impregnat în hainele tale?

Muhammad se cutremură.

– De când a dispărut, m-am dus la grădina zoologică de câteva ori să văd dacă găsesc ceva care să mă ajute să înțeleg ce s-a întâmplat cu ea.

Nayir se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept.

– Și ai găsit ceva?

– Nu. Cu palmele împreunate în poală și cu privirea în pământ, Muhammad arăta ca un băiat care fusese pedepsit și făcut de rușine. N-am găsit nici măcar pantoful...

– Era pe drumul de acces din spatele grădinii zoologice, îngropat în pământ.

– Dar m-am uitat acolo! șopti tânărul.

Nayir trebui să își reamintească faptul că Muhammad nu era tatăl copilului lui Nouf. Totuși, știa despre escapadele lui Nouf la grădina zoologică; o întâlnise acolo în secret; mințise familia luni bune, poate ani, și, când Nouf dispăruse, nu spusese nimănui adevărul. Nici că putea fi mai vinovat. În apartamentul său, Muhammad lăsase o impresie subtilă de virtute; considera că păstrase secretul lui Nouf ca să o protejeze. Dar nu putea în nici un caz să se socoată virtuos, având în vedere că știa toate astea. Trebuie să se fi ales cu ceva. Cu prilejul de a împărtăși un secret cu o femeie frumoasă. Cu prilejul de a se răzvrăti împotriva Shrawilor, pe care nu îi plăcea. Sau poate era ceva mai practic de atât: dacă Nouf nu avea nevoie de el, nu trebuia să apară la lucru.

Nayir se uita țintă la fântână, cugetând. Își dădu dintr-odată seama de ce ținuse Nouf pantofii în buzunare. Mersese cu un schi-jet și cu o motocicletă. Probabil că nu exista vreun compartiment de depozitat lucruri pe schi-jet, și era mai sigur să țină pantofii ascunși decât să aibă o plasă atârnată la încheietura mâinii.

– Și cum rămâne cu motocicleta? întrebă Nayir. Unde o ținea?

Muhammad clătină din cap.

– Asta era secretul ei. Am mers să mă uit o dată sau de două ori, dar ea tot schimba locul.

Ștergându-și transpirația de pe bărbie, tânărul căzu într-o tăcere tulburată.

– Dar cum a dus motocicleta pe țărm?

– Allah să mă ierte. Muhammad închise ochii. Habar nu am. Uite ce-i, nu știu unde o ținea, nu știu cât de des schimba ascunzătoarea. Familia deține multe proprietăți pe plajă, asta e tot ce știu. Am întrebat-o despre ascunzătoare, dar nu a vrut să îmi spună. Pur și simplu nu a vrut. Spunea că o singură altă persoană știa despre asta. Probabil unul dintre frații ei. Adică, cum altfel ar fi făcut rost de cheie?

– De cheie?

– Pentru plaja privată.

– În regulă. Ți-a spus cine i-a dat cheia?

– Nu. Muhammad se încruntă. Dar cred că a fost Othman.

– De ce?

– Nu știu. M-a preocupat treaba asta. M-am gândit săptămâni întregi: trebuie să fi fost Othman. El era singurul frate cu care ea vorbea vreodată.

Nayir își frecă gânditor bărbia.

– Nouf purta cumva robă bărbătească atunci când ieșea cu motocicleta?

– Da. Și o cască, așa că nimeni nu îi vedea fața. Și mănuși, ca să-și ascundă mâinile.

– N-a observat-o nimeni părăsind proprietatea îmbrăcată ca un bărbat?

– Nu. Părăsea casa întotdeauna în mantia ei neagră. Doar pe țărm se schimba în robă. Ascultați, am avut discuții despre asta. I-am spus că era periculos, dar ea susținea că o făcea doar din când în când, de distracție. Și, oricum, ea nu asculta niciodată de mine.

– Iar tu nu ai spus familiei.

Muhammad își încrucișă brațele la piept și își strânse ferm buzele. Nayir știa deja răspunsul: Muhammad nu ar fi povestit familiei despre înțelegerea cu Nouf, după cum nu ar fi povestit nici poliției. Totuși, tăcerea lui îl mânia pe Nayir. Slujba unei escorte era să păzească o femeie, nu să o răsfețe. Îi veni în minte o zicală preferată a unchiului său: „Dacă nu îți poți întări inima, nu poți crește copii".

– De ce nu le-ai spus? întrebă Nayir cu răceală.

Muhammad își șterse sudoarea de pe frunte.

– Când am ajuns la grădina zoologică în ziua aceea, motocicleta ei nu era acolo. Am așteptat la intrarea de serviciu o oră, apoi am intrat în grădina zoologică propriu-zisă, dar n-am văzut-o nici acolo. Așa că am plecat. Am crezut că se răzgândise și mi-am imaginat că urma să sune dacă avea nevoie de mine.

Da, dar mai târziu, când ți-ai dat seama că dispăruse... nu consideri că familia ar fi dorit să știe unde ar fi trebuit să fie fata, chiar dacă tu nu credeai că fusese acolo?

Muhammad roși.

– Uite ce-i, am controlat toată grădina zoologică... nu era acolo, și nu exista nici un semn că ar fi fost acolo. Nu vedeam cum ar fi putut fi de folos... Vocea i se frânse, trădându-i regretul. Sincer, nu credeam că reușise să ajungă acolo în ziua aia.

Nayir își reținu cu greu frustrarea față de egoismul și de prostia dovedite de Muhammad.

– Dar ce o făcea să meargă la grădina zoologică? întrebă el.

– Îi plăcea să se uite la exponatele vechi. Ți-am spus deja că îi plăceau animalele. Glasul tânărului tremura. Jur că nu am văzut-o în ziua aia! Jur în fața lui Allah!

Nayir de-abia își putu înăbuși un fornăit disprețuitor. Oamenii erau înclinați să jure o mulțime de lucruri în fața lui

Allah, majoritatea cu sinceritate, dar acest jurământ părea cumva murdar. Muhammad era singura persoană în care Nouf avusese încredere, și totuși el nu făcuse nimic să o găsească. Dacă ar fi povestit familiei despre drumurile ei la grădina zoologică, poate că ei ar fi putut pune mai repede lucrurile cap la cap. Ar fi putut exista șansa de a o găsi în viață.

- Ea avea încredere în tine, zise Nayir. Trebuie să îți fi spus cu cine se întâlnea în ziua respectivă.

Îmbujorarea lui Muhammad fu înceată, dar puternică; îi aprinse o dungă de-a curmezișul gâtului.

Cu Eric, mă gândeam.

Încerca să pară calm, dar vocea îi tremura de supărare. Semnificația acelei supărări îl izbi pe Nayir în moalele capului. Muhammad nu era doar preocupat de siguranța fetei; era gelos, și se temea că ea și americanul aveau o relație sexuală.

Deci poate că se întâlnea într-adevăr cu Eric atunci când nu erai cu ochii pe ea.

Muhammad părea furios. Nayir își aminti de frumoasa lui soție, de copilul lor, de aparenta fericire domestică. Nu și-l putea imagina pe Muhammad culcându-se cu Nouf, dar acum știa că Muhammad o iubise, sau cel puțin credea că o iubise. Cu certitudine o ridica în slăvi și se lăsa mânuit de ea, asistând-o în tot felul de acțiuni potențial periculoase: fuga de acasă, condusul motocicletei, întâlnirea în locuri îndepărtate cu bărbați străini. Nu mai constituia un șoc faptul că Muhammad mințea în privința secretelor lui Nouf; ceea ce îl uimea pe Nayir era posesivitatea lui Muhammad. Cum se putea aștepta la sinceritate din partea lui Nouf, când el își mințea într-un fel soția?

Dintr-odată, Nayir se simți rușinat pentru că purtase genul acesta de conversație într-o moschee. Se ridică brusc de pe banca de piatră.

- Îmi pare rău, zise escorta. Trebuia să-ți fi spus toate astea înainte.

– Nu eu sunt judecătorul tău.

Nayir îi făcu semn să se ridice. Muhammad se supuse și îl urmă spre ieșire.

Când ajunseră în stradă, gândurile i se învârtejeau lui Nayir prin minte în așa măsură, încât de-abia se putea concentra. Se forță să se întoarcă la Muhammad.

– Soția ta știa despre sentimentele tale pentru Nouf?

Grimasa rușinată a escortei oferi răspunsul.

– Înțeleg, spuse Nayir. *Ma'salaama.*

Parcursese jumătate de stradă când își aminti un ultim lucru. Se întoarse să îl caute pe Muhammad, care stătea tot lângă moschee, cu o mină îndurerată.

– De ce să fi vrut Nouf să cumpere o pereche de ochelari fără rețetă? întrebă Nayir.

Privirea rușinată a lui Muhammad se transformă într-una de dezgust față de sine.

– Pentru costumul ei, murmură tânărul. Avea o valijoară de haine pe care urma să le poarte când ajungea la New York. Avea de gând să îl părăsească pe Qazi la o bibliotecă, așa că și-a cumpărat un costum care să o facă să arate precum o bibliotecară.

– Ce mai era în valijoară?

– O perucă, un costum maro, nişte pantofi cu toc. Urma să poarte și ochelarii.

Nayir îi aruncă o ultimă privire dezgustată și se întoarse la jeepul său.

Nayir ieşi din oraș și conduse spre sud, îndreptându-se spre proprietatea neamului Shrawi. Soarele bășica asfaltul și, la dreapta lui, oceanul părea să trândăvească în căldură. Urmărind autostrada de coastă, trecu de șoseaua ce urca pe pod până când ajunse la o plajă albă și luxoasă, foarte populară în rândul surferilor. Se găsea la sud de proprietate. Cu ambarcațiunea lui, în cursul excursiilor de vară de-a lungul coastei, trecuse pe lângă ea de multe ori, dar prezența atât de multor bărci mici și a surferilor îl împiedicase de fiecare dată să arunce o privire mai atentă.

Parcă jeepul la marginea plajei, lângă un pâlc de palmieri. Apa era molcomă; nimeni nu făcea surf în acel moment. În stânga lui, nisipul se întindea cât vedeai cu ochii, dar în dreapta

era o stranie zonă stâncoasă, dincolo de care se găsea o serie de enclave private, fiecare despărțită de ziduri înalte de piatră. Zidurile se întindeau cale de zece metri în mare. Familiile veneau aici în căutarea intimității, pentru ca femeile lor să se poată bucura de apă. Nu existau case prin apropiere; plajele aveau porți groase de metal și lacăte.

Părea logic ca, dacă Nouf sosea cu schi-jetul de pe insulă, să fi venit încoace. Nu numai că favorizau curenții asta, dar era cel mai apropiat loc de pe țărm pentru acostare. Restul coastei din apropiere era stâncos. Părea totodată improbabil ca ea să fi tras schi-jetul din apă: era mult mai ușor să îl fi lăsat într-un loc liniștit, dincolo de granițele zidurilor de piatră ale unei plaje private.

Pentru a accesa zonele delimitate de ziduri, Nayir trebui să traverseze partea stâncoasă a țărmului. Ii trebuiră cincisprezece minute bune de mers împleticit pentru a-și croi drum peste terenul de pietre negre, ascuțite. Pietrele erau în mod evident importate, deși nu își putea imagina cu ce scop. Poate că proprietarii avuți de plaje sperau să zădărnicească un asalt al surferilor. Când ajunse în sfârşit la primul zid de piatră, gâfâia din greu, avea o mulțime de zgârieturi și simțea o așa furie, încât îi venea să își abandoneze jeepul și să înoate până la barca lui, fără să-i pese că avea trenciul pe el.

Zidul era într-un stadiu de ușoară degradare. Pietre mari lipseau pe alocuri, iar un amestec de nisip, praf și găinaț capitona jumătatea superioară. Întâi merse în susul plajei și inspectă poarta. Era încuiată și impenetrabilă, o ditamai placa de fier. Se întoarse spre țărm mergând de-a lungul zidului, căutând o gaură suficient de largă pentru a se strecura prin ea. Nu găsi nimic potrivit şi, pe deasupra, strecuratul prin spații strâmte nu fusese niciodată punctul lui forte. Trebuia să recurgă la un asalt vertical.

Datorită construcției neregulate a zidului, cățărarea se dovedi mai ușoară decât se așteptase. Când ajunse în vârf, se aşeză pe culmea zidului și se uită împrejur. O serie de ziduri similare se întindeau în fața lui, fiecare secționând riguros o

porțiune de plajă lată de zece metri. Direct sub el se găsea o enclavă privată.

Grozăvia sarcinii sale îi deveni rapid evidentă. I-ar fi trebuit o săptămână întreagă pentru a investiga fiecare plajă, cățărându-se pe fiecare zid, coborând pe partea cealaltă, uitându-se pe furiș în căutarea a... ce anume? A unei barăci? A unei mici dane? Se prea putea ca fiecare plajă să aibă una sau alta din acestea. Și, chiar dacă avea o săptămână întreagă de irosit, se îndoia că putea să escaladeze așa de multe ziduri.

Coborî de pe zid în prima enclavă. Plaja era pustie, totuși el se uită împrejur. Nouf ar fi putut alege enclava asta. Era la un capăt. Spre nord, celălalt capăt înainta spre şoseaua ce străbătea podul, ducând pe insulă. Nu ar fi tras la țărm acolo; era prea aproape de casă. Ar fi trebuit să folosească șoseaua principală pentru a ajunge la autostradă, și asta ar fi fost riscant. Oricine conducea spre proprietate ar fi putut să o vadă. Ea ar fi ales capătul ăsta de plajă. Cel puțin, aici ar fi venit el, dacă ar fi fost în locul lui Nouf.

Negăsind nimic în enclavă, escaladă următorul zid și se uită în jos. O luntre mică, arătând de parcă nu ar fi fost atinsă de decenii, era legată de un cârlig metalic bătut în zid. Lângă cârlig, proptită de acelaşi zid, era o baracă veche, uzată de trecerea vremii și cumva cu un aspect prietenos. El începu să simtă o stare de surescitare. Vedea cu ochii minții supla siluetă neagră a lui Nouf, subțirică și concentrată, tăind valurile pe un schi-jet galben și oprind la plaja asta. Coborî zidul.

Inspectând nisipul, găsi o harababură de urme de picior, unele suficient de mici pentru a fi fost făcute de o femeie. Scoase din buzunar pantoful roz aflat în bună stare. O comparație rudimentară dovedi că cel puțin trei perechi de urme ar fi putut fi de mărimea lui Nouf. Multe dintre urme se terminau la gura barăcii.

Uşa era închisă bine, cu un lacăt cu cifru pe o balama de metal. Nayir merse în jurul barăcii, căutând o intrare alternativă, dar nu erau nici măcar ferestre, așa că se întoarse la ușă. Lacătul era îndărătnic, dar, când îl smuci, se auzi un trosnet

de lemn și întreaga placă de metal, cu balama cu tot, îi căzu în mână, ușa zvâcnind, eliberată.

O întredeschise încet și aruncă o privire înăuntru. Ceea ce văzu îl făcu să scoată un fluierat de încântare. În centrul încăperii se găsea o motocicletă neagră și lucioasă, sprijinită elegant pe cric.

Lângă ușă găsi un felinar de camping, pe care îl folosi pentru a propti ușa deschisă mai larg. Lumina soarelui se revărsă în spațiul strâmt, spartan organizat și prăfuit, mirosind vag a loțiune pentru plajă. Un coș atârna de un cui prins în perete, și în el găsi un ruj, niște pudră, loțiune și o cutie mică de pernuțe gumate cu gust de nucșoară. Lângă coș, o robă albă atârna într-un cârlig, iar lângă ea, în alt cârlig, atârna o cască având o pereche de mănuși băgate înăuntru. Pe podea, pe jumătate ascunsă sub tivul robei, se afla o hartă veche a orașului. O ridică și citi scrisul de mână de pe margine. Era un scris grațios, o mână de femeie. „A doua la dreapta după semafor“ și „chiar pe primul drum de pământ după aceea“. Cineva încercuise grădina zoologică.

Nouf. El își frecă ceafa, cuprins fiind de un pătrunzător fior rece. Și-o imaginase de multe ori pe fată, dar nu mai avusese niciodată o astfel de senzație, de parcă în orice moment ea ar fi putut păși în încăpere. Ieși din baracă și se uită împrejur, așteptându-se întru câtva să fie cineva acolo. Plaja era goală, dar senzația misterioasă a prezenței ei stărui.

Își trecu o mână peste față și se întoarse înăuntru. Motocicleta era suplă și elegantă. Îi dădu ocol și, în umbra din spatele ei, talpa lui dădu peste un loc moale; cu o altă trosnitură puternică, scândura din podea se crăpă și piciorul îi căzu în nisipul de dedesubt. Își scoase piciorul și observă o margine neagră sub un văl subțire de nisip. Aplecându-se și scoțând scândura ruptă, găsi un loc scobit, aproape un compartiment. În spațiul acela era un caiețel negru, nu mai mare decât palma lui. Era atât de uimit, încât la început nu îl atinse; se uită lung la el, de parcă ar fi așteptat să nu-l mai înșele ochii și să devină o cărămidă veche sau o lespede putredă de lemn. Dar nu, era

un caiet tocit, îmbrăcat în piele. Cu gesturi grijulii, îndepărtă nisipul de pe suprafața sa și îl scoase din ascunzătoare.

În compartimentul gol, zări o urmă de lumină venind din stânga și, lipindu-și obrazul de podea, observă că acel spațiu secret era la o lungime de braț depărtare de lumina soarelui. Cineva strecurase probabil aici caietul de afară.

Deschizând coperta caietului, descoperi un jurnal, la fel de dens înțesat cu text precum un comentariu al Coranului – text scris, în cazul acesta, cu aceeași caligrafie elegantă pe care o văzuse pe hartă.

Allah, iartă-mă, zise Nayir.

Deschizând la o pagină la întâmplare, începu să citească.

In numele lui Allah, atotînduratorul, atotștiutorul, astăzi aproape că m-am sinucis, dar mi-a fost prea teamă să o fac. Nu am avut curajul să-mi văd propriul sânge. Așa că mi-am luat schi-jetul și am mers cu el ca o nebună, am tot mers până când mi s-a terminat benzina și m-am trezit singură în mijlocul mării. Mai puteam vedea țărmul, dar se întuneca și m-am gândit că aveam să mor atunci accidental, pentru că ATUNCI mi-am dat seama că nu voiam să mor cu adevărat, voiam doar să scap. Am fost atât de fericită înțelegând asta, și atât, atât de speriată să realizez că AȘ PUTEA muri, din prostie. Dar atunci, ca un mesager al unui înger, a apărut el cu o barcă. A venit cu reflectorul și cu sirena și cu încă cineva, și m-a scos din apă. Allah, iartă-mă, m-am ținut de el și am plâns și nu i-am dat drumul până acasă. Și nici nu am întrebat măcar cum de m-a găsit.

Nayir răsfoi următoarele pagini și citi un alt pasaj la întâmplare.

Allah, te rog, iartă-mă, știu că e greșit să îl iubesc, știu că m-ar încătușa și m-ar face nefericită pentru tot restul vieții, dar tot trupul meu tânjește după el. Nu pot să mi-l alung din minte. Îmi amintesc de fiecare lucru pe care îl face, indiferent cât de mărunt. Îmi doresc să pot vedea mereu zâmbetul lui,

să îi aud vocea, atât de blândă, atât de sigură și de inteligentă. Tânjesc după atingerea lui și el ȘTIE asta, dar nu acționează. Nu poate. Nici eu nu pot. Ar duce la atâta durere, la atâta primejdie pentru mine... și pentru el de asemenea, știu asta.

Nayir își îndepărtă privirea de la caiet. Despre cine scria? Cineva cu o barcă, sau având acces la una – dar putea fi oricine. Plimbarea cu barca era o distracție extrem de populară, mai ales în serile de vară, când a fi pe apă reprezenta singura modalitate de răcorire. Ce fel de bărbat ar fi urmărit-o pe mare?

Domnișoara Hijazi avea dreptate; trebuia să existe un al treilea bărbat. Nayir mai răsfoi câteva pagini, dar nu găsi nici o pomenire a unui nume, doar o revărsare de dor zădărnicit. Decise să citească jurnalul mai târziu, când ar fi avut mintea mai clară. Îl vârî în buzunar.

Apoi se apucă să inspecteze motocicleta. Era acoperită cu un strat fin de nisip. Torpedoul era descuiat, dar gol, și mult prea mic pentru a încăpea acolo o pereche de pantofi. Aruncă o privire asupra ghidonului, a pedalelor, a șeii, orice loc pe care ea l-ar fi putut atinge, doar ca să fie sigur că explorase toate elementele. Un înveliș gros de nisip acoperea cauciucurile, întărit în profilurile anvelopelor. Își vârî degetul într-una din caneluri și frecă nisipul în palmă. Era de granulație fină, de bejul cel mai pal. Mai mult ca sigur că provenea din deșert.

Când se ridică, privirea i se opri pe emblema cromată de pe rezervorul de benzină. O emblemă Honda. Degetele sale urmăriră modelul cunoscut: o pasăre cu o singură aripă întinsă în lateral. Fiecare pană era adânc brăzdată. Apoi observă.

– Allah, ce nătărău sunt!

Atinse din nou emblema. Cinci pene, la fel de precis trasate ca dungile de pe piciorul cămilei. Uitându-se mai atent, văzu o urmă de sânge și fire de păr pe emblemă. Probabil proveneau de la cămilă.

Năvalnic, toate se adunară cap la cap. Deci *așa* se întorsese ucigașul din deșert. Nouf ajunsese la grădina zoologică pe motocicletă. Ucigașul se întâlnise cu ea acolo, o doborâse și o pusese în camionetă. Așezase motocicleta în spatele camionetei,

îndesând-o alături de cămilă, apoi condusese până în valea seacă. Căldura trebuie să fi încins emblema metalică precum un fier roșu – de aici urmele de pe piciorul cămilei. Odată ce ucigașul o abandonase pe Nouf, împreună cu cămila și cu camioneta, în deșert, sărise pe motocicletă și se înapoiase aici.

Nayir părăsi baraca și cercetă nisipul. Vreo sută de perechi de urme duceau în jos, spre apă, și alte cincizeci duceau în sus, spre poartă. Un lucru, cel puțin, era evident: după ce se descotorosise de motocicletă, ucigașul ar fi putut pleca în orice direcție.

Scoase un *miswak* din buzunar și începu să mestece. Deși ucigașul nu lăsase urme evidente în nisip, lăsase un soi de amprentă curioasă: faptul că pusese la loc motocicleta. În mod clar, o cunoștea pe Nouf îndeajuns de bine pentru a ști despre acea plajă și despre baraca de acolo, suficient de mare pentru a ascunde o motocicletă. Era ceva ce ar ști o persoană dacă o urmărise cu barca pe mare. Dar, odată ce pusese la loc motocicleta, încotro se îndreptase?

Nayir merse de-a lungul țărmului. Nu era nici un schi-jet acolo, doar acea luntre. Se uită împrejur după o pereche de vâsle, dar nu văzu vreuna. Muhammad specificase că Nouf folosea un schi-jet pentru a ajunge la plajă. Conform spuselor lui Othman, servitorii găsiseră schi-jetul ei în docul de pe insulă în după-amiaza în care dispăruse. Așadar, persoana care adusese înapoi motocicleta aici trebuia să fi luat schi-jetul pentru a ajunge pe insulă. O făcuse oare pentru a se descotorosi de dovada că Nouf fusese pe plajă? Sau o făcuse pentru că era singura modalitate de a ajunge acasă?

Nayir privi vâltoarea de urme și decise că era timpul să îl sune pe Mutlaq.

Ceva mai târziu în după-amiaza aceea, cei doi bărbați se cățărară peste zid. Când Mutlaq văzu nisipul, slobozi un fluierat încet.

– Strașnică grămadă de activitate, spuse, frecându-și mâinile de plăcere.

Nayir îl urmă de jur împrejur, ascultând fiecare murmur din gâtlej și încercând să intuiască înțelesul său pe chipul lui Mutlaq, dar prietenul lui avea o expresie de concentrare intensă.

Tu ai fost aici, observă Mutlaq. De asemenea, prietenul tău Othman. Dar nu în același timp.

Nayir se strădui să înțeleagă de unde știa Mutlaq asta, apoi își aminti că urmele lui Othman fuseseră și în locul de tabără din deșert.

El a fost aici înaintea ta, spuse Mutlaq. Acestea sunt urmele lui... tot foarte recente.

Urmele erau adânci și, odată ce Nayir le izolase din mulțimea celorlalte, observă un nou amănunt.

– A venit aici cu cineva?

– Cu o femeie, cred. Mutlaq arătă spre celelalte urme, care erau mai mici, dar tot adânci. E un lucru ciudat că, noaptea, oamenii lasă urme mai adânci în anumite tipuri de nisip.

Nayir se gândi că Othman probabil venise aici cu Katya, deși poate că venise cu una dintre surorile lui.

– Deci crezi că au fost aici seara?

– Aș spune că era destul de întuneric.

– Mai recunoști și alte urme din deșert? întrebă Nayir.

– Da. Othman nu a venit aici cu fata din deșert. Dar ea a venit înaintea lui. Uite.

Urmări un set de amprente de talpă care duceau de la ponton spre baracă, și un alt set, de la baracă la poartă. In afara măsurii de pantof, cele două seturi de amprente nu arătau deloc la fel. Când Nayir sublinie asta, Mutlaq se mulțumi să înalțe din umeri.

– Înseamnă că și-a schimbat pantofii în baracă. De la baracă la poartă, mergea pe lângă o motocicletă – aici sunt urmele de cauciucuri. Probabil avea nevoie de pantofi mai solizi pentru condusul motocicletei.

Nayir nu știa ce să spună. Avea încredere în Mutlaq.

– În orice caz, adăugă Mutlaq, arătând spre amprentele de lângă dârele de cauciucuri, astea sunt aceleași urme pe care le-am găsit în deșert.

– Să zicem că Nouf a plecat de aici cu motocicleta, spuse Nayir. Cine a adus-o înapoi? În momentul ăsta e în baracă.

Mutlaq se plimba de colo-colo. Putea să izoleze întoarcerea motocicletei, dar urmele de tălpi de lângă ea fuseseră acoperite de altele mai recente. Exista o singură amprentă clar discernabilă, și aceea îi aparținea lui Nouf.

Mutlaq se învârti în jurul amprentei, studiind-o cu atenție din diverse unghiuri. Apoi îngenunche și se apropie foarte mult de ea. Își apăsă chiar obrazul pe nisip și o inspectă dintr-o parte. Când se ridică din nou, ștergându-și obrazul, spuse:

– E urma lui Nouf. Ea a adus motocicleta înapoi.

Nayir era stupefiat.

– Ești sigur?

– Da.

– Vezi vreo dovadă că ar fi fost răpită aici?

Nu. Încă nimic.

Mutlaq continuă să inspecteze nisipul, ghemuindu-se pe alocuri, urmărind contururi cu degetul, atingând urmele de tocuri, de vârfuri, pipăind după soliditate. Nayir îl privea admirativ. Era ca un membru al unei echipe de căutare-și-salvare care cunoaște un teren suficient de bine pentru a-i ști secretele, doar că terenul lui Mutlaq era un peisaj în miniatură, dealurile și văile unei borduri de urmă de picior. „În faptul că Allah trimite jos sprijin din Cer, și face să renască Pământul după moartea sa, și în schimbarea Vânturilor, există semne pentru cei care sunt înțelepți." Allah putea fi cunoscut prin semnele Lui, și peisajul lumii era unul dintre cele mai mari: dar și peisajul lui Mutlaq, mai mic și făcut de om, deținea secretele sale divine.

Mutlaq nu făcu alte descoperiri, dar putu să reafirme ceea ce Nayir aflase deja: că Nouf nu fusese răpită aici și că ea era ultima persoană care adusese motocicleta înapoi în baracă.

Nayir simțea o năruire deznădăjduită, îngrozitoare a speranței și se strădui să se gândească la teorii alternative.

– E posibil ca ea să se fi întâlnit cu cineva aici? întrebă. Poate că a adus înapoi motocicleta și apoi s-a urcat cu cineva într-o mașină.

– Nu e nici un semn de așa ceva. De fapt, urmele ei cele mai proaspete duc direct spre apă. Cred că s-a urcat într-o barcă.

Nayir se întoarse cu gândul la scurtul fragment din jurnal pe care-l citise. Nouf cunoscuse un bărbat misterios cu o barcă. Era posibil ca răpitorul ei să fi venit cu ambarcațiunea, dar, dacă așa se petrecuseră lucrurile, atunci unde se afla schi-jetul pe care îl folosise ea pentru a ajunge pe plajă? Scăpase răpitorul de el? Sau ea se întorsese de fapt pe insulă?

Totul devenea neclar, și singura lui teorie cu temei – că Nouf fusese răpită la grădina zoologică – era pe punctul de a se prăbuși sub povara noii evidențe. Mutlaq observă tulburarea lui. De îndată ce Nayir îi explică situația, Mutlaq se oferi să îl însoțească la grădina zoologică pentru a arunca o privire. Recunoscător, Nayir fu de acord.

24

În ziua următoare, Nayir intra cu jeepul pe insula neamului Shrawi înarmat cu o cutie de curmale din piața Balad, unde încă le mai încolăceau cu mâna, le așezau în straturi în forme geometrice și le împachetau în folie decorativă aurie. Parcă în fața casei și ridică grijuliu curmalele de pe scaunul de lângă el. Cutia era grea și caldă, și el ar fi vrut să o păstreze, nu din pricina vreunei pofte subite de curmale sau pentru ambalajul strălucitor, ci pentru că misiunea lui de astăzi nu era deloc una generoasă, iar dăruirea unui cadou atât de fin și de simplu mirosea a amăgire.

O femeie îl întâmpină la ușă. Purta o rochie neagră de casă și o *burqa* neagră prin care el îi vedea doar ochii. Uitându-se la mâinile ei, observă că unghiile erau modest de scurte și că un șirag de mătănii înconjura încheietura. Ea își înclină repede capul, își vârî mâinile în mâneci și îl salută pe Nayir cu un *„Ahlan wa'Sahlan"*. El își întoarse privirea.

– Iertați-mă, spuse ea, cu glasul scăzut și umil. Vă pot duce în camera de zi.

– Nu, nu. Fiți, vă rog, amabilă să spuneți unuia dintre frați că Nayir ash-Sharqi așteaptă la ușă.

Agitată, ea făcu un pas înapoi și șopti:

– Vă rog, *Ahlan wa'Sahlan*. Faceți-vă comod. Dacă știți drumul spre camera de zi, sunteți bine-venit să mergeți singur într-acolo.

De parcă ar fi fost jenată de propria îndrăzneală, se întoarse iute pe călcâie și porni grabnic de-a lungul holului.

El o urmări îndepărtându-se. Odată ce dispăru din vedere, intră în hol și închise ușa. Pe când străbătea culoarul în vârful picioarelor, se întreba dacă ea avea să fie suficient de politicoasă pentru a-i informa pe bărbați despre sosirea lui.

Zece minute mai târziu, o femeie cu văl și mantie apăru în cadrul ușii, ducând un serviciu de cafea. Femeia părea agitată, șovăind la ușă, strângând cu mâini tremurătoare marginea tăvii. În loc să o lase lângă ușă, intră în cameră și încercă să i-o ducă lui Nayir, dar ea era scundă și tava era grea, înclinându-se sub greutatea ceștilor de sticlă, a unui castron cu curmale și a unei cafetiere de alamă. Colac peste pupăză, erau împrăștiate perne de jur împrejur și cineva lăsase pe podea o carte, un alt serviciu de cafea și un set de cărți de joc. Nayir sări în picioare și se repezi spre ea, dar nu o putu împiedica să calce pe o pernă.

– *Ya 'rub!* strigă, împiedicându-se.

El prinse două cești înainte să alunece de pe tavă.

Văzând mâinile care țineau serviciul de cafea, își dădu seama că era aceeași fată care îl întâmpinase la ușă. Ea întinse tava spre Nayir și el o luă, lăsându-i timp să își ridice *burqa.* Când fu înlăturat vălul negru, Nayir se trase un pas în spate.

Era leit chipul surorii ei, Nouf.

Îmbujorându-se intens, fata luă înapoi serviciul de cafea și își înclină capul. Nayir clipi de câteva ori și își întoarse privirea, dar ochii îi erau atrași în mod irezistibil spre fața ei. Văzuse numai o fotografie cu Nouf, dar amintirea din sala de examinare a institutului de medicină legală era destul de clară.

– Mă scuzați. Sunteți... o Shrawi.

– Da. Numele meu este Abir.

– Sora lui Nouf.

„Cea de pe schi-jet“, se gândi el. Avea impresia că era aceeași fată, dar nu putea fi sigur. Era singura soră apropiată de vârsta lui Nouf. Ochii lui refuzau să-l asculte; nu și-i putea lua de la chipul ei și, cu cât se uita mai mult, cu atât devenea mai ușor să își păstreze privirea acolo, urmărindu-i curba tâmplelor, a bărbiei, a maxilarului, scrutând în căutarea unui aspect care să demonstreze că nu era Nouf. Cel puțin, asta își

spunea în sinea sa. Deși era absurd, avea impresia că o cunoștea și că, într-un fel, și ea trebuia să îl cunoască.

După câteva clipe, fata își adună curajul, lovi perna cu piciorul, dând-o la o parte, și puse serviciul de cafea într-o zonă liberă de podea. Ingenunche și îi turnă o ceașcă de cafea. Când i-o înmână, roși. El își dădu seama că se uita insistent.

Ea își împreună mâinile în poală.

– Tata a spus că sunteți un om cinstit.

Întreaga sa ființă striga: „Chiar sunt un om cinstit!"

– Un om al deșertului, adăugă ea, aruncând repede o privire la fața lui.

Dintr-odată, lui Nayir i se strânse inima. Da, poate că era exact ca Nouf, o femeie care s-ar căsători cu un bărbat cinstit ca să se poată debarasa de el pentru o iluzie. Gândul îl dezmetici și luă ceașca de cafea, recunoscător că putea face ceva cu mâinile. Indiferent de cum arăta și de cum era ea, el știa că prezența fetei îi oferea ocazia de a afla ceva despre Nouf, dar nu îi trecu prin minte nici măcar o întrebare bună; cele care îi veneau în minte păreau toate groaznic de nepotrivite. Când o privi iarăși, zări teamă în ochii ei.

– Iertați-mă, șopti ea. Nu abordez niciodată așa bărbații. Vă rog să mă credeți, fac asta doar pentru că e necesar. Viața noastră s-a schimbat atât de mult de la moartea lui Nouf... Am fost închise pe insulă... nu mai putem merge pe țărm. Frații noștri se tem că vom sfârși ca Nouf. Ei asta spun, dar de fapt se tem să nu aflăm ceva ce n-ar trebui.

În vocea ei se simțea panica, și asta stârni instinctele lui protectoare.

– Ce este?

– Imi cer scuze, doar că... am auzit că investigați ce s-a întâmplat cu ea. Altfel nu v-aș ruga, și îmi pare rău că aduc vorba de asta, dar ...

– Nu, continuați, domnișoară... Shrawi.

Ea inspiră adânc.

– Domnișoara Hijazi a fost aici și a pus întrebări despre Nouf. Am vrut să îi spun ce știu, dar nu am putut.

Fata coborî privirea, uitându-se la mâinile sale.

El ar fi dorit să știe de ce ascunsese informații față de domnișoara Hijazi și alegea în schimb să i le dezvăluie lui, dar se temea să nu rupă vraja. Întrucât tăcerea se prelungea, începu să îl cuprindă neliniștea, așa că întrebă cu blândețe:

– Ce știți?

Ochii fetei zvâcniră dinspre serviciul de cafea înspre genunchiul lui Nayir, de parcă se străduia să stăpânească o groază care creștea înlăuntru.

– În ziua în care Nouf a dispărut, spuse ea, s-a certat cu fratele meu.

El simți un nod în stomac.

– Cu care dintre ei?

– Cu Othman.

Nayir încerca să păstreze o mină calmă, dar inima îi bătea puternic în piept.

– A fost o încăierare zdravănă, continuă fata. Erau în bucătărie, certându-se pentru ceva. N-am auzit pentru ce, fiindcă la început șopteau. Urmau să iasă să plimbe câinii, dar dintr-odată au început să țipe. Pentru mine nu avea nici un înțeles ceea ce spuneau. Nouf a fugit în camera ei. Othman a rămas locului. Părea năucit. Apoi a urmat-o.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

Cu mâini tremurânde, fata aruncă o privire spre ușă.

– A început liniștit – se certau tot în șoaptă , dar apoi a devenit mai tare. Ea țipa, și nu știu ce făcea el. Eu stăteam afară, în dreptul ușii, așa că nu i-am văzut, doar i-am auzit.

– Și ce spuneau? întrebă Nayir.

– Ceva despre... nu prea înțeleg. Ceva despre a nu lăsa asta să se întâmple. Ea i-a spus ceva și asta l-a înfuriat. Aveam impresia că ea voia să facă ceva și Othman nu voia ca ea să facă lucrul ăla. Nu știu ce anume. Era furios. Iar Nouf părea speriată.

– Și ce s-a întâmplat? Cum s-a terminat?

– Nouf a ieșit fugind din cameră și apoi a ieșit Othman, urmărind-o. Ea... Domnișoara Shrawi șovăi și își apăsă palma peste gură. Avea sânge pe braț. A fugit din casă – pe ușa din bucătărie. Cred că a coborât pe plajă cu câinii. Pe urmă a

intrat mama şi voia să ştie ce se petrecea. Othman i-a spus că nu era nimic, că Nouf era agitată în legătură cu nunta. Și ea l-a crezut.

– Şi dumneavoastră nu i-aţi spus adevărul?

– N-ar fi ascultat. Nu când e cuvântul meu împotriva celui al lui Othman.

Nayir se lăsă pe spate, lovit de o năuceală rece. Othman nu îi pomenise nimic despre asta, și era greu să și-l imagineze pe prietenul lui atât de furios. Trebuie să fi avut un motiv serios. Ce anume îi spusese Nouf? Îi mărturisise despre sarcină? Despre planul ei de a pleca la New York? De ce ar fi făcut-o?

– Înțeleg de ce nu ați vrut să îi povestiți aceste lucruri domnişoarei Hijazi, spuse el. A fost o dovadă de prudență din partea dumneavoastră.

Fata încuviință din cap, tulburată. Auziră o bufnitură în hol şi ea se ridică iute, dar nu intră nimeni.

– Pot să vă mai întreb ceva? spuse Nayir.

Ea se uită îngrijorată spre uşă.

– Da.

– Aţi văzut-o vreodată pe Nouf intrând în camera lui Othman? Mă interesează mai ales dacă a vorbit ea vreodată despre jachetele lui.

Fata clipi derutată.

– Nu. Nu îmi amintesc. De ce?

– Lipseşte un hanorac de-al lui Othman.

Ea îşi miji ochii, cugetând.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi aduc aminte că el îl căuta. Una dintre servitoare ne-a întrebat dacă nu-l zăriserăm. Eu n-am văzut-o niciodată pe Nouf intrând în dormitorul lui, dar e ciudat... ea a pomenit o dată de haina lui înainte de a pleca. Vorbeam despre trusoul ei. Era nerăbdătoare să vadă jachetele pe care le alesese Qazi pentru ea. A spus ceva de genul „Sper să primesc un hanorac de deșert ca al lui Othman". La momentul respectiv am crezut că era doar încântată în legătură cu hainele ei. Voia câte una din fiecare, chiar dacă nu le-ar fi purtat niciodată pe nici una, dar acum chiar pare ciudat.

Nayir se lăsă mai în față.

– Mai lipsea ceva în afară de hanorac și de cămilă?

– Da. Fata se uită spre fața lui, dar își întoarse repede privirea. Și-a luat aurul. De-asta m-am gândit că fugise.

– Cât lipsea?

Ea șovăi.

– Frații mei nu știu nimic despre asta.

– N-am să spun nici un cuvânt.

Ea încuviință.

– Piese în valoare de aproape două milioane de riali, inclusiv pietrele prețioase.

Nayir încremeni, surprins de sumă. Două milioane de riali erau bani suficienți pentru a trăi cineva confortabil ani întregi.

– De ce nu le-ai spus fraților tăi?

– Mă gândeam că Nouf le-a luat, și nu am vrut să înrăutățesc lucrurile pentru ea. Mi-era teamă că ar da-o cumva de gol. Apoi, mai târziu, când am aflat că murise... Fata înghiți nodul ce i se pusese în gât și se reculese preț de-o clipă. Mi-a fost teamă să le spun fraților mei pentru că am început să mă gândesc: Dar dacă nu a fugit? Dacă a răpit-o cineva și i-a furat banii? Mi-a fost teamă să-i spun chiar și mamei, pentru că, dacă ea le spunea fraților mei... și dacă Oth... dacă el știa ce se întâmplase cu Nouf? Știu că sună nebunesc. Își îndreptă umerii și șopti: Nu puteți spune *nimănui* aceste lucruri.

– N-am s-o fac, o asigură Nayir. Dar aș dori să vă mai întreb ceva. Cum să aibă Othman acces la seiful ei?

Fata tremura din toate mădularele, nemaifiind în stare să vorbească. El privi îngrozit cum începură să-i curgă lacrimile pe obraji. Se căută prin buzunare după un șervețel, deși știa că nu avea nimic să îi ofere.

În acel moment se auziră pași în hol. Domnișoara Shrawi își lăsă repede *burqa* jos, pe când se deschidea ușa.

Intră Tahsin, cu Fahad în urma lui. Nayir încerca să se adune, dar nimeni nu observă starea lui de tulburare. Tahsin arăta de parcă tocmai ar fi mâncat copios și era pregătit pentru un pui de somn. Se uită la dezordinea din încăpere, dar, când îl văzu pe Nayir, fața i se lumină ușor.

– Frate, cum îți merge?

Traversă camera, aruncând o privire fugară spre sora sa. Ea o porni spre ușă, dar Fahad o apucă de braț.

– Hei! se răsti bărbatul.

Tahsin se întoarse.

– Cine e?

– Sora ta! Fahad o ținea de braț cu hotărâre. Ce cauți aici?

– Servesc cafeaua, murmură ea.

– Sunt o sută de servitori în casa asta și *tu* servești cafeaua?

Fahad întinse mâna înspre *burqa* ei, dar fata se eliberă și ieși în fugă. Fahad se duse după ea. Vocile lor răsunară în hol.

– I-ai arătat fața?

– Doar serveam cafea și curmale!

– Ce alte lucruri dulci i-ai pus în brațe?

Tahsin se întoarse spre Nayir.

– Îmi pare foarte rău... te rog, ia loc.

– Mulțumesc.

– Fă-te comod!

Nayir luă cutia cu curmale de pe masă și i-o înmână lui Tahsin, care o acceptă cu o ușoară plecăciune.

– Știu ce mult îți plac cele glasate, spuse Nayir. Dar astea sunt noi. Ai piersici înăuntru.

– Mulțumesc. Te rog, ia loc! Tahsin își pungi gura și deschise cutia. Arată magnific! Te rog, încearcă una!

Nayir luă o curmală și mestecă mecanic, cu mintea zvâcnind de povara gândurilor. Fahad se întoarse în încăpere și mâncă la rându-i câteva curmale, iar Nayir află că Othman nu era așteptat acasă decât peste câteva ore. Brusc, se simțea recunoscător pentru că putea să îl evite. Restul conversației fu de complezență și, de îndată ce se ivi prilejul, își luă rămas-bun.

25

„Incredibilă e mintea unei fete.“ Împinse la o parte caietul și se ridică de la măsuța din mica sufragerie a cabinei, frecându-și ochii. Junalul era poate mai lung decât comentariile coranice și hotărât obsedat de dragoste și de idei romantice despre viitorul ei. Îl citise cu propriul interes obsesiv, rapid și în amănunt, sperând să termine cât de grabnic putea, pentru că îi dădea senzația unei intruziuni, a unei încălcări a intimității cuiva răposat.

O văzuse doar fragmentar până atunci; trecuse prin mintea lui ca o femeie pe stradă. Acum îi auzea în sfârșit vocea și putea să și-o imagineze mișcându-se și gândind. O vedea scundă și vânoasă, își imagina că gesturile ei vor fi fost fine, dar hotărâte. Îi plăceau bomboanele cu mentă, fundele negre pentru păr, și nu o deranja să se murdărească. Iubea animalele – toate felurile, dar mai ales câinii ei, Shams și Thalj, pe care îi ținea la grajduri și îi plimba în fiecare zi. Din când în când era prețioasă: făcea desene cu câinii ei și le eticheta părțile trupului cu un scris elegant. De asemenea, lua notițe ample despre comportamentul lor, un studiu științific cu care Samir s-ar fi mândrit.

Cea mai mare parte a scriiturii ei era despre un bărbat misterios care o salvase pe mare cu barca lui, dar nu existau suficiente indicii pentru a dezvălui identitatea lui. Deși ea fusese atentă să nu pomenească numele bărbatului, reușise să îl descrie. Era provocator, discret, inteligent. Se purtase practic precum un supererou atunci când o salvase cu barca. Totuși, nu era cineva față de care făcea confidențe, mai degrabă

o persoană față de care păstra secrete și pe care o vedea rareori. Nu părea a fi Muhammad. Nayir avea impresia că Nouf vorbea cu Muhammad, că se simțeau bine împreună și se cunoșteau temeinic. Bărbatul din jurnal era un străin romantic.

În ciuda revărsărilor de poftă trupească și de frustrare, totuși ceva lipsea, acel ceva care transformase fanteziile ei adolescentine în necugetare concretă. În privința multor lucruri sentimentele ei, întâlnirile secrete, planurile ei de viitor – era mult prea încrezătoare. Îl plătise pe Eric, dar nu era nici o mențiune a vreunui contract, doar „prietenie“ și „încredere“, și îi dăduse jumătate din bani în avans, plus mici suplimente ici-colo. De ce reprezenta fuga la New York singura soluție? Nu ar fi putut găsi un mod mai bun de a-și împlini visurile, mai aproape de casă, într-un loc mai sigur? Era doar o romantică incurabilă? Sau ținea de faptul că acasă nu era în siguranță?

Nu pomenea nicăieri de convorbirile ei telefonice secrete cu Qazi, ceea ce era bizar, având în vedere că nota toate detaliile aventurii ei ilicite. Dacă iubitul ei era Qazi, atunci discuțiile la celular ar fi fost cele mai mărunte dintre păcatele ei. Doar dacă nu cumva mințea Qazi și nu existase nici o convorbire, doar întâlniri secrete. Dar instinctul îi spunea lui Nayir că nu Qazi era iubitul fetei. Singura menționare a lui venea în jumătatea a doua a caietului: „Am acceptat astăzi propunerea lui Qazi de căsătorie. E înspăimântător gândul de a mă mărita cu el, dar e singura cale“.

Singura cale pentru ce anume? Pentru a părăsi țara, presupunea el. Și de ce? Deoarece Qazi era suficient de inocent pentru a nu suspecta manevrele ei, suficient de demn de încredere pentru a-și ține promisiunea de a o duce la New York.

Era derutant să vezi asemenea calcul în mijlocul unui romantism atât de siropos. Totuși, exista un lucru la acel jurnal pe care Nayir îl găsea amuzant. În susul unei pagini, Nouf scrisese: „Cele 77 de cuvinte pentru dragoste“ și, cu caligrafia ei elegantă, listase cuvintele odată cu toate explicațiile lor. Era *hubb,* care însemna dragoste, și totodată sământă; *'ishq,* încurcătură, dar și o iederă care strangulează un copac; *hawa,* simpatie,

dar și eroare; *fitna*, dorință pătimașă, dar și haos; *hayam*, rătăcire însetată prin deșert; *sakan*, calm; și *izaz*, dragoste demnă. Apoi lista devenea mai sumbră, de la captivare la confuzie și năpastă, până la depresie, mâhnire și necaz, culminând cu *fanaa*, nonexistență. Pagina se evidenția ca o operă de artă, cu înflorituri în colțuri și un „In numele lui Allah, cel mai drept, cel mai îndurător" scris deasupra. Fiecare cuvânt fusese copiat cu o dibăcie perfectă, fiecare semn diacritic stătea în locul său cuvenit. Era ciudat că pagina aceasta conținea singura referință deschisă la Islam din jurnal și, de asemenea, singura privire filosofică asupra dragostei. Deci Nouf nu era complet învăluită în vise adolescentine.

Ceea ce îl frapa cel mai tare era titlul. Deși existau ceva dispute dacă toate cele șaptezeci și șapte de cuvinte puteau fi numite cuvinte pentru „dragoste", ele puteau cu certitudine descrie condiția îndrăgostiților. Și o asemenea bogăție de vocabular nu făcea decât să-i întărească propria senzație de sărăcie romantică. Cum de puteau exista atât de multe feluri de iubire, și totuși un bărbat putea muri fără să cunoască nici jumătate din ele? După ce contemplase pagina câteva minute, ajunsese să creadă că asta era ceea ce voise Nouf: să cunoască toate felurile de iubire, deși pe unele era mai bine să le lași în pace.

Acum stătea în bucătărie, așteptând să fiarbă cafeaua. In timpul pauzelor de la lectura jurnalului, șezuse la măsuța din sufragerie înconjurat de hărțile sale de navigație, de hărțile deșertului și cele maritime. Adesea, când se plictisea sau era pur și simplu prea obosit pentru a face altceva, se uita la hărțile sale și găsea amintiri bune acolo, precum și o anumită liniște a minții pe care numai o asemenea pustietate o putea inspira. Dar în seara asta adunase hărțile pentru a-l ajuta să vizualizeze călătoria lui Nouf în deșert, de parcă, dacă ar fi trasat pe hartă punctul ei de plecare și locul morții, unind spațiile intermediare, ar fi putut găsi piesa lipsă a acelui mister.

Ajunsese la concluzia că ea ar fi putut părăsi proprietatea mergând cu schi-jetul în jurul părții vestice a insulei. În felul acesta, nu ar fi trecut prin dreptul camerei de zi a femeilor și ele nu i-ar fi auzit vuietul motorului. Trăsese la țărm și își

schimbase hainele, scoțându-și pantofii din buzunarele mantiei negre și transferându-i în buzunarele robei albe. Apoi se dusese la grădina zoologică cu motocicleta, dezlănțuirea ei fericită de libertate.

Excursia lui Mutlaq la grădina zoologică încurcase totul. Găsise urmele lui Nouf pe drumul de acces, și erau semne ale unei zbateri, dar haosul impregnat în pământ făcuse imposibil să spui dacă existase un atacator. Părea ca Nouf să fi căzut în apropierea tufișurilor – atunci își pierduse probabil pantoful roz. Urmele de târâre nu păreau a avea legătură cu Nouf, pentru că, la un moment dat, ea se ridicase în picioare și se dusese la camionetă. Suferise oare vreun fel de atac de leșin – poate de la sarcină? Încă și mai derutant, Mutlaq găsise urme de motocicletă pe drumul de acces chiar lângă cele ale camionetei, făcute de același model de motocicletă precum aceea din baracă.

Mutlaq găsise de asemenea urmele lui Othman la grădina zoologică, dar nu se aflau pe drumul de acces. Erau în preajma Matterhorn-ului. Existau și urmele unui alt bărbat acolo, dar Mutlaq nu le recunoscu.

Deci Othman fusese la grădina zoologică, dar Mutlaq nu putuse să precizeze dacă era acolo când fusese răpită Nouf. Terenul de lângă Matterhorn era uscat și prăfos, nu atât de ușor de citit precum pământul de pe drumul de acces. Poate că Othman știa despre escapadele lui Nouf la grădina zoologică și se dusese să investigheze. Nu avea obligația să îi împărtășească acest aspect lui Nayir, deși ar fi putut fi folositor. A explica motivul pentru care Nouf fusese la grădina zoologică ar fi putut duce la întrebări incomode despre activitățile ei, și Othman voia să o protejeze. Era de înțeles, în orice caz.

Dar nimic altceva nu era. Judecând după urme, Nouf se dusese cu motocicleta la grădina zoologică. Dar apoi se întorsese cu ea la baracă. De acolo, mersese probabil cu schi-jetul până pe insulă. Părea tot mai probabil că ea furase camioneta de acasă. După care, se dusese din nou la grădina zoologică. Mutlaq era convins că urmele de camionetă și de motocicletă fuseseră făcute în aceeași zi. De ce să se fi întors la grădina

zoologică? Căuta pantoful pierdut? Nayir dedusese din jurnal că Nouf mergea des la grădina zoologică, singură, pentru a citi tăblițele care descriau animalele și viața lor. Poate că se dusese acolo pentru a găsi intimitate sau alinare.

Totodată, era locul unde se întâlnea cu iubitul ei.

Ducându-și cafeaua la măsuță, se uită din nou la hartă. Se opri asupra văii seci și se gândi la toate lucrurile care lipseau de la locul crimei. Valijoara lui Nouf cu hainele de bibliotecară – încă se aflau la Muhammad. Ochelarii, pe care nu îi ridicase de la optician. Cheia de la apartamentul din New York. Dacă fugea de acasă, Nayir ar fi trebuit să descopere vreunul din lucrurile acelea undeva în apropiere de cadavru. În schimb, găsise pantoful roz cu toc cui, alibiul ei pentru plecatul de acasă. Plecase de dimineață cu pantofii – apoi se întorsese acasă, furase camioneta și cămila, după care condusese înapoi la grădina zoologică, purtând cu ea în tot acest timp un singur pantof.

De ce pantoful și nu celelalte lucruri?

Nayir se duse la baie și își clăti ochii. Se simțea de parcă i-ar fi frecat cineva cu nisip; erau injectați și vedea ca prin ceață. „Poate că ar trebui să îi fac o vizită doctorului ăluia nebun", se gândi.

Se așeză din nou la măsuță și luă jurnalul. Ultima treime din el cuprindea în principal observații despre comportamentul câinilor ei – nici o vorbă despre planurile ei de a fugi în America, nici o pomenire a vreunui nume. Deși pasajele romantice deveniseră tot mai dureroase, erau mai puțin confuze. Părea sătulă de dragostea ei neîmpărtășită. Își întorsese în schimb atenția spre animale, găsind alinare în misterele lor. Din când în când pomenea din nou dragostea. „L-am văzut astăzi, și felul în care se uita la mine m-a trimis în cele mai întunecate tărâmuri ale iadului. Știu că voi muri dacă va continua asta."

Dacă va continua ce anume? – se întreba Nayir. Flirtul acela apăsător? Cu *cine?*

Trecu la ultima pagină a jurnalului. Erau doar două paragrafe. Scrisul de mână era mai dezordonat decât înainte, aproape frenetic.

Nu mai sunt o fată. Am făcut-o, NOI am făcut-o, și cel mai ciudat lucru dintre toate e că nu regret. Mă simt atât de ridicolă când mă gândesc la toată teama pe care am avut-o. Allah, am comis aproape cel mai mare păcat, aproape că m-am sinucis! Îmi dau seama că toate lucrurile de care mă temeam sunt doar începutul a ceva frumos. Mă simt vie pentru prima dată. Și chestia nebună e că nu știam că avea să se întâmple. Credeam că totul se terminase între noi. Mă evita și, când îl vedeam, nici măcar nu se uita la mine. Credeam că renunțase. Dar, când am ajuns la grădina zoologică, aștepta lângă muntele unde obișnuiau să țină caprele sălbatice. Am fost șocată! L-am întrebat cum mă găsise. Nu povestesc niciodată nimănui! A zis că și-a dat singur seama, dar nu a spus cum. Eram și tulburată, dar el m-a îmbrățișat. Aproape că am leșinat de uimire, și apoi m-a sărutat!! Am încercat să spun nu, dar el a zis: „Inima îmi spune că nu crezi în vorbele astea".

Mi-a spus că nu va înceta niciodată să mă iubească, indiferent unde voi merge, indiferent cu cine mă voi căsători. Am început să plâng, iar el m-a luat în brațe și m-a dus în centrul muntelui. Era răcoare și întuneric. Se scuza întruna, pentru că nu era luxos sau romantic, dar el știa că eu ador locul ăsta și nimic nu ar fi fost mai bun.

Incet, Nayir închise caietul și îl puse pe masă. Își ferecă ochii cuprinși de usturime și o lacrimă amăgitoare i se prelinse de-a lungul nasului. Deși murise tânără, cel puțin învățase unul dintre cuvintele pentru dragoste.

O mișcare bruscă a bărcii anunță sosirea cuiva pe punte. El clipi, tresărind, și ieși din mica sufragerie pentru a arunca o privire în susul scării. O siluetă neagră se profilă în golul tambuchiului, și el știu, înainte de a o vedea propriu-zis, că era domnișoara Hijazi.

Nayir? strigă ea.

Vocea îi suna gâtuit.

El își privi ceasul; era nouă și jumătate – nu prea târziu pentru o vizită, totuși era o oră neobișnuită. Urcă treptele și zări ochii ei, roșii și înlăcrimați în strălucirea luminii ce izvora din cabină.

– Ce-ați pățit? o întrebă.

Ea se împiedică și Nayir întinse brațul pentru a o ține să nu cadă.

– Ce s-a întâmplat?

– Putem vorbi?

– Da, intrați.

El coborî primul, stând aproape de ea, în caz că se împiedica din nou. Spre surprinderea lui, inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Domnișoara Hijazi intră în cabină și păru să se prăbușească. El reuși să o cuprindă pe după umeri și să o conducă spre canapea, unde ea căzu cu o violență la care el nu s-ar fi așteptat din partea unei femei atât de fragile. Cocârjându-se de durere, femeia își îngropă fața în palme.

El își mușca buzele și se uita împrejur. Trebuia să o consoleze, dar cum? Mergând în bucătărie, se gândi să mai facă niște cafea, dar până la urmă optă pentru ceai. Puse ibricul pe aragaz. În spatele lui, ea se făcuse ghem – ridicase genunchii, își petrecuse brațele în jurul picioarelor, chipul și-l adâncise în mantie. Suspina încetișor. Când ceaiul fu gata, Nayir luă o ceașcă și o puse pe masă.

– Beți ceva, spuse, așezându-se pe canapea lângă domnișoara Hijazi.

Ea răsuflă adânc și înălță capul. După câteva secunde își coborî picioarele de pe canapea, își netezi cutele veșmântului și se îndreptă de spate. Își ridică *burqa* și luă ceașca plină cu ceai.

Nayir își întoarse privirea pentru a nu o stânjeni.

– L-am găsit pe tatăl copilului, spuse ea.

El nu se putu stăpâni și se uită spre ea. Expresia chipului femeii spunea totul. *Othman.*

– Nu era tocmai fratele ei, zise domnișoara Hijazi cu un râs sec. Dar nu m-am gândit niciodată...

Nayir era prea perplex pentru a putea articula vreo vorbă.

— Am găsit totodată celulele lui de piele și sângele lui sub unghiile ei. Îți amintești de rănile acelea defensive pe care le avea? Era sângele altcuiva.

— Al lui?

Ea dădu din cap în semn de încuviințare și izbucni din nou în lacrimi. Nayir îi luă ceașca dintre palme și o puse pe masă. Îl uimea propriul calm. Cu blândețe, își petrecu un braț pe după umerii ei, așteptându-se oarecum ca femeia să tresară sau să se tragă înapoi, dar ea se răsuci și se ghemui în el ca un copil.

— Othman se culca cu sora lui! se tângui ea.

Nayir ridică și celălalt braț, cuprinzând-o. Nu era atât de jenant cum crezuse că avea să fie. Ea suspina fără a se arăta rușinată, iar el aștepta, întrebându-se dacă nu cumva mirosea a usturoi, dacă n-ar fi trebuit să spună altceva, întrebându-se cum avea să se termine totul. Se minuna de sine. Nu era în stare să își amintească de ce fusese atât de sever cu ea înainte, căci așa apărea acum situația: severitatea lui, nu a ei. Ea tremura și el o legăna ca pe un prunc, șoptindu-i la ureche *„Ism'allah, ism'allah"*. În clipa aceea orbitoare când ea izbucnise în lacrimi, toate barierele dintre ei se frânseseră.

În cele din urmă ea se opri din plâns și încet, foarte încet, se trase înapoi.

— Îmi pare atât de rău, zise femeia.

— Să nu vă pară.

El își retrase brațele și o privi dezlegându-și partea de jos a baticului și folosind-o pentru a-și șterge nasul.

— Știi ce obișnuia să spună mama mea? mai zise ea. Când vezi o femeie ștergându-și nasul cu vălul, divorțează de ea.

El schiță un zâmbet strâmb.

— Știi ce e ciudat? continuă domnișoara Hijazi. Tata nu voia să mă mărit cu Othman. Își șterse nasul și își vârî baticul înapoi în guler. Cred că avea dreptate. Am fost salvată chiar la timp. Dacă m-aș fi căsătorit cu el, nu m-ar fi iubit. Poate că m-ar fi ucis și pe mine!

— Nu înseamnă că a ucis-o.

– Cum îți explici pielea lui sub unghiile ei?

Poate că s-au certat înainte de a fi fost răpită.

– Și altcineva a răpit-o? Haida-de! Avea motive – trebuia să ascundă sarcina. Era gelos pentru că ea se mărita cu altcineva. Pariez că a aflat de Eric, de planul ei de a fugi, și asta l-a înnebunit. Știa suficient de multe despre ea pentru a o răpi și a face să arate ca și cum ar fi fugit. Și știa suficient de multe despre deșert pentru a ști unde să o ducă, pentru că a fost prea laș pentru a o ucide direct. Voia ca deșertul să o ucidă, pentru ca el să nu simtă *vina*.

Lui Nayir îi era greu să și-l imagineze pe Othman răpind-o pe Nouf, lovind-o la cap, ducând-o cu mașina în deșert. Dar Katya avea dreptate: el avea motivul și ocazia. Totuși, dacă Othman o răpise, de ce era atât de dornic să îl găsească pe răpitorul fetei?

– Ați vorbit deja cu el? întrebă.

– Nu, răspunse ea trăgându-și nasul. Am să o fac mâine, după ce mă voi calma.

Nayir dădu din cap în semn de încuviințare.

– Imi pare rău că am venit aici și că am deșertat povara asta asupra ta, spuse ea.

– Aș fi aflat oricum.

Se întoarse cu gândul la jurnal și înțelese de ce nu scrisese Nouf numele bărbatului – oamenii care foarte probabil ar fi citit jurnalul la un moment dat ar fi fost scandalizați dacă ar fi aflat. De fapt, cea mai mare parte a jurnalului i-ar fi tulburat, dar Nouf protejase identitatea lui Othman.

I se făcea pielea găinii când se gândea la asta.

Aruncă o privire spre jurnalul aflat pe masă. Ar fi vrut să îi povestească domnișoarei Hijazi ce citise, dar nu își dorea ca ea să citească. Nu în acea seară; poate că nicicând. Ridicându-se, își strânse hărțile și schițele și strecură caiețelul printre ele. Le luă pe toate și le puse pe biroul căpitanului din bucătărioară.

Katya își ridică iarăși picioarele pe canapea și își cuprinse genunchii cu brațele. Părea să se fi instalat pentru o vreme. Nayir găsi o cutie cu șervețele în baie și o puse pe masă. Aduse o pernă din dormitor. Ea îi mulțumi și strânse perna la piept.

El intră în bucătărioară și petrecu ceva timp acolo, pregătind pe îndelete niște ceai. Când se întoarse cu ibricul, ea se forță să zâmbească.

– Mulțumesc, Nayir! Îmi dau seama că trebuie să fie stânjenitor pentru tine.

– Nu, zise el. Nu e deloc stânjenitor.

Se așeză și turnă ceai.

După o oră, el urcă treptele până pe punte. Jos, Katya dormea adânc pe canapea. Adormise, și el hotărâse că era cel mai bine să nu o trezească. Adusese câteva pături vechi de jos, și acum le întindea pe punte, făcându-și o pernă dintr-o vestă de salvare jerpelită. Barca se legăna ritmic și, în afară de plescăitul încet al apei lovind corpul navei, lumea era incredibil de tăcută și de calmă. Totul luneca acum în urma lui – Nouf, Othman, copilul nenăscut. Singurul lucru la care se putea gândi era Katya.

26

Zece minute mai târziu, șoferul Katyei apăru tropăind de-a lungul cheiului, strigând-o pe nume. Aproape concomitent, ea se cățără împleticit pe punte, cu o mână dusă la gură.

– Sunt în regulă, Ahmad! Imi pare foarte rău... pot să-ți explic!

Nayir se ridică și privi spre bărcile vecinilor. Nimeni nu era la vedere, și el se detestă pentru sentimentul de ușurare pe care-l încerca.

– *Kati*, se răsti Ahmad, de-abia reușind să-și stăpânească indignarea. Am tot încercat să te sun!

Ea se sui pe chei.

– Îmi pare foarte rău...

– Ai zis că îți lași celularul deschis! Tatăl tău e groaznic de îngrijorat. E bine că nu a sunat la poliție!

– *Wallahi.*

Ea își scoase grabnic telefonul și își sună îndată tatăl.

Nayir o privea vorbind la telefon și încerca să nu ia în seamă privirea mușcătoare a șoferului.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise el în cele din urmă, dacă la asta vă gândiți.

– Eu nu mă gândesc, îl repezi șoferul.

– Eu n-aș face nimic...

Șoferul pufni sarcastic și o porni cu pași mari înspre capătul cheiului.

Odată ce plecase Katya, el își dădu seama că avea să-i fie imposibil să doarmă, așa că făcu cafea și se așeză la măsuța

din sufragerie, simțindu-se stingheritor de singur în compania gândurile sale. Imaginea lui Othman făcând dragoste cu Nouf îl cutremura, umplându-l de dezgust. Și-i închipuia întâlnindu-se întâmplător în colțurile retrase ale proprietății Shrawi, îngroziți, jenați, îndepărtându-se grabnic unul de celălalt de parcă puternica forță a atracției lor ar fi fost inversată. Vedea capitularea în fața poftelor, cei doi întâlnindu-se la grădina zoologică, murdari de pământ, de sudoare și de sex, o săvârșire a ceva jinduit. Și apoi întorsătura finală: descoperirea de către Othman a planurilor ei de evadare, propriile lui planuri disperate de a le zădărnici pe ale ei – o lovitură în cap, abandonarea în deșert. În cel mai bun caz, mințise și înșelase. În cel mai rău, o ucisese. Și totuși, cu toată groaza pe care-o resimțea, faptul îi adusese lui Nayir o ușurare neplăcută. Katya cu siguranță nu avea să se căsătorească acum cu el.

„Iartă-mă pentru gândurile astea păcătoase!“ Închise ochii și încercă să își imagineze totul ca pe o întâmplare izolată, nu o întunecime mai profundă a lui Othman, ci mai degrabă o unică greșeală care i s-ar fi putut întâmpla oricărui bărbat. Othman era într-o situație dificilă. Când un bărbat se îndrăgostește de o soră, e ferecat în viața ei. Nu poate evita să o cunoască; nu își poate întoarce privirea atât de ușor. Ar cere o doză de autocontrol pe care până și Nayir ar găsi-o copleșitoare. O cunoscuse pe Katya doar de scurtă vreme, dar avea deja gânduri licențioase despre ea. Dacă ar fi trebuit să trăiască în aceeași casă cu ea, știind că nu îi era soră după sânge, ar fi fost posibil ca și el să cadă în păcat.

Totuși, Othman fusese un model de decență, atât de modest în ciuda averii sale nicidecum modeste, încât dezamăgirea lui Nayir era cumplită. Se găsea oare bunătatea doar la suprafața unui om acea parte oferită ochilor lumii? Era oare inima întotdeauna păcătoasă? Până și cei mai cuviincioși oameni se aflau mereu în pragul pierderii controlului. Iar Katya... avea el încredere în ea doar pentru că voia asta, pentru că trupul lui îl îndemna? Dacă nu putea avea încredere într-un bărbat ca Othman, cum s-ar fi putut încrede într-o femeie?

Îl izbi gândul că ea plecase, poate pentru totdeauna. Ar fi fost nepotrivit să o contacteze acum. Tocmai în momentul eliberării de Othman, era mai puțin disponibilă decât fusese vreodată.

O noapte nedormită fu urmată de o zi searbădă. Se simțea prea obosit pentru a-și părăsi barca, dar la prânz merse până în parcare și cumpără o shaorma de la vânzătorul din port. Reuși să evite să dea ochii cu Majid, dar întoarcerea discretă la barcă și izolarea înăbușitoare care îl întâmpină acolo făcură ca ziua să se întindă și mai pustie decât înainte. Nu se simțise niciodată atât de lipsit de țel și mohorât, și îi fu necesară o vreme până când să realizeze că trăia groaza vastă, apăsătoare, înțepenitoare de a ști că trebuia să stea de vorbă cu Othman, deși considera preferabil să se azvârle în mare. Totuși, înainte de a-l vedea pe Othman, nu avea de gând să săvârșească nimic altceva.

Ceva mai târziu în după-amiaza aceea merse la proprietate. Un majordom îl întâmpină la ușă și îl conduse în camera de zi, unde Tahsin stătea cu mare pompă alături de Qazi, care părea agitat. Era bizar că se găsea Qazi acolo. Era oare un apropiat al fraților? Îi spusese lui Nayir că venise la proprietate doar o dată în decursul curții făcute lui Nouf. Othman nu vorbea niciodată despre el, de fapt nu îl pomenise niciodată înaintea dispariției lui Nouf.

Așezat vizavi de corpul mătăhălos al lui Tahsin, Qazi arăta ca un băiețel mlădios. Ținea o ceașcă de ceai tremurândă în poală, dar era prea surescitat pentru a bea și fruntea îi lucea de transpirație. Când îl văzu pe Nayir, pe chip i se citi lesne ușurarea. Poate că venise să ofere condoleanțe familiei în nume personal.

Tahsin îl salută pe Nayir și îl invită să intre. Nayir scutură mâna lui Qazi și se așeză lângă el, întrebându-se care era motivul suferinței sale.

– Tocmai discutam despre viitor, zise Tahsin.

Qazi zâmbi nervos, vărsând ceai în farfurioară din pricina tremurului mâinilor. Nayir era înclinat să creadă ceea ce

spusese el despre motivele pentru care o iubea pe Nouf – lipsa ei de rigiditate sau de formalism. În acea cameră de zi, părea în locul total nepotrivit.

– Dar putem continua discuția mai târziu, adăugă Tahsin cu jumătate de gură.

În acel moment se deschise ușa și apăru Othman împreună cu Fahad, cei doi susținându-l de câte un braț pe tatăl lor, Abu Tahsin.

Tahsin se ridică să strângă pernele de pe podea. Cu pași înceți precum minutarul unui ceas, cei trei bărbați intrară târșâindu-și picioarele. Slăbiciunea lui Abu Tahsin era dureros de observat. În decursul câtorva săptămâni, bărbatul acesta sprinten și sociabil se veștejise ca o prună uscată. Pieptul și brațele i se împuținaseră, și o mulțime de riduri noi îi împânzeau fața. De-abia se putea ține singur pe picioare și, cu fiecare pas, expresia lui devenea mai încordată. Nu își observă oaspetele până când nu se găsi practic lângă el.

– E Nayir, tată, spuse Tahsin. Nayir ash-Sharqi.

Vocea lui Abu Tahsin urcă din străfundurile gâtlejului.

– Ahhmm.

Nayir era șocat.

– Abu Tahsin, sunt la ordinele tale.

– Hahhhmmm.

Nayir se trase în spate pentru a-i îngădui să treacă. Îi era dragă o amintire cu Abu Tahsin stând pe culmea văii Jawwah de lângă Abu Arish, cu ochii scânteind, țintind cu pușca spre un stol de berze albe. Era după-amiaza târziu, și soarele cădea pe el într-o negură aurie, adâncind culoarea cafenie a pielii sale. Nayir își amintea pocnetul brusc al împușcăturii, țipătul ascuțit, nepământesc al berzelor, pulberea plutind în aer ca niște fire de mătase albă. Abu Tahsin se întorsese spre el și spusese, cu vocea profundă ca un zvon: „Păsările în cer nu pot fi numărate, și totuși, fiecare dintre ele urmează un model. Crezi că ăsta e un semn pentru oamenii prudenți?“

Nayir răspunsese că da, era probabil un semn. La acea vreme se gândea doar la sensul evident, așa cum se spune în Coran: că existența lui Allah poate fi aflată prin semnele Lui,

structurile misterioase ale universului. Dar aici, în camera de zi, era un alt fel de semn: slăbiciunea vârstei, întunecată și predictibilă ca noaptea.

Othman se uită spre Nayir cu o expresie de nepătruns și șopti în treacăt:

– Doctorul spune că trebuie să se plimbe prin casă de trei ori pe zi. Împiedică sângele să se coaguleze.

Nayir încuviință întristat din cap. Spiritul acelui bărbat dispăruse.

Tahsin îi făcu semn lui Fahad să îi dea drumul lui Abu Tahsin și luă el brațul tatălui. Cei doi frați îl conduseră spre terasă.

Puțin mai târziu, Othman se înapoie. Toată lumea se întoarse spre ușă, așteptându-se poate ca Abu Tahsin să vină în urma lui. Othman îi privi stânjenit și, ca să abată atenția de la stinghereala lor evidentă, îi rugă să se așeze. Gestul de ospitalitate al lui Othman părea prea formal. Il neliniștea pe Nayir, și el își dădu seama că – cel puțin în ceea ce-l privea – prietenia lor dispărea, înlocuită fiind de bună-cuviința rece și înspăimântătoare specifică acelei camere de zi. Și Othman părea să fi sesizat asta. Evită privirea lui Nayir, și toată lumea se așeză.

Nayir încercă să nu se uite insistent, dar nu se putea abține. Othman nu se răsese; hainele îi erau șifonate, pielea, mată de la lipsa de somn. Fahad îl întrebă pe Qazi despre afacerea tatălui său și Qazi începu să vorbească despre pantofi, registre contabile, angajați și comerț exterior. Nayir aștepta, devenind tot mai lipsit de răbdare pe măsură ce treceau minutele. Se simțea ridicol de inferior, incapabil să participe la conversație sau măcar să o înțeleagă. Trebuia să își repete întruna în minte că Othman era escrocul, cel care mințise, cel căruia se cuvenea să îi fie rușine de sine.

Brusc, Othman se aplecă în față, luă o cutie cu curmale și i-o întinse lui Nayir.

– Te rog, servește o curmală!

– Nu, mulțumesc.

Nayir își atinse stomacul, sugerând un disconfort.

– Nu, te rog! Doar una.

Nayir ridică o mână.

– Sincer, mai bine nu.

Lângă el, Qazi și Fahad erau absorbiți într-o conversație privată.

– Arăți palid, spuse Othman.

Nayir își trase de partea din față a cămășii, ce i se lipise de piept.

– Trebuie să fie căldura de vină.

– Îți vine să crezi că, pe așa o căldură, mi-am găsit haina?

– Unde era?

– În fundul dulapului.

– Controlaseși acolo înainte? întrebă Nayir.

– Aveam impresia că da. Othman păru să își piardă interesul legat de acel subiect. Luă o mână de curmale și se ridică gemând ușor. Oricum, ție ți-e cald. Facem o plimbare?

Îngrozit de nechibzuința de a fi recunoscut că lui, Nayir ash-Sharqi, ghid special pentru excursii în deșert, îi era prea cald, mormăi un vag protest în timp ce îl urma pe Othman în hol. In tăcere, traversară coridoare întunecate și o luară prin camere mari, goale, până când ajunseră la o ușă ce dădea spre terasă. Othman îl conduse într-o logie îngustă, oferind o perspectivă asupra mării. Nayir resimți impactul dezorientării. Nu mai fusese niciodată în acea parte a casei. Terenul se înclina primejdios spre stâncă. Doar un zid de piatră aflat la marginea terasei îi proteja de o prăbușire de o sută de metri până pe plaja accidentată de dedesubt.

Othman îl îndrumă de-a lungul logiei și apoi printr-o arcadă îngustă.

– Ai grijă la scări.

Coborâră pe niște trepte metalice și umede, printr-o casă a scării atât de-nghesuită, încât umerii lui Nayir de-abia încăpeau. In aer se simțea o duhoare industrială, cleioasă. În cele din urmă, treptele deveniră lucioase, de sticlă, și o lumină albastră se strecura de dedesubtul lor. Nayir pășea atent, încercând să-și înfrângă groaza. Dintr-odată, sesiză mișcare sub picioarele sale, ritmurile unduitoare ale algelor și ale actiniilor,

licăritul brusc al unui pește intens colorat. La capătul de jos al scărilor, pătrunseră într-un acvariu.

Stăteau în centrul unei caverne enorme de sticlă, ce părea la fel de mare precum clădirea de deasupra și care lucea într-o aureolă fosforescentă de lumină. În toate părțile, oceanul zvâcnea de făpturi strălucitoare cufundate într-o tristă izolare. Era mai răcoare aici, dar Nayir încă-și simțea trupul lipicios, și presiunea subacvatică părea să îi apese pieptul. Avea senzația că intrase într-o carceră subterană.

E impresionant, murmură. Familia ta a construit asta?

Othman clătină din cap în semn că nu și începu să meargă. Se plimbară în tăcere, studiind vasta varietate de pești. Nayir recunoscu un pește-fluture dungat. Othman îi atrase atenția asupra unei pisici-de-mare cu pete albastre. El urmări politicos plutirea vietății, dar gândurile i se întoarseră la o imagine a lui Othman din jurnalul lui Nouf, în care o salva pe mare. Apoi făcu trecerea la imagini opuse: Othman apucând-o de încheieturi, lovind-o în cap, azvârlindu-i trupul pe fundul unei văi seci. Era îngrozitor și, în chip egoist, Nayir se simțea trădat. Nimeni nu-și cunoaște un prieten până nu cunoaște mânia acestuia.

Ar fi putut oare Othman, cu simțul lui strict pentru tradiție și onoare familială, să facă așa ceva? Să păcătuiască trupește, să răpească, poate să și ucidă? Bărbatul care stătea în acel acvariu arăta ca și cum fusese el însuși răpit.

Ia loc.

Othman făcu semn spre o bancă de metal îndreptată spre cel mai lat perete de sticlă. Se așezară amândoi. Un banc de pești lethrinus cu pete negre se agita în lumina sclipitoare. Othman îi privea, dar părea să se fi retras în sine, cugetând.

Nayir își încrucișă brațele la piept pentru a-și ascunde mâinile tremurătoare.

– Credeam că numai regele are un acvariu subteran.

Asta a fost o casă regală.

– Ah, da, îmi amintesc...

Nayir își netezi cămașa. Simțea că urma o confesiune.

– Frate, îmi pare rău că te-am implicat în toate astea, zise Othman. Părea sincer, dar ceva din tonul său îl făcu pe Nayir să își ferească privirea. Am vorbit cu Katya azi-dimineață. Mi-a spus...

Nayir șovăi.

– Îmi cer iertare. Aveam de gând să-ți spun că m-am întâlnit cu ea.

Othman se uită la el cu o expresie stranie.

– Am luat prânzul, continuă Nayir cu greu, dar și mai dificilă fu următoarea mărturisire: Și am fost la grădina zoologică.

– Ah! Grădina zoologică...

– Îmi dau seama că trebuia să-ți fi spus mai devreme.

Othman scoase un râset trist.

– Nu-mi datorezi nici o scuză. Păcatele mele sunt mult mai mari decât ale tale.

Nayir consimțea, și totuși simți impulsul de a-l consola.

– Un păcat e un păcat.

– Apreciez tot ce ai făcut, Nayir.

Cuvintele sunau străine, goale, de parcă el ar fi fost profund obosit de formalitate. Nayir simțea că ceva era pe cale de a se frânge, că ar fi fost necesar un singur ghiont pentru a sfărâma zidul de reținere.

Othman nu își lua ochii de la vietățile mării.

– Obișnuiam să vin aici cu Nouf. Își duse o palmă la gură și pentru o vreme păru încărcat de regrete, dar, când își luă mâna, expresia feței lui era amară și închisă. Înainte de a se logodi.

Ochii lui Nayir se contractară.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine.

Celălalt nu răspunse; poate că îl considera un lucru evident. În cele din urmă, Othman își ridică bărbia.

– Îi plăcea nespus când îi povesteam despre diferiți pești. Era un pește aici, îl vedeam tot timpul. Un soi de biban, și chestia cu bibanii e că toți se nasc femele și, când cresc, unii devin masculi. Othman scoase un chicot sec. Era înnebunită după treaba asta! Spunea că voia să fie exact ca bibanii, pentru ca, atunci când creștea, să se poată purta ca un bărbat.

Nayir resimți aceeași tristețe pătrunzătoare pe care o simțise în baraca de pe plajă. Rămase nemișcat, așteptând.

– Și chiar i-am spus tatei despre asta, continuă Othman, râzând sec. Ce greșeală! I-am spus că voiam să mă căsătoresc cu Nouf. La început a crezut că glumeam, așa că am intrat în jocul ăsta, dar cred că a început să bănuiască la un moment dat că era adevărat, și era dezgustat. Atât de dezgustat, încât, atunci când a apărut Katya, tatei nu i-a păsat că familia ei nu era ca noi, nu i-a păsat că era mai în vârstă. Voia doar ca eu să mă căsătoresc. Așa că am făcut aranjamentele. Dar cu Katya am făcut cea mai mare greșeală dintre toate. Othman se opri, luptându-se să rostească următoarele sale cuvinte. Mi-a fost prietenă, iar eu nu i-am spus ce era cu adevărat în sufletul meu.

– Faptul că nu o iubeai?

Othman clătină din cap.

– Nu așa cum o iubeam pe Nouf.

Nayir încerca un amestec otrăvit de ușurare, vină și furie paralizantă. Ideea că Othman era îndrăgostit de sora lui nu mai era atât de dezgustătoare; pălea în comparație cu comportamentul lui Othman față de Katya. Se folosise de ea – în primul rând, pentru a menține aparențele față de familia lui, și, în al doilea rând, profitând de ea ca de o prezență mângâietoare, cineva care să îi consoleze inima sfâșiată, neținând cont că el avea să îi frângă *ei* inima. Poate că o folosise și pentru a o pedepsi pe Nouf, care îndrăznise să se logodească cu altcineva. Lui Nayir îi fulgeră prin minte imaginea bazarului de jachete și a mormanului de haine de nuntă goale, triste, destinate vreunui dulap uitat de pe undeva.

– Așadar tatăl tău știa de sentimentele tale pentru ea, zise Nayir.

– Într-un fel. Nu i-am spus totul.

– Știa că erai tatăl copilului ei?

Cred că bănuia.

Nayir își dădea seama că următoarele cuvinte ale lui Othman aveau să răspundă întrebării mai profunde care îl

tulbura – dacă Othman o răpise de fapt. Îi era teamă să întrebe, dar trebuia să afle.

De asta ai angajat un investigator particular? Ca să le dovedești că nu tu ai răpit-o?

Lângă el, Othman ședea nemișcat, de parcă ar fi fost catatonic. Nayir știa că trebuia să rostească asta.

– Ai răpit-o.

Othman închise ochii. Lacrimile prinseră să-i curgă șiroaie de-a lungul obrajilor. Nayir își întoarse privirea.

– Iartă-mă, spuse Othman. Știu ce crezi. După un dureros răstimp, în care până și peștii părură a încetini în lumea lor, își înălță capul. E adevărat că o iubeam, dar, frate, crede-mă, nu știu ce s-a întâmplat. Am fost înnebunit, *înnebunit* încercând să înțeleg! Nu am ajuns nicăieri. N-am găsit nimic... Vocea i se înecă și Othman se opri. Continuă după ce își veni puțin în fire: L-am angajat pe investigator pentru că nu știam ce se întâmplase, și ăsta e adevărul.

Nouf avea vânătăi la încheieturi.

Othman clătină din cap.

– Nu am răpit-o eu.

– Noi am găsit celulele tale în jurul vânătăilor.

El păru încurcat. Poate din pricina cuvântului „noi“. Dar, dacă îi cauza vreo durere, nu o arăta.

M-am certat cu Nouf chiar înainte de a fi fost răpită. Bărbatul înghiți cu greu și adăugă: Mi-a spus că avea de gând să fugă la New York. Nu-mi venea să cred.

– Așa că ai înșfăcat-o pe braț?

– Nu, eram încântat. I-am spus că voiam să-mi durez o viață alături de ea. I-am spus că ne puteam muta la New York împreună. Că îi voi oferi totul, că o voi lăsa să facă orice își dorea, însă... Othman șovăi. Ea nu voia. Voia să o ia de la capăt cu totul.

– Și cum ai ajuns să o apuci de încheieturi?

Am implorat-o: „*Te rog,* te rog nu pleca!“ Îmi sfâșia sufletul. Plângea și ea. A început să mă lovească. Am prins-o de mâini ca să o fac să înceteze, dar era greu.

Își descheie nasturele de la o mânecă și o suflecă, expunând o serie de vagi decolorări ale pielii, de la încheietură și până la cot. Ar fi putut proveni de la zgârieturi provocate cu două săptămâni în urmă.

– Și ea m-a căptușit. A trebuit să o opresc. Își pierduse controlul. Nu mi-am dat seama că o rănisem.

– De ce era atât de supărată?

Cu o mână sigură, Othman își coborî mâneca.

– Când mi-am dat seama că spunea adevărul, că nu voia ca eu să merg cu ea, am spus ceva ce nu ar fi trebuit. I-am spus că aveam să o împiedic. Nu mă refeream la faptul că aveam de gând să o răpesc... ci doar că intenționam să-i povestesc tatei despre planurile ei. Bărbatul își acoperi fața cu palmele și clătină din cap. Mi-am cerut scuze. I-am zis că nu vorbisem serios – și chiar *nu* vorbisem serios. Voiam doar să nu plece.

Nayir dădu din cap a încuviințare, nefiind sigur ce să creadă, dar simțindu-se mișcat de sinceritatea cuvintelor lui Othman.

– Deci te întâlneai cu ea la grădina zoologică.

– Da, ne întâlneam acolo. Nu ne deranja nimeni. Îi plăcea locul ăla.

– Cât de des vă întâlneați acolo?

Othman ezită înainte de a răspunde.

– O dată pe săptămână.

– Nouf s-a dus la grădina zoologică în ziua în care a dispărut, spuse Nayir.

Othman se uită la el.

– Ești sigur?

– Da. I-am găsit pantoful – și urmele de picior – pe un drum de acces din spatele grădinii zoologice. Am găsit dovezi și pe cadavrul ei. Pământul din rana de la cap se potrivea cu cel de pe drumul de acces. Existau de asemenea urme de bălegar pe încheietura ei. Dar e ceva ce nu înțeleg. S-a luptat cu tine în dimineața aia și apoi s-a dus la grădina zoologică. De ce să fi născocit o minciună despre faptul că trebuia să își schimbe pantofii de nuntă, după care să se ducă la grădina zoologică, știind că tu nu aveai să fii acolo?

Nayir așteptă un răspuns, dar Othman stătea într-o postură rigidă, uitându-se la pești.

– Nu știu, șopti după o vreme.

– E posibil să se fi dus acolo pentru a se întâlni cu altcineva? întrebă Nayir.

– Nu, asta-i absurd! Probabil s-a dus să... Nu știu, poate locul ăla îi amintea de noi. Othman își apăsă degetele peste pleoape. Poate că s-a dus acolo pentru a-și lua rămas-bun.

– Dar cine altcineva să fi știut de grădina zoologică?

Othman oftă.

– Nu știu. Poate i-a zis lui Muhammad. Îi povestea totul.

– Dar cuiva din familie?

– N-a spus nimănui din casă... era prea riscant.

– Avea vreo prietenă?

Bărbatul clătină din cap.

– Avea prietene, dar nu era genul de persoană care să încredințeze cuiva așa ceva. Se simțea mai în largul ei cu câinii.

– Din câte dovezi deținem, tu ești singura persoană care știa unde ar fi putut merge în ziua aia.

Nayir încerca să nu lase să îi transpară în voce judecata, dar gândurile i se înlănțuiau de la sine. Părea limpede acum. Othman nu numai că era singurul care știa despre grădina zoologică, era și singurul cu un motiv să o urmărească în ziua respectivă. Tocmai se certaseră; ea ieșise vijelios din casă. El se dusese probabil după ea pentru a îndrepta lucrurile sau pentru a o împiedica să plece la New York.

– Unde te-ai dus după ceartă? întrebă Nayir.

Othman își încrucișă brațele strâns la piept.

– Eram prea tulburat pentru a rămâne aici, răspunse. M-am plimbat cu mașina. Când m-am întors în după-amiaza aia, ea dispăruse.

– Ai fost singur în mașină?

– Da.

– Înțeleg.

– Știu, spuse Othman. Aș vrea să îți pot oferi vreo dovadă, dar nu pot. Și surprinderea ta legată de încurcătura asta... și

eu am simțit-o, încă o simt. Dar nu m-am uitat niciodată efectiv la *lucrul în sine*.

Își adunase laolaltă degetele fiecărei mâini și împungea ritmic aerul, punctându-și fiecare cuvânt. Nayir sesiza rușinea și mânia din acest gest.

— N-am avut niciodată curajul, continuă Othman. Nu îmi îngăduia niciodată să văd ce era în sufletul ei. Am petrecut luni întregi încercând să o fac să se deschidă față de mine, încercând să o fac fericită, să o fac să aibă *încredere* în mine. Bărbatul își mușcă buzele și adăugă: Iar după ce i-am spus că o iubesc, m-a îndepărtat mai abitir. Și, fir-ar să fie... Vocea i se înecă o clipă. Eu tot o iubeam.

Se întoarse dinspre Nayir, ștergându-și supărat lacrimile de pe obraji.

Nayir se uită la peretele acvariului. Un pește-clovn trecu în viteză, grăbit și paranoic. Undeva deasupra lor se opri un generator și se lăsă tăcerea. Simțindu-se omul nepotrivit cu care să se poarte discuții despre chestiuni ale inimii, Nayir se cufundă în gânduri. Aștepta ca Othman să vorbească.

— N-aș fi rănit-o niciodată, spuse acesta în cele din urmă. Oricât de dezgustător ți s-ar părea, o iubeam și ea purta în pântece copilul meu.

Nayir se înapoie la jeepul său. Simțea neajutorarea cernându-se în el precum nisipul într-o clepsidră, umplându-l, împovărându-l, și nu-și dorea nimic mai mult decât să se întoarcă la barca lui și să plece pe mare, poate până într-un loc liniștit de pe lângă coastă. Să lase ancora. Să pescuiască. Da, avea să pescuiască, și să stea întins la soare, și să se uite la surferi și la pescăruși și la vasele care treceau. De atât avea nevoie. De câțiva pești și de un loc liniștit în care să uite de acel lucru care îl frământa: Othman nu întrebase ce altceva descoperise despre caz. Erau prea multe întrebări care persistau. De ce găsiseră trupul atât de aproape de vechea tabără? De ce atât cămila, cât și motocicleta fuseseră puse în spatele camionetei? Ar fi putut Nouf să reușească singură așa ceva? Unde era camioneta? Dacă Othman era cu adevărat măcinat

de misterul răpirii ei, nu ar fi vrut și el răspunsuri la întrebările astea?

Pe când urca în mașină, Nayir întrezări ceva negru și, îndreptându-și atenția într-acolo, văzu o femeie ieșind dintr-o Toyota parcată în apropiere. Era Katya. Fu frapat de curajul pe care-l dovedea, venind să stea față-n față cu Othman atât de curând. Când îl observă, ea roşi și îşi întoarse privirea.

Bună, zise femeia.

El o salută la rându-i, dar ea părea a nu își găsi cuvintele și o tăcere stânjenitoare umbri spațiul dintre ei.

Mulțumesc pentru aseară, rosti ea după o vreme.

– Cu plăcere.

Nayir simțea impulsul de a mai spune ceva orice , dar nimic nu părea potrivit. Se simțea insuportabil de stângaci. Neștiind ce altceva să facă, își luă rămas-bun și se întoarse la jeepul său. Ea se răsuci la fel de iute pe călcâie și o porni spre casă.

27

Barca se legăna liniştit pe valuri. Nayir stătea pe punte cu undiţa în mână, uitându-se la întinderea mării. Din stânga auzi un vâjâit, un schi-jet, fără îndoială, şi, cum era de aşteptat, o clipă mai târziu apăru o femeie, săgetând apa. Purta un costum de baie care aducea cu nişte rămăşiţe culese de pe podeaua unui croitor, ceva ce s-ar fi rupt dacă ar fi strănutat. In vreme ce cu o mână ţinea ghidonul schi-jetului, virând dezinvolt, cu cealaltă apăsa butoanele unui telefon celular. Sfidător, el nu îşi întoarse privirea. Aştepta să vadă ce se întâmpla. Cât timp avea să îi trebuiască pentru a-şi da seama că el se uita insistent? Dar ea nu observă. Era absorbită de convorbirea telefonică. Coapsele ei netede şi cafenii nu izbutiră să îl stârnească. Nu se putea gândi decât la peştii pe care femeia îi speria.

Două zile petrecute pe apă reuşiseră să pună ceva distanţă între el şi evenimentele ultimelor câteva săptămâni. In acea dimineaţă reuşise în sfârşit să se gândească la conversaţia lui cu Othman. Părea absurd de falsă privită la rece. Era evident că Othman o lovise pe Nouf în cap, o târâse în deşert şi o lăsase acolo. Şi ce dacă nu găsiseră urmele lui pe drumul de pământ de la grădina zoologică? Ar fi putut fi şterse în decursul luptei lor. Chiar şi Mutlaq ar fi admis asta.

Dar de ce făcuse Othman aşa ceva? Avusese nevoie să îşi descarce furia? De ce nu vreun alt fel de descărcare – o uitare, o luare de la capăt? „Cei care cred, şi îndură exilul, şi se luptă cu toată forţa în slujba lui Allah, cu bunurile şi persoanele lor, au rangul cel mai înalt în ochii lui Allah." Acesta era adevăratul

jihad, renunțarea la bunuri, la speranțe, la dorințe, atunci când viața o cerea, când persistența ar fi dus la greșeală. Dar Othman nu renunțase, și devenise un mincinos. Dragostea lui pentru Nouf – oare era și aceea o minciună?

De-acum singura întrebare era ce să facă în privința asta. In teorie, Nayir trebuia să meargă la poliție, la judecători sau la moschee, la oamenii însărcinați cu legea, dar, întrucât institutul de medicină legală închisese deja cazul – decisese, de fapt, că nu era nici un caz de închis –, ce speranțe avea să obțină dreptatea din partea unui sistem atât de ușor de corupt de către cei bogați? Chiar și cu probele pe care el și Katya le stânseseră, nu existau dovezi suficiente că Othman o răpise într-adevăr pe sora lui sau că îi dăduse acea ultimă lovitură, cea care o lăsase inconștientă și îi adusese moartea prin înec în valea seacă. Totuși, Nayir recunoștea în sinea sa că se putea înșela în privința lui Othman, și mintea lui se reîntorcea necontenit la această speranță.

Era posibil, desigur, ca Othman să fie judecat pentru păcat *zina* – în mod specific, pentru sex în afara căsătoriei. Dar ar cădea în sarcina familiei să dea pedeapsa, ceea ce ar fi similar probabil cu lipsa vreunei pedepse – sau poate cu o pedeapsă pentru toți. Nayir își putea imagina expresia pe fața lui Nusra, dacă avea să descopere vreodată că Othman avusese relații sexuale cu Nouf. Personal, spera să o cruțe de vestea asta. Era posibil ca Othman să fie judecat pentru incest, dar nici asta nu părea drept. Nu era tocmai incest – deoarece el nu era rudă de sânge cu fata – și, chiar dacă un tribunal stabilea că era fratele ei prin lege și *mehram* cu ea, Nayir nu considera uman să pedepsești un bărbat pentru că fusese îndrăgostit sau pentru că crezuse că era îndrăgostit, dacă despre asta era vorba.

Nu putea face nimic altceva decât să se angajeze în propria practică a jihadului: să renunțe la prietenia sa cu Othman, un protest tăcut, dar poate puternic resimțit, la adresa comportamentului prietenului său.

„Iertarea este obligatorie pentru Allah", stă scris în Coran, dar numai atunci când un bărbat comite un păcat din

neștiință și se căiește imediat. Iertarea nu este obligatorie pentru cei care continuă să comită aceleași păcate până când moartea le pune capăt.

Și totuși, în Coran stă scris de asemenea că Allah iartă toate păcatele și e adesea milostiv.

Schi-jetul dispăruse din vedere și el auzi un țârâit de sub punte. Era telefonul lui celular. Deranjat de intruziune, se mișcă încet, punând alene undița pe punte, coborând molcom scara și pescuind apoi prin nimicurile împrăștiate pe măsuță până găsi obiectul blestemat. Acesta continuă să sune până când îl deschise și auzi un pârâit.

– Nayir? Sunt Katya!

– Bună.

– Scuză-mă că te deranjez, dar m-am tot gândit la întrebarea ta. Știi, cea pe care mi-ai adresat-o la restaurant – dacă aș înșela un soț așa cum avea de gând să o facă Nouf? În ziua aia ți-am spus că probabil aș face-o, și încă mai cred că aș face-o, dacă aș fi suficient de disperată, numai că nu sunt. Asta e chestia: nu cred că am să fiu vreodată.

El nu prea știa ce să răspundă.

Ea oftă.

– Iartă-mă că te-am sunat așa. Probabil mă socoti nebună. Dar mă frământă. Consider că trebuie să fii disperat pentru a înșela pe cineva. Nouf îl înșela pe Othman. Nu i-a spus nimic despre Eric sau despre planurile ei de a pleca la New York până în absolut ultima clipă. Și asta l-a înfuriat, că îi ascunsese. Dar aici e chestia: cred că pleca *din cauza* lui, pentru că îi era rușine de sentimentele ei. Ar fi putut avea viața aia aici... tot ce voia. Dar aici ar fi fost și Othman, și, indiferent cu cine se căsătorea, indiferent ce făcea, ar fi trebuit să îl vadă tot timpul.

Nayir își aminti de pasajul din jurnal. Scormonind prin hârtiile de pe birou, găsi jurnalul, îl deschise și îl răsfoi. Era un pasaj scurt, simplu, care nu avusese multă noimă pentru el până atunci: „Nu mai pot sta aici. Nu pot suporta. Va fi întotdeauna aici, sentimentul ăsta. N-am să scap niciodată de el, nu aici“.

Când îl citise pentru prima dată, crezuse că se referea la un sens general de oprimare, dar Katya avea dreptate. Era probabil în mod specific legat de sentimentele ei pentru Othman.

Ce vrei să spui, mai exact? întrebă Nayir.

Nouf era suficient de disperată încât să fugă la New York, dar asta era doar o recunoaștere a faptului că îl iubea cu adevărat. O speria de moarte.

– Așa.

Era suficient de disperată pentru a fugi, dar nu cred că Othman era suficient de disperat pentru a o ucide.

Nayir închise caietul și se așeză. Avea în minte imaginea Katyei, stând undeva la un birou, exact așa cum stătea el acum, amândoi cugetând asupra unei căi de a-l absolvi de vină pe Othman. El știa la ce se gândea ea – ce anume spera, ce anume cerea: ca Othman să o iubească pe ea, iar nu pe Nouf. Era trist. Îi părea rău de ea - mai mult decât de sine, pentru că el, cel puțin, reușise să admită posibilitatea unui adevăr cumplit.

Ea slobozi un râset sec.

Othman nu era suficient de animalic. Are noimă asta pentru tine?

El nu răspunse.

Crede-mă, nu este, insistă Katya.

El își dădu seama că nu îi spusese încă despre jurnal. Și nu o putea face acum. În jurnal Othman nu era înfățișat tocmai ca un animal, dar cuvintele lui Nouf prezentau o imagine a unui bărbat disperat, cineva care umbla după ea pe mare, pe la grădina zoologică. O tăcere jenată se așternuse la telefon. Iar el nu putea găsi nici un cuvânt pentru a o rupe.

Nayir.

– Da.

Te rog, spune-mi ce crezi.

El ezită.

– Există lucruri care pot face bărbații să se transforme în niște animale, spuse, chiar dacă de felul lor nu sunt animale.

O altă pauză, părând a dura la nesfârșit.

– Crezi că eu doar încerc să îl scuz, spuse Katya după un timp. Nu fac asta. Gândește-te puțin. El a fost cel care a angajat investigatorul particular. El te-a trimis s-o cauți în deșert.

– Dar tot el a fost cel care a încercat să te oprească să faci analizele de ADN.

– Păi tocmai asta e, zise ea. Nu voia ca eu să aflu că era tatăl copilului, din motive evidente. Dar voia să afle ce s-a întâmplat cu Nouf în deșert, pentru că asta *nu știa.*

Nayir trebuia să admită că reprezenta o explicație pentru contradicție.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse el, luptându-se cu un amestec ciudat de surescitare și de dezamăgire.

Poate că, la urma urmei, nu Othman era vinovatul.

– Atunci cine a ucis-o? întrebă Nayir.

– Nu știu. Cine era suficient de disperat?

El avea senzația că trecuse peste toate acestea de prea multe ori până atunci. Cine voia să o reducă pe Nouf la tăcere? Cine avea un motiv? Nu exista nici o dovadă care să îi îndrume gândurile. Încă o dată, se găsea în derivă pe marea propriei imaginații, plutind tot mai departe de înțelesul lucrurilor.

– Am vorbit cu Othman, spuse ea, cu o ezitare în voce. Și-a cerut iertare. Și cred că vorbea serios.

– Îmi imaginez.

– Dar ne-am hotărât să anulăm nunta.

Lui Nayir i se ridică stomacul până-n gât.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Da, ei bine...

Ea scoase un oftat resemnat, menit să îi dea forță, dar care reuși doar să exprime cât de pierdută se simțea cu adevărat. Sau cel puțin așa i se părea lui.

Restul conversației fu stingher. Schimbară câteva cuvinte despre pescuit și despre vremea pe mare. El îi povesti că găsise motocicleta în baracă și îi vorbi despre dovezile inconsistente ale urmelor pe care le descoperiseră la grădina zoologică. Dar, pe când îi dădea înainte, avea impresia că de fapt ar fi trebuit să vorbească despre Othman. Poate că nu izbutea să pună anumite întrebări, să pătrundă fără teamă în acele

teritorii ale inimii pe care nu le înțelegea. Dar dezvăluirea acelei ignorante îl îngrozea; era bucuros că ea se interesa de soarta peștilor. Abia după ce închise îi trecu prin minte că poate nici ea nu voia să vorbească despre Othman și că pălăvrăgeala lor despre vreme îi oferise suficientă mângâiere. Cel puțin, asta spera el.

În noaptea aceea se întinse pe punte, legănat ușor de valuri. Gândindu-se la Fatimah, își dădu seama că lucrul care îi displăcea cel mai mult era că ea învăluise adevărul, că nu reușise să îi spună că primea alți bărbați în timp ce îl curta pe el. Minciunile prin omisiune ale lui Othman nu erau chiar atât de personale, dar răneau în felul lor îngrozitor, și Nayir se întreba dacă nu cumva o făcea și el, dacă nu cumva și el îi mințea pe ceilalți. Ce anume *nu* le spunea celor de care îi păsa? Jihadul lui împotriva lui Othman părea acum unul laș. Stătea împodobit într-o tăcere lipsită de onoare, umflat și împăunat cu falsă pietate. Îi veni în minte un pasaj din Coran: „V-am dat veșminte atât ca să vă acoperiți rușinea, cât și ca să vă împodobiți, dar veșmântul virtuții e cel mai bun". Se spunea că Allah a creat omul fără de răutate și de rușine, dar, odată ce omul a fost atins de păcat, gândurile și faptele sale au devenit veșminte care l-au acoperit și l-au dezvăluit, arătându-l așa cum era. Nayir știa că, dacă era un om cinstit, avea să înceteze să se învăluiască pentru a ascunde rușinea păcatului gol al lui Othman; trebuia să îl confrunte.

28

Stând în fața proprietății celor din neamul Shrawi, într-o curte de marmură albă clătită în roz-portocaliul amurgului, Nayir privea cum pântecul roșu al apusului de soare cuprindea lumea. Fațada casei era cea mai frumoasă în acest moment, când un purpuriu pal dunga norii și marea strălucea în culoarea numelui ei. El se minună de detaliile pe care le trecuse cu vederea până acum: curbele elegante ale țiglelor de pe acoperiș, complexitatea zidului stâncos, granulația fină a marmurei de sub tălpile lui.

O briză flutură tivul robei lui albastru pal, stârnind mirosul de bălegar de la grajdurile de jos. Era un miros mângâietor. O rugăciune îi răsări în minte, și și-o șopti.

În numele cerului și-al vizitatorului nocturn!
Fi-va să cunoști acest vizitator nocturn!
E steaua de pătrunzătoare strălucire.
Pentru fiece suflet există un protector care îl veghează.

Spera și el să aibă un protector.

Întorcându-se pe călcâie, traversă curtea prin fața intrării principale și se strecură pe lângă ferestre până când găsi cărarea care ducea la grajduri. Voia să vadă încă o dată cămila. „Iar asta, se gândi, ar putea fi ultima dată." Era mai întuneric decât se așteptase, dar avea lanterna, care era suficientă pentru a-l călăuzi în siguranță în josul treptelor.

Curtea de la nivelul inferior era pustie. De sus, luminile casei ofereau suficientă vizibilitate, așa că Nayir stinse lanterna și traversă curtea, îndreptându-se spre ușa grajdului. Era

deschisă; se strecură înăuntru. După câteva secunde lanterna se aprinse din nou, de data asta în mâna lui făcută căuș. Nimic nu se mișca. Își croi drum pe lângă boxe până când ajunse la ultima de pe stânga. Uitându-se printr-o crăpătură a lemnului, văzu cămila lui Nouf dormind. In acel moment ezită, nesigur dacă să o trezească sau nu. S-ar fi putut speria, deșteptându-le și pe celelalte. Auzi însă un freamăt domol în spatele ușii. Își apăsă buzele pe crăpătură și suflă ușor. Foarte ușor. Uitându-se din nou înăuntru, văzu că animalul se mișcase.

In chiar aceeași clipă, se auzi un foșnet în spatele său. Se răsuci și îndreptă lanterna de-a lungul culoarului, dar nu se clintea nimic. Așteptă un timp. Nemaiauzind alt zgomot, nemaisimțind altă prezență, se întoarse la boxă.

Cămila era trează. Tiptil, Nayir deschise ușa și păși înăuntru, întinzând mâna să îi mângâie urechile. Ea își frecă botul de brațul lui și el își plimbă palma de-a lungul gâtului și spinării ei. In cele din urmă degetele sale găsiră semnul de arsură de pe piciorul cămilei și Nayir îl cercetă din nou, pipăindu-i forma. Era într-adevăr emblema firmei Honda.

Continuă să mângâie animalul, care mârâia fericit de atenția acordată. Din exterior, se auzi din nou foșnetul. Semăna cu fâsâitul materialului unei robe. Curios, Nayir se strecură afară din boxă și închise ușa. Foșnetul se auzi din nou. Când el se opri, sunetul se opri odată cu el. Acum simțea o prezență. Cineva stătea în paiele așternute pe culoar, între el și ușa grajdului. Închise repede lanterna pentru a îngădui ochilor să se deprindă cu obscuritatea, făcu un pas șovăitor, apoi încă unul; foșnetul continuă. Păși spre sursa acelui zgomot, ținându-se cât putea de aproape de ușile boxelor. Intrusul se apropia. De îndată ce simți aura caldă a trupului, își aprinse iute lanterna și o îndreptă direct asupra chipului unei femei.

Ea tresări și se trase înapoi. El o recunoscu pe fiica îngrijitorului de cămile; vânătaia cea mare de deasupra unui ochi se atenuase, dar era încă vizibilă. Deși capul îi era acoperit cu un batic, fața îi era complet descoperită. Fata nu se întoarse, ci rămase răbdătoare locului în timp ce el se uita țintă la ea. Apoi Nayir fu cuprins de bună-cuviință și coborî lumina, dar ochii săi nu părăsiră chipul fetei.

– De unde ai vânătaia asta? o întrebă.

Fața ei se încordă, străbătută de ceea ce el socoti a fi teamă. Fata ridică un deget tremurător și îi făcu semn să se apropie. El o privi surprins, dar ea începu să meargă de-a-ndăratelea, gesticulând. „Vino, urmează-mă!“

El se supuse, atras de curiozitate. Pe la jumătatea culoarului, ea se opri la ușa unei boxe și puse mâna pe zăvor. Așteptă să se apropie Nayir cu lanterna.

Deschise apoi ușa boxei, Nayir stând de o parte și ea, de cealaltă. El fu lăsat să privească într-un spațiu gol, în timp ce ea aștepta în partea cealaltă a ușii, patru degete ale fetei fiind vizibile pe marginea lemnului.

Ce... Nayir își drese glasul. Ce vrei să fac?

Avu senzația că se auzise un oftat puțin exasperat.

Caută înăuntru, șopti fata.

Înroșindu-se jenat, el intră în boxă. Lumină pereții cu lanterna. În partea din spate a boxei atârna o prelată cenușie, groasă, dar altminteri nu era nimic acolo.

Pe podea, spuse ea.

Lumina lui surprinse o licărire metalică pe jos. Era un mâner, o trapă. Aplecându-se, dădu fânul la o parte. Zăvorul se deschise cu un scârțâit ușor și el ridică încet trapa, dezvăluind un mic compartiment. Lumină interiorul și găsi o trăistuță de catifea neagră, de mărimea unei poșete de damă. O ridică și îi slăbi șnurul de la gură.

Trăistuța era plină cu aur. Se găseau acolo inele și brățări, cercei și coliere, toate de 24 de carate. Rubine și diamante licăreau în lumina lanternei. Majoritatea obiectelor de aur aveau stanțată litera *N*. El închise gura trăistuței și ieși din boxă.

Degetele fetei încă strângeau ușa. Deși el ar fi vrut să îi vadă fața, se gândi că era cel mai bine să țină ușa între ei.

– Cine a pus asta aici? întrebă.

Ea nu răspunse.

Spune-mi! Cine ți-a făcut vânătaia? Te-a lovit în ziua în care a dispărut Nouf?

Tăcere. El fu cât pe ce să împingă ușa înapoi, dar nu voia să o sperie.

– Cine a fost? întrebă el blând.

Nu știu, șopti ea.

Dar ai încredere în mine.

Ea nu răspunse.

– Ai avut suficientă încredere în mine pentru a-mi arăta asta, așa că, ai și acum.

Degetele ei se desprinseră de pe marginea ușii și el o auzi mergând înspre ieșirea grajdului.

Pe aleea din fața casei, Nusra ash-Shrawi stătea în penumbra dintre noapte și lumina ce izvora din foaierul dinăuntru. Când auzi pașii apropiindu-se pe poteca lăturalnică, se întoarse spre direcția zgomotului.

– Nayir, spuse femeia.

El ținea trăistuța de catifea lipită de corp și spera ca Nusra să nu audă clinchetul fin al bijuteriilor.

– Bună seara, Um Tahsin!

– Unde ai fost? întrebă femeia. Am auzit jeepul tău, dar nu ai intrat în casă.

Nayir se opri lângă ea.

M-am dus să văd întâi cămilele.

Ea chicoti încetișor, bâjbâi după brațul lui și îl conduse spre casă.

N-oi fi tu beduin prin sânge, zise ea, bătându-l ușurel peste piept, dar ești în suflet.

– Mulțumesc, murmură el.

– Te voi duce în camera de zi.

El intră cuprins de tulburare. Dacă Um Tahsin știa că era aici, cine altcineva observase?

Înăuntru, femeia îi dădu drumul la braț și îi făcu semn să o urmeze, dar, în loc de drumul cunoscut spre camera de zi, ea îl conduse mai adânc în măruntaiele clădirii, de-a lungul unor coridoare la fel de întunecate ca orbirea ei. Nayir fu obligat să încetinească și să își dibuiască drumul. Voia să întrebe unde îl ducea, dar nu avu curajul să întrerupă tăcerea și, preț de o cumplită clipă, se întrebă dacă nu cumva îl atrăgea într-o capcană.

Brusc, pătrunseră într-o curte interioară, cu ziduri înalte, deasupra cărora clipea lumina stelelor. Aerul era umed de la

stropii fântânilor arteziene de acolo. Nusra îl îndemnă să treacă printr-o altă ușă, străbătând apoi un hol îngust și o galerie cuprinzătoare care părea să nu aibă alt scop decât acela de a fi un spațiu vast, aproape deșertic, pe care să îl traverseze servitorii. Cu o iuțeală care îl sperie, ea se opri locului.

Îl luă de braț; strânsoarea ei era hotărâtă.

– N-oi putea eu vedea, spuse femeia, dar cunosc ce se-ntâmplă prin gospodăria mea mai bine decât majoritatea. Se trase mai aproape, atât de aproape, încât el îi simțea căldura trupului. Știam că erai în grajdul cămilelor.

El nu se clinti. Lucirea unei lumânări din apropiere arunca umbre lungi pe obrajii ei, adâncindu-i căutătura încruntată.

– Te-am auzit coborând acolo, iar acum o miros pe hainele tale, rosti printre dinți, întărindu-și strânsoarea. Numele ei este Asiya. Și dacă ai de gând să o distrugi, ai face mai bine să te căsătorești cu ea.

Nayir, care își ținuse răsuflarea cât vorbise ea, scoase un oftat imperceptibil.

– Te rog frumos, Um Tahsin. Sunt un bărbat cinstit!

Ea își ridică bărbia cu severitate, iar el își simți obrajii roșind.

– Oricum e timpul să te căsătorești.

El nu putu scoate nici un cuvânt. După o așteptare lungă, dureroasă, ea îi eliberă brațul și se dădu înapoi, îndreptându-se de spate și restabilindu-și demnitatea obișnuită.

– Că tot a venit vorba de căsătorie, spuse femeia, ți-a zis Othman noutatea?

– Nu, care e?

Ea se întoarse și o porni mai departe, urmată de Nayir.

– Fiica noastră Abir se va mărita luna viitoare.

– Felicitări!

– Se mărită cu vărul ei Qazi, tânărul care trebuia să o ia în căsătorie pe Nouf.

– Aha. E convenabil.

De asta trebuie să fi fost Qazi în casă în ziua aceea. Nayir se gândi la chipul băiatului, atât de tânăr și de stânjenit.

– Da, și chibzuit totodată. Femeia se opri în dreptul ușii camerei de zi. Abir va fi potrivită pentru el.

Cuvintele ei atârnau amenințător în aer. Să însemne că Abir era mai potrivită decât Nouf? Um Tahsin deschise ușa și îi făcu semn să intre.

– Nu cred că Othman s-a întors încă acasă, dar am să verific. Între timp, am să pun o servitoare să aducă ceai.

Fără vreun alt cuvânt, plecă.

Nayir se uită în cuprinsul camerei. Două dintre obloanele de la geamuri dispăruseră și un grup de lumânări albe pâlpâiau pe pervazurile ferestrelor, aruncând o lumină aurie. Luă loc pe canapea și așteptă neliniștit, imaginându-și sosirea lui Othman, a cărei penibilitate știa că avea să îi copleşească pe amândoi. Tot ce plănuise să spună părea prea dur acum. „Știu că ți-ai ucis sora. Ai lovit-o, ai dus-o în deșert și ai abandonat-o. Ai vrut ca ea să moară." Nu era această siguranță a discursului, în absența dovezii, doar un alt soi de trufie păcătoasă?

Scotocind în buzunarul larg al trenciului, Nayir scoase trăistuța cu aur care îi aparținuse lui Nouf. Era posibil ca Othman să fi furat aurul și să îl fi ascuns pentru a o împiedica pe Nouf să plece. Dar cum obținuse combinația seifului unde era păstrat aurul?

„Allah, am nevoie de ajutorul tău. Călăuzește-mi gândurile." Mintea lui Nayir se întoarse la locurile descoperirilor sale: grădina zoologică, apartamentul lui Eric, baraca de pe plajă. Omisese ceva? Un mic detaliu care, discret, era nelalocul lui? „Ajută-mă, Allah! Ajută-mă să văd detaliul." Închise ochii și încercă să își limpezească mintea, dar gândurile i se învârtejeau prin cap. Dacă nu exista nici un astfel de detaliu? Poate că ucigașul nu lăsase nici o urmă, nimic care să ducă la el.

O imagine persista în mintea lui Nayir: o hartă, harta orașului, pe care o găsise în acea baracă, pe jumătate ascunsă sub tivul unei robe. „Ce e cu ea?" se gândi. Nu era nimic neobișnuit la hartă. Nouf o folosise pentru a localiza grădina zoologică. Băgă mâna în buzunar și își atinse mătăniile. Închizând ochii, continuă să se roage, o rugăciune lungă care se descolăcea precum un vis fermecător și care își găsea refrenul într-o strofă simplă:

O, Allah, Lumina mea, Călăuza mea,
Arată-mi miezul adevărului,

Dă-mi inima unui leu
Și ochiul unui șoim.

Era la a cincea repetiție, când ușa se deschise scârțâind și intră o femeie. Ochii lui Nayir se deschiseră. Uimit, se uită la roba neagră, la acoperământul de față și în final la mâinile care îi aparțineau lui Abir. Se ridică.

De data asta, ea așeză serviciul de cafea pe masă. Păstrându-și vălul coborât, turnă o ceașcă și i-o înmână lui Nayir, vărsând doar o mică picătură. El era uimit de noua ei stăpânire în mișcări.

– Am exersat, spuse fata. Vă rog să fiți atent – e fierbinte.

El luă ceașca, se reașeză și se pomeni uitându-se lung la mâneca robei ei. Dintr-odată, gândurile își găsiră locul și se potriviră. Nu era vorba despre hartă; harta nu însemna nimic. Era vorba despre roba care ascundea harta.

O robă albă de bărbat atârna într-un cârlig în baraca de pe plajă.

În acel moment i se păruse firesc. Nouf purta roba când ieșea cu motocicleta; trebuia să se îmbrace ca un bărbat. Dar Muhammad spusese că Nouf purta o mantie neagră când părăsea insula, schimbându-se în roba albă când ajungea pe plajă. Purta roba albă când murise, deci unde era mantia neagră? Și de ce se găsea o altă robă albă în baracă?

Cine altcineva ar purta o robă albă și ar lăsa-o apoi pe plajă?

Nayir era năucit de descoperire, care îi dădea puteri în chiar acel moment, în care se minuna de ignoranța sa. Își ridică privirea spre Abir, întrebându-se, brusc, de ce venise. Voia informații, sau se temea că el avea să îi spună ceva lui Othman?

Cred că știu ce s-a întâmplat cu sora ta, rosti el calm.

Abir se trase în spate și își cuprinse protector cu brațele zona pieptului, dar el observă o încruntare în privirea ei.

– Și cred că s-ar putea să știi și tu, adăugă Nayir.

Ea își înclină capul, un gest pe care el îl recunoștea acum drept o simulare a modestiei.

– De unde să știu eu?

Am găsit asta.

Nayir așeză trăistuța pe masă.

Abir se uită la ea mimând descumpănirea, apoi încercă să lase lumina dumiririi să se strecoare încet în ochii ei, dar rezultatul era o căutătură de scheci copilăresc.

– E trăistuța cu bijuterii a lui Nouf? întrebă fata, vocea fiindu-i o șoaptă răgușită.

Coborând brațele, îngenunche grăbită lângă masă, își ridică *burqa* și deschise trăistuța. Văzând conținutul, își holbă ochii și scoase un murmur care reuși să se apropie de o mâhnire autentică.

– De ce să o fi lăsat acasă? întrebă ea, strângând trăistuța la piept.

– De unde știi că a lăsat-o acasă?

Fata păli.

– Cred că poți lăsa prefăcătoria deoparte, spuse el.

Confuzia din ochii lui Abir avea o tentă de ostilitate.

– În primul rând, ea n-a scos-o din seif, continuă Nayif, energizat de brusca potrivire a gândurilor sale. Tu ai scos-o. Trebuia să faci să arate ca și cum Nouf ar fi fugit, și știai că, dacă ea dispărea, cineva avea să controleze dacă dispăruse și aurul. Singura mea întrebare este: de ce nu ai găsit un loc mai bun să o ascunzi?

– Credeți că *eu...?* bolborosi ea neconvingător. Abir înghiți un nod ce i s-ar fi pus în gât, clipi descumpănită și clătină din cap ca pentru a izgoni o muscă. Chipul ei fu străbătut fugar de o expresie de teamă, care se risipi în aspectul rece, manierat ce se potrivea într-o cameră de zi a neamului Shrawi.

– Vă înșelați în legătură cu asta, spuse ea cu voce spartă. N-am nici o idee ce s-a întâm...

– Încetează! zise el ridicând o mână. Minciuna doar îți agravează păcatele. Știu ce ai făcut.

Nayir își imagina că fata zărise scânteia de surescitare din ochii lui, întrucât se străduia să își vină în fire. Punând cu grijă trăistuța pe masă, încercă să se ridice, dar păru incapabilă. Tremura.

– Nu știți ce vorbiți, spuse Abir, dar ochii îi erau încărcați de teamă.

– Am auzit că te căsătorești cu logodnicul lui Nouf.

– Nu e logodnicul ei!

Cuvintele fetei erau mai vehemente decât se așteptase el.

– Qazi urma să o ia în căsătorie.

– Dar el nu o iubea, se răsti Abir. Și ea nu îl iubea pe el!

Observând mânia pe figura fetei, Nayir decise să riște.

– Ea avea totul, nu-i așa? Tot ce îți doreai tu.

– Nu știu.

Căutătura fetei era furioasă.

– Erai geloasă că urma să se mărite cu Qazi. Voiai să te căsătorești tu cu el, dar nu puteai. Ea era mai mare, așa că alegea prima.

– Ea nu îl iubea! Abir se cocârjă și începu să tremure din toate mădularele, din ochi țâșnindu-i lacrimi de mânie. Știu ce făcea, se furișa și făcea sex cu Muhammad!

– Ți-a spus ea asta?

– Cum altfel a rămas însărcinată? E dezgustător ce a făcut! Singurele motive pentru care voia să se mărite cu Qazi erau că el avea să devină bogat într-o bună zi și că lui nu i-ar fi păsat dacă l-ar fi înșelat.

Fără îndoială că spunea adevărul, cel pe care îl știa ea; emoția ei puternică dogorea și pe obraji îi curgeau lacrimile fierbinți ale sincerității. Dar de aici restul teoriei lui Nayir era simplă presupunere, bazată pe indicii insuficiente și pe imaginația sa.

– De ce nu îmi povestești ce s-a întâmplat? o îndemnă el. Coranul spune că există iertare pentru cei care se căiesc.

Fata se uită în podea și, închizând ochii, refuză scuturând mândru din cap.

– Bine, spuse Nayir. Uite ce cred eu. Tu ai plănuit asta. Trebuie să fi durat o vreme să închegi totul în minte – cum să o duci în deșert, ce camionetă să folosești, cum să furi cămila, toate amănuntele. A necesitat foarte multă muncă. Dar cred că știai că se întâlnea cu cineva la grădina zoologică.

Fata deschise ochii și îl privi cu un amestec de curiozitate și de teamă.

– Te scârbea? întrebă el.

– Se întâlnea cu *Muhammad,* se răsti Abir.

– Am vești pentru tine, zise el. Nu se întâlnea cu Muhammad. Cu altcineva se culca.

– Cu cine?

Nayir se opri puțin, savurând faptul că în sfârșit avea niște răspunsuri, chiar dacă nu dorea să îl denunțe pe Othman.

– Lasă-mă să recapitulez un picuț, spuse. Voiai să scapi de Nouf ca să îl ai pe Qazi pentru tine. Văzându-i fulgerele din ochi, Nayir ridică împăciuitor mâna. Sau ca să îl protejezi pe Qazi de ea. Și singurul mod de a reuși asta era să faci să arate ca și cum ar fi fugit. Locul cel mai bun în care să o duci era deșertul. Nimeni nu avea să o găsească vreodată acolo. Dar, ca să faci să arate ca și cum ea ar fi plecat în deșert, trebuia să furi o cămilă.

Fata răspunse cu o privire plină de dezgust, pe care el o găsi straniu de încurajatoare.

– Era greu să furi o cămilă, mai ales în plină zi, dar tu cunoșteai cămila asta – era favorita lui Nouf și animalul probabil că avea încredere în tine. De fapt, nu era prea greu să o faci să urce în spatele unei camionete. Ce ai făcut: ai pus-o să urce pe o scândură? Aceeași scândură pe care ai folosit-o după aceea ca să urci motocicleta lui Nouf pe platforma camionetei?

La menționarea motocicletei, expresia de stăpânire rigidă a lui Abir dezvălui o frântură de teamă, dar ea își menținu fermitatea maxilarului.

– Oricine ar fi putut fura cămila, spuse ea.

– Da, dar e o ispravă importantă pentru o fată de mărimea ta. Mă miram doar de logistică. E o cămilă destul de docilă, dar tot era dificil... Văzând că ea nu se arăta dispusă să ofere nici o explicație, Nayir continuă. Cred că o scândură ar fi metoda cea mai ușoară. Existau scânduri în curte. Ai adus camioneta din parcarea din față. E destul de simplu să furi o camionetă – frații tăi țin cheile în vestiarul de lângă ușa din față. Deci ai furat o camionetă din parcare. Ai condus-o pe traseul ocolitor până în curtea din spate și ai urcat cămila pe platformă. Ai luat și o țeavă din spatele ușii grajdului. Și nu te-a observat nimeni, în afară de fiica îngrijitorului, pe care ai lovit-o pur și simplu cu țeava. Probabil că ai lăsat-o inconștientă pe loc.

Abir părea straniu de încântată, dar apoi își coborî privirea – bine antrenată, își imagină el, pentru a nu își arăta

mândria. Satisfacția ei discretă de sine îl irita; probabil că Nayir făcuse vreo greșeală în raționament.

– Ba nu, desigur... zise el reflectând. Ai fost îndeajuns de isteață pentru a ști ora cea mai potrivită la care să furi cămila când nu era nimeni în preajmă. Fata îngrijitorului te-a prins când ascundeai aurul?

Ochii lui Abir fulgerară de mânie și el știu că avea dreptate.

– Era aceeași zi în care ai răpit-o pe Nouf?

Ea nu răspunse.

– Nu contează, spuse Nayir. Ai urcat cămila în camionetă. Aveai o armă: țeava. Ai pus scândura de lemn pe platforma camionetei. Mai aveai nevoie doar de Nouf, și știai unde să o găsești. Trebuie să îți fi spus despre întâlnirile ei de la grădina zoologică.

– Am aflat singură despre ele, zise Abir.

– Cum?

– Doar pentru că îi cunoșteam comportamentul, spuse Abir, nu înseamnă că am omorât-o.

Nayir se forță să dea dovadă de răbdare.

– Cum ai aflat?

– Am urmărit-o până la baraca aia într-o zi și am găsit harta ei cu traseul spre grădina zoologică. Când a venit acasă, eu m-am întors pe plajă, am luat motocicleta și m-am dus singură la grădina zoologică. Bărbia fetei ieșea mândru în afară, într-o expresie evidentă de justețe. Am găsit prezervative în portbagajul motocicletei!

– Dar tot nu știai cu cine se întâlnea. El căută o reacție pe chipul ei, dar văzu doar fațada moralității, a înfăptuirii dreptății. Te-ai dus la grădina zoologică înaintea ei, continuă Nayir, și ai așteptat-o. Când s-a oprit cu motocicleta, ai doborât-o. Cum?

Fata tăcea.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, reluă el, cum de puteai fi sigură că nu avea să fie prezent iubitul ei? Nu cred că intenționai să îi răpești pe amândoi.

– Vedeți, spuse ea, cu o satisfacție răutăcioasă în privire, povestea dumneavoastră nu are sens.

– Trebuie să fi plănuit să ajungi acolo fie înainte de a sosi iubitul ei, fie după ce plecase acesta. Știai deja că Nouf venea singură la grădina zoologică, în acele momente de libertate pe care le îndrăgea, mergând pe motocicletă... Nayir urmărea atent fața lui Abir. Știai că se întâlnea cu Muhammad acolo, și probabil ți-ai dat totodată seama că el făcea comisioane pentru Nouf, pentru a-i menține alibiul acasă.

Era un prost, spuse ea.

– Venea acasă cu plase de cumpărături pline cu haine pe care nu le purta niciodată?

– Venea acasă mirosind ca un animal.

Ostilitatea din vocea ei îi produse un fior scurt, răutăcios de încântare; purta toată furia nechibzuită care o condusese să își ucidă sora. Chiar dacă stăpânirea ei nu se destrămă complet, această mică fisură reprezenta semnalul vinei sale.

Deci bănuiai că, la un moment dat, Muhammad avea să plece să facă cumpărăturile, continuă el, și Nouf urma să fie singură. Ai avut norocul să ajungi când ea era singură, probabil înainte de a ajunge Muhammad acolo. Dar tot rămâne întrebarea: cum ai doborât-o? Motocicleta ei trebuie să fi fost parcată pe drumul de acces, și nu ți-ar fi luat prea mult timp să o urci în spatele camionetei. Și-apoi? Ai așteptat în tufișuri și ai sărit la ea? Sau ai stat să vorbești cu ea? Nayir studia chipul fetei în căutarea vreunui indiciu, dar văzu doar reținere. Nu-mi pot imagina că ai făcut-o. Cum ai fi explicat faptul că te găseai acolo, pe lângă alte amănunte, cum ar fi condusul unei camionete cu o cămilă – și cu motocicleta ei – în spate? Nu, trebuie să o fi luat prin surprindere. Te-ai repezit la ea din tufișuri. El își atinse tâmpla în locul care coincidea cu rana de la cap a lui Nouf. De-asta a fost lovită într-o parte a capului. Cu siguranță, ai lăsat-o inconștientă nu s-a trezit nici măcar mai târziu, când a început să plouă. Dar sar niște etape. Revin. Ai doborât-o. Ea a căzut. Am găsit urme de târâre în zona în care ai tras trupul ei în camionetă.

Abir arăta de parcă suporta bâiguielile fără noimă ale unui unchi în vârstă.

Bizar, continuă Nayir, e că specialistul meu în depistarea urmelor a confundat amprentele tale, așa că părea ca și

cum Nouf s-ar fi ridicat din nou. Dar noi văzuserăm urmele tale. La fel şi cele de pe plajă.

– Povestea dumneavoastră e ridicolă, spuse ea.

– E şi povestea ta. El vedea fierbinţeala adunată în obrajii ei şi îşi continuă relatarea: Următoarea ta problemă era să ajungi în deşert, dar planificaseşi şi asta. Furaseşi hanoracul fratelui tău cu hărţile deşertului şi sistemul lui GPS, şi ţi-ai dat cumva seama cum să le foloseşti. Trebuia să găseşti un loc în care să nu fie găsită, aşa că te-ai gândit să te îndrepţi spre zona ultimei tabere în care se dusese Othman, pentru că GPS-ul te putea conduce într-acolo şi înapoi, nu-i aşa? Era deja programat şi, deşi e un aparat destul de sofisticat, nu era atât de dificil, încât să nu îl poţi folosi. Odată ce ajungeai acolo, puteai pleca din tabără şi să azvârli trupul lui Nouf într-un loc unde să nu o găsească nimeni. În felul ăsta, ea era împotmolită în pustietate, dar tu nu erai, pentru că puteai să urmăreşti traseul văii seci până la tabără şi apoi să navighezi drumul înapoi către proprietate, datorită GPS-ului. La tabără oricum nu era atât de greu de ajuns, nu-i aşa?

Fata îi aruncă o privire rece, el bănuind că o insultase. Trufia i se vedea acum din plin; singura urmă de modestie rămasă era felul în care braţele îi cuprindeau torsul, cu palmele vârâte la subsuori.

– Odată ajunsă în deşert, puteai să mergi cu camioneta până la marginea văii seci şi urma doar o chestiune de a o împinge pe Nouf de pe scaunul pasagerului în vale, poate nici măcar dându-ţi seama că era aşa ceva. Era o depresiune convenabilă a terenului, unde ar fi fost mai puţin probabil ca oamenii să o observe.

– Ştiu ce e o vale seacă, se stropşi Abir.

– Aşadar, ai împins-o din camionetă, abandonând-o pe fundul acelei văi seci. Apoi ai demarat... încotro? Poate mai în amonte? Trebuia să găseşti un loc în care să laşi cămila, suficient de departe de Nouf ca să nu dea sora ta de ea.

Abir păstra o tăcere încăpăţânată.

– După care ai condus înspre oraş, dar trebuia să scapi de camionetă. În mod evident, ai ales o locaţie destul de inteligentă – maşina nu a fost găsită nici acum. De acolo, te-ai

urcat pe motocicletă și te-ai întors în oraș. A fost o treabă isteață, mă gândesc, să folosești motocicleta. În felul ăsta ai ajuns acasă. Numai că ai lăsat în urmă niște semne. Emblema motocicletei s-a imprimat de la căldură pe piciorul cămilei.

Pe chipul ei trecu un nou tremur fugar de teamă.

– Și ce?

Cred că e o dovadă evidentă că motocicleta și cămila au fost alături, într-un spațiu strâmt, spuse Nayir. Undeva extrem de fierbinte.

Fata păru pe cale să vorbească, dar până la urmă nu îi dădu bărbatului această satisfacție. El continuă.

– Toată escapada a durat doar... cât: trei ore? Jumătate de oră până la grădina zoologică, o oră până în deșert, jumătate de oră să arunci trupul și încă o oră să revii la baraca de pe plajă. Te-ai întors acasă înainte să observe cineva că lipseai, si, când ai apărut călare pe schi-jet, sunt sigur că s-au gândit că ieșiseși doar la o plimbare pe apă. Gândindu-mă acum la ce s-a întâmplat, e destul de uimitor că ai reușit toate astea singură. Ești doar o fată, o adolescentă.

– Ce știi dumneata despre fete? îi aruncă ea din vârful buzelor.

Remarca îl afectă mai puternic decât i-ar fi plăcut, dar o înlătură din minte și se concentră asupra chipului ei. Vedea acolo asprimea la care se aștepta din partea unui ucigas. Nu putea spune dacă era rodul educației primite în sânul familiei Shrawi sau pur și simplu o trăsătură de personalitate, dar îi dădea o stare de greață. Ea nu protestase mai deloc în decursul reconstituirii evenimentelor făcute de el și, deși izbucnirea ei trădase gelozia ca motiv, tăcerea fetei era cea care îl tulbura. Accepta povestea lui. Judecând după căutătura ei pierdută, înstrăinată, Abir nu accepta vina; se întărea lăuntric, ascunzând adevărul îndărătul vălului feminității sale, al dreptului de a rămâne cufundată în tăcere.

– Te felicit, spuse el, amărăciunea ciopârțindu-i vorbele. E uimitor ce ai reușit să realizezi, inducând pe toată lumea în eroare.

– Oamenii sunt proști.

El rămase nemișcat, ținându-și mânia sub control.

– Dacă oamenii sunt proşti, categoria asta te include și pe tine. Au existat o mulțime de detalii de care a trebuit să te îngrijești, dar ai uitat un lucru.

– Serios?

– Îmbrăcămintea. Când ai venit cu motocicleta înapoi la baracă, a trebuit să scapi de roba ta albă, cea pe care ai purtat-o ca să te deghizezi în bărbat. Așa că ai atârnat-o în cui.

Trufia şi sfidarea se scurseră de pe fața ei.

– Dacă Nouf ar fi fugit, adăugă Nayir, n-ar fi atârnat și acum mantia ei neagră în cuiul acela?

Abir își conjură iarăși îngâmfarea, drapând-o peste față ca pe un văl.

– Ar putea fi roba oricui.

– Eu cred că dovedește că cineva a fost în baracă după dispariția lui Nouf. Persoana aceea a furat mantia ei neagră pentru a ascunde faptul că Nouf fusese acolo. Dar a lăsat o robă albă care n-avea ce căuta în acel loc. Cine și de ce să fi făcut asta?

– Nu ştiu.

Furia bărbatului se întețea; Nayir se lăsă mai în față, înclinându-se înspre fată.

– *Tu* ai fi făcut-o. Ai lăsat-o să moară în deșert. S-ar putea să-ți placă să crezi că a fost un accident, dar lovitura ta la cap a lăsat-o inconștientă, și când a venit ploaia nu a avut nici o șansă. S-a înecat. Îți spui că nu a fost vina ta? Că a fost vina ei că nu s-a trezit la timp pentru a ieși din vale? Ingăduie-mi să-ți spun că, chiar dacă s-ar fi trezit și ar fi ieșit din acea vale seacă, căldura și razele soarelui ar fi ucis-o oricum. Nu i-ai lăsat cămila sau camioneta, nici măcar o sticlă cu apă nu i-ai lăsat. Ai abandonat-o morții.

Abir afișa un rictus disprețuitor pe măsura celui al lui Nayir, dar își ținea gura ferecată.

– Mi-e rușine să o spun, continuă el, dar nu m-am gândit niciodată că o femeie ar fi putut face așa ceva. A fost o dovadă a ignoranței mele, desigur. Nu mi-am putut imagina. Bărbatul luă o gură de aer, încercând să se calmeze, dar nu izbuti. Și totul a fost pentru Qazi? Presupun că asta înseamnă că

nu știai că Nouf plănuia să îl abandoneze pe Qazi în luna lor de miere.

Abir nu făcu nici un efort de a-și ascunde șocul.

– Da, zise el, făcea aranjamente să trăiască la New York. Găsise chiar pe cineva care să o cazeze o vreme până putea să își găsească o locuință proprie.

– Nu-i adevărat!

– Ba este. Nayir nu resimțea nici o satisfacție văzându-i oroarea; îl mânie doar mai mult. Nouf nu voia să fie cu Qazi. Voia pe altcineva... și altceva.

Abir își mușcă buza atât de tare, încât el crezu că avea să și-o străpungă.

– Se căsătorea cu Qazi doar pentru bani, spuse ea, dar fără convingere. Nu l-ar fi părăsit așa ușor.

– Ești atât de sigură?

Teama fulgeră peste chipul fetei, dar furia clocotea în Nayir și nu putu găsi compasiune în inima sa, ci numai dezgust. Oare surorile se chinuiseră una pe cealaltă într-atât, încât să întrețină genul ăsta de ură? El nu auzise nimic despre asta până acum. Katya probabil știa mai bine, dar el presupunea că Abir era doar o fire neobișnuit de egoistă. Întorcându-și privirea dinspre fată, bărbatul se lăsă pe spătarul canapelei și rămase cu ochii la serviciul de cafea.

– Nu cred că se întâlnea cu altcineva, zise ea. Spuneți asta doar pentru a mă supăra.

– Exista altcineva, rosti Nayir. Cineva pe care îl iubea mult mai mult decât pe Qazi. Dar nu am să-ți spun cine era, pentru că eu consider că doar ar spori durerea.

„Și ți-ar da ocazia să arunci vina pe altcineva“, continuă el în gând.

– Dar tot se folosea de Qazi! Vocea fetei suna strident acum. Tot îl mințea și se culca cu alt bărbat!

Nayir dădu din cap o singură dată, într-o încuviințare posacă.

– Numai că nu înțeleg în ce fel însemna asta că trebuia să o ucizi. Nu cred că e de găsit vreun sens, când ai fi putut opri căsătoria pur și simplu povestindu-i lui Qazi despre comportamentul ei.

Fata stătea pe vine, apucându-și coapsele cu mâinile, ciupind brutal cu degetele materialul veșmântului. Ceva din dansul spasmodic al mușchilor de pe chipul ei arăta că asta era întrebarea cea mai tulburătoare dintre toate. Nayir se lăsă în față, cu interes reînnoit.

– Sau ai făcut-o pentru că el nu te-ar fi crezut? șopti.

– Bineînțeles că m-ar fi crezut, rosti ea neconvingător.

– Poate că o iubea atât de mult pe Nouf, încât nici nu i-ar fi păsat.

– Nu-i adevărat! strigă ea. Nu m-ar fi crezut, dar asta doar pentru că el nu gândește rău despre oameni.

– Însă nu ești atât de sigură, continuă Nayir. Dacă i-ai fi spus, iar el s-ar fi gândit: „Abir aia trebuie să fie nebună!"?

– Nu sunt nebună!

– Un singur lucru putea fi mai rău, adăugă Nayir. Dacă te credea, și totuși alegea să fie cu ea?

– El n-ar face una ca asta!

– Dar te frământă, nu-i așa? Te frământă să nu știi ce ar fi făcut!

Fata se uita crunt la el, cu toată malițiozitatea ființei sale, dar Nayir de-acum se simțea imun.

– Ai vorbit vreodată cu Nouf despre asta? o întrebă.

Ea slobozi un râset sec.

– Nu poți *vorbi* cu Nouf! Ei nu-i pasă de nimic altceva, decât de ea.

Lui i se părea straniu de deranjantă folosirea prezentului de către Abir.

– Ai încercat vreodată?

– Da, se repezi ea. Am încercat, dar nu m-a ascultat. Mergea înainte cu căsătoria, orice-o fi. Gura fetei se deformă într-un rânjet disprețuitor. Și-n momentul ăla i-am spus că știam ce făcea, și că voiam să mă căsătoresc cu Qazi, și că ea nu avea nici un drept să se mărite cu el. Și știți ce a făcut? Privirea lui Abir era provocatoare. *Nimic*. Nu îi *păsa!*

– Deci o urai.

– Da.

Deşi îşi ţinea trupul nemişcat, rigid, vorbise cu o francheţe care lui îi stârni compătimirea. Îi înţelegea sentimentele, dar acţiunile care rezultau de aici nu le înţelegea; nici pe departe.

— Într-un fel, sunt mai orb decât înainte, spuse el, uitându-se cu ochi mijiţi la Abir. Acum văd adevărul, dar tot nu ştiu ce e drept.

Gâtul lui Abir era rigid, tot trupul ei, încordat.

— N-o să mă pârâţi, spuse ea. Ştiţi bine ce îmi vor face. Fata se ridică repezit. Mâinile încă îi tremurau; cu grijă, luă trăistuţa de catifea de pe masă. În plus, nu aveţi nici o dovadă, adăugă ea.

Lăsându-şi *burqa* jos, se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă! Nayir se ridică de pe canapea şi băgă mâna în buzunar. Aveam de gând să las asta familiei. Scoase jurnalul lui Nouf. L-am găsit în baraca de pe plajă.

Ea se uită oripilată la caiet.

— E jurnalul ei. Cred că şi-ar dori ceva care să le amintească de ea.

Abir întinse mâna după caiet, dar Nayir îl trase în spate, astfel încât ea să nu-l ajungă. Ochii li se întâlniră.

— Asta nu e pentru tine, spuse el.

Întorcându-se pe călcâie, fata ieşi împleticit din cameră. El nu făcu nici un gest să o oprească, fiind sigur că nu avea să se ducă nicăieri. Singurul lui regret era că nu văzuse căutătura finală de pe figura ei.

Odată ce sunetul paşilor fetei se stinse, Nayir băgă mâna în buzunar şi scoase ultimul obiect: barza origami. Îi atinse coada. Încă-şi păstra forma, deşi petrecuse atâta vreme în buzunarul lui. Voise să îi înapoieze obiectele lui Othman, dar acum nu mai avea liniştea sufletească de a le lăsa acolo, unde Abir putea pune mâna pe ele. Băgă caietul şi barza înapoi în buzunarul trenciului.

Lumânările se stinseseră. Dincolo de fereastră se auzeau valurile izbindu-se de stâncile de jos. Era ciudat că nu auzise niciodată oceanul până atunci din acea parte înaltă a insulei. Deschise uşa de la terasă şi păşi în noapte.

În depărtare, auzi cum motorul unui schi-jet pornea la viaţă. Simţea impulsul de a spune cuiva – de a suna la poliţie,

poate chiar să îl sune pe logodnicul ei și să îi explice toată tărășenia. Asta, cel puțin, ar fi pus capăt planurilor ei de căsătorie. Dar nu avea inima s-o facă. Se simțea slăbit de ceea ce spusese ea, pentru că, în ciuda șocului produs de cruzimea fetei, în ciuda furiei și a dezgustului lui, Abir avea dreptate: el știa ce aveau să îi facă. Dar ceea ce îl oprea de fapt era cunoașterea efectelor pe care le-ar fi suferit familia.

Ceva important se năruia în el, zidul care susținea forța convingerilor sale, și îl durea să se simtă slăbind, să simtă atâta compasiune pentru femei precum Nouf, care se considerau captive în viețile lor, în prescrierile de cuviință și de viață casnică, potrivite pentru soțiile Profetului, dar nu pentru femeile din lumea asta, viciată de dorințe de a merge la școală și a călători și a lucra și a avea opțiuni și pofte tot mai mari. Încerca să nu se gândească la faptul că lumea se prăbușea, dar ea se prăbușea, și lui nu îi stătea nimic în putere, în afară de a contempla cu un sentiment al pierderii dureros și amar.

Pășind până în dreptul balustradei de marmură, băgă mâna în buzunar. Mai exista un obiect acolo. Vechiul lui *misyar*. Căsuța menită numelui miresei era tot goală; numele său se stergea din căsuța mirelui. Privi documentul, își trecu degetul peste îndoiturile sale și admiră sigiliul. Arăta atât de autentic. Era un *misyar* foarte frumos.

Vuietul motorului crescu în intensitate atunci când schi-jetul trecu pe dedesubt. Vedea cum bătaia farului cresta o semilună pe apă. Îl urmări executând o întoarcere, mergând apoi în cerc, huruitul său răsunând în noapte. Scoase o brichetă și o ținu sub *misyar*, simțind cum răsuflarea blândă a flăcării foșnea hârtia. Ezită puțin, știind cât de dificil ar fi fost să îl înlocuiască. Dar cunoștea adevărul: nu avea să îl folosească niciodată.

Cu o mână fermă, apropie flacăra și privi hârtia aprinzându-se, o privi contorsionându-se și începând să se descompună. Îi dădu drumul în cele din urmă, atunci când vântul înșfăcă rămășițele carbonizate și le purtă peste balustradă, către mare.

29

În căldura toridă a unei după-amiezi din timpul săptămânii, parcul de distracții pentru copii nu era niciodată plin. Prietenul lui, Azim, îi povestise despre el, spunându-i că era un loc perfect în care să duci o femeie. Celelalte parcuri de distracții din nordul cartierului Corniche erau strict separate pe sexe, dar acesta era dedicat familiilor, și oamenii aveau să presupună automat că alcătuiau un cuplu. Era puțin plictisitor, dar ar fi putut vorbi și, din vârful roții mari, urmau să aibă parte de o perspectivă excelentă asupra mării.

După două zile de navigat singur, Nayir ancorase în portul de ambarcațiuni și își pornise telefonul celular, descoperind că îl sunase Katya de două ori, lăsându-i câte un mesaj în căsuța vocală. Primul era simplu, pe un ton formal: „Te rog să mă suni". Al doilea trăda poftă de mâncare: „Ce zici de bufetul ăla pentru familii?"

Inițial, fusese șocat de faptul că femeia îl sunase, dar indignarea i se topise precum gheața într-o zi de vară. Era bucuros să aibă vești de la ea. Când îi telefonase la rândul său, ea păruse foarte încântată, ceea ce îl făcuse agitat și fericit. Stabiliseră să se întâlnească în parcul copiilor. El insistase să ajungă acolo în mașini separate, iar ea să fie însoțită de șoferul ei.

La ora unu a după-amiezii următoare, Nayir stătea la intrarea în parcul de distracții. Câteva familii trecură pe lângă el, plecând – se făcuse prea cald pentru copii. Având chipurile învăluite în negru, toate femeile erau însoțite de bărbați. Îi trecu prin minte că bărbații aceia ar putea să nu le fie soți sau frați, și studie cuplurile în căutare de indicii legate de relațiile lor. Uneori copiii îi strigau „Mami" și „Tati", dar existau și

cupluri fără copii, iar el le urmări atent, reținând posturile, gesturile, tonurile vocilor. Observă că majoritatea cuplurilor nu vorbeau. Arătau vlăguiți, gata de plecare. Un bărbat vorbea cu o femeie cu o dezinvoltură care sugera familiaritate. Alt bărbat vorbea aproape neglijent cu soția lui, neobosindu-se nici măcar să se uite la fața ei. Nayir încercă să se imagineze vorbind cu Katya în felul acela, dar nu izbuti.

Katya sosi în cele din urmă, apărând pe după poarta de fier de la intrare. Nayir îi recunoscu silueta înainte ca Ahmad să se ivească și, preț de o fracțiune de secundă, se panică, crezând că bărbatul nu venise. Dar escorta cea devotată se înfățișă apoi în spatele ei, părul lui cărunt strălucind puternic în lumina soarelui. Pe măsură ce Katya se apropia, Nayir desluși un zâmbet îndărătul vălului de față.

- Bună, Nayir, zise ea. Mă bucur să te văd!

– Și eu mă bucur să te văd!

Ahmad se apropie la rândul său și bărbații dădură mâna. Cei trei se îndreptară spre roata mare, dar Katya se opri în fața unei tarabe de înghețată, și Nayir se opri odată cu ea. Înghețata era o idee minunată. Singura problemă, își dădu el seama, era răstimpul dintre cumpăratul cornetului și ajunsul la un loc în care Katya să-şi poată ridica *burqa* pentru a mânca înghețata. Ar fi durat vreo trei minute, dacă își planificau corect mișcările, să cumpere înghețata, apoi bilete, să urce în cabină și să aștepte ca roata să îi ridice, scoțându-i din raza privirilor. Dar, în acele trei minute, nici o substanță înghețată nu avea vreo șansă de supraviețuire pe o astfel de căldură.

Nayir îi explică problema vânzătorului, căruia îi trebui ceva vreme să înțeleagă, dar, când se dumiri în sfârșit, le veni în ajutor împrumutându-le răcitorul lui portabil și o pungă cu gheață. Ei își cuibăriră cornetele în răcitor și, promițând să îl înapoieze, se îndreptară spre roată.

Trei minute mai târziu, Nayir și Katya stăteau singuri în cabina deschisă, unul lângă celălalt. În cabina din spatele lor se găsea Ahmad, citind un ziar. Mecanicul, care părea deprins cu cupluri ciudate, fără copii, dar care se purtau precum copiii, spuse că avea să îi învârtă până când răcneau să poată ieși

și apoi se îndepărtă, oferindu-i Katyei intimitatea pentru a-și ridica *burqa*.

Odată ce roata se puse în mișcare, simțiră o briză ușoară și își scoaseră cornetele. Când Katya își ridică vălul, Nayir nu putu rezista și se uită la fața ei. Nu părea diferită de ultima dată când o văzuse, dar el se așteptase la mai multă tristețe.

Așteptă neliniștit, incapabil să își mănânce înghețata, privind-o cum i se scurgea pe dosul palmei. Unul din ei ar fi trebuit să spună ceva, dar lui nu îi venea nimic în minte. În timp ce se îndreptau spre zenit, Nayir studia priveliștea mării, și, în timp ce coborau, își studia înghețata, marea și înghețata, marea și vanilia, până când Katya își adună curajul de a spune:

– Și, l-ai văzut pe Othman în ultima vreme?

Deși i se topea înghețata, Nayir își ținu ochii ațintiți asupra priveliștii.

– Nu l-am văzut din ziua aceea în care ne-am întâlnit în parcare.

– Aha.

O scurtă tăcere, urmată de sunetul mâncatului de înghețată și de altă scurtă tăcere.

– Voi doi mai sunteți prieteni? întrebă apoi ea

El trebui să se gândească la întrebare – mai întâi în privința intenției în care fusese pusă (curiozitate? gelozie?) și în al doilea rând în privința răspunsului, unul greu de crezut.

– Da, încă îl consider prieten.

– Dar nu sunteți... apropiați.

El observă că înghețata ei se apleca periculos de tare peste marginea cornetului.

– De ce întrebi?

Katya ridică din umeri. Era cea mai nepricepută încercare de a mima nepăsarea pe care o văzuse el vreodată, dar avu drept rezultat răsturnarea înghețatei, care i se rostogoli în josul piciorului, aterizând pe pantof.

– *Ya Allah!* Nu-mi vine să cred!

Femeia își scutură piciorul și înghețata zbură din cabină. Pluti până dincolo de ghereta mecanicului roții și lovi caldarâmul, împroșcând în jur.

El nu ştia dacă să râdă sau să se încrunte, dar Katya părea jenată, aşa că îi oferi cornetul lui. După o ezitare delicată, ea îl acceptă.

– Mulțumesc!

Nayir își frecă degetele de materialul robei, dar păru să le facă doar mai lipicioase. Se aşternu tăcerea. El îi povestise deja despre conversația cu Abir, dar, la telefon, ea nu trădase vreo altă reacție în afara stupefacției. El era curios ce părere avea ea legat de asta, dar se temea prea mult ca să întrebe.

– Apropo, spuse Katya, departamentul a decis redeschiderea cazului lui Nouf.

El îi aruncă o privire.

– Serios?

– Da. I-am arătat șefei mele rezultatele obținute de noi și toate probele prelevate de la cadavru. Ea le-a dus șefului ei, și el a formulat cererea. Comandantul departamentului tocmai a aprobat-o.

– Deci ce are să se întâmple acum?

– Trimit poliția să chestioneze familia. Katya înălță din umeri. Shrawii sunt influenți... ar putea să încerce o nouă mușamalizare. Dar am vorbit deja cu Nusra despre asta.

El o privi cu curiozitate.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus ce am descoperit la grădina zoologică... despre pantof, adică. I-am spus de asemenea că aveam motive să o suspectăm pe Abir, bazate pe roba din baracă și pe aurul care lipsea.

– Pariez că Abir a ascuns din nou aurul.

– Nu ştiu, spuse Katya. Dar, când am vorbit cu ea, Nusra n-avea habar de ceea ce se întâmplase şi mi-a promis că va coopera cu investigatorii.

Nayir era cuprins de admirație, nu numai pentru curajul Katyei de a transmite dovezile lor, dar și pentru puterea ei de a vorbi cu Nusra, care pierduse deja o fiică și acum era pe punctul de a pierde încă una.

– Mă uimești, spuse el.

Ea își înăbuși un surâs.

– Șeful meu și-a luat totodată libertatea de a-l suna pe Qazi pentru a-l avertiza că logodnica lui este sub investigație.

Nayir zâmbi.

– Asta e dreptate creativă!

– Și eu cred asta. Nu știu ce are să se întâmple cu Abir, dacă o vor găsi vinovată. Probabil că va petrece ceva vreme în închisoare.

– Un lucru pe care-l consider binemeritat.

– Mai voiam să-ți spun, continuă ea, că departamentului i-ar fi de folos un investigator ca tine. Te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru guvern?

Ochii lui ieșiră din orbite.

– Nu!

Oare de asta voise să se vadă cu el?

– De ce nu?

– Nu e o idee bună.

– Ei, haide! Ești priceput la munca de detectiv. Ești mai priceput decât unii dintre...

– Nu-mi plac trupurile moarte, rosti el grăbit.

Femeia se opri din linsul înghețatei.

– A, da, ai dreptate. Am uitat de asta, spuse ea zâmbind.

– E însă un gest generos din partea ta.

– Totuși, ai putea trece peste *asta*.

Katya își înăbuși râsul.

– Ascultă, nu pot sta prea mult, zise el.

Se simțea tulburat; luă o bucată de gheață din răcitor, folosind-o pentru a-și șterge mâinile.

– De ce nu poți?

Părea dezamăgită, iar reacția asta aduse bucurie în sufletul lui Nayir.

– Am programare pentru un consult la ochi, spuse el în cele din urmă.

– Oh! Ei bine, am să vin cu tine. E la doctorul acela?

– Da, și nu e necesar să vii.

– Dar mi-ar plăcea. Ea îl privea – ciudat, se gândea el – și își lingea înghețata. Consideră-mă o escortă profesionistă, în caz că vreo femeie s-ar năpusti asupra ta. Vor crede că sunt soția ta.

El se simți roșind. Ca un idiot.

– Femeile nu se năpustesc asupra mea.

Ba da. Doar că tu nu ai acordat suficientă atenție.

Sunt atât de bucuros că v-ați întors! Doctorul Jahiz îi pofti de-a lungul unui coridor mochetat, până într-o cameră de examinare. Spuneați că deșertul vă deranja la ochi?

– Da. Nayir o conduse pe Katya spre un scaun din apropierea ușii și apoi petrecu un moment stingheritor cățărându-se pe scaunul pacientului. Cred că praful e cel care îmi strică vederea.

Desigur. Jahiz reduse intensitatea becurilor și aprinse un panou luminos aflat pe perete, cu litere aranjate în coloane. Vă asigur, întotdeauna e de vină praful!

Nayir studie tabelul, descoperind că nu putea citi nici una dintre litere.

– De fapt, cele mai mari probleme le am cu vederea în oraș, nu știu de ce. În deșert văd totul.

Din încăperea de la intrare se auzi sunând telefonul, iar doctorul își pleoști umerii.

– Mă scuzați... mă întorc imediat.

Când ieși, Katya își ridică *burqa*, puse picior peste picior și își împreună mâinile pe genunchi. „Vrea ceva“, se gândi el. Se întreba de unde știa asta. Nu era o mișcare pe care o mai văzuse făcând-o, dar părea universală, ca și gestul pentru „Mă sufoc“.

– Voiam să te invit la cină săptămâna viitoare. Eu și tata organizăm o mică petrecere, doar câteva persoane, și mi-aș dori să vii și tu.

Nayir își ridică sprâncenele politicos, dar nodul din stomac îl îndemna puternic în direcția opusă. Cină? Cu *tatăl* ei? Nu, nu, nu era pregătit. Nu pentru așa ceva.

– Ar însemna mult pentru mine, spuse ea, arătând oarecum sfioasă. Știu că ar putea părea ciudat, dar vor fi și alți oameni prezenți, iar tata ar vrea să te cunoască.

Nayir dădu din cap în semn că pricepea, deși se putea să fi fost un tremur.

– Și, după cum am spus, vor fi și alți oameni prezenți.

Katya ridică dintr-o sprânceană.

Dinspre anticameră, Nayir auzea vocea intens preocupată a lui Jahiz.

- Bine, ați face mai bine să terminați imediat cu picăturile! Nu, nu aplicați căldură, e umflat, *ya Allah!* Cine a mai auzit să pui căldură pe umflătură?

Katya aștepta răspunsul lui. Nu avea cum să-l ocolească. Nu numai că ea voia ca el să îi cunoască tatăl, dar voia să îi cunoască și pe *prietenii* tatălui ei. Mâneca robei lui Nayir se prinsese în brațul foropterului și el fu recunoscător pentru asta, trăgând de timp în încercarea lentă de a și-o elibera. Vocea lui Jahiz ajungea până la ei:

- Da, dați-i drumul și puneți niște gheață pe ea. Știți ce, dacă puteți găsi un cub de gheață în tot deșertul ăla blestemat care să rămână solid suficient de mult timp pentru a reduce umflătura, atunci, data viitoare când treceți, am să vă dau o pereche de ochelari de soare Gucci la un preț redus... Da, aveți cuvântul meu. Gucci!

- În ce seară urma să dați petrecerea asta? întrebă Nayir.

- Joi seara.

- Aaahhh, joia iau cina cu unchiul meu!

- Oh...

- Mi-ar plăcea să vin, dar l-ar supăra pe unchiul meu. Nu are pe nimeni altcineva, și...

- Înțeleg. Ea încuviință din cap. Chiar înțeleg.

În loc de ușurare, Nayir simțea o stare de rău pentru că o dezamăgise.

- Știi ce, lasă-mă să vorbesc cu unchiul meu, zise.

- În regulă, spuse ea, zâmbind.

Doctorul reveni, iar Katya își coborî vălul. Jahiz se așeză într-un scaun de birou cu rotile și împinse în picioare, apropiindu-se de Nayir ca un crab plesnind de energie.

- Acum amintiți-vă să respirați calm, spuse. Nu are să doară.

Recunoscător, Nayir își îndreptă atenția spre doctor. Lăsând la o parte exclamația cam descurajantă - „Dumnezeule, un minus cinci la ochiul stâng! Trebuie să fie greu să citiți ceva, nu?“ -, procedura i se păru relaxantă. Era întuneric și liniște. Instrumentele complexe, mânuite delicat și în

tăcere respectuoasă, îi dădeau un sentiment de bună stare universală. Doctorul putea să îi îndrepte vederea. Mulțumită lui Allah, *orice* putea fi îndreptat, în mâinile adecvate.

„Un minus cinci!“

Nayir își aminti de piciorul cămilei, și asta îl duse cu gândul la Othman, la iubirea lui disperată pentru Nouf și la sentimentele lui Nouf. „Ea voia să fie ca bibanii.“ Dar Nouf cea din mintea lui era deja liberă, zburând de-a lungul autostrăzii pe un Harley-Davidson. Purta o cască asemănătoare unui scarabeu, mănuși din piele de aligator și o robă albă bărbătească. Roba fâlfâia în jurul gleznelor ei pe când depășea tiruri și automobile de teren, un beduin lunatic pe o cămilă din era spațială.

Jahiz se ridică și închise fișa lui Nayir.

– Ne vom apuca imediat să lucrăm la ochelarii dumneavoastră... n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Cât timp așteptați, n-ar dori și sora dumneavoastră un consult?

Nayir se uită la Katya. Capul ei zvâcni într-un gest ce ar fi putut însemna nu.

– Nu, mulțumesc, spuse Nayir, dându-se jos de pe scaun.

– Știți... – ochii lui Jahiz aveau o expresie șireată – nu multe femei își corectează vederea. Bărbații îi împiedică să facă asta. Numai o femeie puternică și *eliberată* intră pentru un consult.

Deși Katya avea vălul lăsat și mâinile vârâte în mâneci, Nayir îi desluși ezitarea bruscă. Încet, ea se întoarse spre el ca pentru a spune: „Nu-i o idee rea!“

– La urma urmei, continuă Jahiz, cu vălurile pe față toată ziua, femeile ar vrea doar să vadă lumea, să știți. Și clar, prietene, *clar!*

Nayir se uită la *burqa* lui Katya, ridicându-se ușor odată cu respirația ei. Ea ar fi vrut să spună ceva, se gândea la asta...

– Cred, zise Nayir, că ea are deja o vedere perfectă.

Și-și imagină că îi zărea zâmbetul.

Strania moarte în deșert a unei fete de șaisprezece ani dintr-o influentă familie din orașul Jeddah este elementul declanșator al unui roman aparte, în care, dincolo de superba înlănțuire a logicii de tip detectivistic și a desfășurării trepidante a acțiunii, ni se dezvăluie o lume ascunsă ochilor occidentali: universul musulman al Arabiei Saudite, cea mai bogată țară din Orientul Mijlociu, ținutul ce găzduiește tărâmul sfânt al Islamului, Mecca, și care totodată reprezintă un spațiu al restricțiilor, al interdicțiilor, al frustrării condiției umane.

Într-un astfel de orizont încearcă Nayir ash-Sharqi, un virtuos palestinian orfan crescut de un unchi în strânsă legătură cu deșertul, și Katya Hijazi, una dintre puținele femei cu o slujbă în care se interacționează uneori cu bărbații, să izbândească în căutarea lor pe urmele lui Nouf, dorind să retraseze povestea vieții și a morții ei, într-o societate în care se socotește cuviincios ca viața, precum și moartea unei femei să rămână niște taine.

ISBN 978-606-8251-87-5

editura rao

